TRUYỆN ĐƯỢC ĐĂNG TẠI
VUAKHOAIHODUONG.WORDPRESS.COM

108 lần Xem mắt

ÂU DƯƠNG MẶC TÂM

108 Lần Xem Mắt

Tác giả: Âu Dương Mặc Tâm

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Net

Giới thiệu:

Bạn đang đọc truyện 108 Lần Xem Mắt của tác giả Âu Dương Mặc Tâm. Đã nghe qua đi xem mắt, tìm đối tượng kết hôn phải không?

Có thể sẽ từ những lần xem mắt mà tìm được người yêu phù hợp? Có thể sẽ nản lòng từ bỏ?

Nhưng đối với Lạc Tòng Tâm, không có định nghĩa từ đó

Mục lục:

Chương 1: Bi Kịch Ở Nhà Vệ Sinh
Chương 2: Bi Kịch Ở Văn Phòng
Chương 3: Bi Kịch Trong Giờ Tăng Ca
Chương 4: Bi Kịch Của Việc Hói Đầu
Chương 5: Bi Kịch Trên Chiếc Siêu Xe
Chương 6: Bi Kịch Của Mối Tình Đầu
Chương 7: Bi Kịch Của Tư Duy Bão Táp
Chương 8: Bi Kịch Của Chuyện Thất Tình
Chương 9: Bi Kịch Ở Nhà Hàng
Chương 10: Bi Kịch Của Việc Kết Hôn
Chương 11: Bi Kịch Trong Làng
Chương 12: Lạc Tòng Tâm ngồi ngáp trong chiếc Mercedes của Đinh Bộ Trực. Lữ Quang Minh ngồi bên cạnh thì gãi đầu, vẻ mặt uể o
Chương 13: Bi Kịch Trong Đám Cưới
Chương 14: Bi Kịch Do Hậu Quả Gây Ra
Chương 15: Bi Kịch Tại Buổi Khai Trương Cửa Hàng Điện Thoại
Chương 16: Bi Kịch Từ Dây Phơi Quần Áo
Chương 17: Bi Kịch Của Việc Trốn Nhà
Chương 18: Bi Kịch Trong Bữa Sáng

Chương 19: Bi Kịch Trong Lễ Kỷ Niệm Quốc Khánh Ở Trường
Chương 20: Bi Kịch Khi Mua Quần Áo
Chương 21: Bi Kịch Buổi Xem Mắt Thứ 106
Chương 22: Bi Kịch Từ Lời Mời Của Đường Tổng
Chương 23: Bi Kịch Tăng Ca
Chương 24: Bi Kịch Buổi Họp Thường Niên Nhà Họ Đường
Chương 25: Bi Kịch Từ Chối Không Thành
Chương 26: Bi Kịch Người Bố Ruột
Chương 27: Bi Kịch Buổi Xem Mắt Thứ 107
Chương 28: Bi Kịch Gia Đình Từ Quá Khứ
Chương 29: Bi Kịch Không Tên
Chương 30: Bi Kịch Vụ Bắt Cóc
Chương 31: Bi Kịch Kiếp Trước
Chương 32: Bi Kịch Mất Trí Nhớ
Chương 33: Bi Kịch Kết Thúc. Hài Kịch Bắt Đầu
Chương 34: Tập phim hài cuối cùng

------oOo------

Chương 1: Bi Kịch Ở Nhà Vệ Sinh

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc Tòng Tâm ngồi trên bồn cầu, vẻ mặt mơ hồ ngốc nghếch. Cô đang bị hai người đàn ông chặn lại ở nhà vệ sinh nam.

Kiếp người mà, đâu đâu cũng làm người ta phải kinh hãi sợ sệt.

Mười phút trước, Lạc Tòng Tâm vẫn đang ngồi ở quán cà phê cạnh bờ sông trò chuyện với đối tượng xem mắt thứ 105. Ai biết được nhà vệ sinh của quán lại hỏng, Lạc Tòng Tâm chỉ còn cách mượn nhà vệ sinh của quán bar bên cạnh — một quán bar nổi tiếng dành cho nam giới — chỉ có phòng vệ sinh nam.

May là lúc này quán bar chưa đến giờ hoạt động nên không có ai. Thêm nữa cửa phòng nhìn chắc chắn phết, bồn cầu còn là bồn cầu điện tử thay đổi nhiệt độ, thế nên Lạc Tòng Tâm vô cùng an tâm mà

thoải mái ngồi xuống…. Ngồi xuống…. Ngồi…

Có lẽ do bồn cầu ấm áp quá, hay vì phòng vệ sinh thơm quá, hoặc bởi ánh trăng đêm nay rung động lòng người quá, Lạc Tòng Tâm ngồi trên bồn cầu lại lôi điện thoại ra như thói quen, tìm một chủ đề trên Weibo.

#Lãnh đạo điên nhất mà bạn từng gặp#

Dưới bình luận chắc chắn là một đống những lời chỉ trích mắng mỏ của dân thường với sếp lớn.

[Yêu cầu đi làm thì chỉ được chấm công bằng vân tay, đến muộn một giây là trừ tiền!]

[Mặt thì không khác nào núi Trường Bạch, như thể tụi này thiếu nợ ổng năm triệu vậy!]

[Đánh rắm cũng không thèm làm, chỉ biết sai khiến nhân viên, lười chảy thây chảy thối!]

[Người gặp người ghét, hoa thấy hoa tàn!]

[Thở ra một câu là khiến người ta ăn không ngon ngủ không yên ba ngày liền!]

[Haha, còn đi vào làm sếp bằng cửa sau!]

[Mỗi ngày chỉ biết tạo dáng õng a õng ẹo, nhìn muốn mù mắt!]

Lạc Tòng Tâm đọc thấy thế thì cực kỳ hứng phấn, vội vàng gõ phím đăng một bình luận vào.

[Tổng giám đốc mới của chúng tôi là tổng hợp của 1234567 cái bình luận trên luôn, đúng là rồng thần chỉ thấy đầu mà không thấy đuôi phải không, hahahahahaha]

Dòng chữ của Lạc Tòng Tâm rất nhanh bị trôi đi giữa biển bình luận nhưng điều này cũng chẳng ảnh hưởng tới tâm trạng của cô. Mặc kệ người ta có đọc được bình luận của cô hay không thì chỉ cần phát tiết được mấy lời này là cô thấy thoải mái lắm rồi!

Tuy nhiên, Lạc Tòng Tâm cả triệu triệu lần cũng không bao giờ có thể tưởng tượng được, chỉ vì hai giây thoải mái này mà cô đã gặp phải bi kịch lớn nhất đời mình.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, là tiếng giày da in xuống nền đất, thanh âm hỗn loạn, nặng nề, còn có thể nghe được hơi thở trĩu nặng, có vẻ như là—

Hai người đàn ông?

“A Tử, vì sao? Nói cho tôi biết vì sao?!”

“Buông tay ra.”

“Tôi thật sự rất thích em, em cho tôi một cơ hội nữa được không?!”

“Tôi không hứng thú với đàn ông.”

“Em lừa tôi! Tôi có thể thấy được em cũng thích tôi!”

“Cút!”

“A Tử, tôi thật sự thích em mà”

“Rầm” một tiếng, có gì đó đập vào cửa phòng vệ sinh Lạc Tòng Tâm đang ngồi bên trong.

Mịa mịa mịa?!

Lạc Tòng Tâm nhảy cẫng lên, vội vàng kéo quần.

Ở khe hở dưới cửa, cô nhìn thấy hai đôi giày da.

Môi đôi giày da màu đen, một đôi giày da màu trắng, Lạc Tòng Tâm không biết logo của hãng nào, nhưng nhìn kiểu giày lẫn màu sắc thì cũng đoán được, đây là xa xỉ phẩm.

Lúc này, giày da trắng đứng ở phía trước, giày da đen đứng ở phía sau, dựa vào vị trí của giày mà đoán, thì giày da trắng đang ép vào người giày da đen.

Lạc Tòng Tâm cảm thấy phấn khích trong lòng, ngồi xổm người xuống, ôm đầu gối mà quan sát động tĩnh bên ngoài.

Giày da trắng có bàn chân khá to, chân không đi tất, mặc quần chín điểm (*) viền ống quần mang màu hồng lòe loẹt còn giày da đen thì đi tất đen, phong cách phối đồ tiêu chuẩn.

(*) Quần chín điểm:

Hai người không ai nói lời nào, chỉ còn tiếng thở dốc nặng nề, cánh cửa liên tục kẽo cà kẽo kẹt tựa như đang phải chịu một áp lực rất mạnh.

Vợ nhỏ áp đảo tấn công x lm lặng chịu trận

Một loạt đạn tím đỏ từ đâu bay tới trước mắt, mở ra trong tâm trí Lạc Tòng Tâm cả một vở kịch.

[Giày da trắng mang quần áo lụa là của con nhà giàu, phong lưu không biết tiết chế, chưa bao giờ thật lòng với ai.

Song không ai biết rằng, trong tim giày da trắng cất giấu bóng hình một “ánh trắng sáng” – chính là học bá cùng lớp – giày da đen.

Gia cảnh nhà giày da đen vô cùng nghèo khó, ở một thế giới khác với giày da trắng, nhưng giày da trắng cứ như bóng ma lảng vảng, thương nhớ giày da đen ngày này qua tháng khác.

Sau khi tốt nghiệp cấp ba, giày da đen đi du học, giày da trắng giữ kín trong lòng thương yêu với giày da đen, trở thành kẻ phong hoa tuyết nguyệt.

Nhưng hôm nay, ở quán bar này, giày da trắng lại gặp được người mình yêu.

Giày da trắng không kìm nén được tình yêu của mình, vậy nên đã dồn giày da đen vào nhà vệ sinh mà tỏ tình, sau đó hai người điên cuồng…]

“Ầm” Âm thanh vang dội làm cánh cửa phòng vệ sinh của cô rung lắc kịch liệt, giày da đen phản công, hung hăng đẩy giày da trắng ra khỏi người mình. Bốn chân nhanh chóng va chạm thay đổi vị trí cho nhau. Mấy giây sau, giày da trắng lại chiếm thế thượng phong, đè giày da đen lên vách tường.

Việc này đồng nghĩa là—

Có thể mở cửa được rồi!

Lạc Tòng Tâm cẩn thẩn mở khóa, khẽ đẩy cửa tròn mắt nhìn trộm ra phía ngoài.

Ánh đèn dịu dàng phả xuống hai người đàn ông đứng ở góc tường.

Người đàn ông đi giày da trắng đưa lưng về phía Lạc Tòng Tâm, anh ta mặc chiếc áo sơ mi diêm dúa được may bằng vải lụa, quả nhiên chiếc quần lòe loẹt thật, tóc thì bóng nhẫy đầy dầu, vô cùng phù hợp với hình tượng ăn chơi trác táng.

Tay trái anh ta đè lên cánh tay của người đàn ông kia, tay phải thì ôm chặt eo người ta— cúc áo trên âu phục của giày da đen bị bung đứt ra, áo sơ mi của anh bị kéo căng, nửa dưới được thắt lưng giữ trọn – eo thon mông nở hoàn hảo!

Lạc Tòng Tâm nuốt nước miếng, lại đẩy cửa ra thêm một xăng ti.

Giày da trắng đột nhiên dùng lực mạnh hơn, lấn người đè lên, tựa như muốn cưỡng hôn giày da đen, không ngờ anh ta tự dưng lại hét lên một tiếng đầy thảm thiết, ôm bụng ngã xuống sàn.

Lạc Tòng Tâm không thấy rõ động tác của giày da đen, không biết anh giơ nắm đấm thượng thẳng vào bụng giày da trắng hay nâng đầu gối đập vào lão nhị của giày da trắng nữa. Nhưng cái này không quan trọng, quan trọng là, Lạc Tòng Tâm đã thấy rõ mặt của giày da đen rồi

Đó là một khuôn mặt vô cùng đẹp trai.

Hàng lông mày anh tuấn, sống mũi cao, làn da trắng đến phát sáng, lông mi cong dài, ngũ quan tinh tế, nhìn qua thôi đã nghĩ đây là nhân vật bước ra từ truyện tranh.

Tuy nhiên nhìn thêm lần nữa thì phát hiện có gì đó sai sai.

Gương mặt ấy lạnh lùng không mang chút cảm tình, tựa như một cái mặt nạ ba chiều được thiết kế xuất sắc, lộ ra âm khí dày đặc.

Anh đứng ở góc tường, nhìn giày da trắng đang nằm trên đất kêu rên, vừa mở miệng đã lộ ra hàm răng trắng muốt.

“Cút.”

Giày da trắng sợ tè ra quần mà chạy.

Lạc Tòng Tâm sợ đến choáng váng đầu óc!

Cô biết người này!

Anh chính là vị sếp cực phẩm mà Lạc Tòng Tâm vừa mới chửi rủa trên Weibo – Đinh Bộ Trực!

*

Đinh Không Trực – khụ, Đinh Bộ Trực lại bị người đàn ông ăn chơi trác táng trong truyền thuyết vây quanh!

Một tháng trước, vị sếp cũ đã đến tuổi về hưu, anh từ trên trời rơi xuống, nhậm chức tổng giám đốc mà không hề báo trước với bất kỳ ai.

Có người nói, anh là tinh anh mà công ty mẹ đặc biệt cử đến. Lại có người nói, anh là con riêng của thành viên trong hội đồng quản trị. Rồi thêm người khác bảo, anh có giao dịch ngầm với CEO, trong đó truyền thuyết được lưu truyền rộng rãi nhất là câu chuyện về xu hướng tính dục của anh.

Thật ra thì đây cũng chẳng phải là bí mật gì cho cam, thử nói xem người bình thường có ai lại lấy ba chữ “Đinh Bộ Trực” đặt tên cho mình không?

Mà phong cách làm việc của người này như là sự tổng hợp của tất cả những điều bất thường của các sếp. EQ thấp, khó dây dưa, thích bới lông tìm vết, độc miệng, lắm trò vớ vẩn, có thể nói, ngoài cái mặt ra thì chẳng có gì.

Gương mặt anh có lực sát thương rất lớn, nghe nói bởi vì gương mặt này mà công ty mẹ còn phong cho anh danh hiệu “Ngọc Diện Diêm Vương.”

Nhưng cái tính thích vạch lá tìm sâu của anh mới là nổi bật nhất, chưa tới một tuần, ai đối diện với anh cũng mang gương mặt mệt mỏi cùng cực.

Vậy mà hôm nay, ngay lúc này, vào giờ phút này, ở một quán bar không thể miêu tả, tại một địa điểm không thể nói thành lời, Lạc Tòng Tâm lại đụng phải Ngọc Diện Diêm La trong một tình huống có thể diễn tả, chỉ đành nói rằng…

Cô chắc chắn phải chết nếu bị phát hiện!

Qua khe cửa, Lạc Tòng Tâm thấy Đinh Bộ Trực lôi giấy ướt ra lau tay, sau đó xoay người đi về phía bồn rửa tay, nhưng vừa mới đi được hai bước thì anh đã dừng chân, từ từ nghiêng đầu.

Ánh mắt anh vô cùng lạnh nhạt, lạnh như ngọc lưu ly, khi nhìn mọi người đều khiến cho ai ai cũng có cảm giác đôi mắt anh đang dựng lên!

Ánh mắt anh lướt nhẹ dưới mặt đất, rồi dừng lại ở gian phòng cuối cùng.

Cánh cửa phòng vệ sinh vẫn đóng chặt, ở một khoảng trống cách dưới cửa chừng 10cm, thì thấy sàn nhà bên trong bóng loáng, không thấy giày cũng không thấy dáng người – gì cũng không.

Ánh mắt Đinh Bộ Trực dời đi, anh đi tới bồn, mở vòi nước rửa tay. Tiếng nước chảy rào rào phá vỡ tĩnh lặng trong nhà vệ sinh.

Lạc Tòng Tâm đứng dậy khỏi nắp bồn cầu, ôm đầu gối thở phào một tiếng.

Vừa rồi chỉ chút nữa thôi là cô bị lộ chân tướng rồi, đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, cô nhanh chóng khóa cửa lại, nhảy lên nắp bồn cầu, tránh né ngon lành!

Phản xạ một giây, đúng là có thể liệt vào danh sách những thời khắc đỉnh cao của đời cô.

Tiếng nước ngừng chảy, tiếng bước chân rời đi, một bước, hai bước, ba bước— ngay lập tức, cô đã được sống trong an toàn—

“Pikachu—-biubiu” Chuông điện thoại vang lên dữ dội khiến Lạc Tòng Tâm vô cùng hoảng loạn, tay chân luống cuống tắt máy đi.

Tiếng chuông ngừng vang, tim Lạc Tòng Tâm cũng ngừng đập.

Nhà vệ sinh chìm trong mảnh im lìm, vậy mà Lạc Tòng Tâm lại nghe được tiếng bước chân.

“Lệt bệt…”

Giày da đen đứng trước cửa phòng vệ sinh của Lạc Tòng Tâm, cô thậm chí còn thấy được hình ảnh giày da phản chiếu dưới sàn nhà.

Lạc Tòng Tâm quỳ xuống nắp bồn cầu, một tay chống lên cánh cửa, một tay chống xuống nắp bồn, nghĩ đến tình huống nếu mà Đinh Bộ Trực phá cửa xông vào thì cô sẽ đạp luôn lên nắp bồn rồi nhảy qua phòng vệ sinh bên cạnh.

Giày da đen vẫn đứng ở ngoài cửa một lúc lâu, đoán chừng cũng phải năm phút trôi qua, mà có khi cả một thế kỷ đi rồi, mũi giày da đen mới xoay hướng rời đi.

Lạc Tòng Tâm ngồi thụp xuống, mồ hôi đầm đìa.

Cô mở di động, nhìn lịch sử cuộc gọi, thì ra vừa rồi cuộc điện thoại chết người đó đến từ đối tượng xem mắt thứ 105 — từ khi Lạc Tòng Tâm đi vào nhà vệ sinh ở quán bar thì đã trôi qua nửa tiếng rồi.

Lạc Tòng Tâm gọi điện thoại giải thích với đối phương mấy câu, lau mồ hôi, chạy khỏi quán bar, trở về “hiện trường” xem mắt.

Người xem mắt số 105 họ Trương, cao 1m75, nặng 75kg, mép tóc tương đối cao nhưng tóc đủ dày, làm công chức nhà nước, trong con mắt của những bà mối thì đây là mặt hàng phải giằng xé nhau mà đoạt lấy cho bằng được.

Đặc biệt hơn nữa, số 105 bị Lạc Tòng Tâm cho leo cây nửa tiếng đồng hồ mà vẫn giữ thái độ tốt đẹp dành cho cô, thảo nào anh được người ta giới thiệu là “Viên ngọc thô mới khai phá.”

“Cô Lạc, cô không có chuyện gì chứ?” Số 105 hỏi: “Mặt cô kém sắc đi thì phải?”

“Không sao không sao, tôi gặp người quen thôi…” Lạc Tòng Tâm vừa uống nước vừa trả lời.

Số 105 khẽ nhăn mặt: “Chuyện này… Cô Lạc, sau khi gặp cô thì tôi cảm thấy chúng ta rất hợp nhau, nếu cô đồng ý, thì chúng ta có thể tiến thêm bước nữa được không?”

Nước như nghẹn lại trong cổ họng Lạc Tòng Tâm.

Thật lòng mà nói, dáng dấp vị số 105 này cũng ổn, hơn hẳn đối tượng hẹn hò số 104 trước kia – đầu hói, bụng bia, ly hôn, có nghi án bạo lực gia đình, có vấn đề về thần kinh, vân vân mây mây – đúng là một người bình thường hiếm có khó tìm ở xã hội này.

Hoặc có thể nói, đấy là một người bình thường với những chỉ số bất thường.

Không hiểu sao, đột nhiên Lạc Tòng Tâm lại nghĩ đến Đinh Bộ Trực.

Bừng sáng dưới ánh đèn, khuôn mặt đẹp trai của anh khiến người ta phải sợ hãi.

Lạc Tòng Tâm hung hăng bấu mạnh vào bắp đùi mình, vứt khuôn mặt của Đinh Bộ Trực ra khỏi đầu.

“Anh Trương, tôi cũng cảm thấy chúng ta thật —- hợ”

Tóc gáy sau lưng Lạc Tòng Tâm bỗng nhiên dựng hết cả lên. Xung quanh rất ồn ào huyên náo thế mà cô lại có thể nghe được tiếng giày da gõ trên nền đất, tiếng bước chân ngày một gần hơn, tựa như nhịp bước của ác ma.

Số 105 ngẩng đầu lên, mang vẻ mặt trợn mắt há mồm mà nhìn.

Một người đàn ông đứng bên cạnh bàn của bọn họ, bàn tay thon dài trắng nõn cầm điện thoại.

Lạc Tòng Tâm nhìn thấy ngón tay kia đang ấn vào cái tên Lạc Tòng Tâm trên màn hình, rồi ngay lập tức chuông điện thoại của cô đã vang lên.

“Pikachu —- biubiu”

Lạc Tòng Tâm: “Hợ”

“A~” Lạc Tòng Tâm nghe thấy tiếng cười rộ lên trên đỉnh đầu cô. Cô run rẩy, ngẩng đầu nhìn, chạm thẳng vào đôi mắt của Đinh Bộ Trực. Ánh mắt anh nhàn nhạt, trong veo, lạnh lùng như viên ngọc lưu ly.

“Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, xin chào, thật thật thật thật là trùng hợp ạ, sao mà khéo quá, lại gặp được anh ở đây vậy ha ha ha ha ha”

Đinh Bộ Trực không hề lên tiếng, anh nhìn thẳng về phía 105 đang ngồi.

Số 105 tái mặt, đứng lên, ánh mắt dò xét: “Hai người có quan hệ gì?”

“Quan hệ trên dưới.” Đinh Bộ Trực trả lời.

“Cái gì?!” Số 105 tức giận trừng mắt nhìn Lạc Tòng Tâm.

Lạc Tòng Tâm: Không phải! Tôi không như thế! Anh đừng nói linh tinh!

Đáng buồn là số 105 không nghe được tiếng lòng của Lạc Tòng Tâm, anh ta thở hổn hển bực mình bỏ đi, Đinh Bộ Trực ngồi xuống ghế đối diện Lạc Tòng Tâm, đặt điện thoại lên mặt bàn.

“Lạc Tòng Tâm, chuông điện thoại của em cũng đặc biệt đấy.”

“Ha ha ha ha ha, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, anh cứ nói đùa, cả

nước mình có tận mấy trăm triệu người dùng cái nhạc chuông này đấy!”

“Thảo nào hôm nay tôi lại được nghe đến mấy lần.”

“Đúng là trùng hợp thật, ha ha ha ha.”

Đinh Bộ Trực không mở miệng tiếp lời.

Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, móng tay hồng hào mượt mà như được một hàng nước phủ lên.

Lạc Tòng Tâm rụt vai, siết chặt ví trong tay, nhìn chằm chằm tay Đinh Bộ Trực, càng nhìn càng thấy ngón tay anh sẽ sinh ra móng vuốt sắc nhọn mà cào vào mặt cô.

“Lạc Tòng Tâm.” Đinh Bộ Trực thôi gõ tay lên mặt bàn: “Nhớ kỹ, hôm nay em không nhìn thấy bất cứ chuyện gì cả.”

“Dạ, dạ, dạ! Tôi không nhìn thấy gì hết!” Lạc Tòng Tâm bật thốt kêu to, đến khi chữ tuôn ra khỏi miệng mới phát hiện ra thì đã muộn.

Hôm nay mình đây còn chưa đánh đã khai!

Đinh Bộ Trực mỉm cười.

Khuôn mặt anh lạnh lùng đến vô cực, lúc nào cũng mang một hơi thở ảm đạm. Nhưng khi anh cười, khóe môi anh hơi nhếch lên, khóe mắt trùng xuống, mang đến một vẻ đẹp lạ thường, tựa ánh hoàng hôn để lại ở nhân gian một vệt nắng cuối cùng đầy diễm lệ mà xa cách, như muốn chiếm lấy tâm can của toàn bộ thế giới này.

Anh đã khiến cho trái tim Lạc Tòng Tâm rung động.

Sợ quá sợ quá! Mình phải về nhà thôi!!!

------oOo------

Chương 2: Bi Kịch Ở Văn Phòng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Địa chỉ số 216 đường Trường Xuân, Xuân Thành, có một căn nhà cũ nằm trên ngã tư đường của thành phố cổ. Ngôi nhà có ba tầng, tầng hai và tầng ba là nhà cho thuê. Phần lớn những ai đến thuê nhà đều là người dân làm việc ở gần đó. Mỗi ngày cứ gần đến giờ ăn tối thì hương thơm từ bữa cơm gia đình cứ phảng phất bay vào không trung.

Ở tầng một là cửa hàng mặt tiền, bên trái là cửa tiệm bán sủi cáo, quanh năm suốt tháng đều mang hương thơm của rau hẹ quyện với thịt dê. Bên phải là một cửa hàng sửa chữa điện thoại di động, vô vàn thương hiệu điện tử cứ thi nhau anh chết tôi sống, đấu đá nhau trên thị trường nhưng ở cửa hàng của anh chủ thì các hãng lại sống chung với nhau rất đỗi bình yên đằm thắm.

Công ty TNHH Đường thị sống giữa mùi rau hẹ hòa thịt dê và cửa hàng di dộng. Để hưởng ứng chiến dịch cải cách đường phố thêm xanh sạch đẹp nên nửa năm trước công ty đã đổi biển tên sang màu đen thay vì màu xám như trước kia, kéo đến một cảm giác như lạc vào cõi âm dương.

Đừng nhìn vẻ bề ngoài mà đánh giá công ty quảng cáo này không có mắt nhìn, không nổi tiếng bởi vì hậu thuẫn phía sau của công ty này không nhỏ chút nào đâu.

Tên đầy đủ phải gọi là: “Công Ty Kế Hoạch Quảng Cáo – Tập Đoàn Đường Thị, Chi Nhánh Xuân Thành.”

Tập đoàn Đường thị – trong giới thương mại, ai nghe cũng thấy sấm rền bên tai. Công việc kinh doanh liên quan đến bất động sản, phân phối bán lẻ, hậu cần, mạng lưới xã hội, giáo dục,… Đặc biệt hai năm gần đây tập đoàn bắt đầu đi sâu vào việc xây dựng và phát triển văn

hóa đã nhanh chóng trở thành một cú nổ lớn, đi đầu trong ngành giải trí, rất nhiều nghệ sĩ ở giới lưu lượng lẫn giới thực lực nằm dưới trướng tập đoàn, thế lực vô cùng lớn mạnh.

Công ty quảng cáo chi nhánh Xuân Thành là công ty con thứ tám, hoặc thứ chín của tập đoàn Đường thị. Hoạt động chính của công ty là phối hợp với công ty mẹ Đường thị để mở rộng thị trường, cụ thể là phát triển về…

Khụ, xin lỗi nha, Lạc Tòng Tâm nhậm chức ba năm rồi mà cũng không biết…

Căn cứ vào sổ tay nội bộ của nhân viên, Lạc Tòng Tâm đoán rằng, cái tên gọi "Chi nhánh công ty kế hoạch" thực chất là trạm thu thập tin tức và liên lạc kiểu mạng nhện được tập đoàn Đường thị xây dựng trên các quận, huyện, nhằm mục đích truy cập được những thông tin mới nhất trong xã hội, cung cấp hỗ trợ dữ liệu và đưa ra những hoạch định chiến lược mới, đồng thời phải đảm bảo được gần gũi với cuộc sống cộng đồng, có thể "bám rễ" vững vàng với quần chúng nhân dân.

Tiếc thay, mộng tưởng thì tốt đẹp, hiện thực thì tàn khốc.

Lạc Tòng Tâm không biết tình hình diễn ra ở các chi nhánh khác như thế nào, nhưng ở cái công ty này mà nói, cơ bản không khác cá mặn là bao.

Mỗi ngày đi làm thì công việc cụ thể là thiết kế danh thiếp, quảng cáo tờ rơi, đánh máy, in ấn các loại, thỉnh thoảng thì được thiết kế bảng quảng cáo hoặc thiết kế poster, để được thiết kế như vậy thì khách hàng cũng phải thuộc vào hạng hoàng kim. May sao phạm vi hoạt động của công ty đủ rộng nên dù không thể biến thành ông hoàng bà hoàng vinh hoa phú quý thì vẫn còn đủ tiền để có cơm ăn áo mặc.

Thành phố tuyến mười tám mà, bối cảnh kinh tế như vậy thì dù lòng bạn có cao tận trời xanh cũng chẳng thể chạm được tới hoa.

Trong quãng thời gian ba năm này, công ty chi nhánh Xuân Thành dưới sự lãnh đạo anh minh của tổng giám đốc cũ, nhân viên ai ai cũng hăng hái, làm việc chăm chỉ hướng tới một xã hội thịnh vượng cho nhân dân, cho đến khi—

“Ngọc Diện Diêm Vương” trong truyền thuyết “hạ phàm”, những tháng ngày hạnh phúc làm cá mặn đã kết thúc.

*

8:55 sáng, Lạc Tòng Tâm đeo túi xách, trán nhễ nhại mồ hôi vọt vào công ty, bóng dáng xinh đẹp đứng ở lối vào.

Trước cửa trưng bày một chậu cây văn trúc, bên cạnh là một máy chấm công bằng vân tay màu trắng bạc, màu sắc trái ngược hẳn với phong cách của cả công ty.

Lạc Tòng Tâm hà hơi lên ngón tay, cẩn thận từng li từng tí đặt vào máy chấm công.

Giọng robot nữ vang lên: [Nhận dạng vân tay thất bại, xin mời thử lại]

Lại nữa??!

Lạc Tòng Tâm xoa xoa lòng bàn tay đẫm mồ hôi, chà ngón tay vào ống quần, nheo mắt nhìn xuống vân tay của mình, tiếp tục ấn đầu ngón tay vào máy.

[Xin mời thử lại]

Cái máy chết tiệt này!

Nhấn lại lần nữa!

[Xin mời thử lại]

[Xin mời thử lại]

[Xin mời thử lại]

Một tiếng “Đinh” vang lên, đồng hồ đã nhảy đến 8:56.

“Muộn rồi muộn rồi muộn rồi…” Chàng trai đeo kính mặc áo kẻ sọc vọt tới, đặt tay xuống máy.

[Xin cảm ơn, nhận dạng vân tay thành công]

“Chị Lạc, cố lên nha!” Áo kẻ sọc cười với cô, phi nhanh vào công ty như cơn gió thổi qua đời.

Lạc Tòng Tâm: “….”

Con mẹ nó!

Lau mồ hôi, chà xát, đổi ngón tay, cả ba cách để nhận dạng vân tay đều đã dùng, vậy mà câu trả lời vẫn chỉ là một thanh âm lạnh lẽo thấu tận tâm can vang lên.

[Xin mời thử lại.]

“Đinh” 8:57.

“Giám đốc Lý, cháu không chấm công được!” Lạc Tòng Tâm nói to.

“Tiểu Lạc à, có phải cháu không hợp bát tự với cái máy chấm công này đúng không?!” Giám đốc văn phòng – Lý Thái Bình đi ra, cầm bình nước tưới cho chậu văn trúc ở bên cạnh: “Thử ngón tay khác xem nào.”

“Mười ngón thử hết cả rồi ạ.” Lạc Tòng Tâm mang vẻ mặt đưa đám: “Nếu không chú chấm công cho cháu ngày hôm này với…”

Giám đốc Lý gật đầu: “Ừ— Tất nhiên là không ~được”

Giọng lão Lý càng về sau lại như con khỉ ngồi trên cầu trượt trượt cái xẹt xuống đất, mà trước khi rẽ ngang còn phải nịnh hót một câu: “Chào buổi sáng, tổng giám đốc Đinh.”

“Chào.”

Không biết Đinh Bộ Trực đã đứng ở cửa từ lúc nào, anh mặc bộ âu phục chuẩn mực, nhìn đã thấy mùi tiền, anh khẽ nhướng mày, ánh mắt lạnh như băng.

Lạc Tòng Tâm lui về phía sau nửa bước: “Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, anh chấm công trước đi ạ.”

Khóe mắt Đinh Bộ Trực khẽ giật, ngón tay thon dài đặt lên máy chấm công. Móng tay anh hồng hào đầy đặn, còn là kiểu móng trăng lưỡi liềm đúng tiêu chuẩn cái đẹp. Móng tay sáng bóng tinh xảo như vậy, chắc chắn thợ làm móng phải là người chuyên nghiệp lắm.

[Xin cảm ơn, nhận dạng vân tay thành công]

Ngón tay của Đinh Bộ Trực vẫn đặt trên máy chấm công, không hề nhúc nhích.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Mẹ nó chứ anh làm ơn tránh ra nhanh lên cái!

Ánh mắt Đinh Bộ Trực khẽ lướt qua Lạc Tòng Tâm:

“Em vừa mới gọi tôi là gì ý nhỉ?”

Lạc Tòng Tâm chớp chớp mắt: “Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng ạ…”

Chân mày Đinh Bộ Trực khẽ giật, ngón tay vẫn đặt trên máy không

chịu rời đi.

Máy chấm công bắt đầu đếm ngược.

8 giờ 59 phút 34 giây, 35 giây, 38 giây…

Trái tim Lạc Tòng Tâm lạnh lẽo, mồ hôi ướt đẫm: “Đinh tổng, tôi vẫn chưa chấm công.”

“Ừ.” Đến giờ Đinh Bộ Trực mới bỏ tay ra khỏi máy chấm công.

Lạc Tòng Tâm nhanh chóng đặt ngón tay mình vào.

[Xin mời thử lại]

[Xin mời thử lại]

[Xin mời thử lại]

“Đinh”, 9:01

[Nhận dạng vân tay thành công, Lạc Tòng Tâm, đi làm muộn.]

Lạc Tòng Tâm: “…”

Giám đốc Lý: “…”

“Đinh tổng, anh cũng thấy rồi đó, tôi đã đến từ sớm, chẳng qua là máy không chịu nhận vân tay, không chấm công được nên không thể coi đây là đi làm muộn!” Lạc Tòng Tâm kêu gào.

“Ừ, hôm nay không tính là đi làm muộn.” Đinh Bộ Trực nói.

“Cảm ơn Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng!”

“Tính vào buổi đi làm muộn tháng trước.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Bà nội nhà anh nha!

*

9 giờ 3 phút, Lạc Tòng Tâm mỏi mệt đi vào phòng làm việc.

Công ty chi nhánh Xuân thành chỉ có hai phòng làm việc, một phòng đơn ở phía trong cùng, cả gian phòng được thiết kế bằng cửa kính, cửa sổ to, bàn làm việc cũng to, có cả máy cắt hoa quả, mọi thứ đều là hàng chất lượng cao, chỉ duy nhất tổng giám đốc được hưởng thụ.

Bên ngoài là căn phòng làm việc thông với phòng tổng giám đốc, có hai cửa sổ lớn, bốn cái bàn, bốn máy tính đánh dấu chủ quyền của bốn nhân viên.

Không sai đâu, công ty con có bối cảnh hùng hậu như vậy, nhưng thực tế chỉ có năm người – trong đó có đến ba vị lãnh đạo.

Đi vào cửa, cái đập vào mắt người nhìn đầu tiên là bộ phận tài vụ nằm ở bên trái, giám đốc quản lý tài chính La Nghênh Mai còn hai năm nữa là đến tuổi về hưu, mọi người đều gọi cô ấy là chị La, đang ở trong độ tuổi hoàng kim của phụ nữ. Hôm nay chị mặc một chiếc váy chiffon màu đỏ sậm (*), ngồi trên bàn tô son chuốt mi, miệng còn lẩm nhẩm lời bài hát, Lạc Tòng Tâm nghe thấy rất quen, hình như đây là ca khúc đang thịnh hành trong giới nhảy quảng trường hiện giờ.

(*) Váy chiffon: là váy đầm dài, xòe.

Ngồi cùng bàn với chị La là giám đốc văn phòng Lý Thái Bình, 55 tuổi, mái tóc dày đen bóng, có sở thích chăm sóc cây vườn, hiện giờ vẫn đang cầm kéo tỉa tót “phẫu thuật thẩm mỹ” cho cây văn trúc ở công ty. Nhìn động tác và thần thái thì chú Lý bây giờ như đang bảo vệ một tác phẩm nghệ thuật để lưu lại tiếng thơm cho đời.

“Chào buổi sáng, chị Lạc.”

Trạch nam mặc áo kẻ ca rô đang đứng trước mắt in là nhân viên mới, tên Lữ Quang Minh, nhậm chức chưa đến một năm, mái tóc sáng rực như cái tên của cậu vậy. Lữ Quang Minh đang giơ tay đập đập vào cái máy – lại hết mực rồi.

“Chào em.” Lạc Tòng Tâm ngồi ở phía trên, đặt lại con mèo thần tài (*) vào đúng vị trí rồi bắt đầu bật máy tính.

(*) Mèo thần tài:

Máy tính phát ra âm thanh ù ù như tiếng nổ máy của một chiếc xe có tuổi đời già cõi, cần phải chạy chương trình theo ba bước, mất tận năm phút thì máy mới có thể mở được màn hình.

Lạc Tòng Tâm thả một nắm cánh hoa hồng vào ly trà, đi tới bàn trà để ngâm nước sôi.

“Tiểu Lạc, hôm nay em lại đi muộn à?” Chị La đi tới, trong tay cầm tách trà bạc hà giảm cân, mang vẻ mặt hóng chuyện như những người phụ nữ tuổi trung niên.

Lạc Tòng Tâm: “Chị La, em như tuyết rơi tháng sáu (*) thế này mà.”

“Chị hỏi thật này Tiểu Lạc, có phải em đắc tội với Đinh tổng đúng không?”

“Trời đất chứng dám, em làm việc đàng hoàng, luôn giữ đúng khuôn phép làm người, sao có thể đặc tội với anh ấy— Hơ!”

Lạc Tòng Tâm nói được một nửa, đột nhiên nhớ tới chuyện “vô tình bắt gặp” ngày hôm qua, thế là nửa câu sau cứ mắc nghẹn ở cổ họng không nói thành lời.

Đường đường là Ngọc Diện Diêm Vương sẽ không đến nỗi nhỏ

nhen như quả trứng gà đâu… Nhỉ?

“Em cảm thấy việc đó không liên quan đến chị Lạc đâu.” Lữ Quang Minh cũng chen lời mình vào: “Em thấy rồi, gương mặt của Ngọc Diện Diêm Vương là gương mặt trời sinh nhìn ai cũng không vừa mắt rồi, lần trước anh ấy bảo em chỉnh sửa ảnh, em phải sửa tận 38 lần!! Thêm lần nữa thôi chắc em đột tử mà chết lúc tóc vẫn còn xanh mất!”

“Tháng trước chị viết sai cái bữa cơm trợ cấp mà phải sửa đi sửa lại bốn lần đấy.” Chị La nói: “Đấy là lần đầu tiên trong 30 năm đi làm của chị!”

“Gửi báo cáo quý cho công ty mẹ, tôi phải sửa đến năm lần.” Lý Thái Bình bổ sung tiếp.

“Nói thế này…” Lạc Tòng Tâm suy nghĩ: “Thế tính ra em chưa có gì phải sửa cả…”

“Đó là bởi vì công ty chúng ta không có ban nội dung!” Lữ Quang Minh nói: “Chị Lạc à, chị phải cảm ơn trời đất đi!”

Chức vụ của Lạc Tòng Tâm là người lên nội dung kế hoạch, nói cụ thể thì chính là làm mấy cái việc vớ vẩn – khụ, nhầm, là phụ trách lên kế hoạch các hoạt động, lên ý tưởng quảng cáo, đào tạo các chương trình học vấn, thu thập số liệu, vân vân mây mây một loạt các công việc soạn thảo văn bản viết lách. Một câu kết luận: Không có chuyện cô không biết viết, chỉ có chuyện lãnh đạo lười không muốn viết thôi.

Vào công ty làm được ba năm, số lần Lạc Tòng Tâm lên kế hoạch các hoạt động có thể đếm trên đầu ngón tay, cơ bản cũng nhờ vào mối quan hệ tốt đẹp với tổng giám đốc cũ nên cô chỉ phải làm mấy việc đơn giản như là tổ chức buổi tiệc, thiết kế powerpoint. Công việc chủ yếu là phát triển nội dung viết đủ mọi loại quảng cáo, chẳng hạn như “Tiệm lẩu XX khai trương, giảm giá 20% toàn bộ menu, nhanh chân nhanh chân số lượng có hạn” hay là “Công ty môi giới ô

tô 4S khai trương, mua một xe tặng một tấn xăng dầu”, ….

Lần phải sửa văn bản nhiều nhất là khi viết quảng cáo cho buổi khai trương của một studio chụp ảnh cho trẻ em, đổi tên “Giảm giá nhân dịp khai trương” thành “Ưu đãi khai trương” rồi cuối cùng chốt thành “Nhân dịp khai trương, tặng khách món quà”, quả thật là không cần phải sử dụng kỹ thuật gì cao siêu.

Nghĩ như vậy, tính ra Ngọc Diện Diêm Vương đối xử với cô cũng khá tốt, chắc do bản thân cô lo nghĩ nhiều quá rồi.

Lạc Tòng Tâm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng rồi, mười phút sau, cô bị hiện thực tát cho không trượt phát nào.

*

Đúng 9 giờ 30 phút sáng thứ hai là thời gian họp thường lệ của công ty, nội dung họp cơ bản được chia làm ba mục chính.

Điều thứ nhất, truyền đạt lại tài liệu từ công ty mẹ gửi xuống chi nhánh.

Điều thứ hai, lên nội dung công việc của công ty trong tuần mới.

Điều thứ ba, báo cáo kế hoạch làm việc của từng nhân viên.

Nhưng hôm nay Đinh tổng vừa vào họp đã phá luôn các mục thường lệ của cuộc họp.

Đinh Bộ Trực ngồi trên ghế tổng giám đốc, dưới ghế chất đống những tấm poster bị bỏ đi, bụi đen bám đầy, trông anh không khác gì một viên kim cương lạc trôi giữa chợ rau ngoài đường, nhìn không hài hòa một chút nào.

“Cuộc họp thường lệ ngày hôm nay, trước tiên chúng ta hãy nói tới

vấn đề chuyên cần gần đây.”

Lạc Tòng Tâm: Cái khỉ gì?

“Hiện trong tay tôi đang cầm bảng thống kê đánh giá chuyên cần gần đây của mọi người.” Đinh Bộ Trực giơ lên một tập tài liệu, ánh mắt lướt qua từng nhân viên theo thứ tự, từ giám đốc Lý đến chị La rồi sang Lữ Quang Minh, à còn có cả Lạc Tòng Tâm.

Không biết có phải do ảo giác hay không mà Lạc Tòng Tâm cảm thấy ánh mắt của Đinh Bộ Trực dừng trên người mình lâu hơn những người khác 0,5 giây.

“Giám đốc Lý, tháng 5 chuyên cần đủ 22 ngày, đi làm muộn 0 ngày, về sớm 0 lần.” Đinh Bộ Trực gật đầu: “Rất tốt, giữ vững tinh thần, tiếp tục phát huy.”

“Cảm ơn sếp đã quan tâm.” Lý Thái Bình cười tươi như một đóa cúc ba tư.

“Quản lý La, chuyên cần đủ 22 ngày, đi làm muộn 0 lần, về sớm 5 lần.”

“Năm ngày đó là vì vũ đoàn quảng trường của tôi có tham gia thi đấu tranh giải nên tôi phải đi huấn luyện, tôi đã xin nghỉ rồi.” La Nghênh Mai vội vàng trả lời.

Đinh Bộ Trực: “Theo đúng quy định, một lần về sớm trừ 50 tệ.”

“Đừng mà, lần nào tôi cũng làm hết công việc trong ngày rồi mới dám về, hơn nữa buổi sáng tôi còn đi sớm 30 phút, không cần nghiêm khắc như vậy…”

Đinh Bộ Trực không lên tiếng, chỉ nhướng mày nhìn La Nghênh Mai.

Khoảng thời gian này chính là thời điểm ánh mặt trời rực rỡ nhất trong ngày, ghế tựa của anh dựa lưng vào cửa sổ sát đất, hai chân

vắt chéo, lộ ra mắt cá chân mảnh khảnh, như thể đang khoe chân dài. Anh hất cằm, lông mày khẽ xếch lên, ánh mắt anh lạnh lùng tựa như đá viên trong ly rượu vang.

La Nghênh Mai ngượng ngùng, không dám mở miệng.

Ánh mắt Đinh Bộ Trực lướt qua Lạc Tòng Tâm, đặt trọng tâm lên người Lữ Quang Minh.

Lữ Quang Minh thẳng người, cầm cậu bạnh ra như đang bị băng bó tận ba lớp.

“Lữu Quang Minh, chuyên cần 20 ngày, nghỉ ốm 2 ngày, đi muộn 0 lần, về sớm 0 lần.”

“Đinh tổng, tôi bị cảm.”

“Một ngày nghỉ ốm trừ 100 tệ.”

“…. Vâng.”

“Lạc Tòng Tâm.” Đinh Bộ Trực nhìn về phía Lạc Tòng Tâm: “Chuyên cần 22 ngày, đi làm muộn 15 ngày, về sớm 0 ngày”

“Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, tôi muốn giải thích đôi lời.” Lạc Tòng Tâm giơ tay: “Ngày nào tôi cũng đến đúng giờ, nhưng cái máy chấm công lại không hề nhận dạng được vân tay của tôi, không tin anh có thể hỏi giám đốc Lý.”

“Đúng đúng đúng, ngón tay Tiểu Lạc như bị lột da, mất vân tay vậy, tôi cũng đã đánh dấu thời gian và số lần Tiểu Lạc chấm công ở bên cạnh rồi.” Lý Thái Bình nói.

“9:03 chấm công 10 lần, 9:01 chấm công 2 lần, 9:07 chấm công 3 lần mới được?” Đinh Bộ Trực hỏi.

Lý Thái Bình: “Đúng vậy, Đinh tổng.”

“Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, hôm nay anh đến cũng thấy rồi đó, đây là điều không thể đề phòng được.” Lạc Tòng Tâm không ngừng cố gắng giải thích.

“Thế thì trừ hai điểm trong bảng thành tích sát hạch.” Đinh Bộ Trực nói.

Lạc Tòng Tâm: Con mẹ nó?!

“Có vấn đề gì sao?” “Đinh Không Trực” hỏi cô.

“Không có…” Lạc Tòng Tâm khẽ cúi đầu.

“Tháng này tôi không hy vọng phải nhìn thấy cảnh em đi làm muộn thêm một ngày nào nữa.” “Đinh Không Trực” đóng lại tập tài liệu.

Không phải tôi không hợp bát tự với cái máy chấm công mà thực chất tôi không hợp bát tự với cái kẻ Ngọc Diện Diêm Vương này!

Lạc Tòng Tâm lấy đầu bút băm băm băm vào quyển sổ, âm thầm mắng chửi xả mối hận thù.

“Sau một tháng khảo sát kiểm tra thì tôi cảm thấy vô cùng thất vọng với thái độ làm việc của mọi người.” Đinh Bộ Trực nói: “Thứ nhất, phương diện nghiệp vụ quá ít ỏi, thứ hai, không có sự tích cực trong công việc, thứ ba, năng lực làm việc quá kém!”

Lạc Tòng Tâm âm thầm trợn trắng hai mắt.

Một loạt tin nhắn nhảy ra từ nhóm WeChat của công ty:

Đất nước thái bình: Nghiệp vụ của chúng ta nhiều thế cơ mà, không phải tháng trước còn nhận được đơn đặt hàng thiết kế poster cho ngày kỷ niệm của siêu thị nào đó à?

Tôi sống cùng ánh sáng: Em phải sửa poster tận 38 lần đấy!! Đó là

nhờ sự dung hòa giữa máu, mồ hôi và nước mắt của em thì mới hoàn thành đấy!

Chị đại họ La: Tiền lương thì cứ liên tục bị trừ mà còn đòi nhiệt huyết tích cực, thử cho chị một trăm ngàn một tháng đi, chị tích cực cho chết luôn!

Người theo số đông: Còn nói năng lực làm việc của chúng ta tệ hại, anh giỏi thì anh đi làm mà!

“Lạc Tòng Tâm, em nói thử xem làm thế nào để cải thiện được ba vấn đề này?” Đinh Bộ Trực đột nhiên gợi ý cho cô.

Lạc Tòng Tâm tắt màn hình điện thoại, lộ ra mười tám chiếc răng trắng sáng nhỏ xinh.

“Tôi không có ý tưởng gì cả.”

“Cứ nói thẳng ra, không sao.”

“…”

Lạc Tòng Tâm đành trưng ra nụ cười giả tạo: “Điều thứ nhất mà anh nhắc đến, tôi chỉ là một nhân viên quèn nên tôi thật sự không có cao kiến gì cả. Đây là vấn đề định hướng chiến lược, những phương châm và chính sách lớn lao thế này tất nhiên phải cần đến ban lãnh đạo lên kế hoạch rồi kiểm định rõ ràng.”

Đinh Bộ Trực: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó – liên quan đến vấn đề số hai thì chúng ta có thể tự thay đổi được.”

“Ví dụ như?”

“Tăng cường học tập.”

“Học cái gì?”

“Phải học tập tinh thần từ công ty mẹ, học tập các kỹ năng chuyên nghiệp, tìm hiểu và học tập phương châm chính sách của quốc gia.”

“Cụ thể là?”

“Mọi người có thể chọn hai phương án, tự học hoặc học cùng nhau, thời gian học có kỳ hạn, học nhiều lần, học đi học lại, nghiên cứu chuyên sâu các phương pháp làm việc, tận dụng thời gian sau giờ làm để ghi chép, viết những gì mình được học, viết ra những kinh nghiệm đã tích lũy được, bảo đảm thời gian học tập cho hiểu quả, không ngừng tiến bộ phát triển bản thân!”

“Sau đó”

“Sau đó… Sau đó thì từng cá nhân kết hợp học tập với công việc vào làm một, chắc chắn sẽ cải thiện được tình trạng làm việc hiện giờ!”

Hai người cứ liên tục một người hỏi một người đáp khiến cho ba người nghe còn lại phải trợn mắt há mồm.

Tôi sống cùng ánh sáng: Lần đầu tiên em biết chị Lạc có thể nói nhiều như vậy đấy.

Đất nước thái bình: Tài năng tiếp thị ở trình độ cao đấy.

Chị đại họ La: Kiến thức xuất chúng.

Đinh Bộ Trực ngừng hỏi, lưng dài rời khỏi ghế tựa, anh khẽ nhướng mày, đôi mắt xinh đẹp chăm chú nhìn Lạc Tòng Tâm không chớp lấy một lần.

Vòng eo của cô ngày một gầy đi, cảm giác như xương sống ở thắt lưng sắp nhô ra khỏi người.

Một lúc sau, Đinh Bộ Trực mới gật đầu.

“Tốt lắm.” Anh nói: “Vậy thì em đứng ra làm đi.”

Lạc Tòng Tâm: “Hic???”

“Trong máy tính của tôi có tài liệu tổng hợp năm mươi công ty kế hoạch sự kiện xuất sắc nhất cả nước. Sau khi tan làm em cầm về tham khảo, sáng sớm ngày mai nộp cho tôi bản nội dung mười nghìn chữ về những kinh nghiệm học tập mà em tâm đắc nhất.”

Lạc Tòng Tâm: WTF???

“Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, lượng kinh nghiệm học tập như vậy là quá nhiều!” Lạc Tòng Tâm gào thét: “Không thể nào đủ thời gian được!”

Đinh Bộ Trực đứng lên, cài lại cúc áo âu phục: “Không phải em rảnh lắm à?”

Lạc Tòng Tâm: “Gì cơ ạ?”

Đinh Bộ Trực hướng mũi chân đi về phía phòng làm việc, khi ngang qua Lạc Tòng Tâm thì anh dừng bước, cúi người xuống, hơi thở mát lạnh phả vào tai cô.

“Để em đỡ phải chịu cảnh thảnh thơi nhàm chán rồi lại đi xem mắt.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Mặt hàng này quả nhiên là cái đồ thù dai nhớ lâu!

Hết chương 2.

(*) Tuyết rơi tháng 6 là câu chuyện liên quan đến nỗi oan của Đậu Nga.

Khi Đậu Nga hàm oan bị giải đến pháp trường, trước lúc hành hình, tên tham quan hỏi Đậu Nga rằng cô còn có lời nào muốn nói nữa không?

Đậu Nga trả lời: “Xin hãy ban cho tôi một mảnh lụa trắng dài ba thước treo lên một cây sào cao trăm thước, nếu như tôi bị oan, một giọt máu nóng cũng sẽ không rơi xuống đất mà sẽ bắn lên trên dải lụa trắng kia; nếu như tôi bị oan, đầu rơi xuống đất, trời liền sẽ có tuyết rơi lả tả; nếu như tôi bị oan, sau khi tôi chết trời sẽ hạn hán trong suốt 3 năm liền”.

Tên đao phủ vừa vung đao xuống, một dòng máu nóng của Đậu Nga giống như kỳ tích đã bắn lên dải lụa trắng treo ở giữa không trung, ngay cả một giọt cũng không rơi xuống đất. Khi đầu của Đậu Nga bị chặt đứt, quả nhiên gió lớn nổi lên, tuyết bay khắp trời.

Sau khi Đậu Nga chết, quả thật là trời đã hạn hán 3 năm, không trồng trọt thu hoạch được gì. Người dân vùng đó đều biết rằng ông trời đang lên tiếng bất bình thay cho Đậu Nga vậy.

------oOo------

Chương 3: Bi Kịch Trong Giờ Tăng Ca

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc Tòng Tâm xây tổ trên sofa, tay ôm laptop, đầu óc choáng váng ngất ngây.

Bây giờ là 23:30, bình thường vào giờ này Lạc Tòng Tâm đã ôm chăn tiến mộng đi gặp Chu Công rồi, nhưng hôm nay, cô vẫn còn khổ sở ngồi đây cay đắng gặm cắn nghiền ngẫm kiến thức của 50 bản kế hoạch!!!

Tăng ca từ sáu giờ tối đến tận giờ, tăng ca đến quên ăn quên ngủ, tăng ca đến mức đi vệ sinh có đúng một lần mà mới chỉ đọc được

25 bản kế hoạch.

Không phải Lạc Tòng Tâm làm việc kém năng suất mà vì những bản kế hoạch Đinh Bộ Trực đưa cho cô không chỉ có mỗi việc lên ý tưởng là xong mà người ta còn viết đầy đủ kế hoạch tuyên truyền, kế hoạch thành lập website, nội dung chi tiết của từng đề mục, thậm chí lập cả bảng excel, đếm ngược đến thời gian bắt đầu kế hoạch, v…v… Mỗi một bản kế hoạch đọc lên mà tưởng như bản thân đang tham gia vào một sự kiện quy mô hoành tráng, thật sự khiến người ta phải kiệt quệ sức lực.

Nếu còn đang là sinh viên đại học, những bản kế hoạch chi tiết như thế này chính là những tài liệu học tập tuyệt mật hiếm có khó tìm, là miếng bánh gà từ trên trời rơi xuống.

Nhưng sau khi trở thành cá muối lăn lộn ngoài xã hội sáu năm trời, Lạc Tòng Tâm nhìn thấy đống tài liệu học tập mà chỉ muốn lôi cả mười tám đời tổ tông nhà Đinh Bộ Trực ra để hỏi thăm sức khỏe.

“Cả đống này có cho đến năm sau thì cũng không thể đọc xong được!!” Máu trong người Lạc Tòng Tâm như bị rút cạn, cô ngồi phịch xuống sofa, vô tình nhìn vào bức tường trống trơn ở phía đối diện.

Trên bức tường ấy, thiếu một chiếc tivi.

Đúng vậy, Lạc Tòng Tâm đi làm được sáu năm nhưng đến một chiếc tivi cũng chẳng thể mua nổi.

Lý do rất đơn giản, nghèo.

Là người phụ nữ độc thân sống một mình, để rút ngắn thời gian đến công ty và giữ an toàn cho bản thân mà Lạc Tòng Tâm đã thuê nhà ở khu trung tâm thành phố có an ninh tốt, đi bộ đến chỗ làm chỉ tốn ba mươi phút đồng hồ. Chính vì thế mà tiền thuê nhà rất đắt, căn nhà có một phòng ngủ thôi nhưng số tiền phải trả đã ngốn hơn nửa tháng lương của cô. Trừ thêm tiền ăn, tiền điện nước, mua bán đủ

thứ, vân vân mây mây, thành ra Lạc Tòng Tâm có bao nhiêu thì phải xài bấy nhiêu, tiêu hết không còn xu dính túi.

Lúc đầu, Lạc Tòng Tâm viết ra một danh sách những đồ dùng cần được ưu tiên mua theo thứ tự, vị trí đầu tiên, điện thoại di động – nhu cầu thiết yếu của cuộc sống. Vị trí thứ hai là máy tính – phục vụ cho công việc và giải trí. Vị trí thứ ba thuộc về máy giặt – vật dụng giúp nâng cao chất lượng cuộc sống. Lò vi sóng đứng ở vị trí thứ tư – cần thiết cho việc hâm nóng thức ăn. Tiếp đến là tủ lạnh yên vị đứng vị trí thứ năm – thiết bị giúp cơm thừa canh cặn được "bảo tồn". Cuối cùng, tivi nằm ở vị trí chót bảng – nhu yếu phẩm cho tai nghe mắt nhìn.

Trải qua sáu năm cố gắng không ngừng, cuối cùng Lạc Tòng Tâm cũng đạt được thành tựu vào năm ngoái, tiền gửi ngân hàng tiết kiệm để mua tivi đã đạt ngưỡng 52,3% và vẫn đang tiếp tục cải thiện.

Kinh tế ở thành phố tuyến mười tám không được phát triển, công việc đã khó tìm, mà việc làm ổn định nhàn hạ lại càng khó tìm hơn. Nếu Lạc Tòng Tâm không cẩn thận bị sa thải thì bao vất vả mưu sinh tích cóp của ăn của để trong từng ấy năm trời sẽ tan thành mây khói.

Hồi trước, trên Weibo có một topic súp gà cho tâm hồn viết rằng nhân gian rộng lớn như vậy, tôi muốn tham quan từng ngóc ngách của thế giới này, muốn đến nơi nào đó vậy hãy xách ba lô lên và đi thôi. Lạc Tòng Tâm vẫn luôn ngưỡng mộ những người như vậy, nhưng cô không dám, cô không có đủ can đảm, cô sợ hãi.

Muốn mạo hiểm đồng nghĩa với việc phải thay đổi, mà thay đổi nghĩa là không ổn định – cái cảm giác phải chứng kiến cảnh đất trời đảo lộn hết thảy mọi thứ Lạc Tòng Tâm không muốn trải qua nữa.

Lạc Tòng Tâm mở điện thoại vào ứng dụng ngân hàng kiểm tra tài khoản của mình rồi tiếp tục đọc bản kế hoạch số 26.

Đây là tài liệu về sự kiện trang phục thời cổ đại mang chủ đề “Giấc mộng Ngũ Đại Thập Quốc” (*), thiết kế sân khấu chính là điểm nổi bật nhất trong chương trình đó. Trong tài liệu ghi rõ từng khái niệm về thiết kế ánh đèn, thiết kế sân khấu, thiết kế âm Lạc sao cho phù hợp với chương trình, vân vân.

(*) Ngũ Đại Thập Quốc là một thời kỳ trong lịch sử Trung Quốc, bắt đầu từ khi triều Đường diệt vong, kéo dài đến khi triều Tống thống nhất Trung Quốc bản thổ.

Lạc Tòng Tâm đọc không hiểu nên cứ nhìn lướt lướt cho nhanh.

Ở trang cuối cùng là bản kế hoạch phục chế trang phục thời cổ đại.

Những bộ quần áo này rất kỳ lạ, khác hẳn với trang phục thường được nhìn thấy trên phim ảnh và truyền hình, mang đến nét quyến rũ vô cùng đặc biệt – một hơi thở từ hàng nghìn năm xưa.

[Ngũ Đại Thập Quốc trải qua hơn năm mươi năm lịch sử, trang phục dành cho nam giới vẫn giống như thời Đường, đội khăn vấn đầu, mặc áo dài cổ tròn, đeo thắt lưng, chân đi giày đen, một hình tượng kết hợp giữa hai triều đại nhà Đường và nhà Tống – điều mà người ta thường nói là: Khí chất ngời ngợi, ngàn năm rực rỡ.]

Lạc Tòng Tâm lật trang chậm lại, từ tốn đọc từng câu chữ, một xúc cảm kỳ diệu bỗng dưng trào dâng trong lòng.

Lạc Tòng Tâm thường xuyên cảm nhận được điều này, tựa như có một chuyện nào đó đã rơi vào dĩ vãng khiến cô không thể nhớ ra – khiến tâm can trống rỗng, khát khao được lấp đầy.

Bình thường cảm giác ấy không phải lúc nào cũng xuất hiện, nhưng đến một khắc vô tình, ví như khi ngửi thấy hương hoa trong gió trời, khi nhìn thấy chiếc lá non xanh biếc ẩn hiện dưới ánh nắng dịu dàng hay khi ngửa đầu ngắm đêm trăng lấp lánh ánh sao – những khắc như thế, cảm giác ấy sẽ bị đánh thức.

Ví như, ngay bây giờ, nhìn tấm ảnh phản chiếu trên màn hình máy tính.

Ánh mắt Lạc Tòng Tâm dừng lại ở một bộ quần áo.

Đây là trang phục dành cho nam giới, loại tay áo vô cùng phổ biến của binh lính cuối thời Đường, cả bộ quần áo đều chìm trong sắc đen. Chỉ có phần cổ tay áo và vạt áo được thêu hoa văn màu bạc, tựa như dàn giây leo mang sắc trắng ngà quanh co uốn lượn, dịu dàng tỏa sáng dưới ánh trăng vàng.

Lạc Tòng Tâm chạm ngón tay lên màn hình, dù màn hình sạch sẽ mượt mà nhưng cô bỗng nhận ra một xúc cảm nào đó đang thêu vào tim mình đầy tê dại – dàn giây leo trong bức ảnh bỗng trở nên sáng rực khiến mắt cô đau nhói, dàn giây leo ấy vươn mình ra khỏi máy tính, mang theo những chiếc gai nhỏ bé sắc nhọn cứa vào ngón tay cô.

Lạc Tòng Tâm sợ hãi vội vàng rụt ngón tay về, nhưng đúng lúc đó có một bàn tay xuất hiện, nắm chặt lấy cổ tay cô.

Đó là một bàn tay thon dài với những khớp xương rõ ràng nhưng làn da lại tím tái nhợt nhạt. Cổ tay cô bị nắm chặt trong ống tay áo màu đen được thêu hình dây leo màu bạc.

Máu đen không biết xuất hiện từ bao giờ, chảy dọc từ đầu ngón tay tái nhợt ấy xuống cổ tay Lạc Tòng, lạnh đến thấu xương.

Lạc Tòng Tâm nghe thấy ai đó hét lên thất thanh ở bên cạnh, hét đến tê tâm phế liệt, hét đến mức làm tai cô ù đi, chỉ thấy ong ong chóng mặt.

Là cô, chính cô là người hét chói tai, chính cô là người đang hét đến tê tâm phế liệt: “Đừng!!”

Nước mắt thi nhau tuôn rơi, cháy bỏng như muốn thiêu đốt trái tim cô.

Sofa biến mất, sàn nhà cũng không thấy tăm hơi, Lạc Tòng Tâm phát hiện mình đang quỳ dưới nền đất trơ trụi, lạnh lẽo như những tầng băng trồng lên nhau, đến cái mức có thể ngửi thấy mùi đất ẩm vảng vất trong không khí.

Là máu, rất rất rất nhiều máu!

Máu chảy ồ ạt từ ống tay áo đen rồi ngấm sâu xuống lòng đất, hóa thành một vũng máu lầy lội, từng giọt từng giọt thấm vào đầu gối Lạc Tòng Tâm.

Có ai đó lôi giật Lạc Tòng Tâm về phía sau nhưng cô lại cảm nhận được chân mình đang bị kéo lê một vệt rất sâu trong lòng đất khiến cô bị bật móng, máu túa ra không ngừng.

Lạc Tòng Tâm vùng vẫy, thét gào, vậy mà chỉ có bốn bức tường gửi lời hồi âm tới tiếng hét của cô.

Bàn tay tái nhợt kia bỗng rũ xuống, mất hết sức lực, cách cô càng ngày càng xa, càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng bị khuất đi dưới màn sương mù đẫm máu.

“Không!”

Lạc Tòng Tâm thoát khỏi tra tấn trói buộc, vội vã ngồi bật dậy.

Ánh đèn vàng trong phòng khách chiếu xuống sofa, tản ra những tia sáng nhạt nhòa. Đồng hồ treo tường kêu tiếng tíc tóc của kim giây, mang đến thanh âm vang vọng khắp căn phòng tĩnh lặng.

Lạc Tòng Tâm đưa tay lau mặt, bỗng chốc ngây ngẩn cả người.

Khuôn mặt cô, đâu đâu cũng là nước mắt.

Là mơ! Một giấc mơ thật rõ nét, thật đời, thật…

Lạc Tòng Tâm ôm ngực.

Một cơn mộng thấm đẫm bi thương.

Đột nhiên tim cô đập liên hồi, mỗi nhịp đập tựa như đang có người nào đó cắm thẳng con dao vào đục khoét trái tim cô, để cho máu tuôn ra đầm đìa đau đớn.

Đã bao lâu rồi cô chưa gặp lại cơn mơ này?

Có lẽ phải được một năm rồi.

Từ khi bắt đầu phát triển trí tuệ, cứ cách một khoảng thời gian là Lạc Tòng Tâm phải đi tới giấc mơ ấy.

Cơn mộng này, chưa bao giờ thay đổi, vẫn mãi là cảnh cô chìm trong biển máu, gào thét khản cổ khi bị kẻ lạ mặt kéo đi. Mỗi lần, mỗi lần đều sực tỉnh trong nước mắt ướt đẫm khóe mi.

Vì giấc mơ này mà Lạc Tòng Tâm đã nghiên cứu rất nhiều những đầu sách tâm lý học, Nguyên nhân dẫn đến ác mộng được tâm lý học lý giải rằng bởi vì áp lực quá lớn nên cần phải nghỉ ngơi.

Chỉ là, giấc mộng đêm nay mang nhiều yếu tố khác nhau.

Tay áo màu đen, bàn tay trắng bệch…

Vậy cơn mơ này nói lên điều gì?

Áp lực trở nên siêu to khổng lồ à?

Ánh mắt Lạc Tòng Tâm nhìn sang màn hình laptop, bộ trang phục cho quân lính thời xưa, giống hệt ảo ảnh trong giấc mơ cô.

Mẹ!

Lạc Tòng Tâm nhớ ra rồi, bàn tay mảnh khảnh nhợt nhạt ấy, rõ ràng

là tay của Đinh Bộ Trực!

Không sai chút nào!

Quả nhiên, Đinh Bộ Trực chính là cội nguồn của áp lực trong cô!

Năm nay đến hạn, vận số không may mắn, phạm phải tiểu nhân rồi!

“Mình nhớ lần trước có ai bán ebook quyển “Bùa chú pháp lệnh diệt trừ tiểu nhân” mà nhỉ, số điện thoại là gì ta, tên wechat là hạt hướng dương hay hoa hướng dương không biết – ợ..”

Lạc Tòng Tâm nhìn đồng hồ trên laptop hiện lên con số 2:14.

50 bản kế hoạch mới đọc được 26 bản – trong khi mười ngàn chữ những trích dẫn về học tập mà bản thân tâm đắc nhất thì bây giờ mới viết.

Lạc Tòng Tâm nhìn qua file word trên màn hình.

Số chữ: 3679

“Người ta muốn giết chết mình đây màaaaaaaaaaaaaaaa!”

“Đinh Không Trực, cả đời này tôi không đội trời chung với anh!”

*

Đinh Bộ Trực tỉnh giấc, từ từ ngồi dậy khỏi chăn.

Đèn ngủ phả xuống chiếc đồng hồ điện tử báo rằng bây giờ đang là 2:15.

Đinh Bộ Trực ngồi yên trên giường một lúc lâu, cuối cùng vén chăn lên, chân không chạm đất đi ra ngoài.

Thảm trải sàn được thiết kế từ lông cừu mang đến cảm giác mềm

mại thoải mái như không hề chạm vào lòng bàn chân, dù thư thái như vậy nhưng cũng không thể truyền ấm áp đến từng ngón chân lạnh toát của anh.

Đinh Bộ Trực đi thẳng ra cửa sổ sát đất, mở cửa bước ra ngoài ban công.

Vào thời điểm rạng sáng như bây giờ, cả thành phố đều đang say giấc nồng, từng ánh đèn soi đường cho xe chạy như muốn xé rách màn đêm để đi đến nơi giao hòa giữa trời và đất, từng dãy nhà tối đèn lẳng lặng đứng yên dưới khung trời, tráng lệ mà đơn côi.

Gió đêm phảng phất bay tới luồn vào quần áo ngủ của anh, tấm lưng ướt đẫm mồ hôi được cơn gió nhẹ nhàng mang đi, tung bay trên nền trời, gửi một hơi thở ngai ngái vào không trung.

Khuôn mặt Đinh Bộ Trực được bóng đêm che phủ nên không thể nhìn rõ vẻ ngoài, đôi mắt trong veo như ngọc lưu ly phản chiếu thế gian mênh mông trống trải, đôi mắt sâu thẳm ấy khiến người đời chẳng thể hiểu thấu.

Anh cứ đứng thẳng như vậy, đứng ở vị trí cao nhất thế giới, nhìn xuống vạn vật đang không ngừng đổi thay dưới chân mình.

Gió bỗng nhiên thổi mạnh, để tay áo của anh được phiêu du cuồng loạn trong gió trời, tạo ra âm thanh “phần phật” vang dội.

Đột nhiên, ánh mắt Đinh Bộ Trực khẽ thay đổi.

“Hắt xì!”

Nước mũi chảy ra được gió đêm thổi cho tan biến, Đinh Bộ Trực vuốt mũi rồi vội che quần áo kín người, quay trở về phòng.

“Hắt xì, hắt xì!”

*

Vở kịch nhỏ:

Đinh Bộ Trực: “Hắt xì, hắt xì, hắt xì, đứa nào đang nói xấu ông đấy?!”

------oOo------

Chương 4: Bi Kịch Của Việc Hói Đầu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không ngoài dự đoán, quả nhiên Lạc Tòng Tâm đã phải thức trắng đêm.

Từ 2:15 đến 7:30, Lạc Tòng Tâm dùng nghị lực kinh người và lòng quyết tâm trước nay chưa từng xuất hiện mà đọc hết 24 bản kế hoạch còn lại, copy quotes trên mạng rồi chắp vá thành câu chữ của bản thân, cuối cùng cũng hoàn thành được mười nghìn chữ những trích dẫn học tập tâm đắc.

Đúng tám giờ sáng, Lạc Tòng Tâm đánh răng xong, khi cúi đầu xuống rửa mặt thì phát hiện tóc rụng đầy bồn – không chỉ mấy sợi tóc đâu mà là một nhúm tóc!

Lạc Tòng Tâm nghiêng đầu nhìn vào gương, thấy tóc mình được ánh đèn phản chiếu tựa như Ultraman Tiga (*) gửi tín hiệu S.O.S vào vũ trụ vậy.

(*) Ultraman Tiga là một chương trình truyền hình tokusatsu của Nhật Bản và là chương trình thứ 12 trong Ultra Series.

Bất công nghĩa là gì?? Chính là như thế này này!!

Chỉ số tức giận chiếm 80% cơ thể Lạc Tòng Tâm, cô mặc quần áo, động tác nhanh như gió phi ra ngoài đường, bước chân thì đi nhanh

như chớp nên khi đến công ty thời gian còn sớm tận 20 phút.

Kỳ diệu hơn nữa là cái máy chấm công bình thường không hợp bát tự với cô thì hôm nay chỉ cần xác nhận dấu vấn tay đúng một lần đã thành công.

[Cảm ơn, nhận dạng vân tay thành công]

Giọng robot nữ dễ nghe đi vào lòng người, giúp cho chỉ số tức giận trong người Lạc Tòng Tâm giảm xuống còn 5%.

Giám đốc Lý đã đến công ty, ông cầm bình nước nhỏ tưới vào chậu cây trên bậu cửa sổ, Lữ Quang Minh cũng vừa đến, cầm chai xịt phun lên đỉnh đầu mình một lớp kem gì đó không rõ tên.

Hai người thấy Lạc Tòng Tâm đến thì ngạc nhiên vô cùng tận, Lạc Tòng Tâm uể oải tới chào hỏi mọi người rồi ngồi xuống bàn làm việc bắt đầu ăn sáng.

Lý Thái Bình tưới tưới tưới bên cửa sổ, Lữ Quang Minh cũng phun phun phun xịt tóc, mang đến hương thơm thảo dược cho không khí trong phòng.

Lạc Tòng Tâm uống sữa đậu nành, nhìn Lữ Quang Minh xịt tóc rồi lôi ra một cây gậy massage bằng gỗ gõ bộp bộp lên đỉnh đầu mình như thể một con chiên đắc đạo.

Lạc Tòng Tâm quan sát hành động của cậu một lúc lâu, hỏi: “Tiểu Lữ, em đang làm gì đấy?”

“Đây là kem dưỡng tóc, chữa được các bệnh thường gặp như rụng tóc đó chị.” Lữ Quang Minh trả lời.

“Có tác dụng không?”

“Dùng cũng ổn.” Lữ Quang Minh trượt ghế đến ngồi cạnh Lạc Tòng Tâm, rẽ mái tóc của mình ra cho cô xem: “Hai tháng rồi tóc em đã

dài ra thêm được một chút đó.”

Lạc Tòng Tâm tiến lên xem qua, vô cùng sung sướng, vội vàng cúi đầu: “Em nhìn tóc chị xem, mới sáng sớm đầu tuần đã thấy tóc rụng đầy bồn, chị cảm thấy da đầu chị cũng lộ hết cả ra rồi.”

“Chờ em một chút.” Lữ Quang Minh lấy cái lược từ trong ngăn bàn, cẩn thận chia ngôi tóc cho Lạc Tòng Tâm, đột nhiên hét to một tiếng: “Chị Lạc, chị cũng hói đầu à?!”

“Cái gì!” Lạc Tòng Tâm giật mình, chút nữa thì ngã nhào xuống ghế: “Ở đâu ở đâu?”

“Đây này, chị sờ thử xem!”

Lữ Quang Mình nắm ngón tay Lạc Tòng Tâm đặt lên phía cách huyệt thái dương chừng 5cm.

Ngón tay Lạc Tòng Tâm chạm tới phần da đầu trắng hếu, chỉ bé bằng đồng xu thôi nhưng đến một sợi tóc cũng không sờ thấy đâu.

Mẹ!! Bà nội!! Vãi chưởng!

Một thùng nước lạnh từ trên trời rơi xuống ụp luôn vào trái tim nhỏ bé của Lạc Tòng Tâm.

“Tiểu Lạc à cháu đến tuổi rụng tóc rồi sao?” Lý Thái Bình đi tới xem qua tình hình rồi đưa ra kết luận.

“Mới một đêm mà đã thành ra thế này??” Lạc Tòng Tâm gào to.

“Thế mới bảo là đến tuổi rụng tóc đó. Tiểu Lạc, cháu chịu áp lực nhiều quá.” Lý Thái Bình mang vẻ mặt đồng tình, gọi La Nghênh Mai đang đứng ngoài cửa vào tham gia: “Chị La, Tiểu Lạc bị rụng tóc.”

“Hả? Để chị nhìn qua xem nào.” La Nghênh Mai cầm túi đồ ăn xông tới, chẻ tóc Lạc Tòng Tâm ra nhìn: “Ôi má ơi đúng thế thật rồi!”

“Thế tóc chị Lạc còn cứu được không?” Lữ Quang Minh hỏi.

Lạc Tòng Tâm: “Chẳng lẽ ngày mai chị sẽ biến thành người trọc đầu à?”

“Yên tâm yên tâm chị có cách.” La Nghênh Mai lấy miếng gừng trong túi đồ ăn ra nhét vào tay Lạc Tòng Tâm: “Em cắt ra, ngày ba lần xoa gừng lên phần đầu bị hói, cứ xoa mạnh tay vào, mấy ngày thôi là tóc sẽ mọc ra.”

Lạc Tòng Tâm: “Được hả chị?”

“Được, con gái chú cũng bị rụng tóc hồi thi vào lớp mười, lấy gừng xoa rất tốt.” Lý Thái Bình nói: “Thế hệ trước ai cũng biết hết.”

“Cảm ơn chị.” Lạc Tòng Tâm trịnh trọng giơ tay nhận củ gừng như thể mình đang nắm trong tay thuốc thần chữa được bách bệnh.

Chị La thở dài: “Hai cái đứa này, bây giờ hai đứa mới bao nhiêu tuổi hả, thế mà tóc đã rụng hết thế này, suốt ngày lo nghĩ linh tinh cái gì không biết?”

“Chị La, chị không biết đó thôi, tụi em phải chịu áp lực lớn lắm.” Lữ Quang Minh nghiêm túc giãi bày.

“Cậu còn chưa có con cái thì áp lực cái gì hả?” Lý Thái Bình hỏi.

Lạc Tòng Tâm cầm chiếc gương nhỏ, vật vã kéo tóc mình: “Bản thân còn chưa đủ giàu.”

Lữ Quang Minh gõ gậy massage lên đầu: “Vẫn trong tình cảnh ế sưng ế sỉa.”

Lạc Tòng Tâm: “Đất nước chưa thống nhất.”

Lữ Quang Minh: “Thế giới chưa hòa bình.”

Cả hai: “Áp lực quá lớn luôn.”

Hai đồng chí “bô lão” nghe hai người trẻ than thở chỉ biết phụt cười.

“Áp lực cái rắm.” La Nghênh Mai nói.

“Chú chỉ thấy hai đứa lắm mồm quá thôi.” Lý Thái Bình tiếp lời.

La Nghênh Mai: “Nói đến áp lực thì người phải chịu áp lực lớn nhất chắc chắn là Đinh tổng.”

Lữ Quang Minh: “Tóc anh ấy còn dày gấp đôi tóc em thì có gì mà áp lực chứ?”

“Hai đứa không biết à?” Lý Thái Bình nhỏ giọng: “Đinh tổng là phó tổng giám đốc của tập đoàn Đường thị, là trợ thủ đắc lực hô mưa gọi gió của chủ tịch Đường đấy! Vì chuyện tư nên mới bị cách chức phải xuống nơi khỉ ho cò gáy của chúng ta thôi.”

“Chuyện tư sao?” Ánh mắt Lữ Quang Minh sáng lên: “Chẳng lẽ là chuyện nam nữ?”

“Còn cần phải hỏi nữa à?” La Nghênh Mai nói: “Nhìn gương mặt cậu ấy thì cũng chắc chắn được tám, chín mươi phần trăm rồi.”

Lữ Quang Minh: “Vâng…”

“Xì.” Lạc Tòng Tâm hừ một tiếng: “Chuyện nam nữ cái gì, phải là chuyện nam nam mới đúng.”

Lữ Quang Minh: “Chị Lạc chị có tin mật à?”

Lạc Tòng Tâm: “Chính mắt chị nhìn thấy đấy.”

Ba người tròn mắt nhìn nhau, vội vàng tụ tới giương mắt nhìn Lạc Tòng Tâm.

“Mọi người không thấy kỳ lạ sao, vì cớ gì mà tự dưng Ngọc Diện Diêm Vương lại giao một đống việc cho em làm chứ?” Lạc Tòng Tâm hỏi.

Ba người lắc đầu.

“Bởi vì em nắm thóp được bí mật của anh ấy!”

Ba người: “Ồ….”

“Thứ bảy tuần trước em có đi xem mắt…”

Lữ Quang Minh: “Chị Lạc, chị lại đi xem mắt á?”

Lý Thái Bình: “Lần thứ mấy rồi?”

La Nghênh Mai: “Lần thứ 105!”

“Mọi người đừng đánh trống lảng!” Lạc Tòng Tâm cắt lời ba người: “Lúc đang xem mắt thì em đi vệ sinh, mọi người đoán xem em gặp phải ai nào?”

Lữ Quang Minh: “Chẳng lẽ là…”

La Nghênh Mai: “Gặp phải…”

Lý Thái Bình: “Đinh tổng?!”

Lạc Tòng Tâm gật đầu điên cuồng.

“Khoan đã, chị Lạc là nữ mà, sao vào nhà vệ sinh lại nhìn thấy Đinh tổng được?” Lữ Quang Minh chỉ ra BUG (*)

(*) BUG là lỗi phầm mềm, ý của câu là Lữ Quang Minh đã chỉ ra sạn trong câu nói của Lạc Tòng Tâm.

“Khụ, đấy không phải trọng điểm, điều quan trọng chính là á, lúc ấy Đinh tổng bị một người đàn ông…” Lạc Tòng Tâm hít sâu, vươn đầu về phía trước, ba người còn lại cũng làm theo y hệt: “Đinh tổng bị một người đàn ông bóp eo, đè trên trường…”

“LẠC TÒNG TÂM!”

Một thanh âm lạnh lẽo vang lên trên đầu.

“AAAAAA!!”

Bốn người vội vàng tản đi, chạy té khói về bàn làm việc của mình.

Đinh Bộ Trực đứng giữa phòng làm việc lẳng lặng nhìn mọi người.

Hôm nay anh mặc bộ âu phục màu cà phê, đeo chiếc cà vạt màu xanh đậm, ánh sáng chiếu xuống lá cây phản vào đôi mắt trong veo của anh khiến ánh nhìn nơi anh càng thêm lạnh lùng.

Lữ Quang Minh trốn sau ly nước, Lý Thái Bình giả vờ tưới cây, La Nghênh Mai thì lật báo “rào rào”. Lạc Tòng Tâm im lặng không gây tiếng động gục mặt xuống gõ bàn phím “đùng đùng”.

“Mười phút sau bắt đầu họp.” Đinh Bộ Trực xoay người bước vào phòng làm việc: “Lạc Tòng Tâm, đi vào.”

Lạc Tòng Tâm đứng lên một cách gian nan khốn khổ.

Ba người còn lại ngồi trong phòng vẽ chữ thập lên ngực mình, lẩm nhẩm cầu nguyện: “Chúa sẽ phù hộ cho em.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Cảm ơn mọi người quá cơ.

*

Đây không phải lần đầu tiên Lạc Tòng Tâm tới phòng làm việc của Đinh Bộ Trực nhưng lần nào bước vào cô cũng cảm thấy người mình trở nên cứng ngắc không được tự nhiên.

Đinh Bộ Trực cởi áo vest, xắn tay áo, ngồi xuống ghế, mở máy tính, tay cầm con chuột di chuyển trên màn hình.

“Ngồi đi.”

“Không không cần, tôi đứng được rồi.” Lạc Tòng Tâm nhỏ bé đứng trước bàn.

Đinh Bộ Trực cũng không thèm nhìn Lạc Tòng Tâm, chỉ lặng yên nhìn màn hình máy tính.

Phòng làm việc vô cùng yên tĩnh làm cho Lạc Tòng Tâm chỉ có thể nghe được âm thanh nhấn đúp chuột của Đinh Bộ Trực – đúng là phòng làm việc cho tổng giám đốc có khác, cách âm tốt thế không biết.

Lạc Tòng Tâm đứng hai phút, không có chuyện gì làm, thế là bắt đầu dáo dác nhìn ngắm xung quanh.

Nơi này còn mang hơi thở phòng làm việc của tổng giám đốc cũ, tủ đựng tài liệu, sofa, bàn uống trà và bàn làm việc vẫn y nguyên như thuở nào. Chỉ là những đồ trang trí trên bàn đã biến mất, mặt bàn trống trơn, mấy tập hồ sơ giấy khen giấy chứng nhận lòe loẹt cũng bị thay thế bằng mấy đầu sách chuyên ngành cứng nhắc.

Lạc Tòng Tâm chớp mắt nhìn kĩ tiêu đề từng quyển thì nhận ra tất cả đều là sách tâm lý học. Phân tích giấc mơ, Phân tích giấc mơ dựa trên góc nhìn tâm lý học, Tâm lý học đám đông, Tâm lý học phát triển, Tâm lý học xã hội,…

Lạc Tòng Tâm vô cùng ngạc nhiên.

Hai phần ba số sách của Ngọc Diện Diêm Vương y hệt với đầu sách

nhà cô, chẳng lẽ anh cũng trong tình cảnh giống cô sao?

Nhưng ngay sau đó Lạc Tòng Tâm đã nhìn thấy tên hai cuốn sách được xếp ở phía sau.

Tâm lý học tội phạm, Tâm lý học bất thường.

Không không không, cô không có bất cứ điểm chung nào với cái người này!

Chiếc ghế Đinh Bộ Trực đang ngồi là ghế tự tay anh mang tới văn phòng, chiếc ghế màu trắng tinh dành cho dân công nghệ, nếu cô nhớ không nhầm thì hôm 11-11 vừa rồi ghế này được giảm giá xuống còn 7000 tệ – đúng là xa xỉ phẩm mà Lạc Tòng Tâm không bao giờ dám mơ tưởng.

Còn người nào đó thì cứ an tâm thoải mái ngồi trên ghế, dáng ngồi thư thái như vậy, thản nhiên như vậy, đẹp trai – như vậy.

Mặc dù Lạc Tòng Tâm không hề có thiện cảm với Đinh Bộ Trực nhưng vẫn phải công nhận rằng, cái tên “Ngọc Diện Diêm Vương” mọi người đặt cho anh đúng là không phải không có cơ sở. Ngay lúc này đây, anh chỉ ngồi trên ghế thôi nhưng lại cho người nhìn một cảm giác đây chính là một cảnh trong bộ phim điện ảnh hàng đầu.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng, cổ áo được bẻ gọn thẳng thớm, ánh nắng ban mai xuyên qua ổ cửa sổ hôn lên gò má anh, tạo thành một quầng sáng trùng trùng điệp điệp.

Anh có làn da hơi bợt nhưng lại vô cùng láng mịn, đứng ở góc nhìn của Lạc Tòng Tâm sẽ thấy sống mũi anh rất thẳng mang đến hình ảnh người đàn ông tuấn tú đẹp trai. Lông mi anh vừa cong vừa dài, mí mắt cũng mỏng, chỉ một cái chớp mắt nơi anh đã vẽ ra vầng sớm rực rỡ khiến người ta chói lòa.

Tay áo được anh xắn gọn gàng, cổ tay mảnh khảnh, ngón tay thon dài, nhìn động tác nhấp chuột máy tính của anh mà cảm thấy như

đang được xem quảng cáo tay xinh tay đẹp vậy.

Tay anh đột nhiên dừng lại.

“Lạc Tòng Tâm.”

“A! Có!”

Đinh Bộ Trực khẽ nhướng mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

“Đây là báo cáo trích dẫn học tập mà em tâm đắc nhất?”

“Đúng vậy, Đinh tổng.”

“Copy trên mạng đến hơn 60%.”

“Hả?!”

Lạc Tòng Tâm sững sờ hai giây, rồi cô thấy sợ rồi.

“Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, không đến mức như vậy chứ?”

“Quay về viết lại.” Ánh mắt Đinh Bộ Trực lại trở về màn hình máy tính: “Nếu bản mới còn tiếp tục copy hơn 20% thì trừ một nửa điểm thành tích tháng sau.”

Mẹ nhà anh!

Phút chốc, chỉ số tức giận trong cơ thể Lạc Tòng Tâm nhảy vọt lên 95%

Cái thứ trích dẫn học tập chó má này, anh còn muốn moi móc tra xem copy bao nhiêu phần trăm để làm gì?!! Anh có họ hàng với người họ Địch (*) nào đó à???

(*) Địch ở đây còn cùng nghĩa với chữ địch 狄 giống rợ Địch, được

hiểu theo nghĩa hung dữ, ác độc.

Tựa như Đinh Bộ Trực cảm nhận được lửa giận của Lạc Tòng Tâm nên anh lại ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Có vấn đề gì à?”

Đôi mắt anh trong veo tựa ngọc lưu ly mà lạnh lùng như hai thanh kiếm được đúc từ băng mà thành, một nhát kiếm vung lên thôi đã chém rách tức giận trong lòng Lạc Tòng Tâm – chỉ số tức giận giảm còn 30%.

“Không, không có gì cả thưa Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng.”

Đinh Bộ Trực ngả lưng xuống ghế, ngón tay nhấp đúp chuột tạo ra âm thanh “tách tách” trong phòng: “Em còn nhớ rõ lời em nói hôm trước không?”

Giọng nói anh vang lên như một cây lược thép chải cho tóc gáy sau lưng Lạc Tòng Tâm dựng đứng!

“Nhớ chứ nhớ chứ, tôi nhớ rõ, tôi không biết gì cả, không nhìn thấy gì hết!” Lạc Tòng Tâm thống thiết.

Đinh Bộ Trực nhướng mày, gật đầu: “Tốt.”

Lạc Tòng Tâm lảo đảo đi về bàn làm việc của mình, mông đặt xuống ghế, tay uể oải vật ra bàn.

“Chị Lạc, chị không sao chứ?” Lữ Quang Minh hỏi.

Lạc Tòng Tâm cầm gương, chẻ tóc ra nhìn thì phát hiện đường kính của ô tóc bị hói đó đã rộng hơn 0,5mm!!!!

Lạc Tòng Tâm: “…”

Cuộc sống là những ngày không thể vươn mình vượt qua!!

*

Tác giả có lời muốn nói:

Chuyện rụng tóc này… Đừng hỏi vì sao mị biết 555. Nước mắt cay đắng tuôn rơi.

------oOo------

Chương 5: Bi Kịch Trên Chiếc Siêu Xe

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đinh Bộ Trực triển khai cuộc họp như thường lệ.

Đinh Bộ Trực xây dựng một phương án làm việc mới.

Đinh Bộ Trực yêu cầu mọi người đọc lại nội dung các bản kế hoạch, viết một văn bản hai mười nghìn chữ về những trích dẫn học tập bản thân tâm đắc nhất.

Đinh Bộ Trực yêu cầu tất cả nhân viên phải nộp kế hoạch công việc hàng tuần, kế hoạch công việc hàng tháng, kế hoạch công việc hàng năm.

Đinh Bộ Trực…

Đinh Bộ Trực bà nội nhà anh!

Chỉ trong một tháng Lạc Tòng Tâm đã rẽ tóc mình ra nhìn 101 lần, mỗi ngày lại thấy bán kính “khu vực” hói đầu rộng thêm 0.3mm mà khóc không ra nước mắt.

Cứ tiếp diễn như thế này rồi sẽ biến thành “Người chưa già tóc đã bay” mất!

Không chỉ Lạc Tòng Tâm bị Đinh Bộ Trực ép đến phát điên mà vẫn còn tận mấy người xấu số nữa.

Lý Thái Bình đã sửa lại bản tổng kết công việc trong năm đến mười lần rồi, nghe nói chú đã phải viết lại tổng cộng đến 5000 từ.

La Nghênh Mai sửa đi sửa lại đến năm lần bản dự trù ngân sách của công ty trong nửa năm tiếp theo, có thể thấy bông hoa của phòng tài chính đã bị rút cạn những ngọt ngào tuổi thanh xuân nhanh đến mức không thể tưởng tượng. Thậm chí Lạc Tòng Tâm còn nhận ra chị La chỉ đánh đúng một màu son liên tiếp ba ngày rồi, trong khi trước đây việc chị La dùng một cây son lâu ngày như vậy đã là chuyện không thể tưởng tượng.

Người chết thảm tiếp theo – bạn nhỏ Lữ Quang Minh.

Không biết Đinh Bộ Trực nhận thiết kế poster quảng cáo từ đâu về, khách hàng là chủ một công ty sản xuất nước giải khát trong nước. Đồ uống chuẩn bị ra mắt là nước ép cà rốt rởm không biết từ đâu chui lên, tên sản phẩm chưa ai nghe thấy bao giờ thế mà dám bảo được làm từ cà rốt nguyên chất, bao bì thì sơ sài tới nỗi khiến người ta phải nghi ngờ đây là sản phẩm ba không. (*)

(*) Sản phẩm ba không bao gồm không có ngày sản xuất, không có công ty sản xuất và không có giấy chứng nhận sản phẩm.

Mặc dù mặt hàng này nhìn đã thấy không đáng tin rồi nhưng hình như khách hàng chính là một “cường hào”, sau khi ký hợp đồng được ba tiếng đồng hồ đã ứng trước ba trăm nghìn tệ để cho chị La sung sướng la hét om sòm.

Công việc tiếp theo đã đổ lên vai đồng chí Lữ Quang Minh hói đầu.

Bên A yêu cầu thiết kế mười tấm poster, mỗi ảnh là một chủ đề khác nhau, một bố cục khác nhau và một tông màu khác nhau, bắt buộc phải thể hiện được phong cách thời thượng của số đông hiện giờ.

Hành trình bước vào địa ngục của Lữ Quang Minh chính thức bắt đầu.

Quá trình người bạn nhỏ bị ép khô đến phát điên hộc máu như thế nào thì Lạc Tòng Tâm cũng không thể miêu tả chi tiết được, nhưng có thể tóm tắt rằng bình thường Lữ Quang Minh xoa kem dưỡng tóc lên đầu ba lần một ngày thì giờ phải thoa năm lần một ngày, trái cây trong ngăn bàn cũng thay sạch bằng sô cô la của Red Bull.

Một lần Lạc Tòng Tâm đi ra ngoài nhận gói đồ dưỡng tóc thì vô tình lướt qua màn hình máy tính của Lữ Quang Minh, nhìn thấy tên file cậu ấy đặt mà hốt cả hền.

[10 bản nước ép cà rốt]

[10 bản nước ép cà rốt sửa lần thứ 4]

[10 bản nước ép cà rốt sửa lần thứ 16 bản cuối cùng 8]

[10 bản nước ép cà rốt sửa lần thứ 16 bản cuối cùng 13 bản dùng thật sự 12]

[10 bản nước ép cà rốt sửa lần thứ 16 bản cuối cùng 13 bản dùng thật sự 19 phải đổi thêm lần nữa thì từ chức 1]

[10 bản nước ép cà rốt sửa lần thứ 16 bản cuối cùng 13 bản dùng thật sự 19 phải đổi thêm lần nữa thì từ chức 5 mình có thể làm được 9]

[10 bản nước ép cà rốt sửa lần thứ 16 bản cuối cùng 13 bản dùng thật sự 19 phải đổi thêm lần nữa thì từ chức 5 mình có thể làm được 9 Chúa Jesus ơi người tới cứu con đi 14]

— Đây là khu trưng bày hình ảnh một chú chó bên B bị khách hàng bên A dí gần chết dưới sàn nhà / trích Bách khoa toàn thư.

Chung quy lại, một tháng sau, Lữ Quang Minh nộp bản thảo, hồn lìa khỏi xác, nằm liệt ra đường.

Lần đầu tiên trong đời Ngọc Diện Diêm Vương phá lệ cho cậu nghỉ ngơi xả láng mấy ngày, mà đúng lúc hôm nay là thứ sáu, đồng nghĩa với việc Lữ Quang Minh có tận ba ngày nghỉ liền tù tì nhau.

Lạc Tòng Tâm mới đầu còn ghen tị chết đi được nhưng ngay sau đó đã bình thường trở lại.

Mười giờ sáng, Đinh Bộ Trực vội vã rời khỏi công ty, trước khi đi còn nói một câu:

“Tôi có việc nên bây giờ phải ra ngoài, hôm nay không quay về công ty, mọi người nhớ hoàn thành tốt công việc của bản thân.”

Sướng vãi chưởng là như thế nào?

Vui đến mức xoay người nhảy múa hát ca điên cuồng là như thế nào?

Mẹ nó phất cờ khởi nghĩa là như thế nào??

Ngay lúc này, ngay phút này, ngay nơi này, chính là như thế này!!!

Lý Thái Bình lôi quyển ra đọc, chị La thì mở video nhảy quảng trường ra xem, Lạc Tòng Tâm đi pha trà mật ong, mở túi ngũ cốc, ôm gối bông ngồi co người đăng nhập vào website Hoa Mai để đọc truyện.

[hững cuộc phiêu lưu của Otaku vinh dự giành được giải đặc biệt trên diễn đàn tiểu thuyết Trung Hoa.]

[Chân Giò Hun Khói Kim Hoa nhận giải thưởng tác giả được yêu thích nhất của năm.]

[Bộ phim điện ảnh có hy vọng được bấm máy vào nửa năm sau.]

Một loạt các tin tức nóng hổi xuất hiện trên trang chủ, Tòng Tâm còn thấy kỳ tiếp theo của bài báo “Bí đỏ giúp hạ đường huyết” vừa mới được đăng lên.

Tác giả đã cập nhật ba chương mới, chưa tới hai mươi nghìn chữ, miêu tả cuộc sống khốn khổ bị cấp trên chèn ép của một nhân viên quèn tìm kế sinh nhai.

Nhân vật nữ chính chắc chắn là Lạc Tòng Tâm, hoặc có thể nói đây là câu chuyện viết về tất cả những con cá muối ngoài xã hội.

Đồng hồ báo thức reo mẹ nó muộn chuyến tàu điện ngầm rồi, chen chúc chen chúc chen chúc chen chúc chen chúc chen chúc chen chúc. Đến công ty bận rộn bận rộn bận rộn bận rộn bận rộn bận rộn bận rộn bận rộn bận rộn bận rộn Ôi vãi nhái đến giờ ăn trưa rồi bận bịu bận bịu bận bịu bận bịu bận bịu bận bịu bận bịu bận bịu bận bịu bận bịu Ô cái đệt tan làm về nhà thôi chen chúc chen chúc chen chúc chen chúc chen chúc chen chúc chen chúc chen chúc. Đang ăn tối thì điện thoại đổ chuông đậu má lại bận bù đầu bận bù đầu bận bù đầu bận bù đầu bận bù đầu bận bù đầu bận bù đầu bận bù đầu bận bù đầu bận bù đầu bận bù đầu bận bù đầu. Ủa củ lạc giòn tan nằm nghỉ chút mà ngủ cơm mẹ nấu luôn!

Một ngày mới lại bắt đầu, cuộc sống lại tiếp tục, tạm yên sớm tối!

Lạc Tòng Tâm bật cười thành tiếng, nhanh chóng gõ bình luận.

Người theo số đông: Mẹ nó đây chính là cuộc đời tôi đấy!

Bình luận vừa được gửi đi đã trượt dài trong một loạt bình luận khác.

[Ủa ai đang soi cuộc đời của chị đấy?]

[Đây là tôi ở không gian song song đấy.]

[Vừa khóc vừa cười]

[Nhân sinh đong đầy bi thương]

[Cẩn thận vào, cuộc sống chính là những ngày tháng thăng trầm lên lên xuống xuống]

[Các bạn trẻ ơi, đừng dậm chân tại chỗ gục ngã ngay tuổi thanh xuân tươi đẹp, các bạn còn rất nhiều thời gian để nghỉ ngơi trong tương lai sau này]

Hiếm khi nào có được nửa ngày rảnh rỗi như hôm nay.

Lạc Tòng Tâm thoải mái ngồi gõ phím, ra mặt trò chuyện bàn luận về đời người với các bạn nhỏ ngây thơ, nói về những vị sếp bất thường khiến người ta phải ói mửa, nói về việc mỗi ngày trôi qua phải nghĩ xem hôm nay ăn gì – đây mới gọi là chân lý của cuộc sống.

Mỗi khi được nhàn hạ ăn chơi thì thời gian trôi đi rất nhanh, chưa gì đã đến 16:45, chút nữa thôi là được tan làm rồi.

Lý Thái Bình cầm bình nước tưới cho cây hoa trước cửa. Chị La tắt máy tính, cầm gương lên trang điểm, tô lại son môi, vừa đánh son vừa ngâm nga khúc hát. Lạc Tòng Tâm rửa ly sạch sẽ, đặt con mèo thần tài về đúng vị trí, ngồi phịch lên ghế nghịch điện thoại.

16:55, Lý Thái Bình cất máy tính xách tay.

16:58, chị La cất gương vào túi.

16:59, cả ba người đồng loạt đứng trước máy chấm công, nhìn chằm chằm màn hình điện tử.

16:59:50, 51, 55, 57, 58, 59 —- 17:00!!!

[Cảm ơn vì đã chấm công, chú ý an toàn]

[Cảm ơn vì đã chấm công, chú ý an toàn]

Hai giọng nói robot của máy chấm công đồng thời vang lên thế là Lý Thái Bình và chị La phi nhanh như gió "lao" ra khỏi cửa, để Lạc Tòng Tâm hồn xiêu phách lạc ở lại một mình.

"Tiểu Lạc nhớ khóa cửa nha em."

"…" Lạc Tòng Tâm thầm than trong lòng, đặt ngón tay lên máy chấm công.

[Nhận dạng vân tay thất bại, xin mời thử lại]

[Xin mời thử lại]

[Xin mời thử lại]

[Xin mời thử lại]

Mẹ cái máy này chết tiệt này nữa! Lửa giận trong lòng Lạc Tòng Tâm bốc lên ngùn ngụt, nắm chặt bàn tay đập cho cái máy chấm công một trận.

[Xác nhận vân tay thành công, xin cảm ơn]

Lạc Tòng Tâm: "…"

"Phá hỏng của công, trừ 250 tệ." Một giọng nói bỗng vang lên sau lưng cô.

"Hợ!" Lạc Tòng Tâm giật mình trượt chân, cả người ngã về phía sau — ngã xuống – ngã –

Mọi thứ trở nên vô cùng chậm rãi từ tốn, tựa như thước phim quay chậm trong một bộ phim đậm chất nghệ thuật.

Lạc Tòng Tâm nhìn thấy Đinh Bộ Trực, hàng mi anh khẽ khép lại, đôi màu màu lưu ly ấy lạnh lùng nhìn thấu lòng người, từng đường nét trên khuôn mặt anh thanh tú diễm lệ dưới sắc hoàng hôn, đẹp đến mơ màng.

Ánh mắt anh gợn sóng, anh khẽ nghiêng người, nhanh chóng vươn tay tới.

Lạc Tòng Tâm gần như có thể tưởng tượng ra được trong cảnh phim sắp diễn ra, cánh tay anh sẽ ôm trọn eo cô, khuôn mặt anh dịu dàng nhìn cô đầy trìu mến yêu thương, đúng lúc ấy Lạc nền sẽ vang lên phù hợp với hoàn cảnh, vô số bóng bay hồng phấp phới trong không trung, cô nhón mũi chân lên thật cao – mũi chân – nhọn hoắt –

"Ầm!"

Lưng Lạc Tòng Tâm đập mạnh xuống đất, giày văng cả ra ngoài, treo tòn teng trên túi phân bón Lý Thái Bình vừa mới mua.

Lạc Tòng Tâm: "…"

Mẹ nó sao không làm phim kiếm hiệp cho rồi!

Đinh Bộ Trực phủi bụi trên người trong khi chả có tí bụi nào dính vào người anh, nhìn sang một bên: "Cần giúp một tay không?"

Lạc Tòng Tâm mỉm cười: "Cảm ơn anh, tôi không cần."

Cút!

Đinh Bộ Trực nhấc đôi chân dài khổng lồ đi qua Lạc Tòng Tâm bước vào phòng làm việc.

Lạc Tòng Tâm nhắm chặt mắt, nghiêng người nằm dưới đất mấy giây rồi mới đỡ eo ngồi dậy, xoa hết cả người từ trên xuống dưới, chắc chắn xương ra xương thịt ra thịt, người ngợm vẫn còn tồn tại

nguyên vẹn mới từ từ đứng dậy, nhảy lò cò ra lấy cái giày đang ngồi trên đống phân bón, “chỉnh sửa dung nhan” cho tử tế rồi chuẩn bị tan làm.

“Lạc Tòng Tâm.”

Đinh Bộ Trực lại đi ra.

Lạc Tòng Tâm: “Đinh tổng, vẫn còn việc gì sao?”

Đinh Bộ Trực: “Mọi người đâu hết rồi?”

“Tan làm rồi.”

“Tan làm?” Đinh Bộ Trực quét qua công ty một lượt: “Nên bây giờ chỉ còn em ở đây?”

Sắc mặt Đinh Bộ Trực không tốt lắm, miệng anh bạnh sang hai bên như thể có ai nợ tình anh mấy kiếp vậy.

Lạc Tòng Tâm nhanh chóng đưa ra quyết định: “Đinh tổng, cuối tuần vui vẻ!”

Vừa dứt lời đã chạy vụt ra ngoài cửa.

“Lạc Tòng Tâm.” Đinh Bộ Trực nói: “Đi gặp khách hàng với tôi.”

Tâm trí Lạc Tòng Tâm đóng sầm cửa: “Không nghe thấy gì cả không nghe thấy gì cả không nghe thấy gì cả!”

“Làm thêm giờ, lương tăng gấp đôi.”

Lạc Tòng Tâm rụt đầu, xoay người lại, nở một nụ cười lộ ra tám chiếc răng trắng sáng nhỏ xinh: “Được, Đinh tổng.”

*

Lạc Tòng Tâm không tìm hiểu nhiều về ô tô nhưng nhìn xe của Đinh Bộ Trực cũng biết đây là Mercedes, mặc dù trông vẻ ngoài hơi xấu nhưng cũng coi như điều kiện đủ đầy.

Lạc Tòng Tâm chưa bao giờ ngồi trên một chiếc xe đắt tiền như thế này, theo quan điểm của cô thì ngoại trừ chiếc logo sáng hơn các xe khác, chỗ ngồi rộng hơn các xe khác, có nhiều nút ấn ở trên cửa hơn các xe khác thì cái xe Mercedes này không khác nào một chiếc taxi bình thường.

Nói đi thì cũng phải nói lại, tại sao trên cửa xe phải có nhiều nút ấn như vậy nhỉ? Chẳng lẽ cửa xe có thể thay đổi màu sắc hay có chức năng đặc biệt gì đó à?

Lạc Tòng Tâm ngồi ở ghế sau vô cùng hiếu kỳ, thế là tiện tay ấn vào một nút.

Chẳng có gì xảy ra.

Lại ấn thêm một nút nữa thì thấy ghế lái từ từ di chuyển lên phía trước.

Đinh Bộ Trực ngồi trên ghế lái giương mắt, ánh mắt lóe lên tia lãnh đạm nhìn vào gương chiếu hậu.

Lạc Tòng Tâm ngồi nghiêm chỉnh trở lại, xấu hổ cúi đầu.

Ánh mắt Đinh Bộ Trực cuối cùng cũng nhìn thẳng về phía trước.

Lạc Tòng Tâm thở phào nhẹ nhõm, lại tiếp tục sờ đông sờ tây không ngừng.

“Lạc Tòng Tâm.”

“Ụa ụa!!!” Lạc Tòng Tâm ôm ngực: “Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh tổng, anh cứ nói, nói đi.”

“Chốc nữa đi gặp khách hàng, tôi sẽ phụ trách việc đối ngoại, em phụ trách việc ghi chép, em nhớ phải viết kỹ những yêu cầu công khai và kín đáo của khách hàng.”

“Khụ, yêu cầu kín đáo là cái gì?”

Ánh mắt Đinh Bộ Trực lại nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu.

“Rồi biết rồi biết rồi, vùi đầu làm việc, không được bép xép.” Lạc Tòng Tâm gật đầu liên tục.

Trong xe đã yên tĩnh trở lại.

Lần đầu tiên trong đời Lạc Tòng Tâm biết thì ra cách âm trong xe đắt tiền lại trâu bò như vậy, gần như không thể nghe được thanh âm bên ngoài – thậm chí cô còn có thể nghe được hơi thở của Đinh Bộ Trực.

Bàn tay anh nhợt nhạt, ngón tay anh mảnh khảnh đặt trên tay lái, trông hơi đáng sợ.

Không hiểu sao Lạc Tòng Tâm lại có suy nghĩ rằng máu không hề lưu thông trong cơ thể anh, bởi cô cảm giác như cô không thể nhìn thấy bất cứ mạch máu nào xuất hiện trên người anh.

Một hương thơm kỳ lạ phảng phất trong không khí, khi ngửi lại thấy hơi giống mùi hoa nhài quyện với mùi da thuộc (*), ngay sau đó Lạc Tòng Tâm đã tìm ra được cội nguồn của mùi hương ấy, trong xe có một lọ nước hoa màu trong suốt, nhẹ nhàng đung đưa theo nhịp xe đi.

(*) Mùi da thuộc là một loại hương tổng hợp hoặc tự nhiên mang đặc tính nồng của da thuộc và các sản phẩm của chúng. Mùi hương đặc trưng của da thuộc nhẹ nhàng và gây kích thích, nhưng nó lại là thứ mùi hương trúc trắc nhất thế giới và khó gần nhất nếu bạn không phải là người ưa thích sự mới lạ cá tính.

Bụng Lạc Tòng Tâm bỗng dưng cuộn trào.

Thôi rồi, bây giờ cô đã biết xe sang trọng và xe taxi khác nhau ở đâu rồi.

Cô ngồi trên xe đắt tiền thì sẽ bị say xe!!

“Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, tôi có thể mở cửa sổ được không?” Lạc Tòng Tâm van nài.

Còn chưa nói xong, cửa sổ cạnh Lạc Tòng Tâm đã được hạ xuống.

Lạc Tòng Tâm hít sâu một hơi, cảm giác buồn nôn đã bay đi.

“Trong ngăn kéo dưới ghế có nước lọc đấy.” Đinh Bộ Trực nói.

Lạc Tòng Tâm cảm động dạt dào: “Cảm ơn Đinh…”

“Hôm qua tôi vừa rửa xe xong.”

“…”

Lạc Tòng Tâm khom người sờ tay xuống ghế ngồi, quả nhiên có cái ngăn kéo nhỏ, chai nước đang nằm yên vị trong đó, ngoài ra còn xuất hiện một cái quần tất màu đen.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Hòa hợp quá, kích thích quá đi.

Quần tất mang chất lụa màu đen, kết cấu mềm mại mượt mà, co dãn rất tốt, điều quan trọng nhất là quần tất này đã có người mặc qua – phía trên còn hằn một vệt xước dài, Lạc Tòng Tâm áng chừng vị trí rách đó kéo dài từ phần bắp đùi xuống đến bắp chân.

Lạc Tòng Tâm tự tát vào miệng mình.

Một phát súng mang tên Tình một đêm rực lửa bay vụt qua mắt cô.

[Giày da đen chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ có một ngày, anh lại gặp được người phụ nữ phong tình vạn chủng ở quán bar.

Quần tất đen bao bọc đôi chân ngọc ngà của cô ấy, khi đôi chân ấy đi đi lại lại, giày da đen cảm thấy mình nghe ra được tiếng quần tất cọ sát vào nhau.

Giày da đen ngứa ngáy khó chịu trong lòng, ngứa ngáy đến mức không thể chịu được.

Không nhịn được nữa rồi, anh muốn người phụ nữ này, ngay bây giờ!

Sau khi người phụ nữ vừa rời khỏi quán bar, anh đã đi tới đánh ngất người phụ nữ đó rồi kéo người ta vào trong xe.

Anh cởi quần tất của cô, nhưng giờ đây bàn tay vàng bạc này lại trở thành nanh vuốt của mãnh thú, tàn ác mà hung hăng xé toạc chiếc tất, để người con gái ấy lộ ra mắt cá chân mịn màng, mu bàn chân sạch sẽ, từng ngón chân xinh xắn tựa ngọc trai – giày da đen nở nụ cười hiểm, độc địa từ đâu đi đến tràn vào ánh mắt anh.

Người anh ép tới, ngay sau đó trở nên điên cuồng –]

“Két – rầm!”

Xe phanh gấp lại khiến cho Lạc Tòng Tâm đập người vào ghế phụ phía trước.

“Sao đấy sao đấy? Anh bị người ta đâm vào đuôi xe hay xảy ra tai nạn đấy?” Lạc Tòng Tâm nghiêng đầu, hoảng hốt kêu lên.

Không có chuyện tai nạn xe cộ, không có chuyện đâm vào đuôi xe, chỉ có chuyện tạm thời phanh lại, dừng xe ở ven đường.

Cơ mà chuyện này còn kinh khủng hơn tai nạn xe cộ.

Ánh mắt màu ngọc lưu ly đẹp đẽ kia bỗng trợn ngược lên nhìn Lạc Tòng Tâm chằm chằm.

Anh nghiêng người, một tay vịn vào vô lăng, một tay từ từ dò xét – xét – xét – giật lấy quần tất đen trong tay Lạc Tòng Tâm.

Lạc Tòng Tâm: “Hở?”

Đinh Bộ Trực: “Bỏ tay ra!”

“À, vâng vâng vâng!”

Quần tất bị cướp đi, lụa đen uyển chuyển họa thành một vòng cung mơ hồ trong không trung.

“Tôi vô tình nhặt được!! Tôi tôi tôi không hề liên tưởng đến chuyện gì khác!” Lạc Tòng Tâm gào to.

Đinh Bộ Trực gắt gỏng ném quần tất vào thùng rác trong xe, lôi khăn ướt ra lau tay, sau đó nghiêng đầu.

Lạc Tòng Tâm đừng lên tiếng…

Đinh Bộ Trực đỗ xe ở ven đường, cây cối hai bên xanh um tươi tốt, có lẽ anh đang lái xe đi ra ngoại thành, trên đường gần như không có bóng xe qua lại, đường đi thật dài thật dài như nối đến cuối chân trời, khơi ra nắng chiều đang mơ màng buồn ngủ ở nơi xa.

Cơn gió mùa hạ thoảng qua cửa sổ, thổi cho tóc Đinh Bộ Trực rung rinh.

Đù mẹ! Lạc Tòng Tâm muốn sụp đổ, sao tóc của Diêm Vương dày thế không biết!

Tóc mái của Đinh Bộ Trực hơi dài, khẽ khàng lướt qua sống mũi

anh. Đôi mắt anh bị tóc mái che khuất nhưng vẫn nhìn ra được sự lạnh lùng trong ánh mắt, đủ để giải thích nghĩa của từ “lành lạnh” là như thế nào.

Lạc Tòng Tâm: “Tôi biết, tôi hiểu, tôi biết rồi! Tôi chưa nhìn thấy gì cả!”

“Tốt.”

Gió ngừng thổi, Đinh Bộ Trực quay đầu, tiếp tục băng băng trên chặng đường tiếp theo.

Lạc Tòng Tâm thở dài, đưa tay cọ vào cửa sổ.

Kính chắn gió đón ánh hoàng hôn, tia sáng chiếu vào có hơi nhức mắt nhưng Đinh Bộ Trực vẫn tháo tấm che nắng xuống đặt qua ghế bên cạnh.

Tia nắng nhạt nhòa phủ lên gương mặt anh, nhuộm thành sắc đỏ mê người.

Lạc Tòng Tâm len lén nhìn qua, không nhịn được phải nuốt nước miếng rồi tiếp tục giữ vững tư thế ngồi trang nghiêm của học sinh tiểu học.

Cô không hề phát hiện ra rằng, hình ảnh Đinh Bộ Trực phản chiếu trong gương chiếu hậu, yết hầu anh khẽ động, còn vành tai thì đỏ bừng.

------oOo------

Chương 6: Bi Kịch Của Mối Tình Đầu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Quận Duy Lạp là khu sang chảnh nhất Xuân Thành, nơi ở cho người giàu, sang đến mức không gì sánh nổi.

Một biệt thự bốn tầng trị giá mười triệu nhân dân tệ ẩn mình sau khu vườn cây cối xanh um tươi tốt, chỉ cần hít thở một hơi thôi cũng có thể ngửi thấy hương thơm ngất ngây của thiên nhiên gió trời.

Đinh Bộ Trực dừng xe ở tòa nhà số 3226, ngôi biệt thự này nằm trên sườn núi, trước con đường chính có một khu vườn nhỏ hướng ra ngoài, đứng ở trước cửa nhìn về nơi xa có thể nhìn thấy những chiếc đèn lồng bay phấp phới trong không trung, vẽ nên một khung cảnh đẹp đẽ mê hồn.

Có tiền tốt thật đấy.

Lạc Tòng Tâm chua chát ghen tị.

Đinh Bộ Trực nhấn chuông cửa, không lâu sau có một bác giúp việc dẫn hai người đi vào ngôi biệt thự sau khu vườn ngập hoa.

Trong sân được trang trí rất mới lạ, bốn chiếc ghế gỗ quây xung quanh bàn gỗ màu trắng, ngay bên cạnh có một chiếc xích đu bằng gỗ, ngay dưới những chiếc ghế là vườn cây xinh xinh với những tán lá nhỏ xíu nhưng rõ ràng không phải cây cảnh mà là rau nhà trồng.

Một người đàn ông đang ngồi xổm tưới hoa bên vườn, anh mặc quần short áo cộc tay, biểu cảm an nhàn hưởng thụ.

“Cà rốt nhà trồng đấy, không dùng bất cứ loại thuốc trừ sâu nào đâu.” Người đàn ông quay đầu cười: “A Trực muốn nếm thử không?”

Đây là người đàn ông với ngoại hình rất rất – menly đúng tiêu chuẩn hiện giờ – mắt to mày rậm, khuôn mặt đứng đắn, vóc dáng cao gầy, mái tóc được chải gọn gàng, mặc dù anh ấy chỉ mặc quần áo ở nhà rất đỗi bình thường nhưng lại mang đến cảm giác chỉ một giây tiếp theo thôi anh sẽ đi livestream ngay lập tức.

Đến cả tư thế cầm bình nước thôi cũng làm Lạc Tòng Tâm cảm thấy rằng anh đang chụp ảnh cho tạp chí khoa học với tựa đề "Phương pháp sử dụng bình tưới cây hiệu quả."

"Không cần, cà rốt nhà cậu cho tớ uống đủ rồi." Đinh Bộ Trực nói.

Gì cơ?

Chẳng lẽ người này chính là vị BOSS đã lấy cà rốt ra hành hạ Lữ Quang Minh suốt một tháng trời??

Lạc Tòng Tâm trừng mắt nhìn.

Có lẽ vì mặt cô tỏ vẻ hóng hớt rõ quá nên người đàn ông nhìn thấy cô thì bật cười.

"Tôi tên là Hồ Khôi, xin hỏi tên người đẹp là gì?"

"Lạc Tòng Tâm, người thiết lập kế hoạch." Đinh Bộ Trực nói: "Có gì thì nói nhanh lên, đây không có nhiều thời gian đâu."

Hình như Hồ Khôi rất ngạc nhiên, nhìn đi nhìn lại Lạc Tòng Tâm, ánh mắt kỳ lạ vô cùng, làm cho Lạc Tòng Tâm hơi sợ.

May sao ngay sau đó Hồ Khôi đã bình thường trở lại.

Ba người ngồi quanh chiếc bàn gỗ màu trắng trong vườn, Lạc Tòng Tâm mở laptop, Đinh Bộ Trực thì mở phần ghi âm trong điện thoại.

"Cẩn thận thế cơ à?" Hồ Khôi chớp mắt: "Yên tâm, tớ không gây khó dễ cho hai người đâu."

"Đây là đại sự của đời người, không thể làm qua loa được." Đinh Bộ Trực nói tiếp: "Nói qua yêu cầu của cậu đi."

"Khụ." Hồ Khôi vuốt mũi: "Cũng chỉ cần lên kế hoạch thôi, chẳng có

yêu cầu gì cả, đi đúng theo quy trình đám cưới bình thường là được rồi."

"Cậu không có yêu cầu? Thế chủ tịch Hồ không có ý kiến gì à?" Đinh Bộ Trực nhướng mày.

"Thế thì thêm thôi." Hồ Khôi mở phần ghi nhớ trên điện thoại ra đọc: "Nhìn vào phải thấy được sự giàu có, không gian rộng rãi, phải thật thời thượng, sang trọng, đẹp, nhìn quý phái, lãng mạn, không được tầm thường thô bỉ."

Lạc Tòng Tâm: "…"

Cái khỉ gì đấy?

Hồ Khôi: "Bố tớ nói rồi, bố chỉ tin tưởng Tiểu Đinh thôi."

Đinh Bộ Trực thở dài, liếc nhìn Lạc Tòng Tâm khiến cô rùng mình.

"Khụ, Hồ tổng, những yêu cầu của anh mang tính chất chung chung quá, anh có thể đưa ra những ý kiến cụ thể hơn được không?"

Hồ Khôi buông tay, nhún vai.

Lạc Tòng Tâm: "Thời gian diễn ra đám cưới là ngày bao nhiêu? Ví dụ như mời bao nhiêu người? Địa điểm tổ chức ở đâu? Bày bao nhiêu bàn? Đám cưới phong cách kiểu Tây hay kiểu Trung Quốc? Đám cưới trong nhà hay ở ngoài trời? Có cần thêm các màn biểu diễn để tăng sắc thái tình cảm không? Kinh phí dự trù là bao nhiêu?

"Hôn lễ diễn ra vào ngày 7 tháng 8, khoảng 300 khách đến tham dự, tổ chức ở khách sạn lớn nhất Xuân Thành, đám cưới trong nhà, sắc thái tình cảm bình thường, không quan trọng kiểu Tây hay kiểu Trung. Dự trù thì hai người cứ tính bừa ra, không thiếu tiền đâu." Hồ Khôi nói: "Quan trọng nhất chính là thỏa mãn được điều kiện mà bố tôi nói thôi."

Lạc Tòng Tâm: “…”

Thế này thì anh có khác nào “Colorful Black” đâu chứ?

Lạc Tòng Tâm nhìn qua Đinh Bộ Trực.

Đinh Bộ Trực dựa lưng vào ghế gỗ, hơi nghiêng đầu sang một bên, khuôn mặt anh được bóng tối và ánh sáng che phủ, như thể đang tạo thành một nửa âm dương.

Đôi mắt màu ngọc lưu ly nhìn về phía Lạc Tòng Tâm, biểu cảm gương mặt anh vẫn chẳng hề thay đổi, chỉ có ánh mắt lạnh băng thấu lòng người.

Lạc Tòng Tâm đột nhiên hiểu ra.

Yêu cầu kín đáo của khách hàng!

Lạc Tòng Tâm nhanh chóng việc ra một dòng ghi nhớ lên trang word trên laptop của mình.

[Chúng ta có thể giả vờ đó là một hôn lễ hạnh phúc trước mặt gia đình người thân và bạn bè!]

Lạc Tòng Tâm không thấy khi cô gõ cái câu kết luận như thế lên word, Đinh Bộ Trực khẽ nhíu mày nhưng khóe môi lại cong lên, ngay sau đó đã quay về bản mặt ngày thường.

Hồ Khôi nhìn mà giật mình, mặt mày đơ hết cả lại, suýt nữa thì ngã luôn xuống ghế. Anh nhìn Đinh Bộ Trực một lúc lâu, như thể đang nhìn một con quái thú ngồi trước mặt mình vậy.

Đinh Bộ Trực: “Làm sao?”

Hồ Khôi: “Cậu vừa cười đấy à?”

“Cậu hoa mắt rồi.”

“Tớ cũng cảm thấy vậy.”

“…”

Lạc Tòng Tâm lấy cây bút gãi gãi đầu: “Hồ tổng, cô dâu cũng không có yêu cầu gì sao?”

“Cô ấy à, không có yêu cầu.” Hồ Khôi cười trả lời.

“À…” Lạc Tòng Tâm viết hai chữ “Cô dâu” vào sổ ghi chép, do dự một lúc lâu, quyết định viết ba dấu “???” thêm vào.

“À nhắc mới nhớ, tớ còn chưa gặp chị dâu đâu đấy.” Đinh Bộ Trực nói.

“Gần đây cô ấy bận quá.” Hồ Khôi mở di động: “Đây là ảnh cô ấy.”

Đinh Bộ Trực cầm di động lên nhìn, Lạc Tòng Tâm tò mò nên cũng xán vào để xem.

Trong tấm hình là một khung cảnh đời sống bình dị, không hề dùng filter, không hề chỉnh sửa, thậm chí nhân vật chính trong ảnh còn không hề trang điểm. Dù giản dị như vậy nhưng cũng có thể giết sạch mấy cái ảnh cuộc sống thường ngày của mọi người trong vòng bạn bè trên WeChat.

Nói chính xác thì trong bức ảnh đó, cô dâu đang ngồi trên xích đu, mái tóc suôn mượt, cô ấy mặc một chiếc váy dài, ánh mặt trời phả xuống đuôi váy, nhìn cô ấy nghiêng đầu cười, cảm giác như yêu nữ được họa trong bức tranh sơn dầu vậy.

Bức ảnh này khiến Lạc Tòng Tâm chấn động, một vẻ đẹp khắc sâu vào tâm can.

“Sao nào, đẹp đúng không?” Hồ Khôi hỏi.

“Đúng tiêu chuẩn nhà họ Hồ rồi.” Đinh Bộ Trực ném điện thoại về cho Hồ Khôi.

“Chị ấy đẹp quá.” Lạc Tòng Tâm cảm khái: “Cơ mà nhìn quen thật đấy, chị ấy là idol à?”

“Không.” Hồ Khôi đáp: “Người bình thường thôi.”

Thế sao nhìn quen thế nhỉ, Lạc Tòng Tâm nghĩ trong lòng.

Đột nhiên, một hình ảnh hiện lên trong tâm trí cô.

Nhớ ra rồi, mình biết mình đã thấy chị ấy ở đâu rồi!

*

Lạc Tòng Tâm quen mặt cô dâu nhưng không hề biết cô gái này là ai. Bởi vì cô đã nhìn thấy ảnh cô dâu trên máy tính của Lữ Quang Minh.

Ảnh nền máy tính của Lữ Quang Minh là bức hình của một người con gái vô cùng xinh đẹp, cô ấy ngồi giữa biển hoa, nở nụ cười dịu dàng như nước, lúc ấy Lạc Tòng Tâm còn tưởng đó là ngôi sao truyền hình.

Khi đó, Lữ Quang Minh nói gì nhỉ?

Hình như cậu ấy nói, người đẹp trên màn hình máy tính là nữ thần mà cậu ấy yêu thầm gần mười năm rồi…

Mười năm, vậy là từ khi Lữ Quang Minh vẫn đang học cấp hai đến giờ.

Tình đơn phương của thuở thiếu thời, thuần khiết và đẹp đẽ biết bao nhiêu, tựa như bông hoa nhài nở rộ dưới nắng xuân, nhỏ nhắn mà thanh tao, ngọt ngào mà rực rỡ.

Những năm tháng cấp hai của Lạc Tòng Tâm đã từng như vậy, thầm yêu một người con trai.

Cô nhớ người cô thích là bạn cùng bàn của mình, dáng người cậu ấy rất cao, tóc được cắt ngắn gọn gàng, ngoài ra cậu ấy còn thích chơi bóng rổ.

Ngày ấy cô đang trên đường đi học, có người gọi tên cậu ấy thế là cậu ấy quay đầu đáp lại, tia nắng mặt trời rọi xuống gương mặt cậu ấy, ôn nhu và rạng ngời làm sao.

Chỉ cần một khắc như vậy thôi, vậy là đủ để tôi thích người rồi.

Bây giờ nhớ lại, thậm chí Lạc Tòng Tâm còn không thể nhớ nổi tên cậu ấy là gì, càng không nhớ nổi khuôn mặt cậu ấy ra sao nữa, chỉ nhớ được cảm giác thình thịch ở trong tim.

Sau đó, cô đã trầm luân trong xúc cảm loạn nhịp này.

Trong giờ học, nhìn bóng lưng của cậu ấy thôi cũng đã khiến bản thân mơ mộng viển vông.

Lúc làm bài tập trên lớp, cô thích vươn vai vặn mình quay xuống, bởi chỉ có động tác ấy mới giúp cô nhìn thấy cậu ấy ở phía sau.

Giờ tự học buổi tối, nhìn cậu ấy nói chuyện với các bạn nữ khác mà âm thầm khổ đau.

Vào tiết thể dục thì chỉ nhìn trộm cậu ấy chơi bóng rổ mà không dám lớn tiếng cổ vũ cậu cố lên vì sợ người ngoài bắt gặp sẽ phát hiện ra điều gì.

Đến khi tốt nghiệp…

Đến khi tốt nghiệp, vỗ tay theo tập thể, sau đó… Không có sau đó nữa.

Không có tiết mục tỏ tình, không có họp lớp, không có chuyện trao thư tình trao hoa.

Những tình tiết như vậy chỉ dành cho nhân vật chính trong tiểu thuyết mà thôi, còn Lạc Tòng Tâm, đến tấm bia đỡ đạn cũng mỏng như nước tương thì sao dám nhiều lời đây.

Lạc Tòng Tâm từng nghĩ rằng, nếu như có được ngày, cô có thể quay về sống trong quá khứ một lần nữa, phải chăng cô sẽ dũng cảm đi tỏ tình với người ta?

Nghĩ cả nghìn lần, nhưng câu trả lời vẫn luôn như thế, trước sau như một.

Cô không biết.

Kể cả được sống lại thì dũng cảm trong cô cũng chẳng thể tăng lên.

Kể cả được trở về quá khứ, cô vẫn chỉ đóng vai phụ mờ nhạt sợ sệt đủ điều.

Câu chuyện của vai phụ sẽ không bao giờ bị người ta săm soi ngắm nhìn.

“Em cười gì đấy?” Có người hỏi cô.

Lạc Tòng Tâm giật mình tỉnh táo trở lại, ngẩng đầu nhìn Đinh Bộ Trực.

Lúc này đây chính là giờ cao điểm, xe bị chặn đứng ở cầu vượt, không thể nhúc nhích, đèn đường phả xuống khói được thải ra từ đuôi xe, vẽ thành một cảnh tượng lung linh huyền ảo trong đêm trăng ồn ã.

Đinh Bộ Trực nghiêng đầu, ánh đèn hậu của chiếc xe phía lướt qua sống mũi anh.

“Em cười cái gì?” Anh hỏi lại lần nữa.

“Tôi có cười à?” Lạc Tòng Tâm sờ mặt mình.

“Cười xấu chết đi được.”

“…”

Xe phía trước đã nhích thêm được mấy mét như ốc sên chạy, Đinh Bộ Trực lái xe sát theo sau.

Lạc Tòng Tâm nhìn hàng xe nối đuôi nhau chằng chịt bên ngoài, sự hối hả và nhộn nhịp của thành phố sao bỗng xa lạ quá, như thể bản thân đang sống trong một không gian khác, những ngất ngây náo nhiệt ấy không chân thật chút nào.

“Đinh tổng.” Lạc Tòng Tâm nói: “Nếu như có một ngày, người anh yêu đơn phương mười năm trời bỗng dưng chuẩn bị kết hôn, chú rể cũng không phải là anh, vậy anh sẽ làm gì?”

Ngón tay Đinh Bộ Trực khẽ động, một lúc sau anh trả lời: “Tôi chưa yêu đơn phương ai bao giờ.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Người này có biết nói chuyện phiếm không đấy??

“Tôi nói là nếu như…”

Đinh Bộ Trực đột nhiên đạp chân phanh, thắng xe két lại, thế là Lạc Tòng Tâm lại đập mình vào lưng ghế đằng trước.

“Em yêu đơn phương ai rồi à? Tận mười năm trời?” Đinh Bộ Trực ghé mắt, ánh mắt lạnh lùng lướt qua đầu Lạc Tòng Tâm.

“Không không không.” Lạc Tòng Tâm ôm đầu kêu to: “Tôi chỉ tò mò thôi!”

Đinh Bộ Trực lẳng lặng nhìn Lạc Tòng Tâm làm cô thấy lông mi anh như muốn đâm thủng cột sống của cô rồi ném văng cô ra xa ba mét vậy.

“Nếu là tôi.” Anh nói: “Không tiếc gì cả, đến cướp người về.”

Tóc gáy Lạc Tòng Tâm dựng đứng cả lên, vỗ tay: “Không hổ danh Đinh tổng, quá lợi hại!”

Đinh Bộ Trực dời tầm mắt, tiếp tục đi với tốc độ rùa bò trên đường.

Lạc Tòng Tâm: Mẹ nó nha! Cái người này quả nhiên là con sói tàn độc nhất trên đời!

*

Tác giả có lời muốn nói:

Đinh Bộ Trực: Yêu đơn phương? Mười năm?? Hừ hừ hừ!!!

------oOo------

Chương 7: Bi Kịch Của Tư Duy Bão Táp

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc Tòng Tâm lại tiếp tục nằm mơ.

Có tiếng kèn thổi chói tai bên tai cô, tiếp đến là một giọng nói quát tháo của ai đó, buộc cô phải mở mắt nhìn xung quanh.

Cô nhận ra mình đang ngồi trong một không gian kín.

Diện tích nơi cô ngồi chỉ khoảng một mét vuông, có cửa sổ và hai tấm rèm ở hai bên, cái rương còn đung đưa lắc lư theo nhịp chân.

Hình như cô đang ngồi trên một chiếc kiệu.

Tấm voan đỏ che nửa tầm mắt của Lạc Tòng Tâm, cô thấy mình mặc một chiếc váy màu đỏ, ống tay áo rất rộng với từng nét hoa văn được thêu bằng chỉ vàng, nằm phẳng phiu trên đầu gối.

Móng tay cô được sơn màu đỏ thẫm, có lẽ thuốc nhuộm được lấy từ màu thực vật, sắc nhàn nhạt nhưng vô cùng thanh nhã, nhìn một cái đã thấy khác hẳn với màu sơn toàn chất hóa học thịnh hành hiện giờ.

Đây là – đồ cưới à?

Lạc Tòng Tâm lắc đầu thì phía trên có gì đó leng keng làm cô muốn gãy cổ tới nơi, như thể cô đang đội một cái vại trên đầu vậy.

Xương cổ của chị… Chắc phải tăng sinh xương được rồi đấy.

Lạc Tòng Tâm nghĩ.

Đột nhiên chiếc kiệu rung lắc dữ dội rồi dừng lại, tiếng kèn cũng biến mất, chỉ còn nghe thấy bên ngoài kiệu đâu đâu cũng văng vẳng thanh âm sợ hãi.

“Hắn tới!”

“Hắn tới rồi!”

“Làm thế nào bây giờ?”

“Nhanh đi báo quan…”

Giọng nói cuối cùng hơi ngừng lại rồi biến thành tiếng thét thảm thiết đến tê tâm phế liệt.

“Giết người rồi!!!”

“Cứu mạng cứu mạng aaaa!!”

“Chạy nhanh!!”

“Cứu mạng cứu mạng cứu mạng aaaaaaa!”

Tiếng bước chân ồn ào ngổn ngang hòa vào nhau, thi thoảng còn vang lên tiếng đồ vật nặng nề va đập rơi xuống đất.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài đã tĩnh lặng trở lại, hay có thể nói rằng, bây giờ chỉ còn một mảnh lặng im.

Gió thổi cát bụi mịt mù, thổi tung cả một nửa tấm màn che kiệu để Lạc Tòng Tâm nhìn thấy có người mặc bộ trang phục màu đen đang từ từ tiến tới chỗ cô.

Người ấy mặc áo đen, đi giày đen, chân đạp xuống vũng máu đỏ tươi, từng bước từng bước vững vàng đi tới.

Gió lặng, màn rơi, một đôi giày đen đứng ở trước kiệu của cô.

Bàn tay nhợt nhạt vén tấm màn lên, đến trước mặt Lạc Tòng Tâm.

Ngón tay thon dài, mạch máu xanh nhạt ẩn hiện dưới làn da trắng nõn như ngọc, tựa những đường vân xanh đan nhau trong viên đá bạch ngọc.

Lại là đôi tay này!

Lạc Tòng Tâm cảm thấy tâm can mình âm ỉ nhói đau, như thể có một viên hoàng liên (*) mắc kẹt trong cổ họng, mỗi lần cổ gắng thở đều để nuốt xuống thì vị đắng ấy lại tràn ngập khoang miệng.

(*) Hoàng liên là vị thuốc đắng, có tác dụng kiện vị, thường được dùng điều trị tiêu hoá kém, viêm dạ dày, tả lỵ…Cây thường mọc hoang trên vách đá hoặc trên thân các cây gỗ có nhiều rêu ở vùng

núi cao Lào Cai, Hà Giang.

Bàn tay kia duỗi tới, nắm chặt cổ tay Lạc Tòng Tâm, lạnh ngắt như băng.

Người ấy nói: “Đừng sợ, ta tới rồi.”

Có lẽ là một giọng nam vô cùng êm ái nhưng Lạc Tòng Tâm lại không nghe rõ.

Giọng nói của anh như bị một lớp bọt biển nhựa bao phủ, từng chữ thốt lên đều kỳ lạ, cọ vào màng nhĩ nơi cô.

Lệ tuôn rơi, che khuất đi những âm u mịt mờ.

Ngón tay trắng như ngọc vén tấm khăn voan đội đầu màu đỏ của cô dâu, Lạc Tòng Tâm ngẩng đầu lên.

Một người đàn ông khom mình đứng trước mặt cô, lưng anh đối diện với ánh mặt trời, cả người tái nhợt, quần áo đen như mực, khuôn mặt anh –

Lạc Tòng Tâm giật mình mở mắt, nhìn vào con mèo thần tài trên bàn làm việc.

Mẹ! Chút nữa thôi là thấy được mặt người đàn ông ấy rồi!

Tỉnh chẳng đúng lúc gì cả!

Tâm trí Lạc Tòng Tâm vẫn còn mơ màng thế là đụng luôn đầu vào bàn làm việc.

“Đinh tổng thông báo, 20 phút sau bắt đầu cuộc họp lên kế hoạch tổ chức sự kiện.” Lý Thái Bình rống to nhắc nhở toàn thể nhân viên.

Lạc Tòng Tâm chôn đầu vào bàn mấy giây, nhìn qua màn hình điện thoại.

13:00

Quả nhiên, Ngọc Diện Diêm Vương sẽ không bao giờ để người ta được nghỉ ngơi quá một giây mà.

“Chị Lạc, chị biết chốc nữa mình phải chuẩn bị kế hoạch sự kiện gì không?” Lữ Quang Minh hỏi.

Lạc Tòng Tâm bò dậy, lôi cái lược từ trong ngăn kéo ra gãi đầu: “Kế hoạch đám cưới.”

“Đám cưới ai thế?”

“Tổng giám đốc củ cà rốt ý.”

Lữ Quang Minh nhăn mặt, hiển nhiên là không muốn nhớ về quá khứ “huy hoàng” đó nữa.

Em sẽ phát hiện ra cái đám cưới này chính là cơn ác mộng sớm thôi.

Lạc Tòng Tâm chẻ tóc, dùng cây thước nhỏ tính diện tích phần đầu bị hói của mình.

Lại rộng hơn tận 1mm so với ngày hôm qua rồi.

Lạc Tòng Tâm cạo vỏ gừng chà chà lên tóc mình.

Giấc mơ kia không hề thay đổi trong mười mấy năm trời, vậy tại sao bây giờ lại khác như thế này? Kịch bản tiếp diễn thành chuỗi à?

Mà cốt truyện còn là cảnh cướp hôn hết sức máu chó nữa chứ?

Chẳng lẽ vì hôm qua Đinh Không Trực nói cái câu kia –

“Nếu là tôi, không tiếc gì cả, đến cướp người về.”

Chuẩn quá mà, Đinh Không Trực chính là cội nguồn của áp lực trong mình!!

*

Mỗi lần họp bàn để lên kế hoạch cho một sự kiện nào đó thì mọi người sẽ vây quanh nhau cùng thảo luận triển khai từng chủ đề, điểm đặc biệt ở chỗ không bị ràng buộc bởi các quy tắc của công ty, được kích thích khả năng sáng tạo, đây là một phương pháp để thúc đẩy tư duy, suy nghĩ của cả tập thể, thường được sử dụng để phát triển tính sáng tạo cho tất cả mọi người.

Trước kia Lạc Tòng Tâm đã từng tham gia mấy lần, tóm tắt lại được đúng hai từ: “Vô nghĩa.”

Cái gọi mỹ miều “lên kế hoạch tổ chức sự kiện” thực ra chính là sếp đứng bên trên nói nhăng nói cuội, nhân viên bên dưới ngồi nghịch điện thoại chẳng thèm quan tâm, trong cuộc họp thì đứng lên phát biểu ý kiến vài lần, nói ra một trăm câu thì đến chín mươi chín câu có nghĩa “vô dụng”, thêm một câu nói nhảm nữa cho vừa tròn. Kết quả cuối cùng sẽ là cảnh người thiết lập kế hoạch về nhà tăng ca, ngồi gặm đống tài liệu để tìm hiểu thông tin, vò đầu bứt trán để tìm hiểu mong muốn thầm kín của lãnh đạo về sự kiện, xong đi cóp nhặt mọi nơi rồi nộp lên bản kế hoạch có đến một phần tư không giống kế hoạch chút nào – ảnh trang bìa nhất định phải làm nổi bật “đại danh” của sếp, tỏ vẻ sếp là vị lãnh đạo tuyệt vời cống hiến hết mình vì sự kiện.

Vì vậy, khi Đinh Bộ Trực ra thông báo mở cuộc họp lên kế hoạch tổ chức sự kiện, nội tâm Lạc Tòng Tâm đã vùng vằng từ chối.

Quả nhiên, cuộc họp vừa diễn ra, Đinh Bộ Trực đã đợi không kịp mà nói ra cái chủ đề bàn luận ngay lập tức.

“Chủ đề lần này của chúng ta là lên kế hoạch tổ chức đám cưới, khách hàng là tổng giám đốc công ty sản xuất nước cà rốt Hồ Khôi,

yêu cầu then chốt đã có: Nhìn vào phải thấy được sự giàu có, không gian rộng rãi, phải thật thời thượng, sang trọng, đẹp, nhìn quý phái, lãng mạn, không được tầm thường thô bỉ. Mọi người có ý kiến gì hãy cùng nhau thảo luận ở đây."

Cả bốn người Lý Thái Bình, chị La, Lữ Quang Minh, Lạc Tòng Tâm đều cúi đầu, ai cũng trợn mắt nhìn màn hình di động đến ngẩn người.

Theo như dự đoán, chỉ cần kiên nhẫn chờ mấy giây, sếp sẽ nói tiếp: "Tôi có mấy ý tưởng này, nói qua cho mọi người nghe thử, coi như là ném gạch đi đưa ngọc quý về (*)." Sau đó cuộc họp để lên kế hoạch tổ chức sự kiện sẽ trở thành sân chơi của sếp lớn.

(*) "Ném gạch đi, đưa ngọc quý về" – Đưa một miếng nhỏ, giá trị thấp ra để dụ đối thủ nhằm đạt cái lợi lớn hơn. Nôm na cũng có câu, "thả con săn sắt, bắt con cá rô". Trước hết phải đầu tư, sau đó mới mong mang lợi nhuận về.

Vì vậy mà trong bốn người cũng không có ai lên tiếng.

Nhưng đợi được mười mấy giây rồi mà Đinh Bộ Trực vẫn không mở lời, không khí trong phòng làm việc bỗng trở nên lúng túng ngại ngùng, bốn người gần như đều ngẩng đầu lên nhìn về vị sếp nào đó.

Đinh Bộ Trực thẳng chân ngồi trên ghế, ánh mắt chăm chú nhìn vào laptop, cây bút trong tay anh như có như không gõ vào mặt giấy, phong thái nói lên rằng anh không hề có ý định tiếp tục nói chuyện.

Bốn người đưa mắt nhìn nhau: "Ngại phết đấy nhờ."

Đinh Bộ Trực: "Tại sao không một ai lên tiếng vậy?"

Lý Thái Bình: "Khụ, Đinh tổng, yêu cầu của khách hàng phức tạp quá, chúng tôi vẫn không nghĩ ra được."

Chị La: “Đúng đúng đúng, Đinh tổng, nếu không anh nói ý tưởng của anh trước đi? Vẽ cho chúng tôi xem dàn bài?”

Lữ Quang Minh và Lạc Tòng Tâm gật đầu lia lịa.

Đinh Bộ Trực cau mày: “Lạc Tòng Tâm, em nói trước đi.”

“Gì?!” Lạc Tòng Tâm ngạc nhiên: “Tôi không thích hợp lắm thì phải?”

Cả phòng họp có đến ba vị giám đốc đang ngồi đây, tôi chỉ là ngọn cỏ ven đường thôi chứ?

“Không phải em là người thiết lập kế hoạch à?” Đinh Bộ Trực nói: “Đây là chuyên môn của em thì dĩ nhiên em phải nói trước.”

“Ơ…” Lạc Tòng Tâm trừng mắt nhìn: “Đinh tổng, bắt đầu từ đâu thì ổn ạ?”

Ánh mắt Đinh Bộ Trực híp lại, bắn ra tia sáng lạnh lùng cho cô xem.

“Biết biết!” Lạc Tòng Tâm mở sổ ghi nhớ: “Ừm – tôi cảm thấy, kế hoạch tổ chức đám cưới này không phải của tổng giám đốc Hồ Khôi đề ra mà do bố anh ấy yêu cầu, thật ra tất cả đều vì nhu cầu của chủ tịch Hồ.”

“Ừ.” Đinh Bộ Trực nói: “Tiếp tục đi.”

“Chủ tịch Hồ đã sống được hơn 60 năm rồi, xuất thân từ một gia đình nghèo khó, nhờ bắt kịp làn sóng cải cách, mở cửa giao lưu mà thành lập nên nhà máy sản xuất nước ngọt, mặc dù không phải sản phẩm đứng đầu cả nước nhưng vẫn có danh tiếng trong thành phố của chúng ta. Năm ngoái, nước ép cà rốt bỗng dưng thành hiện tượng trên mạng, vô cùng đắt hàng nên nhờ đó mà nhà máy trở thành xí nghiệp nổi tiếng ở Xuân Thành.” Lạc Tòng Tâm nói: “Tôi đã nghiên cứu một loạt các kế hoạch hoạt động của công ty nhà họ Hồ, tất cả đều có chung đặc điểm là trọng hình thức, phô trương, lãng

phí, khoe khoang quá nhiều, tôi cảm thấy có lẽ chúng nên cân nhắc đến các ý tưởng của chị La và giám đốc Lý.”

Lý Thái Bình và chị La ngạc nhiên: “Chúng tôi? Sao lại thế?”

“Tuổi tác của hai người tương đương với chủ tịch Hồ, chắc chắn sẽ hiểu được tính cách của ông ấy.” Lạc Tòng Tâm nói: “Đây gọi là phân khúc thị trường đấy.”

Đinh Bộ Trực gõ ngón tay xuống ghế: “Giám đốc La, chị nói qua ý tưởng của chị đi.”

Chị La: “Tôi chỉ là một nhân viên kế toán tầm thường thôi, làm gì có ý tưởng nào, Đinh tổng đừng chọc tôi chứ.”

Đinh Bộ Trực: “Nếu nhà chị làm đám cưới cho con trai thì chị sẽ có những yêu cầu gì?”

“À, đương nhiên là muốn nở mày nở mặt rồi!” Chị La nói: “Phải tổ chức trong không gian lớn, tính ra cũng phải hơn một nghìn bàn. Không thể thua các chị em bạn dì được, nếu không á, người ta ăn xong quay gót về nhà thể nào cũng sẽ nói xấu sau lưng ngay, mà tôi thì không thể vứt mấy người đó vào sọt rác được!”

Đinh Bộ Trực nhìn qua Lạc Tòng Tâm.

Lạc Tòng Tâm: Mị chuẩn quá mà, đá cho đồng chí bô lão quả là một quyết định đúng đắn.

“Giám đốc Lý, chú thì sao?” Đinh Bộ Trực hỏi tiếp.

“Rượu phải mua loại xịn, ít nhất phải đạt đến tiêu chuẩn của Kiếm Nam Xuân (*), ngoài ra rượu vang cũng là thứ không thể thiếu” Lý Thái Bình nói.

(*) Kiếm Nam Xuân (Jiannanchun) 劍南春酒 được sản xuất tại thị trấn Mianzhu, tỉnh Tứ Xuyên. Vang danh là quê hương của rượu,

Mianzhu được đặt tên như vậy vì đây là nơi chuyên trồng trúc và nấu rượu từ thời Đường. Tương truyền nhà thơ Lý Bạch đã từng phải bán cả áo lông để mua rượu nơi đây, lưu lại giai thoại về "đổi áo lông chồn lấy rượu uống".

Chị La: "Đặc biệt phải chuẩn bị quà cho khách thật chu đáo, lần trước tôi đi dự đám cưới một nhà, người ta đặt chung cà phê và mật ong vào một hộp quà nhỏ để tặng khách, ngụ ý cuộc sống sẽ có những điều đắng cay ngọt bùi, vừa mới lạ vừa tinh tế."

Lý Thái Bình: "Tháng trước tôi cũng đi đám cưới một nhà, ảnh cưới rất đặc biệt, cô dâu chú rể hóa trang thành hoàng đế và hoàng hậu thời xưa, Chụp tận mấy phong cách theo từng triều đại khác nhau, ảnh trưng bày thành hai hàng ở nơi tiếp khách, tôi già rồi mà nhìn còn thấy phấn khích!"

"Thêm nữa, hoa tươi được bày trên tất cả các bàn làm tôi cảm thấy tốt vô cùng."

"MC có thể nói hay mà hát cũng hay, còn có ban nhạc đến biểu diễn, bầu không khí rất tuyệt."

Chiếp chiếp chiếp chiếp.

Hai người thao thao bất tuyệt, nói gần mười phút làm cho Lữ Quang Minh nghe mà thấy "em quay cuồng trong mơ hồ."

"Mọi người đều đứng trên góc nhìn của các bậc trưởng bối, vậy cô dâu chú rể không có ý kiến gì à?"

Chị La: "Xì, chúng nó thì biết cái gì?"

Lý Thái Bình: "Vẫn phải tôn trọng suy nghĩ của người trẻ, nhưng mà kết hôn là đại sự của cả một gia đình, bắt buộc phải tham khảo ý kiến của người đi trước."

Lữ Quang Minh: "…"

Lạc Tòng Tâm đang ngồi vẽ linh ta linh tinh, lặng lẽ ngáp một tiếng.

“Lạc Tòng Tâm.”

“Có!” Lạc Tòng Tâm ngẩng đầu.

“Nhớ hết chưa?” Đinh Bộ Trực hỏi.

Lạc Tòng Tâm nhìn mấy thứ nguệch ngoạc vừa vẽ trong sổ: “Tất nhiên rồi.”

“Thế nói qua một chút đi.”

“…”

“Khụ, việc này…” Lạc Tòng Tâm lật sổ: “Tôi cảm thấy, chắc chắn chúng ta phải chú trọng đến từng chi tiết, bởi vì, ờ hừm, chuyện thế này, về cơ bản thì trình tự đám cưới lúc nào cũng giống nhau, vậy nên nếu muốn nổi bật nhìn phát thấy mùi tiền thì quan trọng nhất chính là chi tiết.”

Đinh Bộ Trực: “Ví dụ như?”

Lạc Tòng Tâm: “Ví dụ như —— lễ vật, bố trí bàn cho khách, bố trí việc check in khách đến, trang trí ảnh cưới, vân vân…”

Đinh Bộ Trực: “Điều thứ hai là gì?”

Lạc Tòng Tâm: Sao còn có điều thứ hai hả trời?

“Thứ hai chính là không khí trong đám cưới, cảm nhận của khách tham dự… Phải thật thanh lịch và ấm áp, không đi theo khuôn mẫu nhưng vẫn cần có điểm nổi bật, có thể tạo bất ngờ cho mọi người…”

“Nói điểm chính.”

“Tìm một nhà thiết kế chuyên nghiệp để thiết kế không gian, đập tiền vào, làm nổi bật những điểm đặc biệt nhất!!”

Đinh Bộ Trực: “Thứ ba?”

Lạc Tòng Tâm: Điều thứ ba đâu ra nữa??!!

“Tìm người dẫn chương trình cũng rất quan trọng, MC vừa phải chuyên nghiệp vừa phải đa tài, có thể làm nóng bầu không khí bằng cách bày ra diễn xuất khôi hài cho mọi người,…”

“Muốn đám cưới mang phong cách tao nhã nhưng cần MC biết diễn hài, có mâu thuẫn quá không?

Do anh để tôi nói bậy bạ nói linh tinh còn gì nữa!! Lạc Tòng Tâm cố che đi những kích động, trợn trắng mắt ở trong lòng: “Đinh tổng, anh đã bao giờ tham gia những hôn lễ kiểu thế chưa?

Đinh Bộ Trực hình như hơi cứng người, ngừng lại một chút rồi nói: “Nói trọng điểm.”

“Trọng điểm chính là mong muốn được nở mày nở mặt của khách hàng chúng ta trước người thân bạn bè, mà mong muốn của khách đến tham dự đám cưới lại là vui vẻ thoải mái, chỉ khi nào khách tham dự đám cưới phản hồi tích cực thì khách hàng của chúng ta mới có thể hài lòng.” Lạc Tòng Tâm nói: “Vì vậy, để có thể thỏa mãn nhu cầu của khách tham dự đám cưới thì chúng ta phải tạo “bẫy” giữa đường, hành động trong khi mọi người không ai phòng bị gì cả.”

Ba người cùng phòng làm việc: “Hả??”

Đinh Bộ Trực híp mắt, không nói lời nào.

“Giống như mấy kịch bản máu chó vậy, mô típ sẽ không khác gì mấy thể loại mà người ta đã xem mòn con mắt nhưng nếu chúng ta lấy ra một tình tiết cụ thể và tự biên tự diễn lời kịch thì sẽ sáng tạo ra

những điều mới mẻ, giúp cho người xem ngạc nhiên vui vẻ gấp hai lần bình thường. Đã là con người thì ai cũng có mâu thuẫn, mọi người sẽ không thích những gì vượt khỏi tầm kiểm soát của họ, bởi vì như thế sẽ sinh ra cảm giác không an toàn nhưng con người lại ham muốn những xúc cảm mới lạ, luôn luôn theo đuổi những thứ kích thích chưa bao giờ thấy, nên khi nãy anh nói đến mâu thuẫn thực ra lại trùng hợp với những nhu cầu của khách mời tham dự."

Sau khi Lạc Tòng Tâm nói xong, toàn bộ phòng họp đều lặng yên.

Giám đốc Lý ngạc nhiên, trao đổi ánh mắt với ba người còn lại.

Lạc Tòng Tâm đứng nghiêm: Tính kế với chị à? Chị đây chuyên ngành tiếp thị, là tuyển thủ chuyên ngành nói ba lăng nhăng đấy, chị còn sợ mi chắc? Hừ!

Đinh Bộ Trực trừng mắt nhìn cô, gật đầu: "Rất tốt, dựa vào ý tưởng này, em viết ra một phần kế hoạch cho tôi xem trước, ngày kia nộp."

Lạc Tòng Tâm: "Hợ??!!"

Đợi đã, vừa vừa vừa nãy mình nói cái gì ý nhỉ??

"Giám đốc Lý nhớ tóm tắt lại cuộc họp hôm nay, Lữ Quang Minh, chốc nữa tôi gửi email đến cho cậu, cậu sẽ làm video mở màn trong đám cưới."

"Được."

Mọi người giải tán, Lạc Tòng Tâm cứng cổ quay về bàn làm việc.

"Chị Lạc, chị lợi hại quá nha, chuyên nghiệp quá đi mất! Đứng trên góc nhìn tâm lý học của em thì vừa nãy Đinh tổng nghe xong còn sững người lại đấy." Lữ Quang Minh giơ ngón cái lên với cô.

"Ha ha…" Lạc Tòng Tâm tiện tay xoa đầu, phát hiện mình bị rụng thêm năm sợi tóc nữa.

“Kế hoạch nguyên thủy” của mình không phải là lấy một phần kế hoạch từ trên mạng về rồi chép ra à?

Sao bây giờ biến thành cái hố to ơi là to thế này rồi? Công việc còn dày lên gấp mấy lần!!

Chẳng lẽ…

Lạc Tòng Tâm đột nhiên nghĩ tới một đống sách tâm lý học trong phòng làm việc của Đinh Bộ Trực – mị bị Ngọc Diện Diêm Vương tính kế, đánh cho tơi bời khói lửa!

Lạc Tòng Tâm cảm thấy cả người mỏi mệt, nằm thoi thóp ở trên bàn.

Lữ Quang Minh với tâm trạng thoải mái ngồi phía đối diện. Miệng cậu còn lẩm nhẩm ca hát, pha cho bản thân một cốc cà phê hòa tan, mở máy tính, nghịch nghịch chuột cầm tay.

Đột nhiên, cậu đơ người lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào màn hình, một lúc lâu, hốc mắt cậu ửng đỏ, cả người đập lưng cái rầm vào ghế, gương mặt khắc rõ chín chữ: “Không gì đau khổ bằng tâm can chết lặng.”

Xong rồi, Lạc Tòng Tâm nghĩ, Lữ Quang Minh nhận ra cô dâu là ai rồi.

Hết chương 7.

------oOo------

Chương 8: Bi Kịch Của Chuyện Thất Tình

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lữ Quang Minh thất tình.

Lạc Tòng Tâm đã từng thất tình nhưng chật vật nhất cũng chỉ mất hai ngày nằm ngủ li bì ở nhà, sau đó lại đâu vào đấy. Cô cứ tưởng ai thất tình đều như cô cả thôi, nhưng bây giờ nhìn hoàn cảnh này mới biết, sự khác nhau giữa người với người vượt quá sức tưởng tượng của cô.

Triệu chứng thất tình của Lữ Quang Minh luôn phát bệnh thất thường – không thể nào báo trước.

Ba tiếng sau khi gặp cô dâu, Lữ Quang Minh phát bệnh lần một.

Mặc dù Lữ Quang Minh phản ứng hơi chậm chạp, tuy tâm trạng suy sụp nhưng may cũng không có triệu chứng chán sống muốn chết muốn nhảy lầu tử tự, vì vậy mà ngoài Lạc Tòng Tâm thì không ai nhận ra sự bất thường của Lữ Quang Minh, không ngờ rằng trước khi tan làm lại có chuyện xảy ra.

*

Chiều nào giám đốc Lý cũng tưới nước cho cây ở công ty, nhưng hôm nay ông phát hiện bình nước của mình đã không cánh mà bay.

“Có ai thấy bình nước của chú đâu không?” Giám đốc Lý đi quanh phòng làm việc ba vòng, vừa đi vừa hỏi mọi người.

Chị La: “Nãy tôi thấy Tiểu Lữ cầm bình đi lấy nước giúp chú rồi đấy.”

“Ô thế à, cuối cùng Tiểu Lữ cũng có mắt nhìn rồi đấy.” Giám đốc Lý chạy qua phòng trà nhìn một lượt: “Không thấy Tiểu Lữ đâu cả – ”

“Rầm!”

Bỗng nhiên phòng vệ sinh phát một âm thanh vang dội.

Ba người đưa mắt nhìn nhau rồi đứng lên chạy vọt vào phòng vệ

sinh.

Nhà vệ sinh của công ty rất bé, nhà vệ sinh nam ở bên trái, nhà vệ sinh nữ ở bên phải, phòng ngoài chính là phòng trà, khi ba người chạy đến, Đinh Bộ Trực đang vịn tay vào tường, tay khác thì nắm chặt vòi nước, anh duỗi thẳng người, đôi mắt đẹp đẽ kia như muốn vỡ tan.

Giám đốc Lý: “Đinh tổng, cậu có sao không?”

Chị la: “Cậu bị táo bón à?”

Lạc Tòng Tâm: “Não anh bị lú à?”

Đinh Bộ Trực nuốt nước bọt, ánh mắt lặng yên nhìn chằm chằm ba người.

Không biết có phải do Lạc Tòng Tâm bị ảo giác hay không mà cô lại thấy mắt anh giật một cái.

“Bên trong, Tiểu Lữ…” Anh nói một câu không đầu không cuối.

“Tiểu Lữ?” Lý Thái Bình mở cửa phòng vệ sinh.

“AAAAAA!!!!!” Ba cặp mông cùng lúc hôn mạnh xuống sàn nhà.

Máu đỏ thi nhau rơi xuống đất, Lữ Quang Minh ngồi trên nắp bồn cầu, tay nắm chặt bình tưới cây của giám đốc Lý, tóc cậu bết lại, mặt be bét máu. Máu từ đầu chảy dọc xuống nền gạch trắng, vang lên những thanh âm “tí tách” ghê người, rợn cả tóc gáy.

“Chết người rồi chết người rồi!! Mau báo cảnh sát báo cảnh sát báo cảnh sát đi!!” Lý Thái Bình và chị La sợ ướt cả quần, Lạc Tòng Tâm cố gắng đứng dậy hai lần, vừa đứng lên thì chân lại mềm nhũn gục xuống sàn, đến lần thứ ba mới đứng thẳng người được thì bị Đinh Bộ Trực giữ chặt cổ áo.

“Đinh Không Trực, anh buông tay ra aaaaaa!!!” Lạc Tòng Tâm kêu la thảm thiết.

Đúng lúc đó, Lữ Quang Minh ngồi trên bồn cầu đột nhiên buông tiếng thở dài.

“Maaaaaaaaaaaaaaaa! Đinh Không Trực! Anh phải chết thì anh chết một mình đi, đừng kéo tôi chết cùng aaaaaaaaaa!!!” Lạc Tòng Tâm khóc lóc thét gào đầy thê lương.

“Cậu ấy không chết!” Đinh Bộ Trực nói toẹt ra. Một tay anh dắt Lạc Tòng Tâm, một tay khác thì chạm vào máu trên tóc Lữ Quang Minh rồi đưa lên mũi ngửi thử: “Không phải máu, là nước ép cà chua.”

“Gì?? Lý Thái Bình và chị La đứng ngoài cửa ló đầu vào: “Thật à?”

Lạc Tòng Tâm: “Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, anh chắc chắn không?”

Đinh Bộ Trực không trả lời Lạc Tòng Tâm, chỉ vỗ nhẹ vào vai Lữ Quang Minh.

Lữ Quang Minh bần thần như một cái xác biết đi đột nhiên được ấn công tắc hoạt động, từ từ nâng cái bình phun nước trong tay lên rồi xịt xịt vào đầu mình, miệng còn lẩm bẩm: “Tóc dài, tóc dài, tóc dài…”

Mọi người im thin thít mấy giây liền.

Lý Thái Bình: “Mạ ôi, rụng tóc làm thằng cháu tôi điên mất rồi…”

Chị La: “Trời còn thấy thương.”

Lạc Tòng Tâm: “Tóc là sinh mệnh thứ hai của đời người đó.”

Đinh Bộ Trực hắng giọng, nói: “Dọn dẹp sạch sẽ.”

Nói xong, anh đi rửa tay rồi bước thẳng ra ngoài. Chẳng qua lúc đi

đến cửa thì bả vai anh bị va phải khung cửa nên cả người lảo đảo chút thôi.

Mười phút sau Lữ Quang Minh mới trở lại trạng thái bình thường, theo như những gì cậu nhớ thì cái lọ xịt tóc của cậu bị hỏng nên muốn mượn bình tưới cây của giám đốc Lý, không biết làm sao lại đổ nhầm thuốc dưỡng tóc thành nước ép cà chua nên mới làm ra cái hiệu ứng rùng rợn như thế này.

Lạc Tòng Tâm cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Tại sao Lữ Quang Minh lại đổi thuốc dưỡng tóc thành nước ép cà chua?

Tại sao còn phải phun đầy lên tường nhà như thế?

Tại sao còn phải phun cả lên mặt làm gì?

Trong lòng Lạc Tòng Tâm hiện lên suy đoán vô cùng to gan.

Bởi vì nữ thần kết hôn khiến cho Lữ Quang Minh mất hết ý chí, muốn kết thúc sinh mạng mình nhưng cậu lại sợ chết nên đã vẽ ra "hiện trường chết chóc" để tự trải nghiệm xong thành ra nghiện cái cảm giác này.

Tiếc là phỏng đoán của cô không có bằng chứng thuyết phục nên chuyện này cứ trôi qua như vậy, không giải quyết được gì.

Nhưng, chuyện cũng chưa hề kết thúc.

Sáng sớm hôm sau, khi Lạc Tòng Tâm sống chết phải đến công ty cho đúng giờ thì phát hiện Đinh Bộ Trực, Lý Thái Bình và cả chị La đồng loạt đứng trước cái máy chấm công, biểu cảm mỗi người đều vô cùng kinh ngạc.

"Mọi người sao thế?" Lạc Tòng Tâm hỏi.

“Tiểu Lạc tới rồi, Đinh tổng, nếu không cậu để cho Tiểu Lạc thử trước xem sao?” Lý Thái Bình hỏi.

Đinh Bộ Trực không lên tiếng.

Lạc Tòng Tâm:????

“Đến đây đến đây, Tiểu Lạc, ra đây chấm công đi.” Chị La nắm chặt ngón tay Lạc Tòng Tâm đặt lên màn quét vân tay.

Máy chấm công phát ra tiếng hát kỳ dị: “Rất nhiều năm sau này, khi em học được cách yêu một người là như thế nào~”

“Cái quỷ gì vậy?!!” Lạc Tòng Tâm hét to.

“Quả nhiên, ai cũng sẽ được nghe các bài hát khác nhau.” Giám đốc Lý nói.

Lạc Tòng Tâm: “Hả?”

Chị La đặt ngón tay lên máy.

[Muôn đời tang thương chỉ còn tình yêu là thần thoại vĩnh cửu~]

Đến lượt Lý Thái Bình chấm công.

[Chuyện tình trong hai tư giờ đó là hồi ức cả đời này em chẳng thể phôi pha~]

Lạc Tòng Tâm: “Máy chấm công hôm nay trúng độc sao?”

“Hình như Tiểu Lữ sửa lại chương trình của máy, để cho chúng ta mỗi người một ca khúc khác nhau.” Lý Thái Bình dở khóc dở cười.

Lạc Tòng Tâm: “Tiểu Lữ còn có cả tuyệt chiêu này cơ ạ?”

Lý Thái Bình: “Của chú là bài <Chuyện Tình Ở Hiroshima> bày tỏ

nỗi nhớ về ngày xưa?”

Chị La: “Của chị là <Thần Thoại Tuyệt Đẹp>, bày tỏ tình yêu duy mỹ à?”

Lạc Tòng Tâm: “Của em là, bày tỏ eooooooooooooooooo….”

Ba người đồng thời nhìn về phía Đinh Bộ Trực.

Đinh Bộ Trực: “Nhạt nhẽo.”

“Đinh tổng thử đi mà.”

“Đúng không đúng không mọi người.”

“Đinh tổng, anh là sếp lớn, phải làm gương cho nhân viên chứ!”

Ba người kéo tay Đinh Bộ Trực, ép ngón tay anh phải đặt lên máy chấm công.

[Muốn tìm một người để yêu sâu sắc thiết tha nhất để từ biệt cô đơn. Tôi thì quá si tình, còn em thì quá tuyệt tình~]

Ba giây im lặng bắt đầu.

Chị La: “Ối giời ơi!”

Lý Thái Bình: “Bản Tình Ca Đơn Côi đó…”

Lạc Tòng Tâm: “Vô cùng thích hợp cho một chó độc thân, hahahahaha…”

Đinh Bộ Trực trợn mắt nhìn ba người, chân bước như gió về phòng làm việc.

Lữ Quang Minh đang ngồi trên bàn làm việc, thoa thuốc dưỡng tóc lên đầu.

“Lữ Quang Minh.” Đinh Bộ Trực đập bàn: “Thứ nhất, khôi phục máy chấm công về lại lúc đầu ngay lập tức! Thứ hai, phá hoại của công, trừ 200.”

Lữ Quang Minh dừng tay, ngẩng đầu nhìn Đinh Bộ Trực, dần dần, nước mắt đong đầy, tuôn rơi ướt đẫm khuôn mặt.

Đinh Bộ Trực lùi về phía sau nửa bước.

“Em xin lỗi, em chỉ là, chỉ là… Huhuhuhuhuhu…” Lữ Quang Minh khóc đến kinh thiên động địa như ma khóc nhè.

Lý Thài Bình và chị La vội vàng chạy tới, rút khăn giấy ra an ủi cậu, quây thành một vòng tròn nhỏ.

Đinh Bộ Trực mặt tái xanh xong lại đen kịt lại: “Lạc Tòng Tâm, vào phòng làm việc của tôi.”

Lạc Tòng Tâm: “Sao lại là tôi!?”

*

Lạc Tòng Tâm nhìn Đinh Bộ Trực cởi áo khoác, ngồi xuống ghế, mở máy tính, vừa gõ bàn phím vừa nhấn đúp chuột.

Mặc dù anh không nói gì nhưng Lạc Tòng Tâm đã thấy được chỏm đầu anh tỏa ra một chữ “Phiền.”

“Lạc Tòng Tâm, đây là bản kế hoạch sơ bộ của em?” Đinh Bộ Trực hỏi.

“… Đúng vậy.”

Alo alo, Ngọc Diện Diêm Vương định đốt cho chị cháy rụi à?”

Tóc gáy của Lạc Tòng Tâm dựng lên 50%, sẵn sàng nghênh chiến.

Đinh Bộ Trực lặng yên nhìn màn hình máy tính mấy phút: “Rất ổn, chủ đề rõ ràng, những điểm nổi bật được nêu ra khá tốt, khả năng hoàn thành chắc chắn rất cao.”

Lạc Tòng Tâm: “Hớ?”

“Chỉ có một số chi tiết cần hoàn thiện hơn, tôi sẽ cho em vài gợi ý để làm sau.”

“Được.” Lạc Tòng Tâm được khen mà đâm ra lo lắng: “Cảm ơn Đinh tổng. Vậy – tôi ra ngoài trước?”

“Đợi một chút.” Đinh Bộ Trực gọi Lạc Tòng Tâm đứng lại, anh hơi ngập ngừng: “Tiểu Lữ -”

Lạc Tòng Tâm: “Vâng?”

“Hôm nay cậu ấy – có phải tôi…”

“Hử?”

Lạc Tòng Tâm quan sát Đinh Bộ Trực.

Anh khẽ cau mày, muốn nói lại thôi, vẻ mặt anh khổ tận cam lai – anh đang cảm thấy oan uổng à?

Lạc Tòng Tâm cảm thấy hơi khó hiểu.

“Đinh tổng, anh còn lời nào chưa dám nói à?”

“Khụ.” Đinh Bộ Trực nói thẳng: “Có phải Tiểu Lữ mắc bệnh kín gì không?”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Nghe Đinh Bộ Trực nói vậy, cuối cùng Lạc Tòng Tâm cũng khai

thông đầu óc, thì ra Ngọc Diện Diêm Vương đang uyển chuyển quan tâm đến tình trạng sức khỏe của Tiểu Lữ.

Quái lạ, theo hình tượng hằng ngày cộng với sự ghê gớm của Ngọc Diện Diêm Vương, Tiểu Lữ suốt ngày gây họa như thế, đáng lẽ phải bị sa thải rồi mới đúng.

Lạc Tòng Tâm nhấp nhấp môi, từ lời nói của Đinh Bộ Trực mà ngẫm ra có mùi gì đó thoang thoảng khác lạ.

Nghĩ lại thì, hình như tổng giám đốc cũ cũng nhìn Tiểu Lữ với ánh mắt không giống khi nhìn người bình thường, chẳng lẽ, bây giờ Tiểu Lữ đang có quan hệ nào đó với người đứng đầu tập đoàn Đường thị?

Nghĩ như vậy, trong nháy mắt Lạc Tòng Tâm đã hiểu rõ ý đồ của tổng giám đốc nhà mình.

“Tiểu Lữ có nỗi khổ khó nói đó anh.” Lạc Tòng Tâm nói: “Em ấy bị bệnh.”

Đinh Bộ Trực: “Bệnh gì?”

“Vì Đinh tổng nên em ấy mới thất tình.”

“Thật, thật sao?!”

“Vợ chưa cưới của Hồ Khôi.” Lạc Tòng Tâm nói: “Cô ấy chính là nữ thần mà Tiểu Lữ yêu đơn phương mười năm trời.”

“…”

“Đinh tổng, anh còn để cho cậu ấy đi làm video chiếu trong đám cưới nữa chứ, đây không phải là đang rắc muối lên vết thương của cậu ấy thì còn là cái gì nữa?!”

“…”

“Đấy anh nói xem, nếu không phải vì anh thì sao cậu ấy lại thất tình?”

Đinh Bộ Trực nhìn Lạc Tòng Tâm chằm chằm, yết hầu lăn lên lăn xuống mấy lần, một lúc sau mới cất được nên lời: “Lạc Tòng Tâm, em không giống tên của em chút nào hết.”

(*) Tòng Tâm – 从心: nghe theo, đi theo trái tim mình.

Lạc Tòng Tâm: “Gì vậy trời?”

Đinh Bộ Trực không tiếp tục chủ đề này nữa, anh quay lại nhìn màn hình máy tính mấy giây.

“Thông báo cho Tiểu Lữ, nửa tiếng sau lên đường.”

“Đi đâu?”

“Đi gặp Hồ Khôi.”

“…”

“Đây là cái hoạt động mẹ gì đấy?”

“Em cũng phải đi.”

“…”

Tại sao?!! Chuyện này liên quan đíu gì đến mị đâu!!

“Em là người thiết lập kế hoạch, chắc chắn phải là người moi ra được tất cả những thông tin của khách hàng.”

“… Vâng, Đinh tổng.”

Lạc Tòng Tâm điên tiết đi về bàn làm việc của mình.

Hình như Lữ Quang Minh đã bình tĩnh trở lại, cậu đang ngồi ngẩn người trước màn hình máy tính, dáng vẻ vô cùng chán chường, nhưng Lạc Tòng Tâm vẫn thấy được da đầu cậu ấy sáng chói lọi – đây là biểu hiện của con nhà giàu nứt đố đổ vách.

Lạc Tòng Tâm chẻ tóc ra nhìn, quả nhiên, diện tích phần hói đầu lại tăng thêm 0.1mm nữa rồi.

Con mẹ nó chứ! Chắc chắn Đinh Bộ Trực muốn bắt chị đây đi làm bia đỡ đạn mà!!

Hết chương 8.

*

Editor có lời muốn nói:

Lạc Tòng Tâm: Lữ Quang Minh thất tình là tại anh!! Tôi hói đầu cũng do anh hết!!!

------oOo------

Chương 9: Bi Kịch Ở Nhà Hàng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lần thứ hai đứng trước cổng nhà Hồ Khôi, Lạc Tòng Tâm cảm thấy áp lực trong mình chồng chất như núi.

Đinh Bộ Trực đứng bên trái, mặt căng như bao bị, chỉ cần châm lửa thôi là phát nổ ngay lập tức. Lữ Quang Minh đứng bên phải, vẻ mặt hoảng hốt, đôi mắt cậu đỏ au, bất cứ lúc nào cũng có thể gục xuống khóc đến tê tâm phế liệt.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Mị muốn về nhà!!!

“Lạc Tòng Tâm.” Đinh Bộ Trực quay đầu.

“Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, anh nói đi.”

Đinh Bộ Trực không nói gì nhưng ánh mắt lạnh lẽo như tảng băng trôi lững lờ lại nhìn Lữ Quang Minh một vòng từ trên xuống dưới.

Lạc Tòng Tâm hiểu ý anh, kéo tay Lữ Quang Minh.

“Đinh tổng bảo, tí nữa em đừng có khóc nhè đấy, mất mặt lắm nghe chưa!!”

Lữ Quang Minh: “Em sẽ không khóc đâu!”

Đinh Bộ Trực: “…”

Nhấn chuông cổng, người giúp việc ra mở cửa, dẫn ba người đi ra sau nhà, vẫn là nơi cũ ấy, đồ trang trí y nguyên như ngày đầu, có vị khách Hồ Khôi ở mấy chục năm trời, còn có –

Lạc Tòng Tâm gặp được nữ thần!!

Đây là người con gái mang vẻ đẹp của tiên nữ giáng trần, mái tóc đen suôn dài, cô ấy mặc chiếc váy dài, tay cầm một cuốn sách thả mình trên chiếc xích đu màu trắng, gió thoảng qua để tóc mai cô bay lất phất, lan da trắng nõn nà. Tựa như hồi bé khi nhìn thấy tiên nữ trên tivi, một vẻ đẹp thanh khiết dịu dàng khiến bao người xao xuyến tâm can.

Bi thương bỗng dưng tràn tới, để lệ lưng tròng quanh mắt Lạc Tòng Tâm.

Thì ra, trên đời này vẫn còn xuất hiện một người như vậy.

“Lạc Tòng Tâm.” Đinh Bộ Trực đứng ra chắn tầm mắt cô, anh cau mày, cầm bạnh ra, trông anh như sắp đánh người tới nơi: “Lau nước miếng đi.”

Lạc Tòng Tâm vội vàng lau miệng.

Đinh Bộ Trực bước đến hàn huyên với Hồ Khôi, nữ thần bắt tay với Đinh Bộ Trực rồi quay sang mỉm cười với Lạc Tòng Tâm.

Ôi trời ơi!

Lạc Tòng Tâm vẫy tay chào, miệng cười ngây ngô.

Một thanh âm hít thở kìm nén cùng cực vang lên sau lưng, lúc này Lạc Tòng Tâm mới nhớ đến Lữ Quang Minh. Đôi mắt cậu đỏ bừng, khóe môi mím chặt, nước mắt đong đầy.

Ánh mắt lạnh lùng của Đinh Bộ Trực quét tới, khiến cho Lữ Quang Minh nín khóc không dám để nước mắt tuôn rơi.

Mấy phút sau, mọi người ngồi xung quanh bàn bắt đầu thảo luận về kế hoạch đám cưới.

Đinh Bộ Trực: “Đây là bản kế hoạch sơ bộ của công ty, cậu xem qua đi.”

“Được.” Hồ Khôi cầm laptop, hơi ngừng lại, nhìn về phía vợ chưa cưới của mình: “Tô Tuyết, em cũng xem đi.”

“Anh quyết định là được rồi.” Nữ thần cười đáp lời.

Tô Tuyết? Tên dễ nghe thật đấy.

Lạc Tòng Tâm nhìn Tô Tuyết không chớp mắt, suy nghĩ vang lên trong lòng.

Tựa như Tô Tuyết cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của Lạc

Tòng Tâm, chị gật đầu mỉm cười với cô, ánh mắt lại chuyển sang Lữ Quang Minh – biểu cảm khuôn mặt chị bỗng chốc thay đổi.

“Xin hỏi anh một chút, trước kia chúng ta đã từng gặp nhau đúng không?”

Nước mắt vừa nhịn xuống đã bùng nổ trở lại, Lữ Quang Minh khịt mũi: “Em chào chị Tô, em là Lữ Quang Minh, tốt nghiệp trường trung học Xuân Thành số 35.”

Tô Tuyết ngẩn người: “Em học khóa nào?”

“Em tốt nghiệp năm 200*”

“Vậy ra là đàn em của chị rồi.” Tô Tuyết cười: “Nhỏ hơn chị hai khóa.”

“Đúng ạ, năm em học lớp mười, chị Tô đã học lớp mười hai rồi, lúc ấy, lớp em trên lớp chị một tầng, lần nào lên lớp em cũng đi ngang qua cửa sổ lớp chị…”

Lữ Quang Minh bật khóc.

Nụ cười trên môi Tô Tuyết biến mất, chị nhìn Lữ Quang Minh, tựa như nhìn qua cậu, chị có thể gặp lại những năm tháng thanh xuân đã bay về nơi xa.

Tạm biệt, thời niên thiếu tươi đẹp của tôi.

Một viên đạn màu hồng xẹt qua người Lạc Tòng Tâm.

[Mỗi sáng sớm thức dậy, khi ánh ban mai phả xuống bông ngọc lan ở trước cổng, Lữ Quang Minh đã đi đến trường. Cậu trốn dưới gốc cây, ánh mắt mộng mơ nhìn về con đường đối diện phía trước.

Các học sinh từng tốp từng tốp đi vào trường, có người vội vàng ăn bữa sáng cho xong, có người đang lẩm nhẩm lại từ tiếng anh mới

học, có người buồn ngủ ánh nhìn mơ màng đi đâu, biển người lướt qua Lữ Quang Minh nhưng ánh mắt cậu chưa bao giờ hướng về bất cứ ai.

Đột nhiên, đôi mắt Lữ Quang Minh bừng sáng.

Cậu thấy chị ấy rồi.

Nữ thần của cậu, Tô Tuyết.

Mái tóc đen dài được chị buộc lên thành đuôi ngựa tung tăng dưới nền trời. Tô Tuyết có làn da trắng nõn như đang phát sáng dưới ánh mặt trời.

Chị ấy đến rồi!

Chị đang bước đến gần cậu hơn.

Tám bước, bảy bước, sáu bước, năm bước, bốn bước, ba bước, hai bước, một bước –

“Em chào chị!” Lữ Quang Minh lấy hết dũng cảm chào một tiếng thật to.

Tô Tuyết dừng môi, nhoẻn miệng cười với cậu: “Chào em.”

Chỉ trong khoảnh khắc ấy, cả thế giới của cậu bỗng trở nên rực rỡ, chim hót líu lo, trăm hoa đua nở, trời xanh thăm thẳm, gió thoảng mây bay.

Ấy là hạt giống thanh xuân được nảy mầm, ấy là tình đơn phương thuần khiết của người thiếu niên…]

“Lạc Tòng Tâm!!”

Một thanh âm vang lên trong đầu, phá nát kịch bản vừa dựng lên trong tâm trí Lạc Tòng Tâm.

Lạc Tòng Tâm trợn mắt: Gì vậy?!!

Ánh mắt Đinh Bộ Trực bán ra như mũi tên xuyên thẳng vào người cô: “Ghi chép đi.”

“Dạ, dạ Đinh Đinh tổng!” Lạc Tòng Tâm ngồi ngay ngắn trở lại.

Hồ Khôi: “Ừm hứm—”

Đinh Bộ Trực trợn mắt nhìn Hồ Khôi.

“Khụ.” Hồ Khôi nói: “Kế hoạch này tớ thấy không có vấn đề gì cả, chỉ là trưởng bối nhà tớ còn có mấy yêu cầu đặc biệt.”

Đinh Bộ Trực: “Nói.”

“Bối cảnh phải do nhà thiết kế nổi tiếng cầm trịch, nhà thiết kế phải là người mà ai ai cũng biết, mà tốt nhất là phải viết ra được một bài phát biểu giới thiệu về tác phẩm của mình.”

Nhac Tòng Tâm: “… Phong cách thiết kế sẽ như thế nào?”

Hồ Khôi: “Nguy nga lộng lẫy, lãng mạn đẹp mê hồn!”

Lạc Tòng Tâm liếc mắt nhìn Đinh Bộ Trực.

Đinh Bộ Trực hơi rũ mắt: “Nhớ chưa?”

Lạc Tòng Tâm: “… À.”

Hồ Khôi: “Về phần âm nhạc thì phải biểu diễn trực tiếp trong đám cưới, mà ban nhạc đó phải đạt giải thưởng lớn trong nước thì mới được lên sân khấu.”

“MC phải là MC nổi tiếng trên đài truyền hình!”

“Đường vào hội trường phải được trải thảm đỏ, trưng bày thêm cả tường cho khách mời ký tên, ngoài ra phải có nhân viên lễ tân dẫn đường cho khách vào bàn tiệc.”

“Phải có những màn biểu diễn đầy ấm áp, thêm cả…”

“Hồ tổng.” Đinh Bộ Trực cắt lời: “Nếu không thì công ty sẽ làm luôn cho giống cái lễ hội hoa mẫu đơn chiếu trên TV nhỉ?”

Hồ Khôi: “Cũng được đấy.”

Đinh Bộ Trực híp mắt.

“Đừng đừng đừng, tớ đùa thôi, đừng có giận.” Hồ Khôi nói: “Ông già nhà tớ tính sĩ diện, cậu chỉ cần xem qua thôi chứ không cần khoa trương như thế, chủ yếu để cho bố nở mày nở mặt với bạn bè là được rồi.”

Đinh Bộ Trực ấn tay lên trán: “Lạc Tòng Tâm, nhớ hết chưa?”

“Nhớ thì nhớ nhưng quan trọng là có thực hiện được hay không? Lạc Tòng Tâm hỏi. Ngôn Tình Sủng

Đinh Bộ Trực: “Dự trù?”

Hồ Khôi: “Tiền nong không thành vấn đề, không bị giới hạn ngân sách đâu!”

Đinh Bộ Trực: “Tốt.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Rồi rồi, sếp nói được là được, không được cũng phải được!

Cuối cùng chỉ còn Đinh Bộ Trực và Hồ Khôi nói chuyện với nhau, Lạc Tòng Tâm đóng vai trò là người ghi chép, còn Lữ Quang Minh thì –

Cậu cứ luôn nhìn Tô Tuyết không chịu rời đi.

Tô Tuyết vẫn giữ trên môi nụ cười ngọt ngào, ánh mắt mơ màng nhìn áng mây trên bầu trời, từ đầu đến cuối cũng chỉ nói duy nhất một câu.

“Hoa thì nên dùng hoa đã nở hơn…”

*

“Tôi cảm thấy cô dâu có vấn đề.” Lạc Tòng Tâm nói.

Lữ Quang Minh dựa đầu vào cửa kính, không nói một lời.

Người này đã bị hỏng thật rồi.

Lạc Tòng Tâm lắc đầu, lại nói thêm câu nữa: “Đinh tổng, tôi cảm thấy cô dâu có vấn đề.”

Đinh Bộ Trực vòng tay lái, đi thẳng đường ra tới cầu vượt: “Có gì cứ nói.”

Lạc Tòng Tâm: “Một người phụ nữ không hề quan tâm đến chính hôn lễ của mình là điều vô cùng kỳ lạ.”

“Chị ấy không yêu người đàn ông đó.” Lữ Quang Minh bật thốt một câu.

Lạc Tòng Tâm: “Hả?”

Lữ Quang Minh không nói thêm gì nữa, tiếp tục dựa đầu vào cửa kính xe.

Lạc Tòng Tâm huých cậu mấy lần nhưng cậu vẫn không thèm hé nửa lời.

Lạc Tòng Tâm: “Đinh tổng…”

Đinh Bộ Trực nhìn qua gương chiếu hậu: “Đừng xen vào chuyện của người khác.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Được, sếp nói gì cũng đúng.

Trong xe đã yên tĩnh trở lại, Lữ Quang Minh chìm mình trong xúc cảm thất tình buồn thương, Đinh Bộ Trực không hề muốn nói chuyện mà giờ Lạc Tòng Tâm lại cảm thấy mình hơi say xe nên cứ sờ đông sờ tây để bản thân mất tập trung, sờ đủ mọi thứ, cô còn nhớ ra cả chiếc quần tất đen hồi trước.

Lần này, không biết còn gì bùng nổ không nhờ!

Lạc Tòng Tâm hơi dịch mông xuống dưới, ngón tay sờ soạng lung tung, chạm vào ngăn kéo nhỏ dưới ghế ngồi, ngón tay chạm vào nút mở, thế là cạch một tiếng, ngăn kéo mở ra được xíu xiu –

“Két——-”

Xe phanh gấp lại, đầu Lạc Tòng Tâm đập luôn vào ghế ngồi phía trước.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Chắc chắn Đinh Không Trực cố tình!!!

“Đến nơi rồi, xuống xe.” Đinh Không Trực bước xuống xe, mở cửa ghế sau cho hai người.

Lạc Tòng Tâm im lặng ngồi thẳng người không dựa đầu vào ghế nữa, nở nụ cười mỉa mai: “Đinh tổng, trước khi dừng xe anh có thể thông báo cho người ta biết một tiếng được không?”

“150 tệ.”

“Gì??”

“Tiền rửa xe.” Đinh Không Trực chỉ vào mặt sau xe, phía trên in một gương mặt bằng phấn hung tợn ghê hồn. (*)

(*) Ý ở đây là chị Lạc trang điểm xong nghịch linh tinh dính luôn cả phấn vào xe anh Đinh đó.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Hình như Đinh Bộ Trực muốn đi ăn cơm, anh đỗ xe ở Xuân Thủy – con phố phồn hoa nhất Xuân Thành, từng chiếc xe muôn màu nối đuôi nhau đỗ la liệt bên đường, đèn đường tích tắc thay màu, những người qua đường rộn rã nói cười, đèn neon được treo lên cao thật là cao, dây đèn mắc nối vào nhau thành mạng nhện, nước trên điều hòa tí tách chảy xuống tựa như làn mưa lất phất trong màn đêm tăm tối.

Đinh Bộ Trực đi rất nhanh, vạt áo phần phật trong gió. Đám người bỗng nhiên chen lấn bu đến bên anh, sinh ra một con đường kỳ diệu: các chị gái xinh đẹp đứng ở đầu đường thấy một anh đẹp trai mà phải che miệng hét lên, có người còn mở cả điện thoại lên chụp lén.

Lạc Tòng Tâm và Lữ Quang Minh đi sát theo anh, cảm giác như hai người họ trở thành người hầu bưng trà dâng nước cho anh vậy – à quên, dù sao cũng đã là người hầu sẵn rồi.

Ba người “hành quân” mất gần mười phút, cuối cùng Đinh Bộ Trực cũng dừng lại ở trước một nhà hàng.

Đây là nhà hàng vô cùng nổi tiếng trên mạng, Lạc Tòng Tâm đã từng thấy bạn mình up ảnh trên WeChat mấy lần.

Nhà hàng có tên “The Smurfs” mang phong cách hoạt hình của thập

niên 80, hình Smurfs được dán cả bên trong lẫn bên ngoài, nhân viên đứng ở cửa đưa số cho khách phải đến ít nhất năm mươi người.

Lạc Tòng Tâm: "…"

Alo alo, không phải chúng ta đến đây ăn cơm à? Dựa theo cái tốc độ lấy số bây giờ sợ rằng đến nửa đêm vẫn chưa được ăn nữa.

Đinh Bộ Trực đi thẳng ra khu lấy số.

"Mọi người đừng vội, cứ từ từ cứ từ từ, ai cũng sẽ có số!" Chàng trai phụ trách phát số người nhễ nhại mồ hôi gào to: "Mọi người xếp hàng đi!"

Đinh Bộ Trực đứng ở cuối hàng: "Cảm phiền cho tôi đi qua một chút."

"Cho cái gì mà cho!"

"Không nhìn thấy người ta đang xếp hàng à?!"

"Sao giờ con người không có ý thức chút nào vầy!"

"Ra xếp hàng phía sau đi!"

Mọi người đang xếp hàng quay đầu hét lên – hét – hét…

Mọi thanh âm im bặt.

Ánh đèn mờ đi, đôi mắt lạnh lùng của anh tựa ánh trăng lạnh lẽo trên nền trời, cổ áo sơ mi sắc nhọn, chiếc cằm nghiêm nghị, lông mày đẹp đẽ – chắc chắn đây chính là nam chính bước ra từ manga rồi.

Không khí đình trệ ba giây rồi ngay lập tức bùng nổ.

“Đẹp trai muốn xỉu á!!”

“Đẹp trai nứt đố đổ vách thì cũng phải xếp hàng!”

“Đẹp trai thì làm được cái đíu gì, đẹp trai có mài ra ăn được không?!”

Lạc Tòng Tâm và Lữ Quang Minh giật mình, vội vàng chạy vọt tới.

“Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, dù anh là thần không màng đến khói lửa nhân gian thì cũng phải tuân thủ theo quy tắc ở nhân gian chứ.” Lạc Tòng Tâm thấp giọng: “Chen ngang sẽ bị đánh hội đồng đấy.”

“Đúng thế đúng thế!” Lữ Quang Minh nói.

“Tôi không cần xếp hàng.” Đinh Bộ Trực lấy ra một tấm thẻ: “Tôi là khách VIP.”

Trong tay anh là tấm thẻ màu bạch sáng bóng lóa mắt người nhìn như ánh sáng rực rỡ của chủ nghĩa tư bản soi chiếu xuống muôn nơi.

Mọi người ai nấy đều kinh ngạc.

“Vãi lìn, thẻ bạch kim phiên bản limited??”

“Nghe nói đắt khủng đấy!!”

“Có người làm thẻ này thật à??”

“Là anh Đinh phải không ạ?” Một chàng trai đang phát số đi tới cười đon đả: “Bàn anh đặt đã được sắp xếp xong rồi, xin mời anh vào.”

Lạc Tòng Tâm và Lữ Quang Minh mơ hồ đi theo Đinh Bộ Trực nhìn cả nhóm người bên ngoài đang chỉ trỏ xì xào về ba người họ.

Lữ Quang Minh: “Chị Lạc, đây là tình tiết vung tiền khoe tài sản à?”

Lạc Tòng Tâm: “Chắc thế thật đấy.”

“Thế sao em lại cảm thấy mọi người cứ nhìn bọn mình bằng ánh mắt như nhìn một lũ ngáo ngơ ngu ngốc nhờ?”

“…”

Ngay sau đó, hai người đã tìm được câu trả lời được dán trên poster quảng cáo của nhà hàng.

[Nạp ba mươi nghìn tệ (*) sẽ nhận được thẻ bạch kim, không cần xếp hàng.]

(*) Tương đương khoảng 102 triệu Việt Nam đồng.

Lạc Tòng Tâm: “….”

Lữ Quang Minh: “…”

Hờ hờ – đúng là ngu thật…

------oOo------

Chương 10: Bi Kịch Của Việc Kết Hôn

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Chị cảm thấy bữa cơm này có vấn đề.” Lạc Tòng Tâm nói.

“Em thì nghĩ đây là Hồng Môn yến (*) hơn đấy.” Lữ Quang Minh đáp lời.

(*) Hồng Môn yến là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn (鴻門) bên ngoài Hàm Dương, thủ đô của Triều đại nhà Tần. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu

Bang và Hạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tần từ năm 209 đến 206 TCN. Sự kiện này là một trong những điểm nhấn của chiến tranh Hán-Sở, một cuộc đấu tranh quyền lực cho uy quyền tối cao trên toàn Trung Quốc giữa Lưu Bang và Hạng Vũ, kết thúc với sự thất bại của Hạng Vũ và sự thành lập Triều đại nhà Hán với Lưu Bang là hoàng đế đầu tiên. Hồng Môn Yến thường được ghi nhớ lại trong lịch sử Trung Quốc, tiểu thuyết và văn hóa đại chúng.

Hai người đồng thời nhìn về phía vị tổng giám đốc nào đó.

Đinh Bộ Trực ngồi thẳng trên ghế, anh cởi áo vest, vén tay áo lên một nửa, lộ ra cổ tay trắng ngần. Anh cầm điện thoại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào màn hình, ánh sáng di động nhàn nhạt phản chiếu hàng mi cong dài của anh.

Đằng sau anh là đám người ồn ã xì xào nhưng cả người anh lại tản ra hơi lạnh tựa như máy làm đá tự động vậy – tóm lại, ba người không giống như những vị khách tới nhà hàng ăn cơm mà bọn họ càng giống đang đi thẩm vấn tội phạm hơn.

Tại sao phải đưa tụi này đi ăn cơm vầy?? Chúng ta có quen nhau đâu??

Tại sao phải đến cái nhà hàng đông đúc nổi tiếng trên mạng để ăn cơm làm gì??

Tại sao chỉ đi ăn thôi mà có người còn được cả thẻ bạch kim thế?

Chỗ nào cũng xa lạ!! Chỗ nào cũng bất thường thế này!!

Mà đã là chuyện kỳ lạ thì chắc chắn sẽ có ma!

Lạc Tòng Tâm nhấp ngụm nước ấm, cảm giác như tim mình bị ai đó tẩm dầu rồi đốt cho cháy rụi.

Lữ Quang Minh cũng không khá hơn là bao, sắc mặt cậu tái nhợt,

thấp giọng hỏi:

“Chị Lạc, có phải em sắp bị đuổi việc không?”

Lạc Tòng Tâm: “?”

“Chẳng phải tù nhân thời cổ đại trước khi bị đem đi xử tử thì sẽ được ăn một bữa ngon tuyệt cú mèo à? Đây là phong tục ăn cơm trước khi bị chặt đầu đó…”

Vừa mới nói như thấy đã thấy… ewwwww….

Lạc Tòng Tâm yên lặng vỗ vai Lữ Quang Minh.

Khuôn mặt Lữ Quang Minh càng trắng hơn.

Ngay sau đó, nhân viên phục vụ đã mang thức ăn lên bàn.

Trước mặt Đinh Bộ Trực là một đĩa salad mang màu sắc phong phú, nhìn thôi đã thấy thèm, còn của Lạc Tòng Tâm và Lữ Quang Minh là hai đĩa mỳ xào lớn. Sợi mì có màu đen, đến cả rau xào cũng màu đen luôn, mà sợ nhất đấy là có tận bảy, tám đầu cá chiên xù được đặt giữa đĩa mỳ, miệng cá mở to, lộ ra cả một hàm răng xong mắt cá thì nhìn lên trời, lóe lên mấy tia sáng kỳ dị.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Anh ta muốn hạ độc tụi tui!!!

“Chẳng lẽ đây chính là ‘Mỳ cá koi kích thích mọc tóc’ trong truyền thuyết!” Lữ Quang Minh cầm điện thoại hét to.

“Gì??” Lạc Tòng Tâm giựt lấy điện thoại trên tay cậu.

[Bách khoa toàn thư: Mỳ cá koi đổi vận kích thích mọc tóc là một món ăn độc đáo được thương hiệu nhà hàng quốc tế “Khẩu vị Trung Hoa” sáng tạo nên, vừa mới được tung ra thị trường đã nhanh

chóng trở thành một cơn sốt mới càn quét toàn thế giới. Nghe nói mỳ rất hiệu quả trong việc kích thích mọc tóc, được những người trẻ ngày ngày phải sống chung với áp lực vô cùng yêu thích. Món mỳ này đã đứng đầu danh sách "TOP 10 Những Món Ăn Ngon Nhất Thế Giới" do dân mạng bình chọn trong ba năm liên tiếp. Người đại diện cho thương hiệu "Khẩu vị Trung Hoa" là ảnh đế Đường Cam Lan, anh đã đảm nhiệm vai trò này suốt bốn năm…]

Lữ Quang Minh: "Đổi vận?"

Lạc Tòng Tâm: "Kích thích mọc tóc?"

Hai người đồng loạt ngẩng đầu, chỉ thấy Đinh Bộ Trực đang cầm đôi đũa, nhướng mày nhìn bọn họ: "Ăn đi, ngây ra đó làm gì?"

Lữ Quang Minh: "Đinh tổng, em không nghĩ rằng anh – anh sẽ quan tâm đến nhân viên của mình như vậy, em cảm động quá ạ!"

Đinh Bộ Trực cau mày: "Ừm?"

"Đinh tổng, anh lo lắng cho nhân viên quá ạ!" Lạc Tòng Tâm nói: "Thậm chí còn làm cả thẻ bạch kim…"

"Thẻ bạch kim là phúc lợi của tập đoàn Đường thị dành cho nhân viên." Đinh Bộ Trực nói.

Hai người: "Hả?"

Tập đoàn Đường thị có cổ phần ở "Khẩu vị Trung Hoa."

"…"

"Mỳ có hiệu quả thật hay không thì tôi cũng không biết, chưa từng kiểm chứng." Đinh Bộ Trực nói tiếp: "Nhưng cả hai người, một người thì hói đầu, một người thì trọc tóc làm tôi cảm thấy hơi xấu hổ khi đi gặp khách hàng."

Da mặt hai người cùng lúc bị kéo căng, yên lặng cúi đầu xuống, đồng loạt lôi di động ra nhắn tin.

[Tôi sống cùng ánh sáng]: Có phải anh ấy đang chế giễu chúng ta đúng không?

[Người theo số đông]: Không, anh ta đang khinh bỉ bọn mình đấy.

[Tôi sống cùng ánh sáng]: Em muốn đánh chết anh ấy!

[Người theo số đông]: Ai cũng muốn hết!

“Mau ăn đi.” Đinh Bộ Trực nói.

Hai người ngẩng đầu, mặt mày vui vẻ lộ ra vẻ nịnh nọt.

“Cảm ơn Đinh tổng!”

*

Bầu trời ngập sắc hoa đào, từng cánh hoa tung bay theo làn gió như mưa rơi tí tách dưới cung trời, nhẹ nhàng hạ xuống bên người.

Cô giơ tay lên thật cao đón lấy cánh hoa đào, cánh hoa mềm mại, ẩm ướt và ngào ngạt hương thơm khiến tâm can cũng hóa dịu dàng.

Lạc Tòng Tâm xòe cánh hoa mình vừa nhặt ra trước mắt, một nửa thế gian bỗng được phủ sắc hồng, ở một nửa bên kia thế giới, có một người đang bước tới bên cô.

Áo đen, giày đen, mái tóc đen dài bay lượn trong cơn mưa hoa đào.

Trên tay anh là một đĩa điểm tâm hình cánh hoa màu hồng, tỏa ra hương hoa đào thơm ngát.

Lạc Tòng Tâm nhảy cẫng lên.

“Chàng lại làm đào hoa tô (*) thật ư!”

(*) Đào hoa tô là bánh anh đào, một loại bánh xuất hiện khá nổi bật trong Hậu cung Như Ý truyện, rực rỡ và nhỏ xinh, nổi bật trên nền sứ thanh hoa. Cánh hoa đào được thu gom khi mới chớm nở, chưa bung xòe nhiều để giữ lại hương thơm thanh tân nhất. Hoa sẽ được đem sao khô rồi làm bánh theo nhiều cách khác nhau ấy cánh hoa làm nhân bánh, có lúc trộn thẳng cánh hoa với bột nếp, lại có lúc chỉ chiết lấy nước ép từ cánh hoa để tạo màu và hương thơm.

Người đàn ông không lên tiếng, chỉ đưa đĩa bánh ngọt tới cho cô.

Lạc Tòng Tâm xắn một miếng, hương thơm ngọt ngào và mùi vị của hạnh phúc lan khắp khoang miệng, hạnh phúc đến mức người ta muốn bay lên.

“Cảm ơn…” Lạc Tòng Tâm nhẹ nhàng níu tay áo người đàn ông, hoa văn màu bạc trên chiếc áo khẽ vuốt ve lòng bàn tay cô, mang đến một cảm giác ngưa ngứa tê dại.

“Em thích là được rồi.”

Giọng nói của anh hòa vào trong gió, thoang thoảng dưới mưa hoa.

*

Lạc Tòng Tâm choàng tỉnh giấc, đập vào mắt là trần nhà căn phòng cô thuê.

Thật không dễ dàng chút nào, từ khi Đinh Bộ Trực đảm nhiệm chức tổng giám đốc đến bây giờ, đây là lần đầu tiên cô được chìm trong mộng đẹp.

Lạc Tòng Tâm bật cười

Một ngày mới tốt lành bắt đầu rồi

Hai tiếng sau –

Một ngày mới tốt lành đã chính thức đóng lại.

Lạc Tòng Tâm đứng trong phòng làm việc của tổng giám đốc, không ngừng xoa lông mày.

Hồ Khôi ngồi đối diện Đinh Bộ Trực đang xoay bút chì trong tay, ánh mắt ai oán vô cùng.

“A Trực à, có khi cậu phải chịu trách nghiệm với tớ rồi!”

Đinh Bộ Trực vẫn chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng bất động như núi.

Hồ Khôi khịt mũi.

“Nếu tớ không kết hôn được thì chắc chắn là do cậu mà ra!”

“Cậu không thấy cắn rứt lương tâm à?”

“A Trực ~ cậu phải trả lời cho tớ chứ!”

Lời thoại hỏng bét~

Lạc Tòng Tâm nghiến răng nghiến lợi.

Đinh Bộ Trực nhướng mày: “Vợ chưa cưới của cậu mất tích thì liên quan đến tớ sao?”

“Còn không phải do lần trước cậu mang thằng nhóc nào đó đến à, sau khi Tô Tuyết nhìn thấy nó thì mất hồn mất vía mấy ngày trời, tối hôm qua thì bỏ nhà mà đi luôn, gọi điện thì không nghe máy, tin nhắn cũng chẳng chịu trả lời, tớ sốt ruột muốn chết rồi đây này!”

Đinh Bộ Trực: “Thì báo cảnh sát.”

“Thế cũng không được, nhà họ Hồ chúng tớ cũng được coi là nhân vật có tiếng tăm ở Xuân Thành, nếu để người qua đường biết vợ chưa cưới của tớ đào hôn, chẳng phải sẽ biến thành mấy cái ngôn tình nổi nổi trên mạng, gì mà…”

Lạc Tòng Tâm: “Cô vợ bỏ trốn của tổng giám đốc bá đạo?!”

Hồ Khôi: “Đúng đúng đúng!”

Đinh Bộ Trực trừng mắt nhìn Lạc Tòng Tâm.

Lạc Tòng Tâm đừng có lên tiếng ở đây.

“Vì vậy.” Đinh Bộ Trực dựa lưng vào ghế, hai tay bắt chéo, mặt anh lạnh đến nỗi băng cũng muốn rớt xuống đất: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Giúp tớ tìm người chứ còn gì nữa! Dù thế nào cũng không được để cho ông già nhà tớ biết, nếu không chắc chắn tớ sẽ bị đánh gãy chân mất!” Hồ Khôi nói.

Đinh Bộ Trực mở ngăn kéo, ném một tấm danh thiếp lên mặt bàn.

Hồ Khôi: “Gì đây?”

“Thám tử tư Bùi Hú, phạm vi làm việc: Điều tra các vấn đề như ngoại tình, theo dõi, tìm người, tìm vật nuôi các thứ.”

“…”

Hồ Khôi đập bàn: “Đinh Bộ Trực, nếu hôm nay cậu không giúp tớ tìm người, tớ, tớ sẽ đập nát công ty của cậu!” Vừa nói xong, anh ta đã vứt luôn một món đồ trang trí bằng thủy tinh trên mặt bàn xuống đất.

Sao mới bảo phá thôi mà đã phá ngay lập tức rồi!!

Lạc Tòng Tâm kinh hãi tột độ, mở cửa gào to: “Người đâu-”

“Đấy là bản có chữ ký đấy, hàng vô giá cả thành phố không nơi nào có đâu.” Đinh Bộ Trực nói.

Phút chốc, cả căn phòng chìm trong im lặng lạ kỳ.

Lạc Tòng Tâm quay đầu thấy Hồ Khôi nghiêm mặt đặt món đồ trang trí xuống mặt bàn xong lại hùng hổ cầm cốc giấy định đổ nước ra sàn.

Đinh Bộ Trực: “Thảm Thổ Nhĩ Kỳ, một lần giặt mất hai mươi nghìn tệ.”

Hồ Khôi đành uống ừng ừng từng miếng nước rồi vo tròn cốc giấy, hung hăng vứt toẹt xuống đất.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Thưa Hồ tổng, anh có tiền đồ một chút được không hả!

Quả nhiên Hồ tổng là người rất có tiền đồ, anh nằm phịch xuống đất, nhắm tịt hai mắt: “Tớ mặc kệ! Cậu mà không giúp tớ thì tớ cứ ở lì tại đây không đi đâu đâu đấy!! Hừ hừ hừ!”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Thôi xong rồi, lại diễn rồi, đây là kiểu một khóc hai nháo ba treo cổ trong truyền thuyết đấy à?

Đinh Bộ Trực nhíu mày, gọi vào số nội bộ công ty: “Tiểu Lữ, mau đi vào phòng làm việc gặp tôi.”

Lữ Quang Minh nhìn Hồ Khôi như con lợn chết lăn quay trên mặt đất mà giật mình sợ sệt.

“Có chuyện gì thế anh?”

Đinh Bộ Trực: “Tô Tuyết bỏ nhà ra đi rồi.”

Lữ Quang Minh: “Gì cơ?!”

“Cô ấy đi đâu rồi?”

“Hả?” Lữ Quang Minh nói: “Sao em biết được chứ?”

“Cậu suy nghĩ cẩn thận lại xem.” Đinh Bộ Trực đáp.

“Chuyện này… Em thật sự…” Lữ Quang Minh rụt đầu lại, ngước mắt nhìn Hồ Khôi: “Không phải anh là chồng sắp cưới của chị ấy à, sao lại không biết chị ấy đi đâu?!”

Hồ Khôi chống đầu bằng một tay, bày ra cái vẻ quyến rũ chết người: “Nhờ xem mắt nên chúng tôi mới biết nhau, quen chưa tới năm tháng nên không thân nhau lắm.”

Hồ Khôi nhún vai: “Kết hôn thôi mà, cưới ai chẳng được, để ông già nhà tôi hài lòng là ngon rồi.”

“Quá đáng!” Lữ Quang Minh nắm chặt cổ áo Hồ Khôi: “Tại sao anh có thể đối xử với chị ấy như thế! Chị, chị ấy là người phụ nữ xinh đẹp tốt bụng nhất thế giới! Chị ấy phải kết hôn với người mình yêu!”

Hồ Khôi ngẩn người, một lúc sau mới bật cười thành tiếng.

“Ý cậu là cậu có thể cho Tô Tuyết tình yêu sao?”

“Tôi, tôi…” Lữ Quang Minh buông lỏng Hồ Khôi, lảo đảo lùi về phía sau hai bước.

“Chuyện kết hôn là quyết định của Tô Tuyết.” Hồ Khôi chỉnh quần áo rồi lại nằm phịch xuống đất, chân nọ vắt lên đầu gối chân kia, lắc lư rung đùi: “Không tin thì cậu cứ đi hỏi cô ấy thử xem, tuy vậy.” Hồ Khôi cười cười: “Trước tiên các cậu phải tìm được cô ấy đã.”

“Tôi thật sự không biết chị ấy ở đâu cả…” Hai tay Lữ Quang Minh ôm chặt đầu mình.

Đinh Bộ Trực cầm điện thoại: “Báo cánh sát thôi.”

Hồ Khôi: “Nếu cậu dám báo cảnh sát thì sau này tớ sẽ ở lì trong nhà cậu luôn đấy!”

“Hồ Khôi, cậu đứng lên trước đã.”

“Tớ nằm thấy rất thoải mái.”

“Cậu hỏi mẹ Tô Tuyết chưa?”

“Hỏi rồi, mẹ cô ấy cũng không biết.”

“Đồng nghiệp đâu?”

“Cô ấy vừa tốt nghiệp thạc sĩ xong nên chưa đi làm.”

“Bạn bè thì sao?”

“Tớ không quen bạn bè của cô ấy.”

“Thế còn bạn học?”

“Lữ Quang Minh đây còn gì.”

“…”

Khuôn mặt Đinh Bộ Trực run lên, bất lực ôm trán, nhìn sang phía Lạc Tòng Tâm.

Tôi chỉ là người qua đường đến mua xì dầu thôi!

Không liên quan gì đến tôi cả!

Ánh mắt Lạc Tòng Tâm hướng ra ngoài cửa sổ.

Nhưng có lẽ Đinh Bộ Trực vẫn không chịu buông tha cho cô, anh cứ nhìn cô chằm chằm như vậy, ánh mắt sắc bén của anh đã khắc từng chữ từng chữ vào tâm trí cô: Nếu không đi giải quyết chuyện Hồ tổng thì đừng có mong được sống yên bình.

Lạc Tòng Tâm không gánh nổi, cô vò đầu bứt trán một lúc lâu thì đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Lần trước hình như Tô Tuyết có nói qua gì mà muốn dùng hoa nở ý…”

“Hoa! Chẳng lẽ là-” Lữ Quang Minh hô to: “Biển hoa!”

Hình nền máy tính của Lữ Quang Minh là bức ảnh chụp biển hoa oải hương đẹp đến ngất ngây lòng người, trong khung cảnh ấy, Tô Tuyết ngồi ở giữa biển hoa, nở nụ cười rực rỡ tràn ngập hơi thở thanh xuân.

Đinh Bộ Trực: “Đây là ảnh chụp từ bao giờ?”

“Hình như là năm chị ấy tốt nghiệp cấp ba, đây là ảnh chụp đợt chị ấy đi chơi kỷ niệm tốt nghiệp với mọi người, em nhớ địa điểm là, là…” Lữ Quang Minh mở bản đồ lên tìm kiếm thông tin, chưa đến hai phút đã soi ra được địa chỉ của bức ảnh.

Làng Con Chó, huyện Thuần Hóa.

Cách trung tâm Xuân Thành 50 cây số.

Hết chương 10.

------oOo------

Chương 11: Bi Kịch Trong Làng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc Tòng Tâm ngồi ngáp trong chiếc Mercedes của Đinh Bộ Trực.

Lữ Quang Minh ngồi bên cạnh thì gãi đầu, vẻ mặt uể oải, miệng thì cứ xì xầm: “Cái lão kia còn không thèm đi tìm chị Tô, chắc chắn anh ta chả thương yêu gì chị ấy cả, chị ấy không nên kết hôn với anh ta, anh ta không xứng với chị ấy… Không thèm đi tìm chị ấy, chắc chắn anh ta không yêu chị ấy chút nào…”

Từ khi xe lăn bánh đến giờ, Lữ Quang Minh đã lặp đi lặp lại mấy câu này hơn một tiếng đồng hồ.

Đàn ông phát bệnh dông dài thật đáng sợ.

Lạc Tòng Tâm như thể đang ngồi trên đống kim châm phải vặn người một cái: “Đinh tổng, chúng ta nghe nhạc trên xe được không anh?”

Đinh Bộ Trực: “Tôi phải nghe hướng dẫn chỉ đường.”

“Vậy Đinh tổng có thể cho tôi mượn tai nghe của anh được không?”

Đinh Bộ Trực nhướng mày, anh nhìn Lạc Tòng Tâm qua gương chiếu hậu: “Không mang.”

“Tai nghe ở cạnh tay anh mà.”

“Hỏng rồi.”

“…”

Người này sao có thể keo kiệt đến mức khủng bố như vầy!

Lạc Tòng Tâm âm thầm trợn mặt với Đinh Bộ Trực trong đầu, chỉ có thể tiếp tục nghe Lữ Quang Minh tụng kinh, đưa mắt nhìn ngắm

quang cảnh bên ngoài.

Xe đi hết đường cao tốc rồi bắt đầu rẽ vào đường tỉnh, hai bên đường là những cánh đồng thẳng cánh cò bay như những tấm thảm lông dọc theo đường xe đi, con mương vàng rực, phác họa ra tia nắng vàng đều đặn và vuông vắn. Từng tán cây xanh rợp tỏa sáng lung linh dưới ánh mặt trời.

Mặt trời dịu dàng, gió mát, nắng hạ, bóng cây, tất cả đều được phản chiếu qua mắt người, để Lạc Tòng Tâm sinh ra một cảm giác khác lạ – lưu luyến và phiền muộn, khổ đau mà hạnh phúc.

Tựa như, rất lâu về trước, đã từng có người dẫn cô đi ngắm cảnh, để cơn gió thoảng qua…

Có lẽ, đây là những ngày hạ buồn xác xơ.

Lữ Quang Minh tụng kinh xong xuôi, nghiêng đầu vào cửa kính xe, cau mày ngủ thiếp đi một cách thống khổ.

Lạc Tòng Tâm cũng nhắm mắt lại, cảm giác ánh mắt trời rực rỡ đang hôn lên hàng mi mình.

“Lạc Tòng Tâm.” Giọng nói lạnh lẽo như băng cất lên.

Lạc Tòng Tâm vội vã ngồi thẳng người: “Có!”

Không biết xe đã dừng lại từ lúc nào, bên ngoài xe xuất hiện một hàng tạp hóa bán đồ lặt vặt, bảng hiệu màu xanh da trời in dòng chữ “Siêu thị tiện ích làng Con Chó”, trước cửa có một ông lão bạc đầu đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên chiếc ghế bấc, dưới chân ông còn có một con chó to màu vàng.

Lạc Tòng Tâm: “Đinh tổng, có chuyện gì vậy?”

Đinh Bộ Trực: “Đi hỏi đường.”

Tại sao tôi phải đi hỏi đường, anh không có miệng à?

Lạc Tòng Tâm thầm thì trong lòng rồi nhảy xuống xe.

“Ông ơi, ông cho cháu hỏi một chút, ông có biết cánh đồng hoa oải hương ở đâu không ạ?”

Ông lão mở mắt: “Mua đồ chơi?”

“Cánh đồng hoa ý ạ, hoa oải hương, màu tím, cái mà cả một vườn hoa lớn lớn đó ạ.”

“Ấy muốn mua nước hầy? Ba đồng một chai.”

“Cháu không mua nước ạ, cháu muốn hỏi ông có biết đường đến cánh đồng hoa oải hương không ạ?”

“Hai chai sáu đồng, quét WeChat trả tiền củng được.”

“… Vâng, cháu lấy ba chai ạ.”

Ông già tìm trong túi cái mã QR trên WeChat đưa cho Lạc Tòng Tâm, đợi cô trả tiền xong mới hớn hở chỉ đường: “Mùa này oải hương không ra hoa, cháu đi làm gì?”

Lạc Tòng Tâm: “Cháu đi khảo sát. Xa lắm hả ông?”

“Xa thì không xa.” Ông lão nhìn xe của Đinh Bộ Trực: “Đường hẹp lắm, xe không đi vào được, cháu thấy cái đường nhỏ bên kia không? Đi hết cái đường đấy, rồi leo lên sườn núi là thấy.”

“Cảm ơn ông, thế chúng cháu đỗ xe ở đây được không ạ?”

“À? Muốn mua nước nữa hẻ? Ba đồng.”

“…”

Năm phút sau, Đinh Bộ Trực, Lạc Tòng Tâm và Lữ Quang Minh đang lim dim buồn ngủ đi vào đường làng.

Làng Con Chó không giàu nhưng nhà nào nhà nấy xây lên cũng được lát gạch, thỉnh thoảng còn thấy được mấy ngôi nhà hai tầng của những gia đình khá giả trong làng. Nhiều ông bà đang ngồi dưới bóng cây đánh bài, cả một ổ mèo đang ngủ trưa trên tường, mấy con gà thì “đi đi lại lại” trên con đường đầy đất, không khí tràn ngập hơi thở bình yên.

Lạc Tòng Tâm vừa đi vừa ngắm nhìn xung quanh, cảm giác thích thú vô cùng tận, nhưng hai đồng bào giới tính nam còn lại không được ung dung nhàn hạ như vậy.

Lữ Quang Minh đang vật lộn nhấc từng bước chân trong đau khổ.

Đinh Bộ Trực thì càng ngày càng kì lạ, cơ thể anh căng ra như thể một cái lò xo bị kéo thẳng, anh đang vô cùng lo lắng khẩn trương,, thậm chí tiếng giày da in xuống con đường lát đá cũng tỏ ra thấp thỏm bất an. Cả đường đi tổng cộng gặp được năm con mèo béo, bốn con gà và bốn bà lão đang nhìn chăm chăm bọn họ.

Ba người đi được khoảng nửa tiếng, đường càng ngày càng hẹp, chỉ có thể đi dọc thành một hàng. Đường được đắp hơi cao, ở bên này là cánh đồng phì nhiêu màu mỡ thoang thoảng mùi đất bình dị, còn ở bên kia là sân của nhà dân trong làng, trước cổng trồng một cây táo to thật to, từng tán lá xào xạc theo gió trời.

Phía trước là ngã ba đường, ba người lại bị lạc thêm lần nữa rồi.

Đinh Bộ Trực đứng quan sát con đường lại một lượt: “Lạc Tòng Tâm, đi hỏi đường.”

Lạc Tòng Tâm: “Lại là tôi?”

Đinh Bộ Trực híp mắt.

“Được…” Lạc Tòng Tâm xoay người đi về hướng ngược lại, bước tới cổng một nhà, cô ló đầu nói to: “Xin hỏi có ai ở đây không?”

“Ai đấy?” Có một bà lão bước ra, bà còn dẫn theo con chó nhỏ lông xù, nó đi tới ngửi chân Lạc Tòng Tâm rồi vui vẻ ngoáy tít cái đuôi của mình.

“Bà ơi, cháu muốn hỏi một chút ạ, đường đến cánh đồng hoa oải hương đi như thế nào ạ?” Lạc Tòng Tâm hỏi.

“Cánh đồng hoa à? Bị dẹp từ lâu rồi. Người bên kia muốn thu hồi đất để sửa đường sắt rồi.”

“Dạ?”

“Giai đoạn đầu thì người dân ở làng bên kia đã chuyển đi rồi, nhà bà ở đây là giai đoạn sau, năm tới cũng phải di dời.”

“Đinh tổng.” Lạc Tòng Tâm quay đầu hét to: “Cánh đồng hoa không còn đâu, bị thu hồi đất rồi.”

“Cái gì?” Đinh Bộ Trực bước nhanh tới: “Vậy cũng nên có địa chỉ cụ thể–”

“Gâu gâu gâu!”

Con chó nhỏ đột nhiên xồ ra phía Đinh Bộ Trực.

Lạc Tòng Tâm thấy Đinh Bộ Trực nhảy cẫng lên cao!

Anh như con bọ chét nhảy lên cao tận bốn mét, nhảy luôn sang cánh đồng bên cạnh trong tư thế tấn, hai chân anh như hai đầu compa chọc thật sâu xuống nền đất đen, còn vang lên cả tiếng “Bẹp” rõ to.

Lữ Quang Minh và Lạc Tòng Tâm sợ ngây người, cả hai cứ đứng đực một chỗ, ánh mắt trợn tròn nhìn Đinh Bộ Trực chằm chằm.

Bắp chân Đinh Bộ Trực cũng được vinh dự sống trong bùn đất, đứng thế tấn rất chi là bình ổn "bốn bề yên tĩnh" còn biểu cảm của anh thì không được bình yên như dáng đứng, từng đường nét trên khuôn mặt anh đang "co giật điên cuồng" tựa như điềm báo về bệnh Parkinson. (*)

(*) Bệnh Parkinson là một trong những bệnh về thần kinh, thường xảy ra khi nhóm tế bào trong não bị thoái hóa, không thể kiểm soát được vận động của cơ bắp, khiến cho con người đi lại khó khăn, cử động chân chạp, chân tay bị run cứng. Khi bệnh tiến triển có thể ảnh hưởng đến các tế bào thần kinh, làm thiếu hụt dopamine.

Dưới ánh nắng mặt trời, bùn đất dưới chân anh tỏa ra một mùi hôi không thể nào diễn tả thành lời.

Chú chó nhỏ sung sướng chạy về vẫy đuôi quanh chân bà lão để khoe công.

"Ôi mạ ôi, không hiểu nổi mấy đứa trẻ sống trong thành phố học cái gì mà đến cứt lợn cũng dám dẫm vào thế này?" Bà lão hú lên một câu.

Cứt lợn?!

Lữ Quang Minh: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha!!!'

Lạc Tòng Tâm: "Xì ha ha ha ha ha ha ha-"

"Lạc Tòng Tâm!" Giọng nói Đinh Bộ Trực như được ướp thành tảng băng, đâm cho tiếng cười của Lạc Tòng Tâm văng xa tận mấy nghìn cây số, "Nhanh kéo tôi ra ngoài."

"… Vâng, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng." Da mặt Lạc Tòng Tâm căng ra, cô chạy đến nắm cánh tay Đinh Bộ Trực, Lữ Quang Minh cũng đi đến nắm cánh tay còn lại, hai người cùng nhau gắng sức kéo tay Đinh Bộ Trực, ngay sau đó đã nghe thấy hai tiếng "phụt, phụt" vang

lên, đôi chân vàng ngọc của Ngọc Diện Diêm Vương đã thoát khỏi cứt lợn.

Lữ Quang Minh thở "phù phù phù" tựa như quả bóng bị xì hơi.

Bụng Lạc Tòng Tâm bỗng run lên, cảm giác như ruột già ruột non đang thắt lại, đột nhiên cô cảm giác cổ tay mình đang bị bóp chặt, móng tay mượt mà của Đinh Bộ Trực đang bấu thật sâu vào da cô tựa muốn cứa rách da cô vậy.

Lạc Tòng Tâm: "Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, đau!"

Đinh Bộ Trực duỗi tay, chân Lạc Tòng Tâm vừa lảo đảo đã bị kéo mạnh đi, anh đứng trước mặt cô, khoảng cách giữa hai người cực kỳ ngắn ngủi, chỉ cần cô nhón chân lên là đầu cô đã chạm vào mũi anh.

Ánh mắt Đinh Bộ Trực lạnh vô cùng: "Nếu em dám cười thành tiếng, tiền thưởng năng suất tháng này vứt hết."

Lạc Tòng Tâm rụt cổ gật đầu lia lịa.

Đinh Bộ Trực buông tha cho Lạc Tòng Tâm, nhìn sang bên Lữ Quang Minh.

"Để em đi tìm chỗ tắm cho Đinh tổng!" Lữ Quang Minh sợ chết khiếp vọt vào nhà bà lão: "Bà ơi, cháu có thể dùng nhờ nước nhà bà được không ạ?"

Bà lão đang rất vui vẻ nha: "Được được cứ vào đi."

Đinh Bộ Trực bước đi nhịp nhàng, hai chân dính đầy cứt lợn tiến về phía trước – tiến về phía trước – trước –

Không thể cười, không thể cười!

Lạc Tòng Tâm đi theo sau Đinh Bộ Trực, đấm cả hai tay vào má cố

gắng thôi miên bản thân.

Nhưng ngay khi Đinh Bộ Trực sắp bước vào cửa nhà thì con chó nhỏ lại phi tới, sủa gâu gâu gâu với Đinh Bộ Trực.

Đinh Bộ Trực lao vụt ra ngoài, nửa người còn đập vào cửa sắt cái "uỳnh", tiếng cửa đập còn rất biết ý vang vọng một lúc lâu.

Lạc Tòng Tâm: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

"Lạc Tòng Tâm, cắt hết tiền thưởng!"

"Ha ha ha ha ha ha ha!"

Không được cười không được cười! Con mẹ nó chứ!

*

Lạc Tòng Tâm phải nhịn cười, cô còn dùng cái cặp quần áo để kẹp mũi mình lại, ngồi xổm xuống đất, kéo ống nước, coi thường cái chết mà giặt quần và giày da cho người nào đó.

Còn người nào đó thì đang thoải mái ngồi trên ghế tựa ăn đào uống trà, mọi thứ đều là hàng mới được hái từ ngoài vườn về. Anh duỗi thẳng hai chân ra phơi nắng, nếu không phải vì anh đang đắp cái chăn quê mùa lên chân thì trông anh không khác nào một khách du lịch đến đây nghỉ mát.

"Đinh tổng." Lạc Tòng Tâm khịt mũi: "Quần với giày không thể giặt sạch được, không thì anh vứt đi đi."

"Quần hai vạn rưỡi, giày ba vạn tám."

"… Tôi cảm thấy tôi vẫn có thể cứu vãn được…"

"Tìm được rồi, cháu ra đây thử xem sao, đây là quần áo của cháu cả nhà bà, cháu mặc cũng được đấy." Bà lão cầm cái quần với đôi giày

đi tới đưa cho anh, con chó nhỏ cũng lăng xăng chạy theo.

Đinh Bộ Trực bật người dậy, cái chăn hoa trên chân anh rơi xuống, lộ ra đôi chân dài trắng muốt.

Mặc dù chỉ tích tắc sau anh đã kéo chăn lên, trên người anh còn cái quần đùi boxer siêu to không hề bị lộ hàng nhưng Lạc Tòng Tâm vẫn cảm thấy – kích thích vãi lìn!! Thân trên anh vẫn đang mặc chiếc áo sơ mi trắng, cà vạt được thắt cẩn thận, vạt áo thừa ra được anh giắt vào thắt lưng, phút chốc xúc cảm cấm dục cám dỗ hợp nhau đến tột đỉnh!

Lạc Tòng Tâm nuốt nước bọt.

Đinh Bộ Trực trợn mắt nhìn Lạc Tòng Tâm, ánh mắt anh rực lửa đỏ đến tận mang tai.

Lạc Tòng Tâm im lặng quay đầu, tiếp tục xử lý đống cứt lợn còn dư.

Đinh Bộ Trực đi vào phòng, đóng cửa lại, mấy phút sau đã mở cửa đi ra.

Lạc Tòng Tâm nhìn Đinh Bộ Trực đứng dưới ánh mặt trời, anh mặc một cái quần thể thao màu xanh đậm, quần hơi ngắn, anh mặc lên thì thành quần lửng để lộ mắt cá chân, chân anh đi một đôi giày trắng, bởi vì giày size nhỏ quá nên anh chỉ có thể đi kiểu dép lê, lộ hết cả gót chân hồng hào. Anh tháo cà vạt, kéo nửa vạt áo ra khỏi thắt lưng, vạt áo đó cứ phấp phới phập phồng quanh eo anh, tóc anh hơi bù xù, gió vừa thổi tới để mái tóc che kín vầng trán anh, càng giúp đôi mắt anh thêm nổi bật.

Lạc Tòng Tâm ngây dại.

Trong khắc ấy, tựa như cô nhìn thấy được nét “ngây thơ” hiện lên khuôn mặt anh.

Bà lão: “Ai ui, có phải quần ngắn quá không?”

Đinh Bộ Trực: “Không ngắn đâu bà, rất vừa.”

“Thế à? Thế sao bà cứ thấy không hợp nhể?”

“Bà ơi, bây giờ đang là mốt đấy bà ạ.” Đinh Bộ Trực cười trả lời bà.

Đây là lần thứ hai Lạc Tòng Tâm nhìn thấy Đinh Bộ Trực cười, khác hẳn với nụ cười lần trước, lúc này anh đang cười như một đứa trẻ đầy ngây ngô và dịu dàng.

“Thế thì tốt thế thì tốt.” Bà lão vui mừng hớn hở đi vòng quanh Đinh Bộ Trực: “Bà mới hái quả, để bà đi rửa cho cháu ăn.”

Bà lão vừa đi, nụ cười trên môi Đinh Bộ Trực biến mất như hoa phù dung sớm nở tối tàn. Anh từ từ bước đến bên cô, nhìn chằm chằm đôi giày và cái quần hịn đang nằm trong chậu nước mà chân mày nhíu chặt lại.

“Được rồi, không cần giặt nữa đâu.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Thế sao anh còn bắt tôi phải giặt đồ cho anh cả nửa ngày vầy?!

Có lẽ vì ánh mắt Lạc Tòng Tâm sắc quá nên Đinh Bộ Trực đành nhìn sang chỗ khác.

“Làm sao?” Anh hỏi.

Anh còn dám hỏi tôi à, anh không biết xấu hổ mà còn đi chèn ép nhân viên à????!!!! Lạc Tòng Tâm nghĩ.

“Quần anh mặc trông ổn đấy.” Lạc Tòng Tâm nói.

Ngón tay Đinh Bộ Trực bấu chặt vào quần: “Quần và giày được bà giặt sạch sẽ phết nhưng đồ này lâu rồi không có người mặc.”

Lạc Tòng Tâm: “Ồ?”

“Từ khi chúng ta đến đây, trong làng này hình như chỉ có người già.”

“Hả?”

Đinh Bộ Trực không nói chuyện, anh chỉ hơi ngước đầu nhìn lên cây táo tươi tốt trong sân.

Phiến lá tan chảy dưới trời xanh mang một xúc cảm lạnh lẽo, khuôn mặt anh đẹp trai sắc sảo như như viên ngọc được mài giũa tỉ mỉ, phủ từng lớp từng lớp lấp lánh xinh đẹp.

Ánh mắt Lạc Tòng Tâm bỗng cảm thấy cay cay.

“Lạc Tòng Tâm, bà em có khỏe không?” Đinh Bộ Trực hỏi.

“Bà vẫn ổn.”

“Bà em có thích chơi bài không?”

“… Bà thích đánh mạt chược.”

“Bà nội tôi cũng thế.” Anh nói: “Khi còn sống bà rất thích đánh bài.”

Anh mỉm cười, dường như đôi mắt anh được sưởi ấm bởi mặt trời, hé ra một chút ấm áp dịu dàng.

Lạc Tòng Tâm nhìn đến ngu người.

Không hổ danh là Ngọc Diện Diêm Vương – đẹp trai quá đi mất á…

“Đinh tổng, em hỏi đường rồi, đi bộ thêm hai mươi phút nữa là đến.” Lữ Quang Minh chạy vào, ngẩn người rồi vội lui ra ngoài: “Xin lỗi, em làm phiền hai người rồi.”

“Đi thôi.” Đinh Bộ Trực đặt tiền mặt lên bàn khách cho bà lão: “Trời sắp tối rồi, đi sớm về sớm.”

Lữ Quang Minh len lén nhìn Lạc Tòng Tâm.

Lạc Tòng Tâm: “Em muốn nói gì?”

“Chị Lạc.” Lữ Quang Minh hạ giọng: “Vừa nãy… Không khí giữa chị và Đinh tổng… Khiến người khác không dám đến gần.”

“Gì?”

“Như kiểu có bùa bảo vệ khiến cho ai cũng không thể vào được ý.”

“…”

“Mà đó là bùa bảo vệ hay là bùa yêu đây ta.”

“AAAAA”

Không buồn cười, không buồn cười chút nào!!!!

Hết chương 11.

------oOo------

Chương 12: Lạc Tòng Tâm ngồi ngáp trong chiếc Mercedes của Đinh Bộ Trực. Lữ Quang Minh ngồi bên cạnh thì gãi đầu, vẻ mặt uể o

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ba người tạm biệt ngôi làng, tiếp tục đi về hướng tây, đi qua một thôn đã bị phá bỏ không còn ai ở lại, cheo leo thêm nửa tiếng trong đống bùn lầy mọc đầy cỏ dại mới đến được đỉnh núi.

Dưới chân núi mênh mang cỏ dại mọc tùm lum, cỏ mọc thành từng cụm từng cụm mang sắc xanh đậm, xen kẽ với những ngọn cỏ đã héo khô. Gió vừa bay tới, thổi cho từng lớp cỏ rung rinh, tựa như đại dương xanh vô tận.

Một cô gái mặc chiếc váy trắng đứng lặng thinh giữa cánh đồng cỏ, mái tóc đen dài tung bay theo gió, ngỡ như chỉ tích tắc sau thôi, mái tóc ấy sẽ đi theo làn gió về phía chân trời. Người con gái ấy là Tô Tuyết.

“Chị ơi!” Lữ Quang Minh hét to chạy nhanh xuống sườn núi.

Lạc Tòng Tâm chạy theo cậu, đi được mấy bước thì phát hiện có gì đó sai sai, quay đầu nhìn mới thấy Đinh Bộ Trực vẫn đang đứng trên cao, hai tay anh vắt chéo trước ngực thể hiện rõ thái độ “Chuyện này thì liên quan gì đến tôi.”

Lạc Tòng Tâm: “Đinh tổng, anh không đi à?”

Đinh Bộ Trực: “Tôi đi thì có tác dụng gì không?”

“…”

Lạc Tòng Tâm liếc mắt, dẹp đống cỏ trước mắt ra thành đường đi lên phía trước.

Không hiểu mấy cái cỏ này mang giống gì mà vừa cao vừa cứng, lá thì sắc như răng cưa, không lâu sau, tay Lạc Tòng Tâm đã bị cỏ cứa cho hai nhát, đau xót vô cùng, thêm nữa đống cỏ dại này rậm rạp quá mức, cứ quấn quanh chân cô khiến cô không thể duỗi thẳng chân để bước đi như bình thường.

Có lẽ Lữ Quang Minh được vầng sáng tình yêu bao bọc nên chạy như bay về cánh đồng cỏ phía trước.

Lạc Tòng Tâm đi được mấy bước thì quyết định bỏ cuộc, nhưng khi vừa quay lại đã suýt nữa đâm sầm vào một người.

“Ai ui!” Lạc Tòng Tâm bật người về phía sau.

Đinh Bộ Trực đứng sau lưng cô, gió thổi lay động vạt áo anh, tạo thành khung cảnh như mây như sương.

Lạc Tòng Tâm: “Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, anh hù chết tôi rồi!”

Đinh Bộ Trực đi ngang qua người Lạc Tòng Tâm hai tay anh dạt đám cỏ đang quây quần sum họp để bước lên phía trước.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Rõ ràng anh vừa bảo không đi mà?

“Đi theo đi.” Đinh Bộ Trực nói.

“À…”

Cỏ dại bị dẹp sang hai bên, những ngọn cỏ bị san bằng, nghiền nát dưới dấu chân người, tựa như một tấm thảm thật dày màu xanh lá cây, tựa như – tựa như… Đinh Bộ Trực vì cô mà nguyện mình vượt qua mọi khó khăn, cũng vì cô mà dựng lên một con đường.

Lạc Tòng Tâm bị chính suy nghĩ của mình làm cho sợ hãi, gai hết cả người.

Gió bỗng thổi mạnh hơn, để từng ngọn cỏ nghiêng mình đổ rạp, vạt áo của Đinh Bộ Trực cũng bị hất lên cao, khoe ra vòng eo gầy của anh.

Đột nhiên Lạc Tòng Tâm ngửi thấy một mùi, một mùi rất khó để diễn tả – như thể máu đang chảy tong tong xuống dòng nước, một cảm giác lạnh lẽo mà tanh tưởi.

Lạc Tòng Tâm giật mình.

Cô đã từng ngửi thấy mùi này trong giấc mơ, một giấc chỉ toàn là bi thương đẫm máu.

Tại sao lại như thế??

Gió nổi lên rồi, mùi hương đó đã hòa vào không khí, biến mất không chút tăm hơi.

Lạc Tòng Tâm ngơ ngác nhìn bóng lưng trước mắt.

Vai rộng, dáng cao, hông vừa nhỏ vừa thẳng.

Đinh Bộ Trực dừng bước, anh xoay người, yên lặng ngắm Lạc Tòng Tâm.

Ánh mắt anh lạnh nhạt, môi anh tái nhợt cả đi, anh nói: “Tôi cảm thấy bây giờ đi qua thì không ổn lắm.”

Lạc Tòng Tâm: “… Gì?”

Đinh Bộ Trực chỉ tay ra xa.

Lữ Quang Minh đứng ở nơi cách bọn họ chưa tới mười mét, ngơ ngác nhìn Tô Tuyết đứng phía trước.

Tô Tuyết hơi ngẩng đầu, khuôn mặt chị vô cùng xinh đẹp, là vẻ đẹp độc nhất vô nhị, nét mặt chị dịu dàng như gió thoảng mây bay, không thể nhìn thấu, không thể chạm tới tựa một bức điêu khắc hoàn mỹ trong giới nghệ thuật.

Lữ Quang Minh: “Chị…”

Tô Tuyết nhìn Lữ Quang Minh, chị mỉm cười: “Sao em lại ở đây?”

“Hồ tổng nhờ bọn em đi tìm chị…”

“Bọn em cũng biết chỗ này sao?”

“Em có ảnh hồi chị đi du lịch đợt tốt nghiệp.”

Vẻ mặt Tô Tuyết bỗng chốc thay đổi, chị vẫn cười tươi như vậy nhưng nhìn càng giống như chị đang khóc hơn.

“Đến em còn nhớ nhưng anh ấy lại quên mất rồi…”

Lữ Quang Minh: “Anh ấy là ai? Hồ Khôi sao?”

Tô Tuyết lắc đầu, chị ngẩng đầu ngắm trời trong vô vọng, không nói thêm bất cứ lời nào.

Sắc trời dần phai, ánh hoàng hôn nhấp nhô theo từng dãy núi, có chiếc tàu cao tốc màu trắng bạc lao vút ra khỏi hang rồi tiến vào một cái động ở phía trước, vang lên tiếng rít gào trôi đi theo cơn gió.

Hoàng hôn buông mình, trời cũng trở lạnh.

Lạc Tòng Tâm xoa xoa hai cánh tay đang nổi da gà vì lạnh. Đinh Bộ Trực lùi xuống một bước giúp cho Lạc Tòng Tâm cảm thấy gió đã không còn to như ban đầu.

“Chị, chị không thể cưới anh ta được!” Lữ Quang Minh nói to.

Tô Tuyết quay đầu, lần đầu tiên gương mặt chị hiện lên hai chữ “bất ngờ.”

“Sao cơ?” Chị hỏi.

“Hồ Khôi không thương chị, chị kết hôn với anh ta sẽ không được hạnh phúc!” Lữ Quang Minh nói: “Anh ta không hề yêu chị.”

“Chị biết mà” Tô Tuyết nói.

“Hả —-”

“Hồ Khôi không thương chị, chị cũng không yêu anh ấy, bọn chỉ kết hôn chỉ vì –” Tô Tuyết nói: “Điều kiện của bọn chị rất thích hợp để ở bên nhau.”

“Kết hôn là chuyện cả đời, sao chị có thể –”

“Em nghĩ hôn nhân là như thế nào?”

“Là hai người yêu nhau để rồi gắn bó thành một gia đình.”

“Tình yêu à–” Mái tóc dài của Tô Tuyết bị thổi bay trong gió: “Tình yêu là cái đếch gì chứ!”

“Tình yêu có thể kéo dài được bao lâu? Một tháng? Ba tháng? Một năm? Ba năm? Không phải có người từng nói sao, tất cả tình yêu trên thế giới này rồi cũng biến thành tình thân thôi, sớm muộn cũng biến chất, vậy nên đáng ra phải nói, tình yêu cũng chỉ là lời nói dối phải không em?”

“Tình yêu ư, không thể ăn được, không thể mặc được, không thể trả tiền thuê nhà, không thể hoàn trả mọi khoản tiền trong thẻ ngân hàng, không có bất cứ tác dụng gì, ngoại trừ – bào mòn trái tim, tổn hại sức khỏe của người ta.”

“Không phải như thế!” Ánh mắt Lữ Quang Minh đỏ bừng: “Một người như chị phải nên kết hôn với một người yêu chị thật lòng.”

Tô Tuyết cười: “Em đừng ngốc nữa.”

Lệ lăn dài trên gò má Lữ Quang Minh, dưới nền trời xanh thẫm, nước mắt ấy như những viên ngọc trai mong manh dễ vỡ.

Ấy là tình yêu thuần khiết nhất của người thiếu niên, là từng mảnh vụn vỡ về một yêu thương đã nát tan trong tim cậu.

Lạc Tòng Tâm thổn thức trong lòng.

“Lạc Tòng Tâm, em chọn cái gì?” Đinh Bộ Trực hỏi.

“Hả?”

“Ước mơ và bánh mì, em sẽ chọn cái nào?”

“Bánh mì.” Lạc Tòng Tâm nói.

“Vì sao?”

“Không có tình yêu thì không chết được nhưng không có bánh mì sẽ chết đói.”

Đinh Bộ Trực nhìn Lạc Tòng Tâm, đôi mắt anh được ánh nắng chiếu rọi, càng tôn lên nét sắc sảo lạnh lùng của anh.

Anh nói: “Thì ra là vậy.”

Lạc Tòng Tâm do dự một lúc: “Đinh tổng, không phải tôi đang dò hỏi sự riêng tư của anh đâu, tôi chỉ cảm thấy tò mò thôi, nếu là anh thì anh sẽ chọn gì?”

Đinh Bộ Trực im lặng, thậm chí Lạc Tòng Tâm còn đang nghĩ có phải anh không nghe thấy câu mình hỏi không, phải qua gần mười phút anh mới trả lời.

“Tôi không cần tình yêu.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Thôi cắt cắt, không giống đáp án của tôi gì cả.

*

Vì đã tìm được cô dâu Tô Tuyết nên hôn lễ vẫn sẽ được cử hành theo thường lệ.

Đinh Bộ Trực “đào” ra được một nhà thiết kế đám cưới nổi tiếng trên thị trường quốc tế, mọi công việc đều đang được tiến hành theo trình tự – hiện thực hóa mấy điều tưởng chừng như vô lý, làm tường cho khách mời ký tên, thảm đỏ, flycam, đúng là ứng với câu nói: bạn không thể tưởng tượng được người có tiền hạnh phúc đến nhường nào đâu.

Tựa như Lữ Quang Minh đang hóa đau thương thành sức mạnh cho bản thân nên đợt này, ngày nào cậu cũng tăng ca suốt đêm, hoàn thành chiếc video vô cùng xinh đẹp mở đầu chương trình, đẹp đến mức có thể mang đi tranh giải được luôn.

Một tuần trước đám cưới, cô dâu chú rể và bố mẹ hai bên đã lên sân khấu để diễn tập thử, cuối cùng Lạc Tòng Tâm cũng gặp được cụ ông huyền thoại của nhà họ Hồ.

Bố của Hồ Khôi là chủ tịch Hồ Xương Hoa của công ty trách nhiệm hữu hạn sản xuất nước ép cà rốt, ông đã hơn sáu mươi tuổi nhưng sức khỏe vẫn dồi dào, tinh thần khỏe mạnh, đầu không hề có sợi tóc bạc nào – Lạc Tòng Tâm hoài nghi đây là tác dụng của thuốc nhuộm tóc – ông mặc bộ quần áo được may bằng vải lanh, chân đi giày vải đã bạc màu, Hồ Khôi cũng phải giống ông đến tám, chín mươi phần trăm.

“Chú biết ngay mà, giao chuyện này cho Tiểu Đinh thì chắc chắn sẽ đâu vào đấy.” Hồ Xương Hoa vỗ vai Đinh Bộ Trực: “Cháu xem cách bài trí này, từ thiết kế ánh sáng đến cái tường ký tên cũng đều là hàng xịn nhất trong thành phố!”

“Chú Hồ quá khen rồi.” Đinh Bộ Trực nói.

“Bà thông gia, bà thấy thế nào, có hài lòng không?” Mẹ Hồ Khôi là một người chăm chút bản thân rất kĩ càng, bà nói chuyện khá to, mang đến cảm giác vô cùng gần gũi thân mật, Lạc Tòng Tâm cảm thấy bà và chị La rất giống nhau.

Tô Tuyết sống trong một gia đình đơn thân, mẹ chị khoảng hơn năm mươi tuổi, bà mặc một bộ sườn xám may bằng lụa, dáng người bà còn mảnh mai hơn cả mấy cô gái hiện đại bây giờ, hai mẹ con rất giống nhau, nhìn lướt qua thôi cũng biết đây là một mỹ nhân lịch sự nói khẽ cười duyên.

“Chao ôi, tốt đến mức không thể tốt hơn được nữa, Tô Tuyết nhà tôi phải tu dưỡng mấy đời mới có phúc cưới được Tiểu Hồ đấy.”

Ba vị trưởng bối vui vẻ hòa thuận, Hồ Khôi và Tô Tuyết đứng sang một bên, nụ cười vẫn nở trên môi nhưng không nói bất cứ lời nào.

Hồ Xương Hoa xem đi xem lại hai lần, vô cùng hài lòng mới hỏi đến vấn đề tiếp theo.

“MC vẫn còn chưa tới à?”

“Chú Hồ cứ chờ một lát.” Đinh Bộ Trực liếc Lạc Tòng Tâm.

Lạc Tòng Tâm cầm di động chạy ra ngoài cửa, gọi điện cho Lữ Quang Minh.

“Tiểu Lữ, em sắp tới chưa?”

“Em vừa vào cửa, em thấy chị rồi.”

Lạc Tòng Tâm thấy Lữ Quang Minh đang đi cạnh một người đàn ông.

Đó là một chàng trai trẻ có dáng người rất cao, tóc cắt cực kỳ ngắn, đôi mắt to tròn, làn da ngăm đen, khi cười lên thì lộ ra hàm răng trắng đều.

“Xin chào, tôi là Nam Cung Sơn.”

Nam Cung Sơn là MC cho chương trình của đài truyền hình Xuân Thành, chàng trai mang phong cách dẫn chương trình vô cùng hài

hước, còn chứa cả một hệ thống kiến thức khổng lồ, hơn nữa khả năng phản ứng nhanh nhẹn của anh rất được khán giả yêu thích – đặc biệt là những người trong độ tuổi trung niên và người già, anh còn chiếm chệ ngay vị trí số một trong bảng xếp hạng "Con rể lý tưởng của mọi nhà."

Đinh Bộ Trực mời anh ba lần thì cả ba lần đều bị từ chối với lý do là tất cả các lịch đặt trước đã kín nên không có thời gian. Nhưng hết lần này tới lần khác chủ tịch Hồ chỉ chấm đúng Nam Cung Sơn, nhất định phải mời được anh ta đến làm MC trong đám cưới của con trai mình nên cứ vòng vo mãi như vậy. May mà nhờ có quan hệ với Lữ Quang Minh – cậu và Nam Cung Sơn đã quen biết nhau từ trước, nghe nói anh ta còn đang thiếu nợ Lữ Quang Minh – nên đến lúc này mới chịu sắp xếp lịch hẹn.

"Xin chào, tôi là Lạc Tòng Tâm – nhân viên thiết lập kế hoạch" Lạc Tòng Tâm đưa tay tới.

"Xin chào chị Lạc." Nam Cung Sơn bắt tay với Lạc Tòng Tâm: "Tiểu Lữ vẫn còn non lắm nên cậu ấy có làm gì sai thì lại phải để bọn chị chịu trách nghiệm rồi."

Ba người vừa nói chuyện vừa đi vào phòng khách gặp mặt gia đình hai bên. Hồ Xương Hoa vô cùng hài lòng, ông còn nói rằng muốn được ký tên vào mấy bức ảnh nữa, Nam Cung Sơn thì phát huy hết khả năng kinh doanh vốn có của mình nên buổi trò chuyện với ba người già vô cùng vui vẻ, cho đến khi –

Hồ Khôi và Tô Tuyết quay về sau khi đi xem sân khấu.

Nụ cười trên gương mặt Nam Cung Sơn cứng đơ lại còn vẻ mặt Tô Tuyết vẫn rất bình thường, chị bắt tay với Nam Cung Sơn, tiếp tục công cuộc giả làm bình hoa của mình.

Đừng bảo quan hệ giữa Nam Cung Sơn và Tô Tuyết có gì đó mờ ám nhá?

Lạc Tòng Tâm như đang phải nghĩ nát óc ra mấy tiêu đề: [Vui vẻ gặp lại người yêu cũ],[Bạn trai cũ trở thành MC trong đám cưới của tôi], [Đi làm dẫn chương trình cho đám cưới nhưng phải chứng kiến cảnh bạn gái cũ kết hôn] đang chờ đợi ở số báo thứ 100.000 + xác thực tin đồn.

Nhưng ngoài Lạc Tòng Tâm ra thì không ai phát hiện sóng ngầm đang cuộn trào giữa hai người ấy, mọi người vẫn đang trò chuyện sôi nổi sục sôi đất trời. Nam Cung Sơn cũng trở lại bình thường, tiếp tục nở nụ cười không thể bắt bẻ đi kiểm tra kịch bản đám cưới.

Chỉ là ánh mắt anh ta cứ luôn liếc qua Lữ Quang Minh xong còn nghiến răng nghiến lợi, mang theo xúc cảm phức tạp hận không thể rèn sắt thành thép.

Lạc Tòng Tâm: "…"

Rốt cuộc Nam Cung Sơn thiếu nợ Lữ Quang Minh cái gì đấy?

Đinh Bộ Trực phát hiện ra sự khác thường của Lạc Tòng Tâm, anh hỏi: "Làm sao đấy?"

"Tôi đang có linh cảm không tốt lắm." Lạc Tòng Tâm trả lời.

"Không thì làm thêm mấy cái kế hoạch khẩn cấp nữa?"

"Gì?"

"Ba bản kế hoạch khẩn cấp, ngay ngày mai nộp cho tôi."

"… Đinh tổng, tôi cảm thấy cái linh cảm của tôi với đám cưới này chỉ là phù du vớ vẩn thôi, không cần để tâm tới đâu!"

"Thế là không làm à?"

"Dưới sự chỉ huy của Đinh tổng anh minh lỗi lạc thì dù có xảy ra vấn đề gì cũng thành không còn vấn đề hết ý mà!"

Đinh Bộ Trực nhướng mày, ánh mắt lạnh lẽo kia khiến Lạc Tòng Tâm sợ hãi không ngừng.

“Không sai, có tôi ở đây thì mọi vấn đề sẽ được giải quyết!”

Anh đứng dưới ngọn đèn pha lê sáng ngời, ánh đèn ấy hôn xuống sống mũi anh lưu lại một tia sáng vàng nhạt, còn hai tay anh thì đút túi quần.

Đột nhiên Lạc Tòng Tâm nhớ đến một câu nói.

Không nên giả vờ, giả vờ sẽ bị sét đánh.

------oOo------

Chương 13: Bi Kịch Trong Đám Cưới

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lễ thành hôn được tổ chức vào ngày 7 tháng 8 tức mùng 6 tháng 6 âm lịch.

Đám cưới của Hồ Khôi và Tô Tuyết diễn ra vô cùng thuận lợi, mọi thứ đều được sắp xếp đâu vào đấy, biểu diễn múa lân, đánh trống, đi thảm đỏ, ký tên lên tường, đón khách, từng gói kẹo cưới được gói ghém cẩn thận, đến cả việc khách mời cầm micro bày tỏ sự xúc động dạt dào cũng nằm hết trong kế hoạch của Đinh Bộ Trực.

Vì Hồ Xương Hoa muốn giữ gìn an ninh trật tự nên đã điều động hẳn đội ngũ bảo vệ của công ty đến tham gia đám cưới, cả một đoàn mặc áo rằn ri đứng hai bên đại sảnh toát lên khí phách gan dạ như đang nhận nhiệm vụ cho một cuộc họp quan trọng mang tính chất quốc gia vậy.

Lạc Tòng Tâm đeo bộ đàm, chạy quanh hội trường để làm việc, mệt

đến mức không cất nổi thành lời, tóc cũng xù hết cả lên. Giám đốc Lý phụ trách chỉ đạo đội lễ tân, phải cười nhiều đến nỗi da mặt cứng đơ. Lữ Quang Minh phụ trách phần kỹ thuật, điều chỉnh ánh sáng hội trường, âm nhạc, video. Chị La xung phong làm người hướng dẫn tạm thời, cứ thỉnh thoảng lại ngồi vào một bàn trò chuyện với khách mời, phát huy hết năng lực tiềm tàng "Gặp ai cũng thấy quen" của hội bô lão, chị "thuyết trình" cho các bà các bác ngồi cùng bàn nghe để mọi người thấm nhuần cái ý tưởng thiết kế hôn lễ vô cùng tuyệt vời này, áp dụng chiến thuật quan hệ công chúng một cách xuất sắc.

Ai ai cũng bận đến mức chân không chạm đất, chỉ có mình Đinh Bộ Trực đứng dưới sân khấu, nhướng máy xem điện thoại, phong thái rất chi là ung dung nhàn nhã.

11:20, cô dâu chú rể vào vị trí, khách mời đã đến được hơn 90%, vậy mà người dẫn chương trình Nam Cung Sơn vẫn không thấy tăm hơi.

40 phút trước Lạc Tòng Tâm đã điên cuồng gọi điện thoại cho Nam Cung Sơn nhưng gọi bao nhiêu cuộc vẫn chỉ nghe thấy tiếng máy bận, Lữ Quang Minh cũng phải gọi rất nhiều lần nhưng đều không nhận được lời hồi đáp.

11:30, Lạc Tòng Tâm gấp gáp vội vàng chạy về phía Đinh Bộ Trực, cả người cô ướt đẫm mồ hôi.

"Đinh tổng, MC còn chưa tới!"

"Tôi biết." Đinh Bộ Trực rời mắt khỏi màn hình di động: "Cậu ta không đến được."

Lạc Tòng Tâm: "Hả?"

Đinh Bộ Trực giơ điện thoại lên trước mặt cô.

APP "Yêu Xuân Thành" hiện ra một tin tức mới.

[Vào lúc 11:08 hôm nay đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông liên hoàn tại ngã tư đường Xuân Thành, sáu chiếc xe liên tiếp đâm vào đuôi xe của nhau, 7 người bị thương, 0 người chết, MC truyền hình Nam Cung Sơn cũng có mặt tại hiện trường, xin mời mọi người xem video báo cáo dưới đây.]

Trong video là hình ảnh Nam Cung Sơn đang giơ điện thoại lên tự sướng, hai y tá đang liều mạng kéo anh ta: “Anh bị gãy chân rồi, anh mau lên xe cứu thương đi!!”

Nam Cung Sơn: “Nguyên nhân diễn ra tai nạn lần này đang được tiếp tục điều tra làm rõ, tôi sẽ mang đến cho mọi người những tin tức mới nhất – A, đau!”

Video đã được thay bằng cảnh Nam Cung Sơn bị lôi vào xe cứu thương.

“…” Lạc Tòng Tâm yên lặng nhìn về phía Đinh Bộ Trực.

Đinh Bộ Trực: “Đi gọi giám đốc Lý, Lữ Quang Minh và chị La đến đây.”

“Vâng.”

Hai phút sau, cả bốn nhân viên của Công Ty Kế Hoạch Quảng Cáo – Tập Đoàn Đường Thị, Chi Nhánh Xuân Thành đều chết lặng.

Lý Thái Bình: “Không được không được không được không được, Đinh tổng, tôi không thể MC được đâu!”

Đinh Bộ Trực: “Mười năm trước chú còn làm người dẫn chương trình cho buổi tiệc mừng của hội nghị đấy.”

Lý Thái Bình: “Đinh tổng, cái cậu nói cũng đã trôi qua mười năm rồi, hơn nữa lúc đó tôi buộc phải làm MC để xướng họa thôi chứ nhân vật chính là MC chuyên nghiệp tại trụ sở công ty ấy chứ!”

Đinh Bộ Trực nhìn về phía chị La.

Chị La: “Chị càng không được!”

“Năm ngoái trong cuộc thi nhảy quảng trường –”

“Chị chỉ là người đỡ cái giá micro thôi!”

Đinh Bộ Trực nhìn sang Lữ Quang Minh.

Lữ Quang Minh: “Em đi bảo vệ luận văn ở đại học còn căng thẳng đến ngất xỉu!”

Ánh mắt lạnh lùng lại chuyển đến Lạc Tòng Tâm.

Lạc Tòng Tâm: “Tôi—-”

Ánh mắt người nào đó đã rời đi.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Tôi thấy dưới tầng còn có hai nhà đang tổ chức đám cưới đấy, không thì chờ đến khi nào bọn họ kết thúc thì xuống mượn MC nhà người ta tới ứng biến hộ?” Giám đốc Lý nói.

“Anh nói chuyện vớ vẩn gì đấy! Thời gian bắt đầu hôn lễ phải diễn ra đúng vào lúc 11 giờ 58 phút, qua cái giờ này dễ xảy ra song hôn (*), không may!” Chị La gắt lên.

(*) Song hôn là khi chưa hủy cuộc hôn nhân trước đã tự ý lấy vợ khác hay chồng khác.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Ông Lý à thôi ông làm đi!”

“Tôi không được!”

“Than ôi, sao rõ ràng mọi kế hoạch đã được sắp xếp ổn thỏa lắm rồi mà vẫn dính xui xẻo thế này!”

Lữ Quang Minh không lên tiếng, chỉ áy náy nhìn Tô Tuyết đứng ở nơi xa.

Lạc Tòng Tâm xoa lông mày: “Sớm biết thế này thì em đã làm cái kế hoạch khẩn cấp luôn rồi – Đinh tổng, anh làm gì thế?”

Đinh Bộ Trực cầm micro bước lên sân khấu.

Bốn người ngây ngốc toàn tập.

Đinh Bộ Trực đứng giữa sân khấu, làm động tác tay ra hiệu bắt đầu với người điều chỉnh ánh sáng.

Ánh đèn mờ ảo, tiếng Lạc mở đầu vang lên, đèn moving head (*) chiếu sáng khắp hội trường, giọng nói của Đinh Bộ Trực bắt đầu vang lên:

“Xin hân hoan chào đón quý vị quan khách, quý họ hàng thân hữu đã đến chung vui trong tiệc cưới ngày hôm nay của chủ rể Hồ Khôi và cô dâu Tô Tuyết!”

(*) Đèn moving head: trong truyện thì đám cưới của Hồ Khôi và Tô Tuyết sử dụng đèn chia thành nhiều nhánh như thế này.

Hồ Khôi và Hồ Xương Hoa đứng dưới sân khấu mà giật mình kinh ngạc, khách khứa đến tham dự thì xì xào bàn tán.

“Không phải MC là Nam Cung Sơn sao?”

“Sao giờ lại đổi người rồi?”

“Bà không đọc báo à? Nam Cung Sơn bị tai nạn trên đường không

tới được đâu.”

“Trên sân khấu là ai đấy? Người bị bắt tới làm MC tạm thời à?”

“Không biết có phải MC chuyên nghiệp không nữa?”

Lý Thái Bình: “Thảo nào Đinh tổng không hề hoảng hốt chút nào, thì ra cậu ấy tự đứng lên làm người chủ trì hôn lễ.”

Chị La: “Quả nhiên là tinh anh của trụ sở chính công ty nhà chúng ta, quá đỉnh!”

Lữ Quang Minh: “Đinh tổng cố lên!!”

Lạc Tòng Tâm: “Mặt Đinh tổng như người chết thế này, đừng bảo sẽ biến đám cưới nhà người ta thành đám tang đấy nhá?”

Mọi người: “…”

Giám đốc Lý: “Đinh tổng, nếu không thì để chú lên cho!”

Chị La: “Đinh tổng, chị cũng có thể!”

Lữ Quang Minh: “Đinh tổng, anh cứ lượng sức mà làm nha!”

Đinh Bộ Trực vô cùng bình tĩnh đứng trên sân khấu, eo thon chân dài càng được tôn lên trong bộ âu phục thẳng thớm, ánh sáng moving head tạo ra sáu tia sáng đều tụ hết trên người anh, chiếu lên gương mặt mỉm cười vui vẻ của anh.

Đúng rồi đấy, anh đang cười đấy. Hàng mi anh cong cong, khóe môi anh nhoẻn miệng cười, đôi mắt anh lấp lánh, từng đường nét trên khuôn mặt anh đẹp tựa buổi hoàng hôn tráng lệ, đẹp đến mê hoặc lòng người.

Khách dưới khán đàn òa lên một tiếng thật to, vỗ tay không ngừng.

“Một hôn lễ đầy lãng mạn, một tình yêu thật chân thành thiết tha, nơi đây là tình yêu đích thực, nơi đây là tình yêu vượt qua ngàn đại dương để đến được với nhau, nơi đây là điểm bắt đầu giấc mơ của hai người. Ngày hôm nay, mùng 7 tháng 8 năm 201* dương lịch, tại khách sạn trung tâm của Xuân Thành, lễ cưới của chú rể Hồ Khôi và cô dâu Tô Tuyết xin chính thức được bắt đầu!”

Trong tiếng nhạc du dương lãng mạn, giọng nói của Đinh Bộ Trực như được hòa quyện với mật ong đầy ngọt ngào và trong trẻo, khác hẳn với hình ảnh anh của mọi ngày.

Khách mời nghe thế thì vui vẻ ra mặt, đến cả người kén cá chọn canh như Hồ Xương Hoa cũng phải ngẩng đầu lên cười tươi như hoa.

Cả bốn người trong công ty đều ngây dại cứng hết cả cơ hàm.

Lý Thái Bình: “Ôi mạ ôi, Đinh tổng có thể nói nhiều như thế này sao?”

Chị La: “Đinh tổng sẽ cười thật à, chị cứ tưởng là cậu ấy phẫu thuật thẩm mỹ quá đà nên bị mặt nhựa cứng quá không cười được.”

Lữ Quang Minh: “Hôm nay Đinh tổng nói y như đúc Nam Cung Sơn lúc diễn tập hôm qua luôn, người đâu mà vừa nghe thôi đã ghim luôn trong lòng thế này?!”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Đây là người bình thường trên trái đất đấy ư?

Khi bốn người vẫn còn đang cảm thái thì chương trình đã được tiếp tục đâu vào đấy.

Chú rể Hồ Khôi cầm bó hoa đi về phía cô dâu Tô Tuyết, đón tay cô dâu Tô Tuyết để cả hai cùng nhau đi qua con đường hoa hồng tiến lên sân khấu, lúc này cả ánh đèn lẫn âm nhạc đều được đẩy tới cao

trào.

Đinh Bộ Trực: “Tiếp sau đây, xin mời chú rể trao nhẫn cưới cho cô dâu của mình.”

Hồ Khôi lấy ra một chiếc nhẫn kim cương, viên kim cương khổng lồ sáng lấp lánh dưới ánh đèn, mọi người ngồi dưới ai nấy đều xôn xao, ai nấy đều mở to con mắt nhìn Hồ Khôi nâng tay Tô Tuyết – tay – tay – tay…

“Tôi phản đối!” Một người đàn ông vọt vào, anh ta hét to: “Em không thể kết hôn với thằng đó!”

Đó là một người đàn ông vừa lùn vừa nhỏ, dáng người chỉ cao đến mét sáu lăm là căng nhất, bụng to chân nhỏ, anh ta mặc cái quần đùi size lớn, chân đi một đôi giày thể thao bẩn thỉu, tóc thì bết cả lại, sau lưng nhớp nháp mồ hôi, anh ta thở như thể đang phải kéo xe đường dài nhưng đôi mắt anh ta trợn tròn, má thì phính lên như cái bị thịt, nhìn qua cực kỳ giống con ếch bị gan nhiễm mỡ cấp độ ba.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, Hồ Khôi thì sững sờ trong tư thế trao nhẫn cưới trên sân khấu, mặt Tô Tuyết còn trắng hơn chiếc váy cưới chị đang mặc trên người.

Người duy nhất đã ổn định như ban đầu chính là Đinh Bộ Trực.

“Vị tiên sinh này, xin hỏi anh có đi nhầm sân khấu không?” Đinh Bộ Trực tiến tới thấp giọng hỏi anh ta.

“Tô Tuyết em không được kết hôn với nó!” Con ếch đực không rõ tên họ cứ thế hét to tên cô dâu.

Hồ Khôi: “Tô Tuyết, anh ta là ai?”

Tô Tuyết quay mặt đi: “Tôi không quen anh ta.”

“Tô Tuyết! Em đã đồng ý rồi! Em sẽ kết hôn với anh! Em chỉ có thể

kết hôn với anh!” Con ếch đực gào mồm rống to.

“Vị tiên sinh này, anh hãy bình tĩnh trước đã, có phải anh đã hiểu lầm vấn đề gì không? Chúng ta có thể nói chuyện riêng với nhau —-”

Hồ Khôi còn chưa nói hết câu thì Hồ Xương Hoa đột nhiên đứng dậy hét to: “Đuổi nó ra ngoài!”

Nhân viên bảo vệ chạy tới, ba chân bốn cẳng kéo con ếch đực ra ngoài.

“Tô Tuyết! Tô Tuyết!” Con ếch đực ra sức đá chân: “Em quên rồi sao? Em quên hết rồi sao? Anh không tin!”

Tô Tuyết nhìn chằm chằm vào bánh kem cưới, biểu cảm lạnh lùng như pho tượng.

“Tô Tuyết!” Con ếch đực cao giọng: “Cướp người!”

Mười người đàn ông to cao vạm vỡ bỗng nhảy lên tiệc rượu, chia thành hai tốp, một tốp chạy ra cứu con ếch đực, tốp còn lại xông lên sân khấu cướp cô dâu.

“Gọi cảnh sát! Gọi cảnh mau! Mau gọi cho tôi!” Hồ Xương Hoa gào to.

Đội ngũ an ninh cho đám cưới và hội đến cướp người đánh nhau tán loạn cả lên.

Hội trường vỡ trận, có người nhảy bật lên bàn, có người thì chạy ra ngoài cửa, bàn ăn va đập vào nhau, ly rượu, bát đĩa, rượu vang, rượu trắng, đồ uống và thức ăn nhẹ thi nhau rơi ào ào xuống mắt đất.

Giám đốc Lý bị đánh bay người, váy của chị La thì bị súp văng lên tứ tung, Lữ Quang Minh chạy lên sân khấu che chở cho Tô Tuyết,

Hồ Khôi đang trong chiến trận với con ếch đực, Lạc Tòng Tâm thì ôm đầu chui xuống gầm bàn, đúng lúc một đĩa thịt bò bị ném văng tới chỗ cô.

Không thấy Đinh Bộ Trực đâu cả, rõ ràng anh đã bỏ chạy rồi!

Lạc Tòng Tâm khom người rụt đầu chạy dọc mé tường để phi thẳng ra cửa thì đột nhiên tiếng mắng chửi ầm ĩ vang lên sau lưng, cô quay đầu nhìn lại, cuối cùng Lữ Quang Minh cũng kéo Tô Tuyết chạy tới đây, phía sau còn cả hội bảo vệ lẫn đám cướp người, hai bên cắn xé nhau hừng hực, chân tay đá loạn xạ hết cả lên, gây ra những tiếng thét chói tai.

Hết thảy mọi thứ đều biến thành một thước phim quay chậm, Lữ Quang Minh ôm Tô Tuyết nhào lên phía trước, đám người mất kiểm soát, đè hết xuống chỗ Lạc Tòng Tâm – thậm chí cô còn ngửi thấy mùi nước dãi của bọn họ —-

Tựa như chỉ trong trọn vẹn đúng một giây, hoặc nửa giây, một dáng người mặc đồ đen lao tới ôm chầm lấy Lạc Tòng Tâm phóng ra ngoài – ánh đèn chói lòa trước mắt, lóe sáng đầy thản nhiên bình tĩnh – còn cô thì ngã xuống đất.

Cô được bao bọc trong lồng ngực một người đàn ông, cổ anh nghiêng thành một đường cung vô cùng kỳ lạ, tóc anh vừa cứng vừa xù ra chọc lên da mặt Lạc Tòng Tâm làm cô đau nhói.

Lạc Tòng Tâm cứng người, cô ngửi thấy một mùi hương, một mùi hương lành lạnh nhưng đẫm vị máu tanh.

“Tất cả dừng tay! Dừng tay! Vương Thủ Cường, anh dừng lại mau!”

Tiếng hét của Tô Tuyết sắc nhọn như nhánh gai trên cành, phá vỡ mọi thanh âm hỗn loạn trong hội trường.

Chị đứng trên một cái bàn tròn, váy cưới trắng tinh bị rượu vang vấy lên đỏ chói, mái tóc chị rối bù phiêu du trong không khí, tô điểm cho

một vẻ đẹp mạnh mẽ gai góc của chị.

Tất cả mọi người đều dừng hành động của mình lại, toàn hội trường tức khắc yên tĩnh trở về như ban đầu.

Người đàn ông đang ôm Lạc Tòng Tâm trong lòng từ từ đứng dậy, khẽ buông cô ra.

Âu phục đen, sơ mi trắng, ngũ quan tinh tế xinh đẹp cùng đôi mắt lạnh như băng.

Đinh Bộ Trực.

------oOo------

Chương 14: Bi Kịch Do Hậu Quả Gây Ra

Nguồn: EbookTruyen.Net

Không ai có thể ngờ được một lễ cưới đẹp như mơ lại biến thành tình cảnh hỗn loạn như bây giờ.

Khách mời tập trung hết bên ngoài cửa hội trường, ai ai cũng muốn ngó đầu vào xem họa, dính vào nhau như kẹo hồ lô.

Chú rể Hồ Khôi, cô dâu Tô Tuyết, kẻ thứ ba đến cướp hôn Vương Thủ Cường, cộng thêm cha mẹ hai bên đứng ở giữa hội trường, đằng sau là cả một chiến hạm – đội ngũ an ninh của công ty sản xuất nước ép cà rốt và đoàn người đến cướp dâu của Vương Thủ Cường – hai bên đang giương cung bạt kiếm với nhau.

Mấy phút trước, Vương Thủ Cường và Tô Tuyết đã gào to kể hết chuyện tình năm xưa.

Năm năm trước, hồi còn học cấp ba, Tô Tuyết và Vương Thủ Cường là đôi trai gái yêu nhau thắm thiết, là câu chuyện tình giữa

chàng trai nghèo sống ở nông thôn và cô gái thành thị xinh đẹp giàu có vô cùng điển hình. Tuy nhiên, sau khi tốt nghiệp, kinh tế hai bên gia đình chênh lệch nghiêm trọng nên Vương Thủ Cường càng ngày càng tự ti, cảm thấy mình nghèo khổ thấp kém không xứng với Tô Tuyết nên anh ta đã chọn cách đi về phía Nam lập nghiệp, có lẽ do thất bại quá nhiều nên chưa thể gượng dậy nổi, chính vì thế mà anh đã chọn cách cắt đứt liên lạc với Tô Tuyết – một lần cắt đứt kéo dài năm năm.

Tóm tắt lại, đây là một câu chuyện rập khuôn kể về mối tình đầu của chàng trai trẻ đã phải gục ngã trước hiện thực tàn khốc của tuổi trưởng thành.

Cho đến khi Vương Thủ Cường nhận được tin Tô Tuyết muốn kết hôn, anh ta đã mang luôn băng đảng xã hội của mình tới cướp dâu.

Plot twist phát triển theo hướng cực kỳ cẩu huyết, từ đầu đến cuối, hai kẻ yêu nhau cứ gào to mồm mắng nhau như vậy, mà càng mắng thì cặp sừng trên đầu Hồ Khôi càng dài thêm. Sắc mặt Hồ Xương Hoa càng ngày càng đen lại, mẹ Tô Tuyết và mẹ Hồ Khôi thì khóc hết nước mắt – tạo thêm âm thanh sướt mướt sống động cho quả drama này.

Tiếc thay Lạc Tòng Tâm không rảnh để xem bộ phim đang diễn ra gay cấn. Bây giờ cô đang phải lấy lòng ân nhân cứu mạng mình.

“Đinh tổng, không thì anh cởi quần áo ra rồi tôi đi giặt giúp anh nhé?” Lạc Tòng Tâm hỏi.

Đinh Bộ Trực đang ngồi trên ghế, hai cánh tay đan vào nhau, mặt không cảm xúc, anh nghe thấy giọng Lạc Tòng Tâm vang lên thì từ từ quay đầu nhìn cô.

“Cái gì?”

“Vừa nãy –” Lạc Tòng Tâm khoa tay múa chân: “Áo vest của anh dính bẩn…”

Rõ ràng cơ thể Đinh Bộ Trực đang cứng đơ cả lại, anh đứng lên, cởi áo vest ném cho Lạc Tòng Tâm, thuận tay nới lỏng cà vạt, cởi nốt cái cúc trên cổ áo.

Lạc Tòng Tâm cung kính giũ chiếc áo vest của anh – sau lưng xuất hiện mấy vệt dầu mỡ hòa với súp gà mang theo mùi rượu trộn lẫn mùi tanh của thịt sống, ngửi thì thấy không khác gì một bãi nôn.

Lạc Tòng Tâm: "…"

Đúng là thích hợp để làm trò gì đó.

Lạc Tòng Tâm mở túi xách lấy ra một túi khăn ướt, một chai nước rửa tay nhỏ và một chồng khăn giấy. Đầu tiên cô lau sạch vết dầu mỡ bằng khăn ướt và nước rửa tay, sau đó lau khô bằng khăn giấy, tiếp đến mới treo áo vest lên lưng ghế, lấy vở ghi chép quạt quạt hong khô áo cho anh.

Từ đầu đến cuối Đinh Bộ Trực không hề lên tiếng, anh chỉ lẳng lặng nhìn Lạc Tòng Tâm, ánh mắt lạnh lùng của anh tựa dòng suối chảy róc rách dưới ánh trăng, dòng suối ấy chảy dọc theo sống lưng cô, mát lành nhưng cũng khiến người ta tê dại.

Lạc Tòng Tâm cảm thấy rất nóng, nóng đến mức mồ hôi chảy ròng ròng. Cô nhớ lại cảm giác khi nãy được Đinh Bộ Trực ôm vào lòng, bả vai anh cứng như vậy, anh ôm cô chặt như vậy, tim anh đập –

Không được không được không được!!

Lạc Tòng Tâm lắc đầu nguầy nguậy, điên cuồng quạt vở vào mặt mình.

"Lạc Tòng Tâm."

"Có!" Lạc Tòng Tâm không dám ngẩng đầu: "Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh tổng anh cứ nói đi!"

“Vừa rồi…”

“Vừa rồi cảm ơn anh! Đây là sự giúp đỡ tôi không cách nào đền đáp khụ khụ, tóm lại là cảm ơn Đinh tổng!”

Đột nhiên Đinh Bộ Trực kéo cổ tay Lạc Tòng Tâm lại.

Lạc Tòng Tâm “Hự” một tiếng, đầu nghiêng sang một bên.

Cô thấy Đinh Bộ Trực cúi người xuống, cơ thể từ từ nghiêng về phía trước, thậm chí Lạc Tòng Tâm còn thấy được xương quai xanh lấp ló qua cổ áo đang mở rộng của anh – cổ anh vừa nhỏ vừa trắng, mồ hôi lấm tấm trong suốt như ngọc, yết hầu anh khẽ động – Lạc Tòng Tâm khẽ nuốt nước miếng “ực” một cái.

“Nhìn –” Đinh Bộ Trực nói.

Lạc Tòng Tâm: “Hở!”

“- Nhìn đầu tôi.”

“…”

Bấy giờ Lạc Tòng Tâm mới phát hiện, trên trán Đinh Bộ Trực không biết bị cái gì cứa vào mà chảy máu, hình như là bị móng tay cái cào xuống.

“Đinh tổng, anh đang chảy máu kìa!” Lạc Tòng Tâm nói to.

“Ừ.” Đinh Bộ Trực buông cổ tay cô: “Xử lý qua cho tôi.”

“Tôi, tôi tôi tôi sao?”

“Nếu không thì còn ai vào đây?”

“…”

Lạc Tòng Tâm lại bắt đầu lục lọi túi xách, lôi ra – băng gạc, chai sát trùng vết thương, băng urgo của Vân Nam, băng vệ sinh –

Đinh Bộ Trực: “Khụ!”

Lạc Tòng Tâm im lặng nhét băng vệ sinh vào trong túi.

Vết thương của Đinh Bộ Trực không to lắm, sát trùng một lúc đã cầm máu xong xuôi. Lạc Tòng Tâm quan sát mấy giây, dè dặt dán băn urgo lên cho anh, trước khi dán còn thổi thổi vết thương.

Đinh Bộ Trực đột ngột nghiêng đầu, đôi mắt tròn xoe, hai bên tai đỏ ửng cả lên như hai viên đá mã não màu đỏ.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Sao đấy?!

Đinh Bộ Trực ho khan: “Cảm ơn.”

“Đây là chuyện tôi phải làm.” Lạc Tòng Tâm thu dọn đồ đạc sạch sẽ, tiếp tục hong khô áo vest cho anh.

Đinh Bộ Trực không nói gì, nhưng có lẽ Lạc Tòng Tâm cảm thấy ánh mắt anh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào người cô khiến cô phải sợ hãi.

“Đinh tổng, anh còn chuyện gì sao?”

“Không.”

“…”

Thế anh cứ phải nhìn tôi chằm chằm làm cái gì? Không phải cái tam giác tình yêu sặc mùi máu chó ở bên kia có sức hấp dẫn hơn à?’

Lạc Tòng Tâm liếc nhìn anh. Ánh mắt Đinh Bộ Trực khẽ ngưng lại rồi dời đi không một tín hiệu báo trước, tựa như anh đang bị cuộc chiến tranh giữa hội trường lôi kéo sự chú ý.

Lúc này drama giữa hội trường đang diễn ra vô cùng căng thẳng ác liệt. Vương Thủ Cường quỳ một chân xuống đất, cầu hôn Tô Tuyết bằng chiếc nhẫn kim cương của mình, Hồ Xương Hoa kêu la như gió dữ sấm rền, sắc mặt của mẹ Hồ Khôi thì tái nhợt hẳn đi, mẹ Tô Tuyết khóc đến không thở được, ngón tay Tô Tuyết chỉ thẳng vào mũi Vương Thủ Cường mà hét to, khuôn mặt chị dàn dụa nước mắt, giọng nói nấc lên từng hồi, âm được âm mất, không thể nghe rõ chị đang nói cái gì.

Nước mắt nước mũi Vương Thủ Cường quyện lại vào nhau, anh ta cố chấp giơ cao chiếc nhẫn kim cương, mặc kệ Tô Tuyết mắng chửi như thế nào cũng không chịu lùi bước.

Chỉ có Hồ Khôi là người kỳ lạ nhất trong tất cả.

Anh đứng sang một bên, vẻ mặt bình tĩnh không buồn không giận, thậm chí ánh mắt còn mang theo hưng phấn xem kịch hay.

Nhưng chẳng mấy chốc, ngọn lửa chiến tranh đã cháy đến bên anh.

“Thằng nhóc thối tha này, sao mày lại đứng đực ở đây thế, vợ mày bị người ta cướp mất rồi kia kìa! Mày có là đàn ông không hả!!” Hồ Xương Hoa phun nước miếng ra đầy mặt anh.

“À.” Hồ Khôi lau mặt: “Con cảm thấy việc này, người đứng ngoài cuộc sẽ có cái nhìn sáng suốt hơn, không thì chúng ta mời một người tới đây làm trọng tài?”

Vừa nói xong, anh ta đã hất tay với Đinh Bộ Trực: “A Trực, đến đây!”

Đinh Bộ Trực nhíu mày, đứng dậy bước đi, vừa đi vừa cài lại cúc áo.

“Chị Lạc!”

“Tiểu Lạc!”

Không biết Lữ Quang Minh, Lý Thái Bình và chị La chạy đến từ chỗ nào, bao vây quanh người Lạc Tòng Tâm.

Lạc Tòng Tâm khiếp sợ: “Mọi người??”

Lý Thái Bình: “Khí thế của Đinh tổng đáng sợ quá nên bọn chú không dám tới.”

Lạc Tòng Tâm: “Hở?”

Chị La: “Em không nhận ra à? Vừa rồi cả người Đinh tổng hóa thành băng luôn đấy!”

Lạc Tòng Tâm: “Mọi người phóng đại quá rồi!”

Lý Thái Bình: “Đinh tổng tức giận cũng đúng thôi, chúng ta đã phải chuẩn bị cho cái đám cưới này ba tháng trời, tiền dự trù dùng đến ba mươi vạn, bây giờ mọi chuyện thành ra thế này thì chắc chắn mấy khoản phải thanh toán nốt đợt cuối cũng không được trả lại đâu!”

Lúc này Lạc Tòng Tâm mới ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc: “Mẹ nó! Thế thì tiền lương tháng này sẽ không nhận được sao?”

Chị La: “Rất có thể đấy!”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Lữ Quang Minh không hề tham gia vào cuộc trò chuyện, cậu chỉ chăm chú nhìn Tô Tuyết, ánh mắt sáng trưng như đèn pha.

Lạc Tòng Tâm: “Tiểu Lữ, chuyện này là sao?”

Chị La: “Thằng bé cứ luôn mồm nói đây là bước ngoặt trong cuộc đời Tô Tuyết.”

Trong khi mọi người đang nói chuyện thì Đinh Bộ Trực đã đi đến giữa hội trường, tình cảnh loạn như một nồi cháo thập cẩm.

“Kẻ này tụ tập người đến đây gây chuyện, mau báo cảnh sát bắt hết lại!” Hồ Xương Hoa rống to: “Tôi muốn trình báo việc mẹ con các người lừa gạt chuyện cưới xin!”

Mẹ Tô Tuyết: “Ôi thông gia, ông thông già à, ông nghe tôi giải thích đã! Chuyện không phải như ông nghĩ đâu, Tiểu Tuyết nhà tôi đã chia tay với Vương Thủ Cường từ lâu rồi!”

Mẹ Hồ Khôi: “Ông mới là cái người đầu têu ý, ngay từ đầu tôi đã nói chuyện kết hôn quyết định nhanh quá rồi, phải xem xét lại đã mà ông cứ khăng khăng không chịu, huhuhu…”

Tô Tuyết và Vương Thủ Cường, một người quỳ khóc giơ cao chiếc nhẫn, một người thì đứng khóc nghẹn ngào.

Đinh Bộ Trực nhíu chặt mày, quay sang nhìn Hồ Khôi.

Hồ Khôi: “Cậu biết rồi đấy.”

Đinh Bộ Trực thở dài, cất cao giọng: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta tốc chiến tốc thắng thôi.”

Không gian yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều quay sang nhìn về phía Đinh Bộ Trực.

“Tô Tuyết, chuyện tình cảm hồi trước của cô như thế nào tôi không biết, cũng không có hứng thú muốn biết, tôi chỉ hỏi cô một câu thôi.” Đinh Bộ Trực nhìn chằm chằm Tô Tuyết, anh nói: “Giữa hai người đàn ông này, cô yêu người nào?”

Nước mắt Tô Tuyết rơi xuống ào ào, chị mím chặt môi không lên

tiếng trả lời.

“Để tôi đổi sang cách giải thích khác vậy.” Đinh Bộ Trực chỉ vào Hồ Khôi: “Đây là bánh mì.” Ngón tay khác thì chỉ vào Vương Thủ Cường: “Đây là tình yêu, cô chọn cái nào?”

Tô Tuyết: “Tôi…”

“Có người đã nói không có tình yêu thì không chết được, nhưng không có bánh mì thì sẽ chết đói, tất nhiên sẽ chọn bánh mì, tôi cảm thấy đây là một sự lựa chọn vô cùng sáng suốt.” Đinh Bộ Trực: “Tôi hy vọng cô cũng có thể đưa ra một đáp án sáng suốt như vậy.”

Tô Tuyết nhìn về phía Vương Thủ Cường.

Vương Thủ Cường: “A Tuyết, em phải tin anh, anh sẽ yêu em cả đời!”

Tô Tuyết lại nhìn sang hướng Hồ Khôi đứng.

Hồ Khôi: “Nghĩ xong rồi chọn, đừng có hối hận.”

“Thằng nhãi này, mày đang nói gì đấy!” Hồ Xương Hoa thét to.

Tô Tuyết mỉm cười trong làn nước mắt nhạt nhòa, nụ cười xinh đẹp ngập tràn hạnh phúc, chị nói: “Hồ Khôi, cảm ơn anh.”

Cô nhào vào lòng Vương Thủ Cường, ôm lấy mối tình đầu của mình, hai người ôm nhau, khóc lóc thảm thiết.

“Chị ấy chọn tình yêu! May quá rồi!” Nước mắt tuôn rơi trên khuôn mắt Lữ Quang Minh.

“Cái gì đây hả! Chuyện gì thế này!” Hồ Xương Hoa rống to: “Tôi muốn tố cáo các người tội lừa đảo!”

Hồ Khôi cười: “Bố à, bỏ đi, dù sao bọn con cũng không đăng ký kết

hôn.”

“Cái gì?!! Thằng điên này, mày muốn chọc tao chết đấy à!” Hồ Xương Hoa đuổi đánh Hồ Khôi khắp hội trường, Hồ Khôi chạy nhanh như gió, cuối cùng còn nháy mắt với Đinh Bộ Trực, môi mấp máy mấy từ.

Mặc dù Lạc Tòng Tâm đứng ở chỗ rất xa nhưng vẫn hiểu được khẩu ngữ của Hồ Khôi.

Anh nói: Cảm ơn.

*

Đám cưới của Hồ Khôi kết thúc, công việc được giải quyết thuận lợi, có thể tóm gọn trong mười một chữ: “Lông gà đầy đất, không thể nói hết trong một lời.”

Tóm lại, khi bụi trần lắng xuống đã là chuyện của nửa tháng sau.

Lữ Quang Minh nhận được thiệp mời của Tô Tuyết, đám cưới của chị và Vương Thủ Cường sẽ được tổ chức vào ba tháng sau, theo phong cách đám cưới du lịch nên không mời người thân và bạn bè. Lữ Quang Minh cầm tấm thiệp mà vừa khóc vừa cười như kẻ mất trí.

Quả nhiên nhà họ Hồ không hề trả lại những khoản thanh toán cuối cùng khiến cho công ty tháng này bị lỗ hai mươi vạn, Lý Thái Bình rất chi là đau đầu, lo lắng không biết phải viết báo cáo tổng kết tháng này như thế nào cho đỡ mất mặt.

Chị La lại lo lắng tiền lương tháng này không được trả đúng hạn, còn Lạc Tòng Tâm thì lo cho Đinh Bộ Trực hơn, hình như Ngọc Diện Diêm Vương lại nghĩ ra phương pháp mới trong việc hành hạ nhân viên.

“Lạc Tòng Tâm, đi vào.”

Nhận được điện thoại trong nội bộ công ty mà tâm can Lạc Tòng Tâm như muốn vỡ tan, cô lằng nhà lằng nhằng đi vào phòng làm việc của Đinh Bộ Trực, thẳng người đứng ngay ngắn trước mặt anh.

“Tôi vừa gửi cho em một tin tức mới, em đọc qua đi.”

Tiếng WeChat vang lên từ điện thoại của Lạc Tòng Tâm.

Cả đời cương trực vừa gửi cho bạn một lời mời kết bạn.

“… À”

Lạc Tòng Tâm vừa chấp nhận lời mời kết bạn thì nhận được một tin nhắn mới.

[Năm 201*, cánh báo chí nước ngoài đã tung ra một tin tức mới, chỉ vì muốn sửa chữa đường sắt cao tốc cho đất nước mà Trung Quốc đã thực hiện chính sách thu hồi đất vô cùng điên rồ. Các hộ nông thôn ở làng Con Chó huyện Thuần Hóa chỉ được bồi thường một tòa nhà 200 mét vuông và 10 triệu Nhân Dân Tệ, người dân đau khổ rời bỏ nơi chôn rau cắt rốn có tuổi đời hàng nghìn năm lịch sử…]

Lạc Tòng Tâm: “…”

Mị cũng muốn được đau khổ rời bỏ nơi chôn rau cắt rốn!

“Đọc hiểu chưa?” Đinh Bộ Trực hỏi.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Anh có ý gì, ám chỉ tháng này tôi phải sống trong đau khổ à?

Đinh Bộ Trực: “Đọc lại cái địa chỉ đi.”

“Làng Con Chó huyện Thuần Hóa! Không phải đó là nơi Đinh tổng đạp phải cứt lợn sao- ”

“Ừ?”

“Chỉ vì chúng ta phải đi xem biển hoa mà… Hahaha.”

“Nhà của Vương Thủ Cường ở ngay tại làng Con Chó.”

“Hả?!” Lạc Tòng Tâm giật mình sợ hãi: “Vậy, nói cách khác, nhà anh ta cũng –”

“Đừng nói cho Tiểu Lữ biết.”

“…”

“Cốc cốc cốc!” Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Hồ Khôi ló đầu nhìn vào trong: “Tớ vào được không?”

“Vào đi.” Đinh Bộ Trực nhìn màn hình máy tính: “Lạc Tòng Tâm, em có thể đi được rồi.”

Lạc Tòng Tâm bước đi như đang mơ màng trên đám mây lững lờ, Hồ Khôi ngồi xuống bàn làm việc, đặt một tờ chi phiếu lên mặt bàn của Đinh Bộ Trực.

“Mọi chuyện xong rồi, ngân sách cho đám cưới là năm mươi vạn.”

Đinh Bộ Trực: “Đám cưới không thành.”

“Cậu làm rất tốt rồi, đây chính là kết quả mà tớ mong muốn.” Hồ Khôi nói: “Sao cậu lại tìm ra được Vương Thủ Cường thế?”

“Cậu không cần biết.”

“Không sao, dù sao chuyện cũng xong rồi. A Trực, cảm ơn cậu!”

Nói xong, Hồ Khôi đứng dậy đi ra ngoài cửa.

“Lão Hồ.” Đinh Bộ Trực gọi anh lại: “Hải Cầm đã mất mười năm rồi, chẳng lẽ cậu định cô độc cả đời sao?”

Hồ Khôi từ từ quay đầu: “Không được à?”

Đinh Bộ Trực: “Tiểu Đường, em ấy…”

“Cậu còn mặt mũi mà nói tớ à?” Hồ Khôi nói: “Ít nhất Hải Cầm đã từng sống sờ sờ trên thế giới này, còn cậu thì sao, chỉ vì mấy cái giấc mơ không giải thích được mà tìm người ấy tận hai mươi năm trời, chẳng phải còn nực cười hơn tớ sao?”

Đinh Bộ Trực dừng lại, ánh mắt nhìn về một phía.

“Tùy cậu!”

“Lạy cậu luôn~”

Phòng làm việc trở về một mảnh lặng yên.

Đinh Bộ Trực nhìn báo cáo tài chính trên màn hình máy tính một lúc lâu, sau đó nghiêng đầu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa.

Ngồi nghiêng như này có thể nhìn thấy bàn làm việc của Lạc Tòng Tâm ở phía đối diện, hiện giờ cô đang cầm cái gương ra sức chẻ tóc mình sang hai bên rồi chà gừng vào da đầu.

Vẻ mặt cô vô cùng khó ở, không biết miệng đang lẩm bẩm mắng nhiếc cái gì.

Đinh Bộ Trực cứ nhìn cô như vậy, một nụ cười khẽ nở trên môi.

Hết chương 14.

*

Editor có lời muốn nói:

Ôi làm xong chương này mà tớ thật sự cảm thấy ngổn ngang trong lòng, đám cưới được diễn ra không hề có tình yêu, mỗi người đều có vết thương lòng, cuối cùng Tô Tuyết cũng chọn tình yêu chứ không chọn bánh mì, còn Lạc Tòng Tâm lại chọn bánh mì chứ không chọn tình yêu, mỗi người đều có một lý lẽ cho riêng mình, không thể nói ai sáng suốt hơn ai vì với từng người, chọn bánh mì hay chọn tình yêu đều là một quyết định đúng đắn. Thêm cả Hồ Khôi nữa, một người tưởng thích cợt nhả mặc kệ cuộc đời nhưng thực ra cũng có một thương yêu từ lâu nhưng người ấy chẳng thể quay về. Và đến Đinh Bộ Trực, tưởng chừng gắt gỏng khó ở nhưng thật ra vẫn luôn quan sát âm thầm quan tới ai kia nhưng ai kia đầu gỗ quá nên thôi kệ. Cuối cùng là Lữ Quang Minh, mình rất rất thích chàng trai này, mình thích cách cậu ấy khuyên ngăn người mình thương, thích cách cậu ấy khóc lóc rất nhiều chỉ vì một người con gái, không hề mang theo bất cứ sự xấu tính nào, cậu sẽ mãi đứng từ xa, ngắm nhìn chị ấy và cảm thấy hạnh phúc thay chị khi cuối cùng, chị ấy cũng chọn chạy theo tình yêu đời mình.

------oOo------

Chương 15: Bi Kịch Tại Buổi Khai Trương Cửa Hàng Điện Thoại

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sau lập thu, không khí lạnh tràn về Xuân Thành rõ ràng hơn.

Đây là mùa thu hoạch trong năm, phần da đầu bị hói đã được Lạc Tòng Tâm chăm chỉ cần mẫn chà tận năm cân gừng cuối cùng cũng mọc tóc, gặt hái được thành quả phong phú.

Công việc trên công ty vẫn không có gì đặc biệt, sau đám cưới của Hồ Khôi thì công ty không nhận được đơn hàng sộp nào nữa, tất cả đều trở về trạng thái ăn không ngồi rồi như ngày thường, hình như Đinh Bộ Trực cũng bị cái không khí này lây nhiễm nên không còn

lộng hành, mỗi ngày chỉ hoàn thành những công việc đơn giản, ngoại trừ việc – anh yêu cầu Lạc Tòng Tâm làm bài tập lên ý tưởng tổ chức sự kiện một lần một tuần, anh cũng sẽ đọc và sửa bài vô cùng nghiêm túc.

Trong giới kinh doanh, xưa giờ đã lưu truyền thần thoại “chín vàng mười bạc” (*), đến tháng chín, cuối cùng công ty đã bước vào thời gian hoàng kim trong năm, nhận được rất nhiều đơn hàng thiết kế poster, danh thiếp, kinh doanh thiết kế tờ rơi, trong đó còn có một sự kiện lớn là tổ chức buổi khai trương cho một cửa hàng điện thoại.

(*) Chín vàng mười bạc là một khái niệm thời gian, tháng 9 và tháng 10 là mùa thu hoạch lúa nên theo tâm lý tiêu dùng của người dân, khi thu hoạch được vụ mùa thì tiền sẽ kiếm được nhiều hơn nên cũng vì thế mà chi tiêu trong nhà cũng tăng lên đáng kể, vì vậy mà ra đời khái niệm tiêu xài “vàng bạc.”

Trước kia cửa hàng điện thoại di động là một cửa hàng trang sức vô cùng xa xỉ. Kinh doanh được năm năm không có thu nhập nên thành ra vỡ nợ, phải đổi sang thành siêu thị điện tử nằm trong khu trung tâm thương mại có bốn tầng, đội diện một quảng trường nho nhỏ.

Ngày khai trương được định vào ngày 10 tháng 9, diễn ra vào cuối tuần nên cũng có thể coi là ngày hoàng đạo. Hiện trường được trang trí đặc biệt làm nổi bật không khí của lễ hội với màu đỏ của khinh khí cầu tráng lệ cùng hai mươi chùm bóng bay phấp phới trong gió. Ngoài ra bàn trưng bày dãy điện thoại cũng được bày hết ra ngoài, mang đến một cảm giác vô cùng thịnh vượng.

Yêu cầu của khách hàng trong buổi khai trương cũng rất đơn giản: “Phải thật sôi động, vui tươi và hấp dẫn người nhìn.” Lạc Tòng Tâm là người viết nội dung, vừa mới bắt đầu đã nhắm ngay vào chủ đề “Cuộc đời bình dị”, từ cách bố trí khung cảnh đến lựa chọn tiết mục biểu diễn đều vô cùng thanh lịch.

Sân khấu mở màn là bài hát “Ngọn lửa sắc đẹp” đang vô cùng nổi tiếng, chị La còn đề cử hai nhóm nhảy quảng trường trong độ tuổi

trung niên đến để làm nóng không khí. 11 giờ trưa là giờ mà đường phố chật ních người qua lại, nhảy đường phố, chơi trống, ban nhạc biểu diễn, vân vân, phương diện nào cũng đủ cả ba thế hệ: già, trung niên, trẻ, không bỏ qua bất cứ ai trên mọi lứa tuổi.

12 giờ trưa, buổi biểu diễn cũng dần khép lại, sân khấu cuối cùng dành cho một ban nhạc trẻ nổi tiếng, mang đến cho người xem một phong cách cổ xưa.

Tay trống, guitar và người chơi nhạc đều là những cậu nhóc trẻ tuổi, tóc nhuộm vàng xanh tím, ca sĩ chính là một cô bé đeo bộ tóc giả khá dày với lớp trang điểm đậm. Cả nhóm mặc áo da đen bó sát người, đeo lens xanh nên vừa lên sân khấu đã hù cho hội người cao tuổi sợ hãi chạy vội đi, nhưng lại thu hút được rất nhiều nhóm học sinh tụ tập đến xem, chúng còn chen lấn để đến gần sân khấu rồi sôi nổi trò chuyện với nhau về tiết mục.

Lạc Tòng Tâm cầm tờ kịch bản sự kiện quan sát phản ứng của người qua đường, chốc chốc lại cầm bút viết vào sổ ghi chép.

Đinh Bộ Trực đi tới.

“Sao rồi?”

“Số người tới xem đạt mốc cao nhất vào nửa tiếng trước. Hầu hết những người trung niên và người già đến đây vì thấy những món quà nhỏ vô cùng hấp dẫn, còn những người trẻ thì chú ý đến ưu đãi giảm giá điện thoại nhiều hơn. Có nhiều người chỉ đứng ngoài xem biểu diễn chứ không bước vào cửa hàng, chỉ có thể nói ấy là mục đích riêng của từng người, tất cả đều đi theo hướng như chúng ta đã dự đoán.”

Đinh Bộ Trực gật đầu, sau đó nhìn lên ban nhạc trên sân khấu mà nhíu mày.

“Nhóm gì đây?”

“Nhóm này đang nổi lắm đấy, tên là…” Lạc Tòng Tâm mở điện thoại lên nhìn: “Wind-hot cold.”

Đinh Bộ Trực: “Xem thấy không thoải mái.”

Nhạc đệm được chơi theo chất rock n roll, đảm nhiệm vị trí vocal là một cô gái với chất giọng vô cùng trong trẻo, hai phong cách này hòa quyện với nhau, mang đến một cảm giác được thoát kén khỏi cuộc đời.

Lữ Quang Minh giơ máy lên chụp mấy tấm ảnh: “Đây có được gọi là phong cách đối lập với style đáng yêu hiện giờ không nhỉ?”

“Đây không được gọi là công việc chính đáng.” Chị La nói: “Chị nhìn cả nhóm này thấy đứa lớn nhất cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, không đến trường mà học cho giỏi lại còn tô vẽ mặt mày ra cái thể loại người không ra người, quỷ không ra quỷ, chắc chắn toàn là mấy đứa nhóc bỏ bê học hành!”

“Nhìn vào trang phục mà mấy đứa nó mặc, nhất là con bé đang hát kia kìa, mặt thì vẽ ma vẽ quỷ, nếu bố mẹ con bé mà thấy thì chắc sẽ tăng xông mà chết!” Giám đốc Lý buông lời khinh miệt nhóm biểu diễn trên sân khấu rồi hỏi tiếp: “Đinh tổng, trưa này chúng ta ăn ở nhà hàng nào thế?”

“The Smurfs.” Đinh Bộ Trực nói: “Công ty mẹ có trợ cấp.”

Lạc Tòng Tâm: “Tôi muốn suất ăn dung mạo vô biên ngửa mặt ngắm trời sao.”

Lữ Quang Minh: “Em muốn ăn phần mái tóc dày óng ả.”

Chị La: “Chị muốn phần thanh xuân ngời ngợi.”

Giám đốc Lý: “Đinh tổng, cậu thì sao?”

Đinh Bộ Trực: “Cho một phần chăm chỉ làm việc gấp trăm lần.”

Mọi người: “…”

Sau khi đặt món trên mạng xong, nhóm biểu diễn trên sân khấu cũng gần kết thúc, giọng hát chính lên highnote, cao vút thấu bầu trời, thanh âm vang dội bao trùm khắp con đường nườm nượp người đi.

Rất nhiều người đã phải dừng chân lại ngỡ ngàng nhìn sang.

Lữ Quang Minh: “WOWWWW, cô nhóc này hát đỉnh quá!”

Chị La: “Thế này đã là gì, con gái của giám đốc Lý đã ở trong đội hợp ca từ khi còn bé, đỉnh hơn cô nhóc trên kia nhiều.”

Lạc Tòng Tâm: “Thật hay giả thế ạ?”

Giám đốc Lý: “Khụ, mấy chuyện ca hát này chỉ học cho vui thôi, không phải việc quan trọng. Sau khi con bé lên cấp hai thì cũng không hát nữa, học sinh mà, quan trọng nhất vẫn phải học thật tốt để sau này thi đỗ đại học mới là hướng đi đúng đắn.”

Mọi người đang rôm rả trò chuyện thì màn biểu diễn đã khép lại, người xem vỗ tay nhiệt liệt, tất cả thành viên trong ban nhạc đều cúi người chào khán giả. Nhưng cô bé hát chính vừa cúi đầu thì tóc giả đã rơi xuống, nằm gọn trên đỉnh đầu của Đinh Bộ Trực.

Chị La: “Ặc!”

Lữ Quang Minh: “Ha ha ha ha…”

Lạc Tòng Tâm: “Ha ha ha ha ha ha!!”

Đinh Bộ Trực kéo tóc giả xuống rồi trừng mắt nhìn cả ba người.

Ba người đành phải nhịn cười mà làm mặt nghiêm túc nhưng mặt mũi đã đỏ cả lên.

Chỉ có một người duy nhất không cười ấy là giám đốc Lý, chú đang trợn mắt nhìn ca sĩ chính đứng trên khán đài.

Ca sĩ chính cũng nhìn lại chú bằng ánh mắt kinh hoàng.

“Lý Tinh Tinh?!”

“Bố?!”

*

Lạc Tòng Tâm, Lữ Quang Minh và chị La đứng ở hành lang bên ngoài kho hàng, trong tay cầm mấy suất cơm trưa, Đinh Bộ Trực tựa lưng vào tường, rặt một vẻ dửng dưng như người Mỹ uống cà phê.

Hai bên cách nhau chưa đầy ba mét mà phía trên kia lại đang diễn một bộ phim tâm lý gia đình.

Nữ chính: Lý Tinh Tinh, đảm nhiệm vai trò vocal trong nhóm nhạc Wind – hot cold, con gái duy nhất của giám đốc Lý Thái Bình.

Nam chính: Lý Thái Bình.

Diễn viên quần chúng: Nghệ sĩ guitar tóc xanh.

Lý Thái Bình: “Lý Tinh Tinh, chuyện này là như thế nào? Không phải hôm nay con phải đến lớp học thêm à? Thế sao giờ lại ở chỗ này?! Còn ăn mặc như thế này?!!! Con con muốn bố phát điên à?!!”

Lý Tinh Tinh cúi đầu, hàng lông mày rủ xuống, không nói một lời.

Tay guitar đứng bên cạnh thì đút tay vào túi quần, đeo chiếc guitar trước ngực, dựa lưng vào tường. Nhìn từ hướng mọi người sẽ thấy mắt cậu ấy đẹp như tranh vẽ, mang đến một cảm giác có ngôi sao lớn đang ở đây.

“Lý Tinh Tinh, con mở miệng nói chuyện cho bố!!”

“Thảo nào gần đây thành tích tụt dốc không phanh, thì ra con có chăm học đâu cơ chứ!”

“Con nhìn xem, con có biết đây là mấy thứ rách rưới gì không hả?!”

“Bác ơi.” Tóc Xanh bĩu môi: “Cháu là người gọi Lý Tinh Tinh đến đây nên chú không cần nói khó nghe như vậy đâu ạ.”

“Cháu là ai?! Tinh Tinh nhà bác từ bé đến giờ đều là học sinh ba tốt (*), chắc chắn cháu là thằng côn đồ mất dạy muốn rủ rê con bé nhiễm thói hư tật xấu!!” Lý Thái Bình quát to.

(*) Học sinh ba tốt bao gồm học tập tốt, thể lực tốt và đạo đức tốt.

Tóc Xanh đưa mắt nhìn.

“Bố.” Lý Tinh Tinh nói: “Con chỉ đến đây giúp cậu ấy đúng lần này thôi.”

“Lý Tinh Tinh, con chưa bao giờ nói thật với bố bất cứ một điều gì! Chuyện lớn như thế này, bố sẽ liên lạc đến trường học và chủ nhiệm lớp của con, bố phải tìm hiểu kỹ xem con có đi học tử tế hay không!”

“Bố, đây là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, bố đừng…”

“Về nhà với bố, nói lại chuyện này cho mẹ con biết!”

“Bố, bố đừng nói cho mẹ…”

“Đừng có ngồi đấy mà mơ mộng, về nhà với bố!” Lý Thái Bình níu chặt tay Lý Tinh Tinh.

“Bác, bác đừng việc bé xé ra to.” Tóc Xanh ngăn Lý Thái Bình lại: “Đây là lần đầu tiên cậu ấy đến đây biểu diễn, bác đừng gắt lên như vậy.”

Lý Thái Bình trợn trừng mắt, đập cái tét vào tay Tóc Xanh rồi đẩy cậu ra, dắt Lý Tinh Tinh đi ra đầu con hẻm: “Đinh tổng, xin lỗi cậu, hôm nay xin phép được nghỉ nửa ngày vì chuyện gia đình.”

Đinh Bộ Trực: “Ừ.”

“Lão Lý.” Chị La kéo Lý Thái Bình: “Nói chuyện tử tế bình tĩnh với con bé, đừng nóng vội.”

Lữ Quang Minh: “Đúng vậy đúng vậy.”

“Giám đốc Lý.” Lạc Tòng Tâm thấp giọng: “Tuổi này nhạy cảm lắm, chú nói chuyện thì nói nhẹ nhàng thôi.”

Lý Thái Bình sầm mặt, gật đầu một cách miễn cưỡng rồi kéo con gái đi về.

Tóc Xanh nhìn Lý Tinh Tinh rời đi mà chỉ biết nhíu mày, kéo lại dây đàn rồi từ từ đi tới: “Phí biểu diễn của bọn em đâu ạ?”

“Đợi một tẹo.” Lạc Tòng Tâm đặt hộp cơm xuống, mở túi ra lấy biên lai và phong bì đưa cho cậu: “Một nghìn tệ tiền catxe đây nhé, ký tên vào chỗ này.”

Tóc Xanh tiện tay nhét phong vì vào túi, ký cái roẹt vào biên lai.

“Em này, em ghi rõ họ tên của mình vào.” Lạc Tòng Tâm cười nói.

Tóc Xanh liếc Lạc Tòng Tâm rồi viết lại thêm lần nữa.

Lần này có thể tạm dịch ra được thành hai chữ “Bách Dương.”

“Xong chưa ạ?”

“Cảm ơn em.” Lạc Tòng Tâm giữ lại biên lai: “Biểu diễn vất vả quá rồi. Tạm biệt.”

Tóc Xanh vẫn đứng im như phỗng, chân thì quẹt qua quẹt lại trên nền đất.

“Chuyện này…”

Lạc Tòng Tâm: “Sao cơ?”

“Không sao ạ.”

Tóc Xanh ôm đàn guitar chạy thẳng cẳng.

“Chị cảm giác…” Chị La nói: “Thằng bé này có tình cảm với con gái nhà lão Lý đấy.”

Lữ Quang Minh: “Yêu sớm là sai rồi.”

Chị La: “Em có tư cách để thốt ra lời này à?”

Lạc Tòng Tâm cầm hộp cơm trong tay, vừa nhai đầu cá vừa ảo tưởng nên một câu chuyện hường phấn ở trong đầu: Nàng tiên nhỏ của hổ báo cáo chồn.

[Tóc Xanh là đầu gấu trong trường, nhiệm vụ mỗi ngày đến trường của cậu là duy trì hình tượng “bố đời” khiến tất cả học sinh phải quy phục dưới chân mình.

Nhưng đến một ngày cậu gặp được một người con gái.

Người con gái ấy là học sinh ưu tú trong mắt thầy cô và gia đình, hát hay, học giỏi, tốt tính, trái ngược hoàn toàn với con người cậu. Nhưng không rõ vì lý do gì mà ánh mắt cậu vẫn mãi hướng về cô.

Khi cô đi học, khi cô cúi đầu làm bài tập, khi cô ngẩn người lơ đễnh nhìn ra cửa sổ, mọi khoảnh khắc ấy đều quá đỗi ngọt ngào, ngọt ngào đến mức khiến cậu đắm chìm.

Thậm chí cậu không thèm trốn học nữa, chỉ để cho mình được nhìn thấy cô mỗi ngày…]

“Lạc Tòng Tâm.”

Một bóng đen bao phủ người Lạc Tòng Tâm.

Cô ngẩng đầu: “Vâng?”

Khóe mắt Đinh Bộ Trực giựt giựt, như đang được mở rộng tầm mắt.

Anh hỏi: “Ăn xong rồi?”

“Gì? À, nhanh thôi nhanh thôi!”

“Ăn xong nhớ thông báo cho công ty để dỡ sân khấu.”

“Được.”

Đinh Bộ Trực bước đi, để lại Lữ Quang Minh và chị La với bộ mặt thê thảm không nỡ nhìn.

Lạc Tòng Tâm: “Sao thế ạ?”

Chị La đưa cho Lạc Tòng Tâm cái gương trang điểm.

“Răng…” Lữ Quang Minh chỉ chỉ.

Lạc Tòng Tâm soi mình trong gương mới thấy răng cửa còn dính rau hẹ xanh mướt, như thể một bà lão bị gãy răng vậy.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Cái đu ma ma!

*

Tới khâu cuối cùng, khi kết thúc lễ khai trương lại rườm rà, đợi đến lúc dọn dẹp xong xuôi ra về đã hơn tám giờ tối rồi.

Buổi chiều Đinh Bộ Trực nghe một cuộc điện thoại xong chạy vọt đi, chị La cũng đi theo nên chỉ còn hai bé cá mặn Lạc Tòng Tâm và Lữ Quang Minh làm việc khổ cực đến cuối buổi. Hai người ăn hoành thánh ở một quán ven đường rồi lên hai tuyến xe buýt khác nhau, ai về nhà nấy.

Lạc Tòng Tâm thuê nhà ở một chung cư cũ nằm trong trung tâm thành phố, phía trước có một con ngõ khá sâu được đặt tên là ngõ Bạch Tháp, mười năm trước, nơi đây vẫn là những ngôi nhà mái bằng, khi ấy, lúc trời tối mịt, hai bên đường đều ồn ã tiếng mời chào từ những hàng xiên nướng.

Sau đó, chính phủ đã tiến hành cải tạo khu vực này, các ngôi nhà mái bằng đã được san hết, trồng thêm nhiều cây xanh, còn đất trống thì xây làm bãi đỗ xe, mỗi ngay văng văng tiếng xe kêu, cũng ầm ĩ náo nhiệt vô cùng.

Chín giờ tối, Lạc Tòng Tâm xuống xe buýt, bước chân lững thững trên vỉa hè, xung quanh là từng hàng cây cao lớn dang tay ôm trọn bãi đỗ xe đang chìm trong bóng tối. Để thành phố thêm phần tráng lệ nên mỗi cây xanh còn được chăng thêm những dây đèn lấp lánh dưới màn đêm. Xa xa kia, tiếng nhạc ầm ầm vang lên ở quảng trường lan tỏa khắp không gian, thi thoảng lại có tiếng trẻ con khóc òa đánh vào lòng người.

Lạc Tòng Tâm đi giày cao gót, từng bước in dấu xuống nền đất mà vang lên thứ âm thanh lộc cộc vọng khắp bãi đỗ xe. Từng tiếng từng tiếng chồng lên nhau, rồi lại tách nhau ra nhưng càng về sau càng nghe ra được tiếng bước chân ngày một dồn dập hơn – âm thanh ấy…

Không đúng! Rõ ràng có người đang đi sau lưng cô!

Lạc Tòng Tâm dừng bước.

Tiếng chân sau lưng cô cũng dừng theo.

Lạc Tòng Tâm quay đầu chỉ thấy một cái bóng lóe lên sau tán cây xanh rợp.

[Vụ án giết người liên quan], [Hung thủ theo dõi phụ nữ trên đường về rồi giết hại vô cùng man rợn], [Kẻ giết người biến thái đã trở lại], … những tiêu đề này bỗng chốc xẹt qua tâm trí cô.

Gió nổi lên, thổi cho những tán lá bay dập dờn như đang đưa ra lời cảnh báo.

Lạc Tòng Tâm nuốt nước miếng, giữ chặt quai túi rồi co cẳng chạy như điên. Tuy nhiên cô lại càng nghe thấy tiếng bước chân ấy đang chạy đến gần cô hơn! Càng ngày càng gần!

Thậm chí Lạc Tòng Tâm còn thấy cái bóng của người kia đang lồng vào bóng mình.

Lạc Tòng Tâm dồn hết công năng từ những năm tháng bú sữa mẹ để chạy thục mạng, cuối cùng cũng thấy được ánh đèn phả ra từ phòng an ninh của chung cư…

“Cứu mạng A A A A A A – ôi vãi?”

Bóng người lóe lên, đứng trước mặt Lạc Tòng Tâm, cô không kịp dừng lại thế là đâm sầm vào ngực người ta.

“Đánh chết máy đánh chết mày chết mày đi!!” Lạc Tòng Tâm đập ví điên cuồng vào người nào đó, liều mạng giãy giụa không ngừng.

“Ồn chết đi được.” Một giọng nói vang lên ngay trên đỉnh đầu cô.

Động tác Lạc Tòng Tâm hơi ngừng lại.

Người trước mặt đẩy Lạc Tòng Tâm ra, vuốt lại quần áo trên người

tựa như dính phải thứ gì đó bám đầy bụi vậy.

Dưới ánh đèn nhạt nhòa, khuôn mặt anh như đang đứng nơi ranh giới giữa ánh sáng và bóng tối, càng tôn thêm từng đường nét nơi anh.

“Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh… A!”

Đinh Bộ Trực nhìn Lạc Tòng Tâm, tay anh níu lấy cánh tay cô rồi kéo cô ra sau lưng mình.

Anh đứng nghiêm, bóng lưng tuấn tú trải dài dưới màn đen tựa vết mực được người ta dùng đuôi bút kéo thẳng một đường.

“Đi ra!” Anh nói.

Giọng nói anh khiến không khí như đông lại, sau đó có một bóng người bước ra khỏi gốc cây.

Áo da đen, cây guitar khổng lồ, gương mặt cậu trắng bệch bị phản chiếu rõ dưới ánh đèn.

Đây là cậu bé guitar tóc xanh – Bách Dương.

------oOo------

Chương 16: Bi Kịch Từ Dây Phơi Quần Áo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Sao lại thành ra thế này?!

Lạc Tòng Tâm ngồi trên cái ghế bé tí tẹo nhà mình mà sầu muộn.

Nhà cô thuê là dạng nhà kiểu cũ, gồm một phòng ngủ và một phòng khách, khoảng cách từ dưới đất lên đến trần nhà chỉ vỏn vẹn hơn

hai mét nên khi có hai người “khổng lồ” tiến vào thì càng làm nổi bật cái nhỏ bé của nhà cô.

May mà hôm qua Lạc Tòng Tâm vừa mới dọn nhà, nên phòng khách cũng khá sạch, không khiến hai vị khách không mời mà đến nào đó phải nhìn mấy thứ không được hay ho cho lắm, nhưng cô vẫn thấy bản thân mình đang cực kì ngượng ngùng mất tự nhiên.

Một mình Đinh Bộ Trực độc chiếm cái ghế sofa dành cho hai người, hai tay anh đan vào nhau, ánh mắt lạnh như ngọc đẽo kia đang nhìn toàn bộ căn nhà.

Lạc Tòng Tâm bỗng sinh ra một dự cảm xấu nên phải giữ chặt quần áo mình theo bản năng.

Bách Dương dựa người vào ghế, ánh mắt quay mòng mòng khắp mọi nơi, bày ra cái vẻ mặt chê cười.

“Cái nơi rách nát như này mà em cũng dám ở à?”

Lạc Tòng Tâm: “Ừ ừ.”

Liên quan mẹ gì đến anh!

“Nhà thì cũ, thiết kế thì không hợp lý, đã thế còn không được giữ gìn tử tế, nhưng được cái giao thông tiện lợi, an ninh cũng tốt, bao nhiêu tiền?” Đinh Bộ Trực hỏi.

Lạc Tòng Tâm: “Hả?”

“Thuê bao nhiêu tiền một tháng?”

“Một nghìn rưỡi…”

Đinh Bộ Trực nhíu mày: “Chi tiêu hợp lý đấy.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Ô hay, liên quan mẹ gì đến anh nhờ!

“Xin hỏi hai người đến thăm nhà tôi lúc khuya thế này thì có chuyện gì quan trọng muốn nói không ạ?” Lạc Tòng Tâm hỏi.

“Cậu tên là Bách Dương đúng không, cậu tới đây làm gì?” Ánh mắt màu ngọc lưu ly của Đinh Bộ Trực như đang dựng ngược lên.

Bách Dương nhìn về phía Lạc Tòng Tâm: “Chị là đồng nghiệp của bố Lý Tinh Tinh phải không ạ?”

Lạc Tòng Tâm: “Ừ.”

Đinh Bộ Trực: “Nên?”

Bách Dương: “Nhìn chị cũng được đấy, thế chắc lòng dạ cũng không xấu.”

Lạc Tòng Tâm: “Gì?”

Đinh Bộ Trực: “Xong rồi sao?”

Bách Dương: “Cho em số điện thoại của bố Lý Tinh Tinh đi.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Đinh Bộ Trực: “Đêm hôm khuya khoắt còn theo đuôi con gái nhà người ta, ý đồ bất chính, nên báo cảnh sát mới phải.”

Bách Dương: “Anh mới là người có ý đồ bất chính ý, nhìn mặt anh bây giờ thì chắc phải nằm vùng lâu lắm rồi đấy.”

“Đúng thế.” Lúc này Lạc Tòng Tâm mới quay qua cái vị bới lông tìm vết nào đó: “Đinh tổng, sao anh biết…”

Biết nhà của tôi mà đến đứng ở trước cửa?

“Tiện đường làm việc.” Đinh Bộ Trực coi thường Lạc Tòng Tâm, tiếp tục chĩa dùi vào Bách Dương: “Tôi sẽ không cho cậu số điện thoại của giám đốc Lý, đây là chuyện gia đình nhà chú ấy, người ngoài thì đừng xen vào làm gì.”

Bách Dương: “Anh thì biết cái đếch gì, nếu em không giải thích chuyện này thì chỉ sợ Lý Tinh Tinh sẽ gặp rắc rối to.”

“Cậu xen vào thì Lý Tinh Tinh sẽ càng gặp rắc rối hơn.”

“Chú già này, xin hỏi chú là ai thế?! Chú quản được chuyện của cháu sao?” Bách Dương nhảy cẫng người lên sát trần nhà.

Đinh Bộ Trực cũng đứng dậy, thế là có hai “gã” đàn ông khổng lồ chạm đỉnh nhà cô.

Phải thành thật với lòng rằng, Bách Dương là người rất đẹp trai, rõ một nét ương ngạnh của tuổi niên thiếu, vô cùng hấp dẫn nhưng lại quá nhạt nhòa khi đứng cạnh Đinh Bộ Trực – một con người có ngũ quan đẹp như tranh vẽ, nhất là khi anh có chiều cao rất khủng, vai rộng eo hẹp, lại thêm cái khí thế bức người không ai sánh bằng, tất cả càng khiến Bách Dương trở nên mờ nhạt hơn.

Hai người cùng lúc đứng lên càng làm Lạc Tòng Tâm cảm giác được sự nghèo khổ của mình khi sống trong căn nhà bé ti teo như này.

Lạc Tòng Tâm yếu ớt giơ tay: “Chuyện này.”

Đinh Bộ Trực: “Trẻ con thì mau về nhà sớm rồi tắm rửa đi ngủ đi.”

Bách Dương: “Đây là nhà anh sao?!”

“Đây cũng không phải nhà cậu.”

Lạc Tòng Tâm thở dài, đứng lên: “Thưa hai vị, đã là mười giờ đêm

rồi.”

Một lớn một nhỏ đồng thời nhìn về phía cô.

Lạc Tòng Tâm trách móc: “Mau về đi, không tiễn.”

Bách Dương đi rất dứt khoát, còn Đinh Bộ Trực vừa mới nhấc một chân ra ngoài cửa đã dừng lại, rút chân về rồi trở tay đóng cửa nhà cô. Dáng người cao ráo áp vào người Lạc Tòng Tâm, ánh đèn lấp lánh càng tôn lên gò má điển trai của anh.

Lạc Tòng Tâm: “Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, anh còn việc gì sao?”

Đinh Bộ Trực không trả lời, chỉ tiến lên phía trước một bước.

Lạc Tòng Tâm giật mình, vội vội vàng vàng lùi về phía sau một bước, lưng đụng vào kệ treo quần áo, đau đến điếng người, thế là lại nhảy lên phía trước nửa bước, chút nữa thì dính luôn vào ngực Đinh Bộ Trực, cô vừa định rút lui nhưng không thành nữa rồi – vì eo cô đã bị tay ai đó ôm trọn.

Bàn tay Đinh Bộ Trực nóng hầm hập, xúc cảm ấm áp xuyên qua lớp áo mà chạm vào da cô, tựa như có vô vàn con sâu bướm đang từ từ bò lên, để lại một cảm giác vừa ngứa ngáy vừa tê dại.

Cả ngàn viên đạn đang xẹt qua trước mắt Lạc Tòng Tâm, cô há to miệng nhưng lại không thể nói được gì.

Cái động tác này, cái bầu không khí này, như thể giờ có nói gì đi nữa thì nó vẫn cực kỳ tệ hại đó a a a a a a a a a a!!!!

Ánh sáng bỗng lóe lên trong mắt Đinh Bộ Trực.

Anh buông tay, lùi về phía sau nửa bước rồi hỏi cô: “Phòng vệ sinh ở đâu?”

Đạn bỗng ngừng rơi, vỡ vụn, rồi rơi đầy xuống mặt đất.

“Khụ, bên kia cửa.” Lạc Tòng Tâm chỉ tay sang hướng bên kia.

Đinh Bộ Trực gật đầu, bước tới rồi kéo cửa, bước vào, đóng cửa.

Lạc Tòng Tâm thở dài một hơi, vịn tường để di người tới phòng khách, tự thưởng cho mình một cốc nước lạnh.

Đinh Không Trực bị điên à? Hỏi nhà vệ sinh thì mở miệng hỏi đi, lại còn làm cái hành động mập mờ thế làm gì…

Vừa mới nghĩ đến hai chữ “mập mờ”, Lạc Tòng Tâm lại giật mình thêm lần nữa, uống vội uống vàng hai cốc nước để gột rửa tâm hồn.

Ảo giác, chắc chắn đây là ảo giác. Tất cả đều tại khuôn mặt đẹp trai ngoài sức tưởng tượng của Ngọc Diện Diêm Vương!

Lạc Tòng Tâm hít sâu một hơi, bắt đều đếm từ một đến tám rồi đếm từ tám về một, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Ơ mà, Đinh Không Trực đi vệ sinh lâu thế nhỉ?

Chẳng lẽ đi nặng à?

Lạc Tòng Tâm nảy sinh nghi ngờ, đi tới gõ cửa nhà vệ sinh, vừa gõ vừa hỏi: “Đinh tổng, anh đã xong chưa?”

Một lúc sau trong nhà vệ sinh mới truyền ra tiếng nước chảy, cửa vừa mở, Đinh Bộ Trực đã bước thật nhanh ra ngoài, tựa như đường sắt cao tốc chở người đến lễ hội mùa xuân vậy.

“Tôi đi trước.”

“Đinh tổng, tạm biệt… Hả?”

Đinh Bộ Trực lại chống tay lên cánh cửa.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Đủ rồi nha!! Rốt cuộc anh muốn làm gì vậy hả?!

Hình như Đinh Bộ Trực cũng cảm thấy có gì đó không ổn nên lập tức thu tay về nhét trong túi quần, hắng giọng một tiếng.

“Phơi quần áo thì nên thu vào sớm, để trong phòng vệ sinh lâu quá rất dễ bị mốc.”

Lạc Tòng Tâm: “Hả?”

Ánh mắt Đinh Bộ Trực nhìn sang hướng khác, đôi tai đỏ bừng bị ánh đèn ngoài hành lang rọi thẳng vào trông càng giống đôi đá mã não hơn.

“Mai gặp lại.”

Lạc Tòng Tâm đóng cửa nhà, đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng.

Quần áo?

Quần áo nào??

A!!!!!!!

Lạc Tòng Tâm chạy vọt vào nhà vệ sinh thấy dây phơi quần áo được treo trong phòng. Trên cái dây đó có ba cái kẹp, ba cái kẹp đó đang giữ ba cái quần lót nữ màu hồng…

Lạc Tòng Tâm nhảy bật lên nắp bồn cầu giựt hết quần lót xuống, mặt mày nóng bừng cả lên.

Đồ lót trên tay mềm mại mỏng tang, quan trọng nhất là ba cái quần đã khô cong từ lâu rồi.

Lạc Tòng Tâm vò tóc điên cuồng, thành công “rút” ra được cả một

nắm tóc…

Cuộc sống sao mà khổ khổn thế này!

*

Đêm đen, mây mờ, gió lạnh thổi qua khiến mặt người đau rát.

Lạc Tòng Tâm đang chạy thục mạng, không khí như từng lưỡi dao sắc ngọt cứa vào cổ cô khiến máu tứa ra đỏ thẫm. Tiếng thở dốc không ngừng xoay quanh hai bên tai, đang lúc mơ hồ, Lạc Tòng Tâm nghe thấy thanh âm từng nhát kiếm đang chém vào không khí ngay sau lưng mình.

“Bằng lấy cô ta! Không được để chạy thoát!”

“Chết tiệt, thằng này là ai vậy!”

“Không đánh lại được!”

“A A A, cánh tay của tôi!”

Lạc Tòng Tâm không dám quay đầu nhìn, hai chân cô đã tê rần, chỉ có thể chạy thật nhanh theo quán tính.

Một bóng đen bỗng xẹt qua trước mắt cô, rồi có gì đó nhỏ xuống gò má cô, không biết ấy là máu chảy hay lệ rơi.

Đột nhiên chân Lạc Tòng Tâm mềm đi, lả người xuống nền đất.

Nhưng cô không ngã xuống mà ngả vào lồng ngực của người nào đó, trước mắt cô là một màu đen của bộ quần áo, lớp vải mềm mại ẩm ướt nhưng lại lạnh lẽo đến cùng cực.

Lạc Tòng Tâm cảm giác như cô đang được bế lên, cả người bỗng nhẹ bẫng tựa mây trôi lững lờ trên nền trời.

Lạc Tòng Tâm lại ngửi thấy hương thơm ấy.

Một hương mát lạnh đi cùng một mùi tanh nhàn nhạt.

Anh là ai?

Lạc Tòng Tâm định mở lời hỏi nhưng chẳng thể thốt nên lời.

“Cảm ơn.”

Người ấy chỉ ôm cô như vậy, không nói bất cứ điều gì, từng khóm trúc chìm trong đêm tối phải ngả mình dưới chân anh, tay áo đen phiêu du trong làn gió phần phật như lớp lông mềm mại của chú thiên nga đen.

Lạc Tòng Tâm gắng sức mở to hai mắt muốn nhìn rõ diện mạo của người ấy nhưng gió thổi mãnh liệt khiến mái tóc cô tung bay che đi tầm mắt, chỉ có thể thấy sắc nhạt tái nhợt của người cùng nụ cười ẩn hiện trên môi.

Giấc mơ ngừng trôi, Lạc Tòng Tâm bừng tỉnh khỏi cơn mộng.

“Lại không thấy mặt anh ấy…” Lạc Tòng Tâm mơ màng ngồi dậy, đi vào nhà vệ sinh rồi ngồi trên bồn cầu, vừa ngồi vừa nghịch điện thoại.

Nhóm wechat của công ty xuất hiện hai thông báo mới.

Đất nước thái bình: @Đinh tổng, hôm nay gia đình chú có việc nên xin nghỉ một ngày, mong được Đinh tổng đồng ý.

Đinh tổng: Được.

Quan hệ giữa bố mẹ và con cái nhà giám đốc Lý thật sự căng thẳng rồi đây.

Lạc Tòng Tâm tỉnh táo, đứng dậy khỏi bồn cầu rồi đi rửa mặt, sau đó

mới bắt đầu đánh răng

Điện thoại bỗng rung một tiếng, Đinh Không Trực: Dậy chưa?

Díp đánh răng chọc luôn vào quai hàm của Lạc Tòng Tâm, thế là cô nuốt ừng ực gần hết số kem đánh răng cho miệng…

“Khụ khụ, hụ hụ, ọe…” Lạc Tòng Tâm nôn khan một lúc lâu mới cầm điện thoại lên trả lời.

Người theo số đông: Đinh tổng muốn phân phó chuyện gì ạ?

Đinh Không Trực: Giám đốc Lý xin nghỉ rồi.

Người theo số đông: Tôi thấy rồi.

Đinh Không Trực: Em gọi điện hỏi chú ấy xem tình hình thế nào.

Người theo số đông:??????????

Đinh Không Trực: Hỏi đi.

Người theo số đông: Được.

Thế anh không biết gọi điện thoại đến hỏi à? Ăn nói lươn lẹo thế đíu sợ nghiệp quật hay gì?

Lạc Tòng Tâm tập trung đánh răng rửa mặt cho xong, để kem dưỡng da trôi sạch rồi bắt đầu bôi kem chống nắng, nhìn đồng hồ thêm chút rồi mới bấm điện thoại cho Lý Thái Bình.

Vừa mới gọi được vài giây đã có người nhận.

“Có chuyện gì không?!” Giọng nói của Lý Thái Bình vô cùng gấp gáp.

“Giám đốc Lý, chú không có chuyện gì chứ?” Lạc Tòng Tâm hỏi: “Có

phải nhà chú xảy ra chuyện gì không? Đinh tổng nhờ cháu hỏi thăm một chút ạ.”

“À Tiểu Lạc à, chú không sao không sao.”

Tút tút…

Lạc Tòng Tâm nhìn chằm chằm vào cuộc điện thoại vừa bị dập mà sợ run lên.

Đinh Không Trực: Hỏi chưa?

Người theo số đông: Hỏi rồi, giám đốc Lý nói không sao cả.

Một lúc sau Đinh Bộ Trực mới trả lời.

Đinh Không Trực: Nhớ để ý điện thoại.

Người theo số đông: Được.

Đầu óc Lạc Tòng Tâm lại quay cuồng trong mơ hồ, thay quần áo, cầm túi xách, đi ra ngoài mua bữa sáng rồi đến công ty một cách vô cùng thuận lợi.

Trong công ty chỉ có chị La và Lữ Quang Minh, giám đốc Lý xin nghỉ, Đinh Bộ Trực gửi tin nhắn “Hôm nay tôi có việc bận nên không đến công ty” vào nhóm chat rồi bốc hơi khỏi thế gian. Thế là Lạc Tòng Tâm, chị La và Lữ Quang Minh được trải qua một ngày trong ung dung tự tại không phải làm gì, còn được tan làm đúng giờ.

Ngồi trên xe buýt, Lạc Tòng Tâm đương xem đống hot search trên weibo thì thấy có một tin đồn vừa mới được đăng lên không lâu nhưng đang cực kỳ hot.

[Ngày hôm nay, Xuân Thành tổ chức Diễn đàn phát triển văn hóa Trung Hoa thì Đường Cam Du – thành viên trẻ tuổi nhất trong ban giám đốc của tập đoàn Đường thị bất ngờ xuất hiện trong chương

trình, ngôi sao mặc bộ váy đỏ rực rỡ áp đảo toàn bộ chương trình, còn được người bạn trai bí ẩn đi theo che chở xuyên suốt lịch trình.]

Bên dưới bài viết còn đính kèm thêm mấy hình ảnh, nhân vật chính là một đại mỹ nữ da trắng như tuyết, khoác lên mình bộ trang phục đỏ rực, xỏ chân vào đôi cao gót cùng màu càng tôn lên dáng người tuyệt đỉnh của cô, cánh tay trắng nõn như ngọc đang khoác tay một người đàn ông.

Người đàn ông bên cạnh cô rất cao, vóc người thon gọn, anh mặc lễ phục màu đen, trên cổ cài một chiếc nơ đen, tỷ lệ cơ thể không khác gì siêu mẫu. Không biết có phải do góc chụp hay không mà chỉ có thể nhìn gò má của anh, dù thế thôi cũng đủ để thấy được đây là trai đẹp hàng thật giá thật.

Cư dân mạng đang ngốc nghếch ăn dưa đầy thích thú.

[Chua quá chua, đây mới chính là bạch phú mỹ trong truyền thuyết đấy.]

[Bên ngoài xinh đẹp bên trong lắm tiền, lại còn có bằng tiến sĩ của Harvard, hôm nay chụy chính là một quả chanh!]

[Cô gái này là ai thế? Đi sợt baidu tìm hiểu cái đã.]

[Nương nương về rồi đây!! Mẹ kíp, đây gọi là sinh ra từ vạch đích à!]

[Đường Cam Du – con gái duy nhất của phó chủ tịch tập đoàn Đường thị, là thành viên trẻ nhất trong ban giám đốc của tập đoàn, học tiến sĩ ngành quản lý của Đại học Harvard, là thiên tài trong giới học thuật, ngoài ra cô còn là em họ của ảnh đế Đường Cam Lan đồng thời anh chính là CEO của tập đoàn Đường thị.]

[Ôi vãi lít, kiếp trước gia phả nhà đó cứu cả hệ ngân hà à? Giá trị nhan sắc của cả nhà đó đáng sợ quá đi hu hu hu!]

[Chua lòe chua loẹt chua kinh khủng]

[Bạn trai cô ấy là ai nhỉ? Đừng bảo là ảnh đế hay idol nào đó nhé?]

[Chua chua chua chua quá đi mất!!]

Lạc Tòng Tâm đọc bình luận mà cảm thấy tim mình cũng đong đầy một bình nước cốt chanh.

Trên thế giới này sẽ luôn có những người như vậy, mãi mãi đứng trên đỉnh của đời người, đẹp đẽ chói mắt, còn người bình thường thì dùng cả đời cũng chẳng thể chạm vào một góc của bọn họ.

Ví như Đường Cam Du.

Ví như Đường Cam Lan.

Hay ví như – Đinh Bộ Trực.

Lạc Tòng Tâm thoát weibo, mở app Meituan-Dianping (*) xem đồ ăn rồi ngước mắt nhìn ra cửa sổ, đợi qua hai trạm xe buýt rồi mới xuống xe, đi đến khu ăn vặt ở chợ đêm Xuân Thành.

(*) Meituan-Dianping là một trong những phần mềm giao hàng trực tuyến lớn nhất thế giới, có hơn 290 triệu người dùng hàng tháng và hơn 600 triệu tài khoản hoạt động tính đến tháng 4 năm 2018.

Người đứng trên đỉnh cao của nhân sinh thì chỉ cần hấp thụ tinh túy của mặt trăng và mặt trời là có thể hóa thành tiên rồi, nhưng bực nỗi người trần mắt thịt như cô đây thì phải lấp đầy cái bụng đã rồi hẵng nói chuyện tương lai.

*

Một bữa cơm thịnh soạn đầy ắp thức ăn đủ để người ta thấy vui vẻ.

Lạc Tòng Tâm ợ một cái, vỗ vỗ cái bụng đang nhô lên vì no của mình rồi chậm rãi bước đi trên vỉa hè.

Trên quảng trường, các bà các bác đang nhảy múa vô cùng sung sức với thần thái đỉnh cao, khác hẳn đám cá mặn chậm chạp uể oải ngoài xã hội.

Lạc Tòng Tâm đứng bên cạnh nhìn các bác nhảy hai bài, buộc phải thừa nhận rằng, đợi đến khi cô già rồi thì cái quảng trường để hội người cao tuổi học nhảy như này cũng chẳng còn.

Tiến về phía trước đã là bãi đỗ xe Bạch Tháp.

Lạc Tòng Tâm cảm thấy mình như bị sang chấn tâm lý sau ngày hôm nay nên cô cứ luôn cảm giác có người đang đi theo mình, vì vậy mà bước chân cô cũng dồn dập hơn.

Phút chốc, Lạc Tòng Tâm xác định được rồi, cô đã nghe thấy tiếng bước chân theo sát lưng mình, hơn nữa còn tận hai người!

Lạc Tòng Tâm dừng bước, cắn răng, nhanh chóng xoay người:

“Rốt cuộc đã xong chưa vậy?!! Hai người bị… Hả?

Đúng là có hai người đứng sau lưng cô thật, một người thì đã trong dự liệu của cô, còn người khác thì không.

Ấy là Bách Dương và Lý Tinh Tinh.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Cái mẹ gì thế này?!

*

Phiên ngoại:

Đinh Bộ Trực đứng trong phòng vệ sinh, ngẩng đầu nhìn thẳng lên ba cái quần lót đang được treo trên dây phơi.

Dây phơi được chăng rất thấp nên anh vừa đi tới đã chạm luôn vào trán anh.

Đinh Bộ Trực rùng mình sợ hãi một lúc lâu, đến khi tỉnh táo lại thì không biết thần xui quỷ khiến thế nào mà giơ tay ra, nhẹ nhàng miết lên quần lót.

Khô cong.

Mềm mại…

Đinh Bộ Trực bỗng nhiên xoay người, thấy được bản thân mình trong gương.

Mặt anh đỏ bừng, hai tai như bị biến thành màu đỏ tím.

“Đinh tổng, anh đã xong chưa?” Ngoài cửa vang lên giọng nói của cô.

Đinh Bộ Trực hốt hoảng mở vòi nước, hất nước lạnh lên mặt mình.

Sắc mặt người trong gương đã trở lại bình thường, nhưng còn hai bên tai…

Ánh đèn mờ ảo thế nào chắc cô không thấy được đâu…

Đinh Bộ Trực sửa lại cổ áo, cố gắng trấn an bản thân mình rồi đẩy cửa bước ra.

------oOo------

Chương 17: Bi Kịch Của Việc Trốn Nhà

Nguồn: EbookTruyen.Net

Đây là trường hợp đặc biệt gì thế này?

Lạc Tòng Tâm ngồi trên băng ghế nhỏ nhìn đôi trai xinh gái đẹp ngồi trên sofa nhà mình mà cảm giác đường chân tóc đang lấy đi từng sợi tóc trên đầu mình với tốc độ một mi li mét trên giây.

“Hai đứa…” Lạc Tòng Tâm cân nhắc từ ngữ cho kĩ càng rồi mới nói tiếp: “Ra ngoài đi bộ à?”

Bách Dương: “Bỏ nhà ra đi.”

Một viên đạn mang tên Đầu gấu và nàng tiên nhỏ của hắn vì yêu mà cùng nhau đi đến chân trời góc bểxẹt qua trước mắt Lạc Tòng Tâm… Xẹt qua… Qua…

Ờ chị qua!

Lạc Tòng Tâm thoát khỏi làn đạn: “Khốn nạn! Em bắt cóc cô bé của chị đúng không?? Buôn người là bất hợp pháp đấy!”

Bách Dương: “Em cứu cậu ấy mà!”

Lạc Tòng Tâm trợn tròn mắt, lôi điện thoại ra: “Lý Tinh Tinh, bây giờ chị sẽ gọi điện cho bố em, chắc chắn bố em đang gấp…”

“Em không muốn!” Lý Tinh Tinh gào to: “Em nói gì thì bố cũng không tin em, em không muốn về nhà nữa!”

Tiếng hét phải gọi là vô cùng thảm thiết khiến điện thoại chệch khỏi tay Lạc Tòng Tâm rơi xuống đất, thế là màn hình hiện ra ba chữ “Lý Thái Bình.”

“Alo, alo?” Giọng Lý Thái Bình vang lên ở đâu bên kia.

Lý Tinh Tinh nhảy bật dậy chạy ra ngoài cửa, sắc mặt Bách Dương thay đổi, cố níu Lý Tinh Tinh lại rồi điên cuồng lắc đầu với Lạc Tòng Tâm.

Lạc Tòng Tâm kinh ngạc hai giây rồi nhặt điện thoại lên.

“Alo, giám đốc Lý ạ, cháu xin lỗi, cháu bấm nhầm thôi, xin lỗi chú nhiều.”

Cô cúp điện thoại, Bách Dương kéo Lý Tinh Tinh ngồi về sofa.

Lạc Tòng Tâm: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Tinh Tinh cụp mắt, nước mắt lăn dài xuống gò má em, ướt cả vào ngón tay.

Bách Dương hạ giọng: “Hôm nay em đi học thì nghe tin Lý Tinh Tinh sẽ chuyển đến trường nội trú nên em cảm thấy khó chịu, sau đó mới trộm được địa chỉ nhà cậu ấy từ cô chủ nhiệm, ai ngờ vừa mới đứng dưới nhà cậu ấy thì thấy cậu ấy đang leo ra từ cửa sổ, may mà còn ở tầng hai…”

Bách Dương vừa nói vừa chà cổ tay, có thể thấy rõ vết bầm hằn trên tay cậu.

“Chị không có hứng thú với sự tích anh hùng cứu mỹ nhân của em.”
Lạc Tòng Tâm: “Hỏi tiếp, thế sao phải dẫn nhau đến nhà chị làm gì?”

“Cậu ấy bị kích động quá, nói về nhà chỉ muốn chết đi cho rồi mà em thì mấy nay cũng có xích mích với người nhà nên em vẫn đang ở tạm nhà bạn nên không tiện lắm. Em chỉ quen mỗi chị là con gái thôi, đã thế còn là đồng nghiệp của bố cậu ấy nữa, biết gốc biết rễ rồi là ổn nhất…”

“Thì ra em còn suy tính lâu dài cơ đấy?”

“Đừng nói lời độc địa với em chứ.” Bách Dương nói: “Chị nghĩ cách gì đi.”

“Chị thì có biện pháp mẹ gì?”

“Chị không phải là người lớn à?”

“Em còn cao hơn chị đấy!”

“Nhưng em vẫn còn đang tuổi vị thành niên!”

“…”

Lạc Tòng Tâm nhíu mày, nhìn về phía Lý Tinh Tinh.

Dường như cô gái nhỏ đã bình tĩnh lại rồi, khuôn mặt trống rỗng ngơ ngác nhìn cốc giấy trên bàn, ánh mắt em mịt mờ không thấy tiêu điểm.

Lạc Tòng Tâm vô cùng quen thuộc với biểu cảm này, bởi rất nhiều năm trước, cô đã từng sống trong khuôn mặt như bây giờ của em.

Tuyệt vọng, mờ mịt tựa như bị cả thế giới phản bội, mọi vầng sáng đều biến mất khỏi ánh mắt, chỉ còn lại tiếng gọi của tử thần.

Lạc Tòng Tâm thở dài, ngồi xuống bên cạnh Lý Tinh Tinh, cô vỗ nhẹ vào lưng người con gái, cảm nhận được căng thẳng trong em đã vơi đi.

Lạc Tòng Tâm: “Em không muốn về nhà?”

Lý Tinh Tinh gật đầu.

“Chị có thể cho em ở lại một đêm.”

“Thật… ạ?”

Lạc Tòng Tâm gật đầu: “Nhưng bắt buộc phải báo cho bố em biết.”

Sống lưng Lý Tinh Tinh lập tức thẳng cứng lên.

“Bố sẽ bắt em về… Em không muốn về nhà, em không muốn phải đến cái trường nội trú đó!”

“Chị có thể đảm bảo cho em rằng bố sẽ không bắt em về nhà nhưng em phải báo cho bố em biết.” Lạc Tòng Tâm nói: “Nếu không bây giờ chị sẽ tiễn em về.”

Một lúc sau Lý Tinh Tinh mới gật đầu.

“Này, chị định làm gì thế? Ông bác ngang ngược như vậy mà chị có thể trấn áp được cơ á?” Bách Dương hỏi.

“Chị không có cái bản lĩnh ấy” Lạc Tòng Tâm mở danh bạ: “Nhưng có thể nhờ cứu viện bên ngoài.”

Ngón tay cô ấn vào số điện thoại của Đinh Bộ Trực.

“Alo, Đinh tổng, tôi xảy ra chuyện rồi…”

“Em đang ở đâu?!!”

Lạc Tòng Tâm ngẩn người: “Ở nhà…”

Tút tút.

Đinh Bộ Trực cúp điện thoại.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Alo alo!!

Nhưng chỉ tích tắc sau, chuông cửa nhà cô đã vang lên, Lạc Tòng Tâm ra mở cửa thì thấy Đinh Bộ Trực đang đứng ở trước nhà, anh khoác áo vest đen, bên trong mặc sơ mi trắng cùng một chiếc nơ đen đính trước cổ áo. Đôi mắt màu ngọc lưu ly của anh như đang ẩn giấu một dòng suối sâu thẳm.

Đây chính là Đinh Bộ Trực trong bộ trang phục đi dự tiệc đang bắn khí chất ra khắp bốn phương.

Lạc Tòng Tâm ngất ngây kinh ngạc bởi nhan sắc của Đinh Bộ Trực, bất giác lùi về phía sau nửa bước.

Ánh mắt anh soi xét cả người cô một vòng thì bao lo lắng sợ hãi trong anh mới được tan đi, lúc này anh mới nhìn thấy Bách Dương và Lý Tinh Tinh, vừa nhìn thôi đã cau mày.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

*

Mười phút sau, Đinh Bộ Trực cầm tách cà phê trên bàn lên nhấp một ngụm rồi lại tiếp tục nhíu mày.

Lạc Tòng Tâm vội vàng vào bếp đun thêm nước sôi.

Đinh Bộ Trực uống một hớp, cố gắng nuốt xuống một cách cực kỳ miễn cưỡng, anh đặt ly cà phê xuống bàn rồi nhìn về phía ba người.

Lạc Tòng Tâm, Lý Tinh Tinh và Bách Dương giương mắt trông anh.

Đinh Bộ Trực càng nhíu mày chặt hơn rồi lôi di động ra gọi điện.

Cả ba người cùng nhau nín thở.

“Giám đốc Lý, tôi là Đinh Bộ Trực. Tôi gặp được con gái chú rồi, bây giờ con bé đang ở nhà Lạc Tòng Tâm, tâm trạng không ổn định cho lắm…” Đinh Bộ Trực đột nhiên để điện thoại cách xa tai mình, trong loa truyền ra kha khá tiếng gào thét nhưng không nghe rõ thành lời.

Lý Tinh Tinh giật mình, vội vã nắm tay áo Lạc Tòng Tâm.

Đinh Bộ Trực tắt điện thoại cực kỳ dứt khoát gọn gàng.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Bách Dương: “…”

Mấy giây sau, điện thoại đổ chuông lần nữa, Đinh Bộ Trực tiếp tục ấn nghe.

“Giám đốc Lý, chú cứ bình tĩnh, con gái chú đang rất an toàn nhưng con bé cần được một không gian yên tĩnh, với trạng thái của chú bây giờ thì tôi nghĩ đưa Lý Tinh Tinh về nhà sẽ không phải là một ý kiến tốt, đúng, Lạc Tòng Tâm sẽ ở bên con chú, ngày mai tôi sẽ gọi lại cho chú sau.”

Nói xong, Đinh Bộ Trực ngừng lại mấy giây, ánh mắt anh hướng xuống dưới: “Không có gì.”

“Xong chưa?” Lạc Tòng Tâm hỏi.

Đinh Bộ Trực gật đầu, để cho Lý Tinh Tinh và Bách Dương được thở phào nhẹ nhõm.

“Bỏ nhà ra đi chỉ khiến vấn đề trở nên nghiêm trọng hơn thôi, tôi không đồng ý với việc làm này.” Đinh Bộ Trực nói.

Lạc Tòng Tâm: “Khụ!”

Đinh Bộ Trực ngừng lại: “Nhưng mà cũng nên có thời gian để cả hai bình tĩnh lại, có thế thì mới giải quyết được vấn đề.”

“Em yên tâm đi.” Lạc Tòng Tâm vỗ lưng Lý Tinh Tinh.

Lý Tinh Tinh gật đầu, Bách Dương ngồi phịch xuống sofa.

“Đi thôi.” Đinh Bộ Trực đứng dậy.

“Đi, đi đâu?” Bách Dương vừa ngồi được một đặng đã phải đứng dậy.

“Đến nhà tôi.” Đinh Bộ Trực nói: “Cả ba người cùng đi.”

“Gì!!? Tại sao?!!” Lạc Tòng Tâm nói to.

Đinh Bộ Trực: “Cái nhà này đủ cho bốn người ngủ cơ à?”

Lạc Tòng Tâm: “Tại sao lại bốn người, không phải chỉ có tôi với Lý Tinh Tinh thôi sao?”

“Không được, em muốn ở đây bảo vệ Lý Tinh Tinh, nhỡ đâu bố cậu ấy đến đây thì làm sao!” Bách Dương hét lên.

Đinh Bộ Trực trừng mắt nhìn Bách Dương rồi quay sang Lạc Tòng Tâm: “Thằng bé không đi thì tôi cũng không đi.”

Lạc Tòng Tâm: “… Nếu không thì đến khách sạn được không?”

Đinh Bộ Trực: “Tôi không có nghĩa vụ phải trả tiền phòng, hay em nguyện ý…”

“Ha ha.” Lạc Tòng Tâm cười ngốc: “Đinh tổng, nhà anh xa không?”

Đinh Bộ Trực chớp mắt: “Rất gần.”

*

“Đúng là rất gần thật.”

Lạc Tòng Tâm ngước cổ nhìn tòa nhà cao đến 52 tầng đầy sang trọng này. Dưới bóng trăng, tòa nhà rực sáng như phi thuyền đứng lặng trên bầu trời.

Nếu cô nhớ không nhầm thì khu nhà này có giá trên thị trường rơi vào khoảng 13 vạn nhân dân tệ.

Lạc Tòng Tâm không kìm được mà phải liếc nhìn anh.

Anh để sát mặt lên cửa, dẫn ba người đi vào đại sảnh tráng lệ, rồi bước đến thang máy riêng, anh vừa ấn tay xuống, thang máy đã chạy ngay lập tức, Lạc Tòng Tâm chỉ còn nghe thấy tiếng ù ù bên tai.

Ước chừng chỉ mất có hơn mười giây, thang máy đã lên đến tầng cao nhất, một khung cửa sổ đã hiện ra trước mắt, làn gió thổi qua vén ra tấm rèm trắng phủ lên cửa rồi quét xuống sàn gỗ màu đỏ sậm. Ánh đèn trải dài đến ngoài cửa sổ, chảy dọc theo màn đêm tăm tối, tựa những tinh tú lấp lánh trên nền trời.

Đinh Bộ Trực xoay người, ánh mắt anh dịu dàng như nước.

Hai tai Lạc Tòng Tâm đã trở lại bình thường, có thể nghe ra được giọng nói Đinh Bộ Trực.

Anh nói: “Hoan nghênh.”

Trong một khắc ấy, Lạc Tòng Tâm có thể thấy được một khối vàng khổng lồ rơi xuống người anh.

[Đúng là người có tiền mà!]

Lý Tinh Tinh: “WOWWWW”

“Nhà này ổn đấy, cậu có thể ở được.” Bách Dương nghênh ngang đi vào phòng khách, đặt mông lên sofa rồi tấm tắc: “Sofa êm quá.”

“Cậu thích đúng chỗ lắm.” Đinh Bộ Trực lấy dép đưa cho Lạc Tòng Tâm và Lý Tinh Tinh đi vào, sau đó cũng vứt cho Bách Dương một đôi: “Tối nay cậu ngủ ở chỗ đấy.”

“Sao lại thế? Nhà anh to như thế này thì ít nhất cũng phải có hai phòng dành cho khách chứ?”

“Chỉ có một phòng.” Đinh Bộ Trực cởi áo vest rồi treo lên móc, sau

đó cởi nốt cái nơ trên cổ xuống: “Lạc Tòng Tâm, tôi dẫn hai người đi xem phòng.”

“Hả? À.” Lạc Tòng Tâm và Lý Tinh Tinh ngơ ngác đi theo Đinh Bộ Trực.

“Bên trái phòng khách là phòng bếp, rẽ trái là sẽ đến phòng dành cho khách, ngay bên cạnh là thư phòng, cái phòng nằm trong cùng kia là phòng ngủ của tôi.” Đinh Bộ Trực đẩy cửa phòng đối diện thư phòng: “Đây là phòng cho khách.”

Lạc Tòng Tâm trợn tròn mắt.

Có một chiếc giường dài gần hai mét nằm giữa phòng, nhà vệ sinh và phòng tắm tách riêng nhau, mà quan trọng nhất là có một khung cửa kính to đùng phản chiếu ánh sáng của vạn nhà bên ngoài không gian.

Diện tích căn phòng này cũng bằng cả cái nhà trọ cô thuê rồi!

Trong tim Lạc Tòng Tâm đong đầy một bình nước chanh, mà nó còn đang nổi bọt lăn tăn nữa cơ.

“Phòng tắm có đầy đủ đồ dùng, trong tủ có áo choàng tắm và khăn dùng một lần, còn cần gì nữa không?” Đinh Bộ Trực hỏi.

Tôi có thể xin xỏ sang thăm cái phòng ngủ của anh được không?

Trong lòng Lạc Tòng Tâm đang kêu gào câu nói như vậy nhưng khi thốt ra thành lời thì nó lại thành “Cảm ơn Đinh tổng.”

Đinh Bộ Trực gật đầu: “Đi ngủ sớm chút đi.”

“Ừm.”

Đinh Bộ Trực khép cửa phòng lại.

Lạc Tòng Tâm vội vàng đi thăm quan nhà vệ sinh và phòng tắm, sau đó đứng bên ô cửa sổ mà thưởng thức phong cảnh trong đêm chừng hai phút rồi mới ngượng ngùng ngồi lên giường.

Đúng là không nên so sánh người với người mà, Lạc Tòng Tâm nghĩ, dù có nhịn ăn nhịn uống cả tám đời rồi lăn lộn thế nào đi chăng nữa thì cũng chẳng thể chạm được đến cái tầng lớp này.

“Chị Lạc, chúng ta ngủ luôn bây giờ nhé?” Lý Tinh Tinh hỏi.

“Ngủ thôi, mắt không thấy tâm không phiền.”

“Dạ?”

Lạc Tòng Tâm đã quen ngủ một mình hơn mười mấy năm trời, lần cuối cùng ngủ cùng người khác là hồi đi cắm trại với các bạn ở tiểu học. Bây giờ đột nhiên lại có một người kề bên, dù cùng giới với mình thì cô vẫn thấy hơi ngột ngạt không thoải mái.

Mà thứ khiến cô càng không thoải mái ấy chính là mùi hương trong phòng này.

Một hương mát lạnh nhưng hòa vào không khí thì lại ngửi thấy mùi gì đó như máu tanh trộn vào – giống hệt mùi trên người Đinh Bộ Trực – nằm trong chăn này mà giống như nằm trong… Khụ khụ!

Không phù cho trẻ em, phải nghĩ hài hòa là trên hết!

Lý Tinh Tinh: “Chị Lạc, chị không ngủ được ạ?”

Lạc Tòng Tâm: “Phòng này có mùi làm chị khó chịu.”

Lý Tinh Tinh hít mũi ngửi thử: “Mùi giống hoa oải hương, thơm lắm đấy.”

Lạc Tòng Tâm: Mũi đứa nhỏ này có vấn đề à?

“Chị Lạc, chị tốt nghiệp đại học nào thế?” Lý Tinh Tinh hỏi.

“Đại học Tài chính Kinh tế.”

“Chị thấy học đại học có ích không chị?”

Lý Tinh Tinh vùi đầu vào gối, khuôn mặt nhỏ nhắn của em lại trắng bệch hẳn đi, đôi mắt to tròn nhìn Lạc Tòng Tâm khiến cô không thể từ chối trả lời câu hỏi này.

Cô suy nghĩ một lát rồi đáp lời: “Chị học ở một trường đại học hạng ba, học cái ngành bình thường với giảng viên bình thường cùng bạn bè bình thường, rồi đến cái trình độ học vấn cũng bình thường nốt, chẳng thể đủ sức cạnh tranh với những trường 211 hay 985 (*) đâu. Hơn nữa, rất nhanh thôi, sau khi tốt nghiệp em sẽ phát hiện ra rằng cái bằng đại học của mình chín chín phần trăm dùng để vứt xó.”

(*) “Dự án 211” của chính phủ Trung Quốc được đưa ra nhằm thúc đẩy sự phát triển của giáo dục đại học, nhằm thích nghi với sự với sự phát triển như vũ bão của kinh tế xã hội trong giai đoạn mới. Việc thực hiện dự án này nhằm đào tạo đội ngũ nhân lực chất lượng cao cho chiến lược phát triển kinh tế và xã hội của Trung Quốc. Còn “Dự án 985” hay còn gọi là “Đề án các trường đại học hàng đầu thế giới” là dự án xây dựng các trường Đại học trọng điểm trong những trường trọng điểm của Trung Quốc và mang tầm cỡ quốc tế. Bạn có thể hiểu nôm na, các trường được lựa chọn nằm trong “Dự án 985” là các trường có chất lượng hàng đầu, trọng điểm được lựa chọn trong “Dự án 211” mà ra.

Lý Tinh Tinh ngạc nhiên, hình như em không ngờ rằng Lạc Tòng Tâm sẽ trả lời như vậy.

“Nói thế thì thà đi sang mấy nước châu Á khác học làm thợ cơ khí hay đầu bếp còn tốt hơn, vì ít ra mình còn biết được một kỹ năng.” Lạc Tòng Tâm cười: “Nhưng mấy năm sau chị nhận ra rằng những thứ đại học dạy cho chị không chỉ nằm trong khuôn khổ chương trình học mà đó là những phương pháp học tập mới cùng những

kiến thức giúp mình mở mang tầm mắt.”

“Đối với nhiều người thì đại học chính là đỉnh núi cao nhất mà người ta phải chạm đến. Ở nơi này, em sẽ gặp được các giáo sư, học giả ở mọi lĩnh vực trên thế giới, sẽ được cảm thụ những tư tưởng và suy nghĩ mới mẻ của họ. Em cũng sẽ gặp được bạn bè đến từ mọi miền đất nước, có người học không ra gì, có người lại cực kỳ xuất sắc, cũng có người vô cùng đặc biệt, tất cả những điều ấy sẽ giúp em bước ra khỏi vùng an toàn của bản thân và được khai phá những thứ em chưa bao giờ chạm đến trong thế giới này. Có thể em sẽ không cảm nhận được những điều ấy, nhưng chính vào những khắc vô tình đấy thì tầm mắt và suy nghĩ của em đã được phát triển thêm rất nhiều.”

“Cho em ví dụ này nhé, việc học đại học giống như kiểu mọi người mở giúp em cánh cửa để em có thể nhìn thấy thế giới mênh mông rộng lớn hơn những gì em tưởng tượng. Và trong thế giới này, em sẽ được tiếp thu những kiến thức và những điều mới mẻ khác một cách vô tình, không chỉ có kiến thức và còn rất nhiều rất nhiều những thứ vi diệu xung quanh.”

“Nhất là khi chị học ở một trường đại học hạng ba, phải gọi là không có một tí áp lực học hành nào cả, càng không có chuyện bị thầy cô hay bố mẹ cằn nhằn bên tai, học hành thành cái loại gì đều phụ thuộc hết vào bản thân.”

“Chỉ dựa vào bản thân…” Lý Tinh Tinh lẩm bẩm nói.

“Chị hiểu em muốn nói điều gì.” Lạc Tòng Tâm nói: “Bây giờ em đang cảm thấy việc học của em chỉ phục vụ cho mục đích duy nhất ấy chính là thành tích, bố mẹ thầy cô đều ép em ngày ngày, ép em đến mức em muốn chết, khiến mỗi ngày trôi đi, em chỉ cảm thấy bản thân mình vỡ tan, em cảm thấy cuộc đời của một con người không phải như thế này mà đời người thì phải có ước mơ, phải có những sắc thái muôn màu chứ không phải việc ngày trôi qua ngày vùi đầu vào làm đề thi như bây giờ.”

Lý Tinh Tinh không lên tiếng.

“Bố mẹ sẽ nói đấy là tốt cho em nhưng em chỉ cảm thấy đó là một lời nói qua loa vớ vẩn chứ thực ra bố mẹ không hề quan tâm đến những suy nghĩ trong em mà cái họ quan tâm chính là mặt mũi của mình nên họ đã biến em thành một cái máy chỉ biết làm bài, một cái máy chỉ biết đi thi.”

Lý Tinh Tinh nghiêng đầu, nước mắt chảy dọc theo khóe mắt, rơi xuống chiếc gối em nằm.

Lạc Tòng Tâm mỉm cười: “Nhưng những lời bố mẹ nói đều là sự thật.”

“Thi đại học rất khó nhưng em sẽ sớm nhận ra rằng đại học là thứ đơn giản nhất đời người, bởi đi làm sẽ khó hơn đi học rất nhiều, và cuộc sống đã khó thì lại càng khó hơn.”

“Vậy nên chỉ có thể dốc hết sức lực để leo lên đỉnh núi cao chót vót ấy thì con đường em đi trong tương lai mới có thể nhẹ nhàng ung dung được một chút.” Lạc Tòng Tâm nói: “Bố mẹ em cũng chỉ muốn đời em sau này được yên bình thoải mái thôi, bởi bố mẹ sợ em đi sai đường.”

“Em… Em chỉ muốn thử cảm giác được đứng hát trên sân khấu là thế nào thôi, chỉ đúng một lần duy nhất để em hoàn thành cái ước mơ nhỏ nhoi trong lòng em chứ em không hề muốn bước vào showbiz… Nhưng dù em có giải thích cho bố mẹ thế nào thì hai người vẫn không hiểu, bố mẹ chỉ muốn em đi theo con đường mà bố mẹ đã định sẵn chứ không bao giờ nghĩ đến cảm xúc của em!”

“Sẽ không có bất cứ ai trên đời này lại có thể hiểu được cảm xúc của người khác cả.” Lạc Tòng Tâm nhẹ nhàng nói: “Con người mà, đến tận bây giờ thì vẫn sống trong cô độc mãi thôi.”

Lý Tinh Tinh nhìn Lạc Tòng Tâm.

Lạc Tòng Tâm mỉm cười: “Ngủ đi, ngày mai chị sẽ nói chuyện với bố em.”

Lý Tinh Tinh nhắm mắt lại, bắt đầu chìm vào cơn mơ. Nhưng Lạc Tòng Tâm lại không thể ngủ được. Cô nghiêng người, mở mắt nhìn ra ánh sáng ngoài cửa sổ xuyên qua khe hở của chiếc rèm rồi vẽ lên tường nhà một bức họa sặc sỡ sắc màu.

Biết bao nhiêu lần trong đời cô từng mơ ước như vậy rồi?

Khi đó bản thân chỉ là một đứa trẻ ngây thơ khờ dại, cứ nghĩ rằng thế giới xung quanh mình sẽ không bao giờ phải chia ra làm hai mảnh đen trắng, cứ nghĩ rằng bố mẹ sẽ mãi mãi ở bên mình.

Cô đã từng muốn đuổi theo giấc mơ của mình tới tận cùng thế giới nhưng đến ngày hôm nay đã chỉ còn lại một ước mơ duy nhất – hạnh phúc ấm no, bình an đến già.

Một ước mơ tầm thường đến hèn mọn, nhưng ấy lại là ước mơ khó thành hiện thực nhất trên đời.

Lạc Tòng Tâm bật cười rồi ép bản thân nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Khó khăn quá, cuộc sống thật khó khăn biết bao nhiêu.

Hết chương 17.

*

Editor có lời muốn nói: . truyện teen hay

Thích Lạc Tòng Tâm thật nhiều thật nhiều, thích cái cách chị giảng giải cho em gái về con đường của đại học, chẳng hề ép buộc nhưng đủ cho em ấy hiểu rằng, đại học không phải con đường duy nhất, nhưng lại là con đường đỡ bản thân khỏi một chút khó khăn ở đời người. Hy vọng rằng, tất cả chúng ta vẫn sẽ có những suy nghĩ, khát

khao của riêng mình bản thân chứ đừng tự biến mình thành một cái máy, dù cuộc đời này có khó khăn biết bao nhiêu.

------oOo------

Chương 18: Bi Kịch Trong Bữa Sáng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc Tòng Tâm nhìn thấy một đốm lửa màu vàng kim.

Tay áo đen miết dài trên nền đất, bụi đường dính khắp nơi, chủ nhân của bộ quần áo đen đang bẻ từng nhành cây để bó thành củi đốt, tạo ra những âm thanh vang vọng.

Vẫn là người đàn ông trong mộng ấy.

Lạc Tòng Tâm nghe được giọng nói mình cất lên: “Cảm ơn chàng.”

“Em không cần phải nói cảm ơn.”

Lạc Tòng Tâm ngẩng đầu, cô muốn ngắm rõ khuôn mặt anh nhưng trước mắt lại bị che phủ bởi một làn sương dày đặc nên chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen dài của anh.

Cô thầm thở dài, tay ôm đầu gối, cảm nhận ấm áp từ ngọn lửa tỏa ra.

“Em biết chàng không thích nói chuyện nhưng thật ra chàng là người vô cùng dịu dàng.”

Tay người đàn ông bỗng run lên, những tí tách bập bùng trong ánh lửa bay lên bầu trời.

Một lúc lâu sau, anh mới nói:

“Mấy ngày nữa ta phải đi rồi.”

“Chàng… Chàng muốn đi đâu?”

“Nhập ngũ.”

“… Vì sao lại phải đi?”

“…”

“Chàng muốn… được phong tướng sao?”

Anh lắc đầu.

“Ta phải có được chiến công trên chiến trường. Như vậy ta mới xứng với em.”

Lạc Tòng Tâm ngây dại, tựa như có mười triệu mũi tên đâm thẳng vào tim cô, đớn đau sộc tới khiến người ta chẳng thể thở xuôi.

Cô nhắm mắt, nghĩ rằng, có lẽ cô đoán được người kia là ai rồi.

Ấy là người cả đời này mình sẽ chẳng bao giờ sánh bằng.

Lạc Tòng Tâm mở mắt, vội vã ngồi bật người dậy.

Những thống khổ từ giấc mơ vẫn chưa hề đi mất khiến trái tim cô thắt lại, để hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má.

Giấc mơ này thực sự bi thương đến vậy à?!

Lạc Tòng Tâm từ từ điều chỉnh tâm trạng, sau đó xuống giường mở cửa phòng.

Cô nhớ trong phòng bếp có một máy lấy nước tự động.

Phòng khách chìm trong tĩnh lặng, có một chuỗi đèn ngủ sáng lên ở

rìa nhà, mơ hồ chiếu xuống gương mặt đang ngủ say của Bách Dương trên sofa, cậu ngủ say đến mức thi thoảng còn chẹp miệng vài tiếng.

Phòng bếp nhà Đinh Bộ Trực được thiết kế rất sáng tạo, khu bếp cực kỳ sạch sẽ không hề dính bụi, mọi thứ trong bếp đều được lắp đặt đầy đủ, từ máy rửa bát đến lò nướng, tủ lạnh hai cửa, lò vi sóng, … thậm chí đến cái nồi, cái bát, cái thìa được cất trong tủ cũng biết phát sáng, thế mà lại không có cốc uống nước.

Lạc Tòng Tâm tìm mãi vẫn không thấy cốc đâu, chỉ có thể lấy một cái bát từ trong tủ ra, nhưng vừa cầm bát đặt bên cạnh vòi nước thì có một bàn tay tiến tới đoạt luôn cái bát đó đi.

Lạc Tòng Tâm: “Mịa!”

Đinh Bộ Trực xuất hiện ngay bên phải cô, gần như dính sát lấy tai cô, một thứ ánh sáng dịu dàng đang phủ lên lông mi anh.

“Máy nước này lâu rồi không dùng.” Đinh Bộ Trực đặt bát sang một bên, mở tủ lạnh lấy chai nước lọc rồi mở nắp đưa cho Lạc Tòng Tâm.

“Cảm ơn…” cô uống một hớp, cái lạnh kích thích tâm trí khiến cô rùng mình, ngậm nước trong miệng một lúc lâu mới dám nuốt xuống.

Đinh Bộ Trực cau mày, lại mở tủ lấy ra bình đun nước, đổ chai nước trong tay cô vào bình rồi bật bếp đun sôi.

Lạc Tòng Tâm: “Cảm ơn…”

Hai người đứng trong bếp, nhìn ngọn lửa xanh nhấp nháy dưới bình nước, im lặng ngập tràn không khí mang đến sự lúng túng khó xử.

Cô liếc trộm Đinh Bộ Trực. Anh mặc bộ đồ ngủ màu đen được may bằng lụa, cổ áo may chéo nên có thể thấy được làn da trắng bóc và

xương quai xanh lúc ẩn lúc hiện trên người, ánh lửa hôn lên gò má anh, càng khắc rõ thêm sự góc cạnh của khuôn mặt.

Trong một khắc vụt bay này làm Lạc Tòng Tâm như nhìn thấy được người đàn ông mặc đồ đen trong giấc mơ của mình, trên người anh cũng mang theo hơi thở lạnh lùng cùng sự ưu thương nhàn nhạt thoáng qua, tựa như anh và Đinh Bộ Trực là một vậy…

Sao lại thế được!

Vớ vẩn quá!

Lạc Tòng Tâm xoa xoa mí mắt mình.

Đinh Bộ Trực quay đầu, lẳng lặng nhìn Lạc Tòng Tâm.

Ánh mắt anh trong veo như ngọc lưu ly, cũng lạnh lẽo như viên ngọc ấy vậy.

Hoàn toàn khác nhau!!

Người trong mơ – mặc dù đến tận bây giờ cô vẫn không thấy rõ mặt anh – nhưng ánh mắt anh cực kỳ ấm áp nhu hòa, khác hẳn Đinh Bộ Trực.

Lạc Tòng Tâm lùi lại nửa bước.

Đinh Bộ Trực rụt mắt, anh đang định nói gì đó thì ấm nước rít một tiếng báo nước sôi. Anh dừng lại, mở tủ lấy cốc rồi tráng qua cho sạch, sau đó rót nước nóng đưa cho cô.

“Đợi âm ấm rồi uống.”

“Cảm ơn…” Lạc Tòng Tâm cầm cốc mà đáp lại khô khốc.

Cô muốn vòng qua Đinh Bộ Trực để về phòng ngủ nhưng mà anh cứ như cái cây lau nhà đứng chình ình giữa phòng, Lạc Tòng Tâm

đi bên trái thì anh dịch sang trái, Lạc Tòng Tâm đi bên phải thì anh dịch sang phải.

Lạc Tòng Tâm: "…"

Lạc Tòng Tâm: "Đinh tổng, anh còn có việc gì sao?"

Đinh Bộ Trực: "Em… không ngủ được?"

"Nằm mơ."

"Mơ thế nào?"

"Cứ cho là – ác mộng đi…"

"Ác mộng?"

Đinh Bộ Trực đột nhiên cao giọng, tựa như phím đàn piano chưa được sửa.

Biểu cảm gương mặt anh rất kỳ lạ, hàng mày nhíu chặt lại, khóe miệng thì trề xuống, quai hàm bạnh ra, sao nhìn cứ thấy có gì nũng nịu tủi thân thế nhỉ?

Lạc Tòng Tâm lùi hai bước như đang lâm vào tình thế đối mặt với kẻ thù.

"Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, anh làm gì thế?"

May là cái biểu cảm kia chỉ tồn tại trên mặt Đinh Bộ Trực mấy giây thôi, phút chốc, anh đã khôi phục lại vẻ mặt đờ đẫn đúng chuẩn "Ngọc Diện Diêm Vương."

"Tôi cũng nằm mơ."

"Hả?"

“Một giấc mơ đẹp.”

“…”

Lạc Tòng Tâm nhìn Đinh Bộ Trực bước nhanh ra khỏi phòng bếp, xuyên qua phòng khác, lúc đi ngang qua sofa anh còn nhặt cái chăn bị rơi xuống mặt đất rồi hung hăng ném lên bụng Bách Dương.

Bách Dương lầm bầm mấy tiếng rồi lại trở mình ngủ tiếp.

Đinh Bộ Trực đi về phòng mình.

Lạc Tòng Tâm thì cứ đứng đực ra thế một lúc lâu, nước sôi trong cốc đã chuyển ấm, cô uống hai ngụm rồi lảo đảo đi về phòng.

Nằm trên giường hơn nửa tiếng, lần mất ngủ này đã khiến cô đưa ra một kết luận.

Chắc chắn cái tên chó má Đinh Bộ Trực này không hề ưa cô!

Lạc Tòng Tâm tỉnh giấc nhờ rèm cửa.

Trời vừa bừng sáng, rèm cửa sổ đã tự động mở ra, có tiếng piano kỳ dị vang lên trên trần tạo thành đồng hồ báo thức ba chiều. Bây giờ mới hơn sáu rưỡi, Lạc Tòng Tâm dậy còn sớm hơn ngày thường một tiếng đồng hồ.

Cô xỏ dép đi ra ngoài phòng khách thì thấy Đinh Bộ Trực, Lý Tinh Tinh, thậm chí cả Bách Dương cũng mặc quần áo chỉnh tề ngồi trên sofa xem thời sự buổi sáng, trạng thái thế này thì cũng phải dậy trước đấy nửa tiếng rồi.

Lý Tinh Tinh: “Chào buổi sáng, chị Lạc.”

Bách Dương: “Chị ngủ quá nhiều rồi đấy.”

Đinh Bộ Trực: “Đi làm bữa sáng.”

Lạc Tòng Tâm: “Gì?”

“Nướng hai lát bánh mì trong 40 giây, trứng luộc lòng đào với 500ml sữa bò.” Đinh Bộ Trực nói.

Bách Dương: “Em cũng thế.”

Lý Tinh Tinh: “+1”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Đinh Bộ Trực: “Nguyên liệu ở hết trong tủ lạnh.”

Được! Cái người được lắm.

Lạc Tòng Tâm phì phò vọt vào bếp, quyết định nấu một bữa, hai mươi phút sau, cô bưng bữa sáng ra phòng khách, đặt cái khay lên bàn một cách ngay ngắn.

“Thưa ngài, thưa thiếu gia, thưa tiểu thư, mời các vị dùng bữa!”

Trên khay có ba cốc sữa bò, một đĩa lớn trứng xào hành thái nhỏ, sáu miếng bánh mì bị cháy cộng thêm một bát mì gói.

Ba người: “…”

Lạc Tòng Tâm cầm bát mì ăn sột soạt: “Sao các vị không ăn thế?”

“Cái này mà ăn được à?!” Bách Dương gào to.

Lý Tinh Tinh nếm thử trứng xào, buông luôn đũa xuống bàn.

Đinh Bộ Trực nhìn Lạc Tòng Tâm chằm chằm, khóe mắt giật giật co lại.

“Em không biết nấu cơm?”

Lạc Tòng Tâm: “Biết nha.”

“Thế này là nấu?”

“Chín rồi, có thể ăn được, không thành vấn đề.”

Đinh Bộ Trực nhắm mắt, tay bóp trán, đứng dậy.

“Đi, đi ra ngoài ăn.”

Người giàu đúng là người giàu, ăn sáng thôi cũng phải khoa trương.

Lạc Tòng Tâm nhìn chằm chằm bữa sáng kiểu tây la liệt trên bàn mà hối hận cùng cực vì mình vừa ăn mì xong.

Bách Dương ăn như con chuột đồng còn Lý Tinh Tinh lại ăn với tốc độ kinh người nhưng vẫn cực kỳ nhã nhặn.

Đinh Bộ Trực tay phải cầm dĩa, tay trái cầm điện thoại không buông, nhanh chóng gửi đi một tin nhắn gì đó. Anh ngồi sát cửa sổ, động tác thanh tao nho nhã, cho dù cả người anh có tản ra cái khí chất “người lạ đừng có đụng vào tôi” thì anh vẫn hấp dẫn biết bao ánh mắt nhìn mình qua cửa sổ.

Thậm chí có người con len lén cầm điện thoại chụp anh qua khung cửa.

Mất mặt quá trời ơi.

Lạc Tòng Tâm rút khăn giấy lên che mặt mình.

“Chị đang làm gì thế?” Bách Dương hỏi.

Lạc Tòng Tâm chỉ chỉ vào mấy người đang chụp ảnh ngoài cửa sổ.

Ai biết được Bách Dương lại tỉnh táo hẳn lên, còn tạo dáng cho

người ta chụp, đến cả Lý Tinh Tinh cũng giơ tay chữ V.

Lạc Tòng Tâm: "…"

Các người là ai, tôi không quen.

"A Tử!"

Đột nhiên có một người đàn ông xô hết mọi người sang hai bên rồi đập trán vào cửa kính. Anh ta mặc chiếc sơ mi hồng với cổ áo nhọn hoắt, một nửa bên tóc được giữ nếp bằng keo xịt, mặt anh ta tròn như cái chậu xong thêm cặp mắt to như nòng nọc.

Ánh mắt Đinh Bộ Trực cuối cùng cũng dời khỏi điện thoại mà nhìn ra ngoài cửa sổ, chân mày căng ra.

Chỉ thấy áo sơ mi hồng chạy như điên từ ngoài cửa vào cạnh bàn bọn họ.

"A Tử, cuối cùng tôi cũng tìm được em rồi! Tại sao em lại trốn tôi?! Tôi đến trụ sở chính của Đường thị thì người ta bảo em đã chuyển công tác, sao em chuyển chỗ làm cũng không nói cho tôi vậy! Tôi tìm em vất vả biết bao nhiêu!"

Giọng của áo sơ mi hồng cực kỳ đặc trưng, âm cuối thì ngân to hẳn lên, nhất là hai chữ "A Tử" vừa bật ra khỏi đầu lưỡi đã gợi lại trong tâm trí Lạc Tòng Tâm về ký ức xưa.

Cái người này có phải chính là cái người đè Đinh Bộ Trực ở trong phòng vệ sinh – giày da trắng đúng không nhỉ?!

Lạc Tòng Tâm liếc mắt về phía Đinh Bộ Trực.

Khuôn mặt Đinh Bộ Trực đen như đít nồi, khóe mắt co lại, đến khi phát hiện ánh mắt Lạc Tòng Tâm nhìn mình thì mắt anh như muốn dựng cả lên.

“Em nhìn cái gì?” Đinh Bộ Trực hỏi.

“Đinh tổng, nếu không chúng tôi…” Ánh mắt Lạc Tòng Tâm tỏ vẻ hiểu chuyện: “Tránh đi nhỉ?”

Ánh mắt Đinh Bộ Trực trong trẻo lạnh lùng từ từ nheo lại rồi đột nhiên anh bật cười.

Đuôi mắt xinh đẹp cong lên vẽ thành một đường cung đầy mê hoặc nhưng tình cảm trong ánh mắt ngày một lạnh đi.

“Hứa tổng.” Anh nói với áo sơ mi hồng: “Cho phép tôi được giới thiệu một chút, đây là…” Anh nắm bả vai Lạc Tòng Tâm, hung hăng áp vai cô vào lòng mình: “Bạn gái tôi.”

“Phụt——” Bách Dương và Lý Tinh Tinh nghe vậy mà phun hết nước ra.

“Khụ khụ khụ!!” Lạc Tòng Tâm vừa nếm miếng bánh đã ho sặc sụa đến tê tâm phế liệt.

“Em cẩn thận chút đi chứ.” Đinh Bộ Trực dùng thanh âm chết người mà quyến rũ bên tai cô.

Chân tóc Lạc Tòng Tâm như muốn dựng thẳng lên: “Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh…”

“Trước mắt người ngoài em đừng gọi như thế.” Ngón tay cái Đinh Bộ Trực xoa khóe miệng cho Lạc Tòng Tâm rồi anh còn cười dịu dàng với cô.

Một nụ cười giấu cả bồ dao găm!

Lạc Tòng Tâm trở thành người đàn bà hóa đá.

“Không thể nào! A Tử, rõ ràng em không hề thích phụ nữ!” Áo sơ mi hồng rống to.

“Ai nói tôi không thích phụ nữ?” Đinh Bộ Trực hỏi.

“Đến tận bây giờ em không hề hẹn hò với bất cứ cô gái nào! Mọi người đều nói em thích đàn ông!”

“Tôi cũng không giao du với đàn ông bao giờ.”

“…”

Áo sơ mi hồng kinh hãi, áo sơ mi hồng buồn bực, áo sơ mi hồng hoài nghi sự đời, anh ta nhìn thẳng về phía Lạc Tòng Tâm bằng cái ánh mắt hoài nghi ấy của mình.

“Cô thật sự là bạn gái của A Tử?”

Lạc Tòng Tâm: “Hở hở??”

“Đương nhiên rồi.” Ngón tay Đinh Bộ Trực khẽ chà lên ngón út cô.

Tóc gáy của “Lạc Tòng Tâm hóa đá” giờ đây rơi lả tả đầy đất.

Ngón tay Đinh Bộ Trực lại gãi gãi vào lòng bàn tay cô.

Lạc Tòng Tâm trở lại bình thường, cô nhận ra Đinh Bộ Trực chẳng làm trò gì không phù hợp với trẻ em mà thực chất anh đang viết hai chữ lên tay cô.

“Tiền thưởng.”

Tôi biết rồi! Tôi nhận được rồi! Đinh tổng! Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc!

Lạc Tòng Tâm trở tay mình nắm lấy tay Đinh Bộ Trực rồi nhìn về phía áo sơ mi hồng: “Tôi là bạn gái của anh ấy.”

“Cô, cô đang nói dối!” Áo sơ mi hồng kêu lên: “Cô thích cậu ấy ở

điểm gì?”

Lạc Tòng Tâm: “Mặt.”

Bách Dương, Lý Tinh Tinh: “Phì –”

Hình như Đinh Bộ Trực hơi khó chịu nên anh đã bóp tay cô mạnh hơn.

“Ngoài mặt ra thì anh ấy cũng có rất nhiều những ưu điểm khác.” Lạc Tòng Tâm nói tiếp.

Áo sơ mi hồng hung hăng trợn mắt nhìn Lạc Tòng Tâm.

“Ví dụ như?” Người đặt câu hỏi không phải áo sơ mi hồng mà lại là Đinh Bộ Trực.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Ví dụ như cái gì??

Độc mồm độc miệng, bới lông tìm vết, không hề tử tế, không hợp để sống chung.

Ewwwwwww….

Áo sơ mi trắng bày ra vẻ mặt khinh bỉ: “A Tử, cái cô này cũng không khác những cô trước là bao, toàn lũ si mê nông cạn, không hề thấy được vẻ đẹp của A Tử! Tôi mới là người yêu em thật lòng A Tử à!”

Vừa nói xong áo sơ mi trắng đã đưa “móng vuốt” ra muốn nắm lấy tay Đinh Bộ Trực.

Lạc Tòng Tâm nheo mắt, không hiểu ma xui quỷ khiến kiểu gì mà vung tay đẩy áo sơ mi hồng ra.

“Đinh tổng đúng là người độc mồm độc miệng bới lông tìm vết thật,

nhưng anh ấy vẫn là một người đàn ông tốt!”

Bốn phía tĩnh lặng, Bách Dương và Lý Tinh Tinh nghe vậy thì ngạc nhiên bất ngờ.

Lạc Tòng Tâm thẳng lưng: “Anh ấy sẽ quan tâm đến việc cấp dưới của mình thất tình một cách thầm lặng, anh ấy sẽ âm thầm quan tâm đến cả con gái của cấp dưới khi mối quan hệ bố con của hai người ấy nảy sinh mâu thuẫn, anh ấy sẽ mời nhân viên bị rụng tóc của mình đi ăn trong một nhà hàng nổi tiếng, anh ấy sẽ giúp đỡ nhân viên đang mất động lực bằng cách lập ra những bản kế hoạch mới và sửa những ghi chép học tập của nhân viên… Mặc dù anh ấy có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng thực tế anh ấy lại là một người đàn ông vô cùng dịu dàng.”

Áo sơ mi hồng ngây dại, anh ta ngây ngẩn nhìn Lạc Tòng Tâm như thể mình đang chạm mặt một con quái thú hàng hiếm.

Dần dần, ánh mắt anh ta đong đầy nước mắt, nhảy cẫng người lên, lệ thi nhau chảy xuống róc rách như suối: “Tôi hiểu rồi, chúc hai người hạnh phúc a a a a a a a —”

Gì dị? Giải quyết nhanh gọn thế cơ á?

Lạc Tòng Tâm vẫn không dám tin vào mắt mình.

Hai đứa Bách Dương và Lý Tinh Tinh đứng ngoài nhìn còn lạ lùng hơn, đồng loạt nhìn chằm chằm – nhìn chằm chằm vào Đinh Bộ Trực, khuôn mặt cả hai còn đỏ ửng cả lên.

Lạc Tòng Tâm từ từ quay đầu nhìn Đinh Bộ Trực.

Tầm mắt anh không nhìn vào cô, anh nghiêng đầu ngắm đóa bách hợp được đặt trên bàn, chỉ chừa cho cô xem cái gò má bốn mươi lăm độ của mình.

Hai tai anh đỏ bừng, lông minh anh rung lên, chớp chớp dưới ánh

ban mai.

Lạc Tòng Tâm lại ngửi thấy mùi hương ấy, mát lạnh như nước, rung động như nước, mùi hương ấy đang bảo bọc cô vào lòng.

Mặt cô bỗng nóng bừng lên, lúc này mới ý thức được tay của hai người vẫn đang đan vào nhau thì vội vàng rút ra, rụt về hướng còn lại.

Bách Dương và Lý Tinh Tinh thì bốn mắt nhìn nhau, hai đứa rất biết điều mà ăn sáng trong im lặng.

Lạc Tòng Tâm "gặm" hai miếng bánh mì rồi lại nhìn trộm Đinh Bộ Trực.

Đinh Bộ Trực ăn một miếng salad, yết hầu khẽ lăn, sắc đỏ bên tai đã dần phai đi, trở về màu trắng nõn như ngày thường, lóng lánh, "sáng bóng" như tuyết rơi.

Lạc Tòng Tâm: "Khụ, Đinh tổng, còn tiền thưởng…"

Đinh Bộ Trực: "Tặng phong bì đỏ sau."

"Cảm ơn Đinh tổng!"

Lạc Tòng Tâm hết sức phấn khởi ăn bữa sáng, Đinh Bộ Trực lại tiếp tục lướt di động.

Mọi thứ như quay về hiện trạng ban đầu, không có chuyện gì xảy ra.

"Lý Tinh Tinh!" Có người hô tên Lý Tinh Tinh rồi vọt tới.

Lý Tinh Tinh quay đầu nhìn lại mà mặt tái đi.

Đôi mắt Lý Thái Bình phủ đầy tia máu, chú nghiến chặt răng, khuôn mặt đầy nọng run lên không ngừng. Sau lưng chú còn có một người phụ nữ trong độ tuổi năm mươi đang khoác túi, khuôn mặt đẫm

nước mắt rơi.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Phiên ngoại:

“Mặc dù Đinh tổng có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng thực tế anh lại là một người đàn ông vô cùng dịu dàng.”

Nghe được câu này mà trái tim Đinh Bộ Trực run lên từng hồi.

Anh ngắm gò má cô, ánh nắng mềm mại phả lên làn da cô, nắng vàng rực rỡ, ấm áp biết bao nhiêu.

Hai tai, gò má bỗng chốc đỏ bừng lên, ánh mắt Đinh Bộ Trực vội dời đi, không dám ngắm cô thêm lần nữa.

Chết tiệt, cứ đụng đến cô là cái tật xấu đỏ mặt lại hiện nguyên hình.

------oOo------

Chương 19: Bi Kịch Trong Lễ Kỷ Niệm Quốc Khánh Ở Trường

Nguồn: EbookTruyen.Net

Ông cụ non Bách Dương đang vươn vai như một con rùa đen đang phơi nắng, gắng sức nghe lén cuộc trò chuyện của gia đình Lý Tinh Tinh ở bàn bên cạnh.

“Bọn họ không định gửi Lý Tinh Tinh vào trường nội trú nữa phải không ạ?”

Lạc Tòng Tâm nhìn Lý Tinh Tinh, em cúi thấp đầu, hai tay đan vào

nhau, miệng méo xệch, tựa như bất cứ khắc nào cũng có thể khóc nấc lên.

Ánh mắt cô dời đi. Có những chuyện người ngoài chẳng thể nào xen vào.

“Giám đốc Lý nói nếu như Lý Tinh Tinh muốn ca hát thì có thể cân nhắc đến con đường đào tạo chuyên nghiệp.” Đinh Bộ Trực nói.

Lạc Tòng Tâm: “Gì??!!”

Bách Dương: “Sao anh biết?”

“Tôi biết đọc khẩu hình miệng.” Đinh Bộ Trực cầm tách cà phê, tiếp tục thuật lại với khuôn mặt không cảm xúc: “Bố và mẹ thương lượng với nhau rồi, con đã trưởng thành thì nên tự lựa chọn con đường cho mình, bố mẹ không nên ép buộc con, nhưng nếu con đi theo con đường chuyên nghiệp thì sẽ mệt mỏi, khổ sở hơn bây giờ rất nhiều, con nên chuẩn bị tâm lý trước.”

Đây là lời mà Lý Thái Bình nói, chỉ qua một đêm, nếp nhăn trên khuôn mặt chú nhiều hơn gấp ba lần, từng nếp hằn trên làn da chú, nhăn nheo như một quả cam già vừa đắng vừa chát.

Ánh mắt Lạc Tòng Tâm nhòa đi.

Lý Tinh Tinh trợn mắt há hốc mồm, không thể thốt lên lời.

Mẹ Lý nắm tay em.

“Con là con gái của bố mẹ, dù con lựa chọn con đường thế nào đi nữa, bố mẹ cũng sẽ ủng hộ con.” Đinh Bộ Trực tiếp tục làm mặt đơ nói lại từng lời.

Lý Tinh Tinh khóc òa lên, em ôm mẹ khóc nức nở.

“Cảm ơn mẹ, cảm ơn bố! Cảm ơn.”

Hai vợ chồng Lý Thái Bình nhìn nhau, gương mặt tràn ngập hạnh phúc.

“Nhưng mà…” Lý Tinh Tinh lau nước mắt: “Con không hề có ý định làm ca sĩ chuyên nghiệp, con chỉ thích hát thôi chứ con vẫn muốn được thi đại học.”

Vợ chồng Lý Thái Bình: “Hả?!”

Bách Dương: “Gì?!”

Lý Thái Bình: “Vậy lần này con…”

Lý Tinh Tinh: “Bố, con đã nói với bố từ lâu rồi, lần này con đi biểu diễn chỉ vì muốn giúp bạn con thôi. Còn bố cứ chuyện bé xé ra to, vì bố cứ nói vứt con vào trường nội trú rồi gạt lời con nói ra ngoài tai, không chịu nghe con giải thích nên con mới…”

“Lý Thái Bình: “…”

Lý Tinh Tinh: “Đều do bố~”

Lý Thái Bình gãi đầu cười to: “Vâng vâng vâng, đều do bố.”

Cả nhà ba người ôm nhau vừa khóc vừa cười, còn ba người bên kia thì trợn mắt há mồm.

Bách Dương gục xuống bàn: “Cái trò quỷ gì dậy cà…”

Đinh Bộ Trực nhấp một ngụm cà phê: “Đúng là lo buồn không đâu.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Sao anh nhảm nhí thế nhờ~

Vấn đề trong nhà giám đốc Lý đã được giải quyết mà không mang

đến bất cứ rủi ro nào, giám đốc Lý bắt đầu đặt sinh mạng vào công việc, ngày ngày nhiệt tình vùi đầu vào làm việc không biết mỏi mệt, mỗi ngày đến công ty sớm tận 15 phút, cây trong phòng làm việc cũng đã tăng lên sáu chậu.

Lạc Tòng Tâm nhận được hai hộp dimsum siêu to thay quà cảm ơn, đoán chừng hai hộp này sẽ cứu rỗi bữa sáng cho cô suốt một tuần, nghe nói giám đốc Lý cũng gửi Đinh Bộ Trực một phần nhưng đáng tiếc lại bị anh từ chối khéo léo.

Cuộc sống của Lạc Tòng Tâm lại trở về nề nếp trước kia, nhưng thi thoảng cô sẽ nhớ tới căn hộ cao tầng thoải mái sáng sủa đẹp đẽ của Đinh Bộ Trực cùng phòng ngủ với chiếc giường lớn siêu cấp tiện nghi – ừ, chỉ thỉnh thoảng nghĩ tới thôi mà.

Đảo mắt cái mà tháng chín đã qua đi, trước Tuần lễ vàng Quốc khánh ba ngày, Lạc Tòng Tâm nhận được vé vào cửa miễn phí cho buổi lễ kỷ niệm Quốc khánh ở trường từ tay Lý Thái Bình

“Lần này có con gái chú biểu diễn, Tiểu Lạc nhất định phải tới xem nhé.” Lý Thái Bình lại kín đáo đưa cho Đinh Bộ Trực một vé: “Đinh tổng cũng đi với Tiểu Lạc đi!”

Đinh Bộ Trực: “Ừ.”

Lạc Tòng Tâm nhìn chữ trên vé mời mà nụ cười dần vơi đi.

Trường Trung học Xuân Thành số 20 mời bạn đến với buổi biểu diễn mừng ngày Quốc khánh Trung Quốc.

Lạc Tòng Tâm: “Thì ra Lý Tinh Tinh cũng học ở trường 20 ạ.”

Lý Thái Bình: “Đúng thế, Tiểu Lạc học chung trường với con gái chú à, đúng là trùng hợp nhỉ.”

“Đúng thế…” Lạc Tòng Tâm than thở: “Trùng hợp quá ạ…”

Trường Trung học Xuân Thành số 20 là một trong những trường trọng điểm với đội ngũ giáo viên dày dặn kinh nghiệm, đứng thứ năm thành phố.

Đây là trường cũ của Lạc Tòng Tâm.

Đây là nơi cô đã dành cả ba năm thanh xuân.

Có người nói cấp ba là khoảng thời gian khó quên nhất đời người, từng ký ức đều trân quý, là bảo vật đáng giá phải được cất giấu để suốt đời mang theo.

Nhưng với cô thì cấp ba là tấm bảng đen dày đặc con số đọc mãi không hiểu, là những đề vật lí dày thật dày, còn có…

Lạc Tòng Tâm đứng dưới gốc cây bách xum xuê, ngẩng đầu nhìn lên từng phiến lá xanh mướt, ánh mắt trời xuyên qua kẽ lá vấy lên khuôn mặt, ấm áp biết bao nhiêu.

“Đây là trường cấp ba của em?”

Đinh Bộ Trực đi tới, hai tay nhét túi quần, anh mặc áo sơ mi trắng, không thắt cà vạt, cổ áo hở hai cúc, để lộ ra xương quai xanh mê người.

Cổ áo sơ mi của anh bị gió thổi tung như màu tuyết vui vẻ bay tới làm Lạc Tòng Tâm phải híp mắt. Dường như cô được trở lại vào buổi chiều hôm ấy. Ánh mặt trời rực rỡ, bóng cây chập chờn, chàng niên thiếu rạng rỡ đứng dưới tán cây nở nụ cười tỏa nắng. Cùng một khung cảnh, những người khác nhau, thời gian thay đổi, cảnh còn người mất.

Lạc Tòng Tâm mỉm cười.

“Em cười cái gì?” Đinh Bộ Trực hỏi.

Lạc Tòng Tâm: “Bùi ngùi cho cái thanh xuân đã chết của tôi.”

Đinh Bộ Trực: “…”

Văn nghệ mừng Quốc khánh được tổ chức ngoài trời. Ngoài sân trường đông nghịt học sinh, giáo viên cùng gia đình, từng âm thanh huyên náo thấu trời xanh. Tổng cộng có hai mươi tiết mục, bao gồm hợp ca, nhảy, tương thanh (*), ngâm thơ, biểu diễn ban nhạc, v…v… các màn biểu diễn đều vô cùng phong phú.

(*) Tương thanh là một loại khúc nghệ của Trung Quốc dùng những câu nói vui, hỏi đáp hài hước hoặc nói, hát để gây cười, phần nhiều dùng để châm biếm thói hư tật xấu và ca ngợi người tốt việc tốt.

Ban nhạc của Lý Tinh Tinh và Bách Dương biểu diễn ở tiết mục số mười chín, phong cách lần này rất quy củ, không mặc quần áo cầu kỳ quái lạ, nhóm diễn các bài hát truyền tải năng lượng tích cực vô cùng phổ biến, nhận được vô vàn sự ủng hộ, vỗ tay nhiệt liệt của học sinh.

Tiết mục cuối cùng là màn đồng ca của năm mươi học sinh lớp mười hai, các em hát ca khúc Tôi và Tổ quốc, giọng hát nộ lực, có sức cảm hóa cực mạnh, cuối cùng biến thành ca khúc thầy trò cả trường đồng thanh hát. Sau khi bài hát kết thúc, toàn trường đứng dậy vỗ tay không ngừng.

MC: “Cảm ơn mọi người, cảm ơn chàng trai đã đệm piano, Tô Nhược Tín – hoàng tử piano của trường 20 chúng ta.

Nam sinh đệm đàn piano đứng dậy, cúi người cảm ơn khán giả.

Nữ sinh dưới sân khấu điên cuồng hét chói tai, thậm chí còn điên hơn cả lúc Bách Dương lên biểu diễn, đến Lý Tinh Tinh cũng phát rồ phát dại.

“Mịa, chỉ đàn piano thôi chứ có gì giỏi đâu.” Mặt Bách Dương coi thường: “Mã ngoài còn chả đẹp, chẳng hiểu đám con gái phải kích động làm gì.”

“Cậu ấy có đôi mắt rất đẹp.” Đinh Bộ Trực nói.

“Mắt á, mắt cậu ta sưng to như hột đào vậy, có chỗ nào đẹp hả giời?!”

Lý Tinh Tinh huých Bách Dương phản bác: “Cậu không nhận ra ánh mắt Tô Nhược Tín rất giống chị Lạc à?”

“Gì?!” Bách Dương nhìn lướt qua Lạc Tòng Tâm.

Lạc Tòng Tâm cúi đầu, tay xoa lông mày.

“Tôi từng nghe lỏm được nhóm phụ huynh nói về cậu nhóc đó. Nghe bảo thằng bé chơi piano giỏi lắm, đã nhận được cả giải thưởng quốc tế rồi, thằng bé học cũng học rất giỏi, đã thế nhà còn thêm cả cô chị đang học tiến sĩ đấy.” Lý Thái Bình cảm khái: “Gia đình như thế đúng là khiến người ta phải ngưỡng mộ.”

Đinh Bộ Trực nhìn Lạc Tòng Tâm, cô vẫn đang tiếp tục “chà” hàng lông mày.

Buổi biểu diễn kết thúc, Lạc Tòng Tâm đi theo dòng người đông nghịt phụ huynh và học sinh ra đến ngoài cổng.

Từng tốp học sinh đang bàn luận về các tiết mục, tiêu điểm chú ý dĩ nhiên vẫn thuộc về Bách Dương và hoàng tử piano, còn các phụ huynh thì quan tâm đến thành tích nhiều hơn.

“Đinh tổng, Tiểu Lạc, chốc nữa hai người đến nhà tôi ăn cơm đi, coi như là bữa cơm cảm ơn của nhà tôi.” Lý Thái Bình: “Cả Bách Dương cũng đi nữa đi, lần trước bác đã hiểu nhầm cháu, bác xin lỗi.”

Bách Dương cầm theo cây guitar quay sang nhìn Lý Tinh Tinh nhưng nhận ra Lý Tinh Tinh không hề nhìn cậu mà ánh mắt cô bé đang nhìn chằm chằm vào đám người đang tụ tập ngoài cổng

trường.

Trung tâm của đám đông chính là hoàng tử piano Tô Nhược Tín và bố mẹ của cậu, phụ huynh đứng xung quanh như đang học hỏi kinh nghiệm.

Mặt Bách Dương đen mặt: “Tớ có việc rồi, tạm biệt.”

Nói xong xoay người hất theo cái guitar chạy vọt đi.

“Buổi chiều tôi còn có cuộc họp, không đi.” Đinh Bộ Trực nói.

“Cháu cũng không đi đâu, giám đốc Lý, Đinh tổng, hẹn gặp lại.” Lạc Tòng Tâm che kín nửa gò má, hòa vào đám người, đến khi cô sắp sửa vượt khỏi dòng người rồi thì đột nhiên có người gọi cô lại.

“Chị.”

Da mặt Lạc Tòng Tâm run lên, cô quay đầu nhìn.

Tô Nhược Tín trong dòng người chạy nhanh tới, còn dẫn theo cả một đám người cũng đi tới vây xem.

“Wow, chẳng lẽ đây chính là cô chị học tiến sĩ ở nước ngoài đây sao?”

“Không ngờ lại trẻ thế luôn!”

“Đúng là tuổi trẻ tài cao!”

Lạc Tòng Tâm: “Hợ!”

Lý Thái Bình lẫn Lý Tinh Tinh đầy một vẻ kinh ngạc, Đinh Bộ Trực nhướng mày, bố mẹ Tô Nhược Tín thì bất ngờ mừng rỡ vội đi tới.

“Cái con bé này, sao đến mà không chịu nói cho ba mẹ một tiếng.” Mẹ Tô Nhược Tín – ánh mắt bà và Lạc Tòng Tâm giống nhau như

đúc – bà kéo cánh tay Lạc Tòng Tâm, vừa thở hổn hển vừa nói.

Lạc Tòng Tâm: "… Con quên mất…"

"Tiểu Lạc mấy tháng không về, cả nhà nhớ con lắm đấy." Người đàn ông trung niên bên cạnh mẹ Lạc cười ngại ngùng, ông có làn da rất trắng, từng nét trên khuôn mặt vô cùng thanh tú, mặc dù ông có dáng người hơi mập nhưng nhìn qua cũng biết được thời trẻ ông là một trai đẹp chính hiệu, Tô Nhược Tín bây giờ cũng phải giống ông hồi đấy đến năm mươi phần trăm.

Lạc Tòng Tâm nhếch mép: "Ba Tô…"

"Bác trai, bác trai, chào hai bác." Đinh Bộ Trực tiến tới cúi người chào.

"Ồ quao quào quào…" Học sinh bốn xung quanh ồ ạt wow lên.

Mẹ Lạc: "Cậu là?"

"Cháu là Đinh Bộ Trực." Đinh Bộ Trực nói: "Cùng công ty với Lạc Tòng Tâm."

Mẹ Lạc, ba Tô đồng loạt trợn tròn mắt, Tô Nhược Tín thì liếc Lạc Tòng Tâm làm cô chớp mắt điên cuồng: "Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, không phải anh còn có việc sao?"

"Không vội." Đinh Bộ Trực cười nói: "Trùng hợp thế này, thôi thì chúng ta ăn trưa với nhau đi."

Cơm này không ăn được đâu nha.

Lạc Tòng Tâm đặt tay lên trán, nhìn trộm tứ phía sau kẽ tay. Đây là một nhà hàng ba sao Michelin, ẩm thực Pháp, đắt cực kỳ đắt, cô chỉ được thấy qua các tạp chí, nghe nói một người đến đây cũng phải tiêu hết mười nghìn tệ.

Không nói đến việc trang trí và bát đũa trưng bày, đáng sợ nhất là nhân viên phục vụ ở đây đều là các anh đẹp trai mắt xanh tóc vàng, nói tiếng Pháp một trăm phần trăm.

Mẹ Lạc và ba Tô mặt lờ mờ gượng ép như đang ngồi trên đống lửa.

Tô Nhược Tín nhìn menu, thỉnh thoảng lại giương mắt liếc Đinh Bộ Trực, biểu cảm rất chi là vi diệu.

Vì cái mẹ gì phải đến nơi đắt như vàng mà ăn cơm vầy?

Đinh Không Trực, đừng bảo anh lại muốn trừ tiền thưởng của tôi nữa đi!

Lạc Tòng Tâm bắn ánh mắt ai oán sang Đinh Bộ Trực nhưng bị anh phớt lờ chẳng thèm quan tâm. Anh cầm thực đơn thấp giọng đặt món, miệng anh nói một chuỗi tiếng Pháp như niệm chú nhưng cô lại thấy anh đang nguyền rủa mình.

Sau khi gọi món xong, Đinh Bộ Trực nhìn bốn người, khẽ mỉm cười: “Sao thế ạ?”

Dưới ánh đèn, vẻ đẹp của anh muốn chọc mù mắt người. Anh đừng cười nữa, nụ cười của anh càng khiến tôi sợ hãi đấy!

Nội tâm Lạc Tòng Tâm đang gào thét chói tai.

Mẹ Lạc rõ ràng đã bị khí thế của Đinh Bộ Trực trấn áp mà sững sờ, ngược lại thì ba Tô bình tĩnh hơn nhiều.

“Cậu là sếp của Tiểu Lạc?”

Đinh Bộ Trực gật đầu: “Chẳng qua do phân công chức vụ bất đồng quá ạ.”

“Để cậu phải tốn kém rồi.”

“Đây là việc cháu nên làm.” Đinh Bộ Trực cười nói: “Công ty chính của bọn cháu có cổ phần ở nhà hàng này, tới đây ăn cơm có thể được hoàn tiền.”

Mẹ Lạc và ba Tô thở phào nhẹ nhõm.

“Chị, không phải chị làm cho một công ty quảng cáo nhỏ sao? Sao công ty lại có cổ phần ở nhà hàng này được.” Tô Nhược Tín hỏi.

Lạc Tòng Tâm: “Chị nào biết…”

“Đinh Bộ Trực: “Công ty chúng tôi thuộc tập đoàn Đường thị.”

Ba người đối diện: “Gì?!”

“Sao đến giờ con vẫn không nói cho mẹ nghe chuyện này?” Mẹ Lạc hỏi.

Lạc Tòng Tâm: “Chỉ là chi nhánh bên lề, không đáng nhắc tới.”

Đinh Bộ Trực: “Lạc Tòng Tâm khiêm tốn quá. Thực ra ở công ty cô ấy là người vô cùng ưu tú, cháu đã viết xong giấy đề cử để cuối năm cô ấy tham gia huấn luyện ở công ty mẹ rồi.”

Lạc Tòng Tâm: “Hả?!”

Mẹ Lạc và ba Tô bốn mắt nhìn nhau, bộc ra biểu cảm hiểu chuyện tuyên bố không lên tiếng.

Lạc Tòng Tâm: “Ba mẹ đừng hiểu nhầm, con với Đinh tổng là quan hệ cấp trên cấp dưới trong sáng!”

“Đúng thế, bọn cháu chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới đơn thuần thôi.” Đinh Bộ Trực nói mà mắt sáng như sao câu dẫn người nhìn, vừa mị hoặc vừa dịu dàng.

Mẹ Lạc: “Biết biết!”

Ba Tô: “Hiểu rồi hiểu rồi!”

Tô Nhược Tín cúi đầu uống nước.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Con không như thế! Con không có như thế! Đừng nói bậy bạ!!!

Một bữa ăn mà cả chủ cả khách đều vui vẻ, chỉ có Lạc Tòng Tâm kinh hồn bạt vía. Toàn bộ bữa cơm, Đinh Bộ Trực không hề ngừng tay, lúc thì rót nước cho cô, lúc thì lấy giấy ăn cho cô, còn luôn miệng nói đây là món cô thích ăn, kia là đồ cô thích uống, nhìn có vẻ sâu sa nhưng thực ra nhìn kỹ lại thì sẽ thấy anh không hề có động tác khác người nào, cả bữa ăn đều vô cùng lịch lãm.

Hai người bạn già rõ ràng đang hiểu nhầm, vì thế ánh mắt nhìn Đinh Bộ Trực cũng thương mến thương hơn, thậm chí còn nhiệt tình bảo anh bao giờ rảnh thì qua nhà chơi, Lạc Tòng Tâm nghe mà chỉ muốn chui luôn xuống lỗ.

Người thông minh nhất là Tô Nhược Tín. Cả bữa cậu ta chỉ vừa ăn vừa cười, thậm chí còn hơi phòng bị và hời hợt với Đinh Bộ Trực.

Sau khi bữa ăn kết thúc, mẹ Lạc và ba Tô vẫn còn nói chuyện không ngừng với Đinh Bộ Trực ở ven đường.

Ba Tô: “Tiểu Lạc nhà chúng tôi rất nhát gan, còn hơi ngốc nữa, cậu ở vị trí lãnh đạo thì mong cậu để ý đến con bé nhiều hơn!”

Đinh Bộ Trực: “Vâng ạ.”

“Tiểu Lạc có được sếp như này đúng là có phúc.” Mẹ Lạc liếc sang cô: “Sếp Đinh này, cậu phải đốc thúc đốc thúc cho Tiểu Lạc đi lên cao hơn nhé.”

Đinh Bộ Trực nhìn Lạc Tòng Tâm: “Tất nhiên ạ.”

Trái tim thiện lương của mị mỏi mệt lắm rồi, chuyện gì đang xảy ra vầy cà!

Lạc Tòng Tâm im lặng đi qua đường, giả vờ làm cái thùng rác.

“Chị.” Tô Nhược Tín đi tới, mặt mày nghiêm túc hỏi: “Chị thích anh ấy à?”

Lạc Tòng Tâm ngạc nhiên: “Tô Nhược Tín, em đang nói linh tinh gì thế?! Chị, chị chị, anh ta, anh ta… Sao, sao có thể chứ?!”

“Nếu như chị không thích anh ấy thì nên nói rõ ràng.” Tô Nhược Tín thở dài như ông cụ: “Người này giống hệt chim ưng luôn đấy.”

“Hả?”

Ánh mắt Tô Nhược Tín nhìn thẳng vào cô: “Anh ấy đã để ý đến con mồi nào thì sẽ không bao giờ buông tay.”

Lạc Tòng Tâm: “Mẹ!”

Cô ngồi trên xe Đinh Bộ Trực, hai tay đặt trên đầu gối, cả người toát mồ hôi.

Tâm trí cô chỉ quẩn quanh mỗi câu nói của Tô Nhược Tín.

Anh là chim ưng.

Đã để ý đến con mồi nào.

Thì sẽ không bao giờ buông tay.

Không thể nào không thể nào không thể nào!!

Lạc Tòng Tâm lén nhìn gò má Đinh Bộ Trực.

Bóng đêm phủ xuống làm nhan sắc anh như được phủ thêm ánh sáng huyền ảo, như tranh như mộng.

Người đẹp thế này, người giàu thế này, người có năng lực thế này sao có thể vừa ý mình được??!!

Tô Nhược Tín chắc chắn bị ảo giác rồi…

Mặc dù Lạc Tòng Tâm rất không muốn thừa nhận nhưng chỉ số thông minh của Tô Nhược Tín thì cao hơn cô cả một đoạn dài dài.

Từ bé đến giờ, khả năng học tập của thằng bé đã cực kỳ khủng bố chứ đừng nói đến việc có thiên phú đánh piano, khiến người ta không thể theo kịp.

Bây giờ Lạc Tòng Tâm lại nhớ ra, hồi Tô Nhược Tín mới bốn tuổi, sau mấy buổi dạy thôi, giáo viên piano đã phải kinh ngạc.

“Em bé này chính là thiên tài mười năm khó gặp!”

Khi ấy mẹ và ba Tô mừng rỡ như điên, hai người ôm Tô Nhược Tín vừa hôn vừa nhảy cẫng lên.

Lạc Tòng Tâm đứng nhìn ở bên cạnh, trong tay là bài kiểm tra giữa kỳ. Đấy là bài thi môn toán với số điểm 49 đỏ chót, thầy còn viết bút đỏ in đậm lời phê trên trang giấy.

Mời phụ huynh!

Lạc Tòng Tâm không đành lòng đưa bài thi cho mẹ xem, nhìn mẹ vui vẻ hạnh phúc như vậy, đây là niềm hạnh phúc trên khuôn mặt mẹ mà mười năm qua cô chưa bao giờ được chứng kiến.

Một khắc ấy, cô đã hiểu.

Tô Nhược Tín đại diện cho niềm hy vọng và cuộc sống mới, còn cô chỉ khiến mẹ nhớ về quãng thời gian thống khổ khi xưa.

Có mẹ dịu dàng, có ba hiền hậu, có người con trai đáng yêu thông minh, đấy mới là một gia đình hoàn mỹ, mà cô chỉ là người ngoài ghé thăm.

Người như cô nên là cái loại nhìn qua đã biết cuộc đời sẽ như thế nào. Bước đầu xem mắt, bước tiếp kết hôn, sinh con, già đi, bệnh tật rồi đến bước cuối chết đi. Còn người rực rỡ như Đinh Bộ Trực, đoán chừng anh chỉ xuất hiện trong cuộc đời cô một quãng ngắn ngủi mà thôi, sau đó… biến mất.

Như vậy sẽ tốt vô cùng.

Đinh Bộ trực nhìn chằm chằm vào gương chiếu hậu, ngắm từng biểu cảm luân chuyển trên khuôn mặt Lạc Tòng Tâm mà khẽ thở dài.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Đinh Bộ Trực: Khổ cực cả ngày, xong mai lại đâu vào đấy, hỡi ôi tôi khổ quá mà.

**

------oOo------

Chương 20: Bi Kịch Khi Mua Quần Áo

Nguồn: EbookTruyen.Net

Mở mắt ra là con đường phồn hoa ở phía trước.

Dòng người nhộn nhịp, từng tiếng rao hàng vang mãi bên đường, có bé trai cầm trong tay cây kẹo hồ lô vừa chạy vừa hét, có mấy đứa

bé cũng đuổi theo phía sau, líu lo những khúc đồng dao.

“Bột màu thơm đây~”

“Túi hương bán ở đây này—-”

“Hạt dẻ ngào đường, hạt dẻ ngào đường đây!”

Trước mắt là một bóng hình thân quen.

Mái tóc dài, buộc thắt lưng, thanh kiếm dài treo ở bên hông, bàn tay tái nhợt che lên chuôi kiếm, đen trắng rõ ràng.

Trên người anh vẫn mặc bộ đồ đen nhưng chất vải nay đã khác, đó là loại được may bằng lụa với hoa văn tối màu, trên ống tay được thêu hoa văn màu bạc và trắng, vừa khiêm tốn vừa xa hoa.

Lạc Tòng Tâm đi sau lưng anh như rập khuôn, ngón tay cuộn lại thành nắm đấm nhỏ.

Anh đột ngột dừng bước, xoay người, đi tới cửa hàng phấn ở trước mặt rồi cầm lên một hộp phấn.

“Đẹp không?”

“Đẹp.” Lạc Tòng Tâm trả lời.

“Cái này thì sao?” Anh lại cầm lên một hộp khác.

“Cũng đẹp.”

“Vậy gói lại hết.”

Lạc Tòng Tâm muốn cầm lấy bọc thì bị anh tránh đi. Anh xách bọc tiếp tục đi lên phía trước, rẽ trái rồi lại rẽ phải, gần như đi qua sạp nào anh cũng dừng lại mua thêm mấy thứ, một bọc trong tay giờ thành năm bọc, rồi năm bọc lại thành tám bọc, mười bọc, mười sáu

bọc… Mấy bọc quơ quơ trên cánh tay anh nhìn còn hơi buồn cười.

“Tướng quân…” Rốt cuộc Lạc Tòng Tâm cũng không nhịn được nữa: “Mấy món này kém hơn trong cung rất nhiều, công chúa đều coi thường…”

Anh chợt dừng bước, xoay người bước đến gần Lạc Tòng Tâm. Cô hốt hoảng lùi về phía sau, nhìn chằm chằm xuống mặt đất, thấy ống giày đen của anh chỉ còn cách mũi chân mình có ba tấc.

“Những thứ này đều tặng cho em… Em – có thích không?”

Lạc Tòng Tâm mở mắt ra nhìn chằm chằm trần nhà hồi lâu thì phát hiện trong góc có một tấm mạng nhện.

Câu chuyện trong mơ đã tăng thêm diễn biến rồi, có nhân vật mới được mở khóa rồi ư?

Cô ngất ngưởng đi vào nhà vệ sinh, vừa ngồi xổm vừa phân loại cốt truyện.

Người mặc quần áo đen đã thành tướng quân. Còn có một người bạn là công chúa? Nhưng kể cả trong mơ đi nữa thì hình như anh ấy vẫn có ý với mình mà.

Diễn biến tiếp theo của câu chuyện này – ewwwwwww….

Chạy như điên chuyển sang hướng máu chó tam giác tình yêu hay gì…

Lạc Tòng Tâm cảm thấy mình không có thiên phú trong việc cải biên tác phẩm.

Điện thoại đổ chuông, mẹ Lạc gọi tới hỏi han.

“Con nói thật cho mẹ biết, con với Đinh tổng không có gì đúng không?”

“Không có gì cả.”

“Mẹ nghĩ mấy ngày rồi, thái độ của cậu ấy với con hôm đó làm mẹ cảm thấy cậu ấy có ý với con đấy.”

“Mẹ, mẹ thấy vẻ ngoài anh ấy như thế nào?”

“Đương nhiên là đẹp trai rồi!”

“Anh ấy là tinh anh của tập đoàn Đường thị, nghe nói là anh em với tổng giám đốc bên đó đấy.”

“À…”

“Anh ấy sống trong một căn hộ sang trọng, có giá 130 nghìn tệ một mét vuông.”

“!!!!”

“Con gái của mẹ vừa già vừa thất bại, tốt nghiệp đại học hạng ba, không tiền không xe không tài không sắc, mẹ thấy anh ấy có lý do gì mà nhìn trúng con được?”

“Có thể… Do cậu ấy mù?”

“…”

“Khụ, không sao, Tiểu Lạc à, cóc ba chân khó tìm chứ đàn ông hai chân nhan nhản khắp nơi. À hôm trước chú ba con để ý một người, mẹ cũng nhìn qua rồi, không tệ lắm đâu, hẹn tối thứ hai gặp mặt.”

“Thứ hai?”

“Đáng ra người ta hẹn cuối tuần nhưng bị mẹ đẩy sang thứ hai rồi, nhân lúc hôm nay được nghỉ thì con đi mua hai bộ quần áo đi. Ai ui, bình thường không nhìn ra, hôm trước con đứng cạnh Đinh tổng mẹ

mới thấy con mặc quần áo như đồ vỉa hè.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Không phải như nữa mà chính là đồ vỉa hè đó.

“Tiền con còn đủ không, mẹ phát lì xì cho.”

“Không cần đâu.” Lạc Tòng Tâm nói: “Tiền con đủ dùng.”

Mẹ Lạc im lặng mấy giây.

“Con không cần khách sáo với mẹ, mẹ là mẹ con.”

“Con không khách sáo, tiền còn vẫn đủ dùng thật.”

“… À, được… Vậy…”

“Thứ hai mẹ gửi địa điểm với thời gian xem mắt cho con.”

“Được.”

“Bái bai mẹ.”

“… Bái bai, nhớ ăn nhiều cơm vào…”

Lạc Tòng Tâm mở tài khoản ngân hàng trên điện thoại ra nhìn.

Số dư còn chưa tới năm nghìn tệ, cô đã tính hết tiền nhà, tiền nước, tiền điện thoại tháng này rồi, còn dư lại lác đác vài đồng.

Chả lẽ lại dùng tiền tiết kiệm để mua TV?

Lạc Tòng Tâm nhìn cái tường trống rỗng trước mặt.

Mặc dù bây giờ rất nhiều người thấy TV đã bị knock out khỏi lịch sử rồi, giờ nó chỉ thành một món đồ phát ra âm thanh lúc người ta

nghịch điện thoại mà thôi. Tuy nhiên cô vẫn luôn nghĩ rằng nhà không tivi sẽ không được gọi là nhà.

Cô vẫn luôn nhớ về hồi tiểu học, mỗi khi tan học về nhà sẽ mở tivi ngồi xem hoạt hình Doraemon. Chú mèo xanh béo ú bay vút lên bầu trời với cây chong chóng tre, cô ngồi trên sofa vừa xem vừa nhai đậu phộng, trong bếp còn vang lên tiếng mẹ xào rau.

Cửa nhà mở ra, bố xách túi đi vào gọi to: “Tiểu Lạc Lạc, bố về rồi đây!”

Ấy là những ký ức vui vẻ nhất của Lạc Tòng Tâm về người bố ruột của mình.

Hơn hai mươi năm qua, cô chưa bao giờ gặp lại ông, chẳng qua mỗi khi Tết đến sẽ nghe chú ba nói qua vài câu, chú nói sau khi bố kết hôn với người đàn bà đó thì sinh con trai, nhưng tiếc rằng nó là đứa không ra gì, suốt ngày đánh nhau nên bị nhốt vào đồn cả đống lần.

Khi nhắc đến chuyện này, chú ba rất hả hê cười lên sự đau khổ của người khác.

“Em gái mình may mắn quá, bây giờ có đủ cả trai cả gái, đứa nào đứa nấy cũng tài giỏi, Lạc Thịnh Thần đúng là thằng ngu, làm bậy làm bạ ở bên ngoài, đấy báo ứng đến rồi đấy!”

Lạc Tòng Tâm không có ấn tượng tốt về bố mình. Trong ấn tượng của cô, bố lúc nào cũng học hằn, nhất là mỗi khi ông nhìn cô.

Theo lời chú ba nói thì khi cô ra đời, ông nội biết tin cháu mình là con gái nên ông nội thậm chí còn từ chối không nhận cô vào gia phả của dòng họ, không đặt tên cho cô. Bố cũng không nói gì, ngay ngày hôm sau bố đã đặt tên cho cô.

Tòng Tâm.

Nghe theo lòng mình, sống thật thẳng thắn.

Đây không phải những gì bố kỳ vọng ở cô bởi cái tên này là thứ phản chiếu cuộc đời ông.

Ông tự nguyện từ chức, tự nguyện ngoại tình, tự nguyện ly hôn, tự nguyện dời đến thành phố khác bắt đầu cuộc sống mới.

Mà Lạc Tòng Tâm chính là người thừa kế hoàn toàn cái ý nghĩa của tên mình.

Kinh hãi tột độ.

Lạc Tòng Tâm kinh hãi cuối cùng vẫn ra ngoài mua quần áo. Bởi vì thẻ lương của cô bất ngờ nhận được một khoản tiền – 700 tệ với chú thích là phí mua sắm quần áo.

Đối với số tiền này, Lạc Tòng Tâm nhanh chóng xây dựng kế hoạch. 250 tệ mua quần áo, dành lại 450 tệ, số tiền chắt chiu để mua tivi sẽ chỉ còn 2000 tệ.

Lạc Tòng Tâm ngồi xe buýt đến trung tâm mua sắm uy tín nhất Xuân Thành, nơi này mặc dù hơi cũ nhưng thứ gì cũng có hết, giảm giá quanh năm, nếu bạn chăm chỉ lục sùng thì có khi còn mua được đồ với giá rẻ hơn cả trên taobao.

Lạc Tòng Tâm là khách quen ở đây và có con mắt khá tốt với mấy hàng nhái chất lượng cao. Trong mắt cô thì hàng thật hàng giả không quan trọng, rẻ và bền mới là điều tất yếu.

Vừa xuống xe Lạc Tòng Tâm đã chạy thẳng đến mấy tiệm quần áo cô thường hay mua, nhưng bi kịch là các cửa hàng đều đang giảm giá quần áo mùa hè nên đồ mùa thu chỉ nhỏ giọt, cô đi qua đi lại năm tầng khu trung tâm cũng không thu hoạch được gì. Nhìn đồng hồ thấy đã gần sáu giờ tối, Lạc Tòng Tâm buộc phải đổi “chiến trường” đến khu mua sắm ở phố đi bộ cách đây một cây số.

Mặc dù cách nhau rất gần nhưng giá tiền thì khác nhau một trời một

vực. Khu mua sắm trên phố đi bộ toàn là các nhà buôn bán lớn, giá quần áo nhà này lại đắt hơn nhà kia, đến cách thức mua bán của nhà này cũng khác nhà kia, một cái áo phông thôi cũng đã có giá từ 600 tới 700 tệ rồi.

Lạc Tòng Tâm rất mệt mỏi, cả người rất mỏi mệt. Nhất là khi cô thấy một cái váy xấu cực xấu mà bán tận 1500 tệ thì thân thể càng khó chịu hơn.

“Cô gái, chiếc váy này đang được giảm giá năm phần trăm, nếu không cô cứ thử qua xem thế nào rồi đăng ký thẻ hội viên của chúng tôi, còn được thêm sản phẩm tặng kèm.”

Nhân viên cực kỳ nhiệt tình khiến Lạc Tòng Tâm chạy mất dép, rẽ vào một cửa hàng ngay bên cạnh.

Phong cách ở đây còn thần kỳ hơn, đỏ, xanh lá, xanh dương, tím, tất cả các màu sắc được hòa trộn với nhau, tựa như hộp sơn acrylic 48 màu bị nổ tung vậy.

Phong cách này hình như rất hợp với chị La – Hả?!

Lạc Tòng Tâm thấy chị La đang đứng trước gương thử váy. Chiếc váy voan tuyệt đẹp ướm lên người chị tạo nên vẻ quyến rũ vô cùng.

Chị La cũng nhìn thấy Lạc Tòng Tâm: “Tiểu Lạc, em cũng đi mua sắm à!”

Lạc Tòng Tâm: “Ngày mai em phải đi xem mắt nên ra đây mua quần áo.”

“Mạ ôi, lần thứ bao nhiêu rồi?”

“Lần 106 ạ…”

“Em đang cố gắng lập kỷ lục Guiness có phải không?”

“Ha ha…”

Bên cạnh chị La còn có một chú khoảng sáu mươi tuổi và một bà lão tóc bạc trắng ngồi xe lăn với khuôn mặt vui vẻ.

“Đây là chồng chị còn đây là mẹ chị.” Chị La nhiệt tình giới thiệu.

“Chào chú, chào bạ ạ.” Lạc Tòng Tâm cười nói.

Chồng chị La nở nụ cười hòa ái, sống lưng thẳng tắp, tóc nhuộm đen tuyền, không hề thua người trẻ tuổi chút nào, chú đứng cạnh chị La rất xứng đôi vừa lứa.

Bà La thấy người quen của con gái nên kéo tay Lạc Tòng Tâm hết sức thân mật: “Cô gái nhỏ năm nay bao nhiêu rồi?”

“Bà ơi, năm nay cháu hai mươi bảy rồi.”

“Chồng cháu là ai thế?”

“Bà ơi cháu còn chưa có bạn trai.”

“À, được được được, không vội không vội.”

“Tiểu Lạc, em nhìn cái váy này đi, hợp với em phết đấy!” Chị La cầm một cái váy chạy tới.

Lạc Tòng Tâm nhìn qua mà suýt nữa ngã ngửa xuống đất.

Váy đỏ tím màu hoa vân anh, in hoa văn dân tộc, đã thế còn lộ vai.

“Chị La, em không mặc được thế này.”

“Người trẻ phải mặc mấy thứ tươi trẻ chứ, đừng có lúc nào cũng mặc đồ xám làm gì, trông mất hết sức sống.” Chị La vừa nói vừa nhét váy vào tay Lạc Tòng Tâm.

“Mặc váy hoa này xinh lắm.” Bà La cười vui vẻ hỏi: “Cô gái nhỏ, năm nay cháu bao nhiêu rồi?”

Lạc Tòng Tâm ngạc nhiên sững lại.

“Hai mươi bảy rồi.” Chồng chị La cười ha hả tiếp lời.

Bà La: “Có bạn trai chưa?”

Chồng chị La: “Chưa có đâu mẹ.”

“À à, tốt, không vội không vội.”

Lạc Tòng Tâm nhìn về phái chị La.

Chị La mỉm cười: “Alzheimer, mười năm rồi.”

Lạc Tòng Tâm: “… À…”

“Mẹ, mẹ thấy váy này đẹp không?” Chị La xoay một vòng trước mặt bà La, chiếc váy sáng màu óng ánh dưới lớp đèn.

“Đẹp.” Bà La cười nói: “Đi nhảy mặc cái này là đẹp nhất.”

“Thế mua cái này nhé?”

“Đẹp.”

Chị La vui tươi hớn hở đi thanh toán, Lạc Tòng Tâm nhìn về phía chồng chị La.

“Mẹ vợ quên rất nhiều chuyện nhưng chuyện bà nhớ rõ nhất ấy là con gái thích mặc váy hoa đi nhảy.” Chồng chị La nhẹ giọng nói: “A Mai nhảy mười năm rồi.”

Lạc Tòng Tâm cười: “Chị La là nghệ thuật gia nổi tiếng ở công ty bọn cháu.”

Chồng chị La cũng cười: “Đó là điều đương nhiên.”

“A Kiện!” Bà La đột nhiên đứng dậy khỏi xe lăn.

Chồng chị La và Lạc Tòng Tâm sợ hãi vội vàng ra đỡ bà nhưng bà La lại gắng gượng muốn tránh thoát, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm ra bên ngoài cửa tiệm, miệng bà gọi to: “A Kiện! A Kiện! A Kiện!”

“Mẹ!” Chị La cuống cuồng chạy tới: “Sao thế ạ!?!”

“A Kiện! A Kiện!” Bà La chỉ ra cửa gọi to.

Lạc Tòng Tâm: “A Kiện là ai vậy ạ?”

Chồng chị La: “Bố chồng đã mất của chú.”

“Mẹ, bố đang ở nhà mà, không có ở đây đâu—” Chị La vội vã trấn an bà La: “Mẹ nhìn nhầm rồi.”

“Ở nhà sao? Đúng, ông ấy đang ở nhà chờ mẹ về đây…” Bà La im lặng mấy giây rồi lại kích động, vui vẻ hạnh phúc in hết lên khuôn mặt: “A Kiện! A Kiện!”

“Chị La?” Một thanh âm truyền tới ngoài cửa.

Lạc Tòng Tâm quay đầu, cô nhìn thấy Đinh Bộ Trực mặc bộ thể thao màu đen, tay trái anh cầm túi xách của phụ nữ, tay phải thì bị một người đẹp nổi bần bật ôm chặt.

Không khí như ngưng lại, đặc quánh đến mức Lạc Tòng Tâm không thể nào thở nổi. Đau đớn sộc vào tim tựa hàng triệu mũi tên bắn thẳng vào người.

Lạc Tòng Tâm chợt siết chặt ngón tay, móng tay hằn sâu vào lòng bàn tay. Cảm giác đau đớn đã biến mất, giờ cô có thể thở được rồi.

Cảm giác vừa rồi giống hệt như trong giấc mơ của cô vậy…

Kỳ lạ quá!

Lạc Tòng Tâm nhìn Đinh Bộ Trực với ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ. Biểu cảm trên mặt Đinh Bộ Trực cũng trở nên quái lạ. Anh trợn mắt, môi mấp máy, giây tiếp theo anh chợt rút cánh tay ra khỏi người đẹp, vứt luôn túi xách cho cô gái, bước hai bước, hai tay nhét vào túi quần.

“Lạc Tòng Tâm, em cũng ở đây à.” Khi nói câu này anh đã khôi phục lại dáng vẻ của Ngọc Diện Diêm Vương vô cảm ngày thường, chẳng qua có cao giọng hơn tí thôi.

Chị đẹp đứng bên cạnh anh hình như bị chấn động mạnh, tay xách túi, ánh mắt quay mòng mòng mấy vòng rồi dừng lại trên người Lạc Tòng Tâm.

“Có phải em là – Lạc Tòng Tâm chi nhánh công ty Xuân Thành?”

Người đẹp mặc bộ thể thao màu trắng, mái tóc dài búi vội trên đầu, mặc dù cô ấy để mặt mộc nhưng làn da vẫn trắng như tuyết, đôi mắt đen láy khiến người ta liên tưởng đến thú cưng vô cùng đáng yêu.

Sao… Quen mắt thế nhờ.

Lạc Tòng Tâm: “Xin chào, tôi là Lạc Tòng Tâm, xin hỏi cô là—”

“Wowwwww!!” Người đẹp nắm chặt tay Lạc Tòng Tâm: “Xin chào, chị là Đường Cam Du.”

Đường Cam Du?!

Đây không phải là – em gái của ảnh đế Đường Cam Lan, thành viên trẻ tuổi nhất ban giám đốc tập đoàn Đường thị đấy chứ?!

“Đường tổng, xin chào.” Lạc Tòng Tâm và chị La gật đầu.

“Chào mọi người.” Đường Cam Du quơ quơ tay: “Chào bà ạ.”

Bà La không nhìn Đường Cam Du mà ánh mắt bà chỉ nhìn chằm chằm Đinh Bộ Trực.

“A Kiện.” Bà La ngoắc tay: “Tới đây, để cho tôi nhìn ông một chút.”

Đinh Bộ Trực quay qua nhìn chị La.

Chị La: “Khụ, xin lỗi, mẹ tôi có vấn đề về trí nhớ…”

“Mẹ, chúng ta về nhà thôi, buổi tối còn xem Tiểu Mai nhảy nữa.” Chồng chị La nói.

“A Kiện, A Kiện!” Bà La liều mạng đưa tay về phía trước.

Ánh mắt Đinh Bộ Trực khẽ động, bước lên phía trước.

“Đinh tổng, chúng tôi đi trước!” Chị La liếc chồng mình ám hiệu rồi cả hai đẩy xe lăn chạy nhanh như làn khói.

Trong cửa hàng chỉ còn lại Đinh Bộ Trực, Đường Cam Du với Lạc Tòng Tâm đang trợn trừng mắt.

“Cô gái, cô còn muốn thử chiếc váy này chứ?” Nhân viên bán hàng đi tới hỏi.

“Không cần, cảm ơn.” Lạc Tòng Tâm vội vã bước ra ngoài: “Đinh tổng, Đường tổng, vậy tôi về trước—”

“Chiếc váy này rất hợp với em.”

Một chiếc váy voan màu xanh da trời đặt ngang qua mặt Lạc Tòng Tâm, có lẽ đây là chiếc váy mộc mạc nhất trong cửa hàng này, nó nằm trong bàn tay trắng nhợt của Đinh Bộ Trực hệt như một dòng suối xanh mát.

Da mặt Lạc Tòng Tâm co quắp.

“Cảm ơn Đinh tổng, tôi thấy không hợp lắm.”

“Rất đẹp đó, em thử xem sao!” Đường Cam Du một tay cầm váy, một tay nắm Lạc Tòng Tâm đi thẳng vào khu thử đồ: “Có mấy món ở bên kia chị cũng phải thử mới được”

Lạc Tòng Tâm bị nhét vào phòng thay đồ, phòng bên cạnh là Đường Cam Du. Phòng thay đồ này vừa nhỏ vừa hẹp khiến cô cảm thấy khó thở, thêm cả chóng mặt nhức đầu.

“Tiểu Lạc à, em quen Đinh Bộ Trực được bao lâu rồi?”

“Anh ấy ở công ty vẫn giữ cái mặt như quan tài kia sao?”

“Nghe nói Hứa tổng ở công ty nào đó còn đến tận Xuân Thành theo đuổi anh ấy, em gặp anh ta bao giờ chưa?”

“Chị mới đến Xuân Thành hai lần thôi, ở đây có món gì ngon không?”

“Tiểu Lạc, sao em không nói chuyện?”

Đường tổng à, chị cứ nói liến thoắng thế này thì em làm gì có chỗ mà chen vào.

Lạc Tòng Tâm tự dưng nhớ tới mấy bài phỏng vấn Đường Cam Lan trước kia, lúc ấy chị cũng thao thao bất tuyệt nói không ngừng nghỉ như bây giờ.

Chẳng lẽ người họ Đường ai cũng lắm lời vậy à?!

Lạc Tòng Tâm tăng tốc, thay váy thật nhanh rồi kéo rèm đi ra ngoài.

Đinh Bộ Trực đang ngồi trên sofa nhìn điện thoại bỗng ngẩng đầu

lên. Trong khắc ấy, có ánh sáng một xẹt qua ánh mắt càng tôn thêm đôi mắt màu hổ phách của anh.

Anh cười, hơi nghiêng đầu nhìn, dường như hàng mi anh cũng đang mỉm cười.

Anh nói: “Đẹp lắm.”

Khuôn mặt Lạc Tòng Tâm bỗng nóng lên.

“Bụp bụp.”

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng rèm chập vào nhau, chỉ thấy Đường Cam Du nhanh chóng lôi điện thoại ra với vẻ mặt vô cùng kích động.

“Ôi má ơi! Ngọc Diện Diêm Vương cười kìa! Đã thế còn không cười mỉm, không phải cười mỉm luôn! Thế giới này bị điên rồi!”

Tiếng điện thoại vang lên không ngừng, tất cả đều là âm thanh của wechat đồng thời điện thoại Đinh Bộ Trực cũng đổ chuông.

Đinh Bộ Trực cầm máy lên nhìn, hai mắt nhắm lại rồi khóa màn hình, đứng dậy đi ra trước quầy.

“Váy xanh này bao nhiêu tiền?”

Nhân viên thanh toán nhìn Đinh Bộ Trực không rời mắt, nói mà mặt đỏ bừng: “3800 tệ, đăng ký thẻ thành viên sẽ được giảm giá thưa anh.”

“Không cần.” Đinh Bộ Trực giơ điện thoại lên.

“Đinh tổng.” Lạc Tòng Tâm vội vàng chạy tới: “Không không không không không không—-”

“Gói lại cả hai cho tôi.” Đường Cam Du đi tới nói: “Quét điện thoại

của tớ ý, coi như là quà xin lỗi Tiểu Lạc.”

Đinh Bộ Trực híp mắt: “Cậu nói cái gì—”

“Tiểu Lạc, quần tất đen trong xe A Trực lần trước là của chị đấy.” Đường Cam Du nói: “Em đừng hiểu nhầm gì hết nhé!”

“Đường Cam Du!” Đinh Bộ Trực chắn trước mặt Lạc Tòng Tâm: “Cậu ngậm miệng lại!”

Đường Cam Du lộ ra vẻ mặt như hồ ly, trao cho Lạc Tòng Tâm ánh mắt quyến rũ: “Lần sau nếu có dịp thì chúng ta ăn cơm với nhau nhé, trò chuyện về A Trực cái nhỉ, em thấy thế nào?!”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Không, mị không muốn trò chuyện!

Đường Cam Du đi rồi.

Lạc Tòng Tâm ôm chiếc váy trị giá 3800 tệ, yên lặng đi sau lưng Đinh Bộ Trực. Anh bước đi trên sàn nhà lát bằng cẩm thạch sáng bóng, bóng lưng đen thẳng tắp như cột cờ.

Lạc Tòng Tâm nhìn, nhìn, bóng lưng trước mắt dần dần dung hợp với cảnh tượng trong giấc mơ cô.

Chắc chắn vì thấy Đường tổng bất ngờ quá nên não bộ bị đình chỉ hoạt động như này!

Lạc Tòng Tâm đập đập đầu mình điên cuồng.

“Lạc Tòng Tâm.”

Cô ngẩng đầu: “Hả?”

Mặt Đinh Bộ Trực bỗng phóng đại hẳn lên, Lạc Tòng Tâm vừa ngửa

về phía sau đã bị anh kéo lại.

Anh giữ khuỷu tay cô bằng một tay, anh hơi cúi đầu nhìn cô, hàng mi dài cong vút hơi run lên, ánh đèn phả xuống làm gương mặt anh sáng như ngọc.

Hơi thở của Lạc Tòng Tâm biến mất.

Nhịp tim đập thình thịch của Lạc Tòng Tâm biến mất.

Não của Lạc Tòng Tâm biến mất.

Cô ngơ ngác nhìn gương mặt Đinh Bộ Trực hơi đỏ lên, cả người như rơi vào một giấc mộng ngập sắc hồng, mềm mại, ảo giác, sợ hãi, đau tim…

Đinh Bộ Trực buông tay cô, quay đầu nhìn chằm chằm khinh khí cầu trong tủ kính.

“Đường Cam Du là bạn học của tôi.”

“Ồ?”

“Lần trước cô ấy đến Xuân Thành, tôi nhận điện thoại, quần tất là… Em có nghe không?”

“À… Có…” Lạc Tòng Tâm dời mắt, cứng cổ nhìn bốn xung quanh: “Đinh tổng, tạm biệt.”

“Chờ—”

Lạc Tòng Tâm chạy hết công suất ra ngoài, bỏ lại tiếng gọi của Đinh Bộ Trực ở sau lưng.

Cô chạy rất nhanh, hình như còn nhanh hơn cả lần chạy 800m nhanh nhất trong những năm tháng đại học, cô chạy về nhà, chui tọt vào phòng ngủ, quấn chăn bọc quanh người mình.

Tim cô vẫn còn nỗi đau mơ hồ như bị một bàn tay thon dài bóp thật chặt.

Ấy là tay của Đinh Bộ Trực.

Lạc Tòng Tâm điên cuồng nhắm mắt, ngã xuống giường, không còn gì để mất.

Xong rồi!

Mình thích Ngọc Diện Diêm Vương mất rồi!

------oOo------

Chương 21: Bi Kịch Buổi Xem Mắt Thứ 106

Nguồn: EbookTruyen.Net

Tại sao người ta lại có thể thích một người khác biệt hoàn toàn với mình như vậy?

Đây là một vấn đề rất ảo diệu.

Đặc biệt là khi ở trong cái thời đại vội vã bây giờ. Thích một người có rất nhiều nguyên nhân, ví dụ như: gia thế, trình độ học vấn, tính cách, sở thích, giọng nói, duyên phận,…

Trước kia Lạc Tòng Tâm cũng từng thích vài người. Ví dụ như cậu bạn mặc áo sơ mi trắng của những năm tháng cấp ba hay như thần tượng mà cô theo đuổi thời đại học.

Khi thích một ai đó, ánh mắt ta cũng ngập tràn bóng hình người ấy, mỗi lần gặp anh, con tim đong đầy hạnh phúc và yêu thương, tựa như từng khắc từng khắc đều muốn tuôn trào.

Song lại chẳng thể kéo dài được bao lâu.

Với bạn nam hồi cấp ba, yêu thầm được hơn một năm, sau khi tốt nghiệp cả hai mất liên lạc thế nên chẳng giải quyết được gì.

Hồi đại học theo đuổi idol thì cô có đến tận ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám thần tượng, thời gian theo đuổi dài nhất cũng chỉ đến nửa năm, ngắn nhất còn không qua được một tháng, bây giờ nghĩ lại thì thấy cái mình thích cũng chỉ là hình ảnh phản chiếu của người ấy mà thôi.

Thích thì rầm rộ ồ ạt, đến khi không thích thì quay lưng hững hờ.

Có lẽ đây cũng là tốc độ khi yêu của người hiện đại ngày nay.

Lạc Tòng Tâm suy nghĩ một cách nghiêm túc.

Sao cô phải đi thích Đinh Bộ Trực chứ?

Suy nghĩ đến hai tiếng đồng hồ, cuối cùng đã đưa ra được kết luận – bởi vì khuôn mặt anh.

Dù sao thì cái người kia vừa độc mồm độc miệng lại còn bới lông tìm vết, khiến người ta không sao mà thích nổi, cái duy nhất thích được chỉ có mặt đẹp thôi, anh đứng im một chỗ liếc mắt cũng đủ làm tim cô đập rộn ràng rồi.

Suy nghĩ được thông suốt giúp Lạc Tòng Tâm thở phào nhẹ nhõm.

Dựa theo kinh nghiệm theo đuổi idol của cô, nếu như cô thích một người vì vẻ ngoài thì thời gian kéo dài cũng chỉ đến ba tháng mà thôi.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì đợi đến mùa xuân năm sau, Đinh Bộ Trực đã trở thành đóa hoa của ngày hôm qua trong lòng cô rồi.

Lạc Tòng Tâm yên chí thoải mái ngủ một giấc đến sáng, thậm chí

còn không nằm mơ.

Sáng sớm thức giấc với ánh ban mai dịu dàng, một ngày mới lại được bắt đầu.

Lạc Tòng Tâm quấn quýt trước gương một lúc lâu, cuối cùng vẫn mặc chiếc váy xanh hôm qua vừa mua lên người.

Bí quyết để quên bức tường cũ là phải sơn tường mới.

Vì vậy xem mắt là điều cần thiết.

“Chu choa, Tiểu Lạc, váy xinh quá đi mất, hôm qua mới mua phải không?”

Vừa vào phòng làm việc chị La đã chạy ra đón, kéo Lạc Tòng Tâm xoay một vòng, chị gật đầu lia lịa: “Thấy chưa, cô gái nhỏ vẫn còn trẻ thì nên mặc như thế này, đẹp!”

Lạc Tòng Tâm: “Cảm ơn chị La.”

“À—” Chị La thấp giọng: “Hôm qua sao Đinh tổng lại đi với Đường tổng thế? Chị đi rồi em có thám thính được tin gì không?’

“Quần tất đen trong xe A Trực lần trước là của chị đấy, em đừng hiểu nhầm gì hết nhé~”

Giọng nói Đường Cam Du bỗng vang lên mà không hề báo trước, tim Lạc Tòng Tâm thịch một tiếng, đau đớn lại trỗi dậy li ti.

“Bọn họ…” Cô hít một hơi, ép buộc bản thân phải mặc kệ cảm giác này: “Chắc quan hệ bọn họ tốt lắm.”

“Hai người đang nói về Đường Cam Du với Đinh tổng à?” Lữ Quang Minh cũng bu lại, giơ điện thoại lên: “Không phải cái này chứ ạ?”

Trên màn hình là một tin giải trí, tiêu đề cực kỳ bắt mắt.

[Bạn trai thần bí của Đường Cam Du bước ra ngoài ánh sáng!]

Bên dưới là chín cái ảnh mờ mờ ảo ảo, Đường Cam Du ôm cánh tay một người đàn ông đi dạo trong trung tâm mua sắm vàng rực ánh đèn. Quần áo hai người mặc giống hệt những gì Lạc Tòng Tâm thấy ngày hôm qua.

Chị La: “Quào, lên tin nóng luôn.”

Lạc Tòng Tâm cười gượng rồi trở về bàn làm việc.

“Chào buổi sáng.” Lý Thái Bình cầm bình tưới cây đi tới: “Hôm qua chú có gửi một khoản tiền trợ cấp quần áo đấy, hy vọng mọi người có thể… Ối giời, Tiểu Lạc đã mặc váy mới rồi!”

Lữ Quang Minh: “Giám đốc Lý, sao đột nhiên lại có tiền hỗ trợ quần áo thế ạ?”

“Chú nghe nói trong quý tới sẽ có người được chọn để đi đào tạo ở trụ sở chính của tập đoàn nên có lẽ đó là phúc lợi của công ty đấy.” Lý Thái Bình: “Con gái chú vẫn còn đang học lớp mười một nên nhường cơ hội này cho mọi người.”

Lữ Quang Minh: “Cảm ơn giám đốc Lý, cháu nhất định sẽ không phụ lòng mong đợi của tổ chức!”

Chị La: “Đi đi đi, bàn về trình độ lẫn đức hạnh thì chắc chắn phải là chị, không thì cũng nên là Tiểu Lạc đấy, em thấy có đúng không Tiểu Lạc?”

Lạc Tòng Tâm cười cười, không lên tiếng đáp lại.

“Chào mọi người.” Đinh Bộ Trực đi vào phòng làm việc.

“Chào Đinh tổng.”

Lạc Tòng Tâm sắp nhảy cẫng người lên, chân đập vào bàn cái rầm một tiếng.

Ánh mắt Đinh Bộ Trực dừng trên người cô, đôi mắt anh khẽ lóe sáng, khóe miệng cong lên: “Mười phút nữa bắt đầu họp.”

Đinh Bộ Trực đi vào phòng làm việc, Lữ Quang Minh, Lý Thái Bình và chị La thì phấn khích không thôi.

Lữ Quang Minh: “Cảm giác hôm nay tâm trạng Đinh tổng cực kỳ tốt.”

Lý Thái Bình: “Có phải do chú già rồi không, tại chú vừa thấy Đinh tổng cười.”

Chị La: “Chú không hoa mắt đâu, tôi cũng nhìn thấy.”

Ba người sáu mắt nhìn nhau: “Quả nhiên là Đinh tổng, cười lên đẹp trai quá đi mất.”

Lạc Tòng Tâm nhắm mắt, yên lặng ngồi xuống, tay ôm trước ngực.

Không có chuyện gì thì đừng cười lên như vậy! Tim tui hông chịu nỗi anh có hỉu hôn!

Một ngày làm việc kết thúc mà không có bất cứ nguy hiểm cận kề.

Lạc Tòng Tâm gần như phải đếm từng giây từng phút đợi đến lúc tan làm, kim giây vừa nhảy đến 17:00 đã vọt ra khỏi phòng đi chấm công, còn không kịp đợi máy tính tắt.

Một tiếng trước, mẹ Lạc đã nhắn tin cho cô thông báo địa điểm xem mắt, còn thêm cả bản giới thiệu đơn giản về đối tượng hẹn hò lần này.

Số 106 tên là Vương Minh Phi – 36 tuổi, bí thư của Trường Đại học Mở Trung Quốc, tính cách thẳng thắn, bên dưới còn kèm theo một tấm ảnh cá nhân.

Người đàn ông trong bức ảnh khá giản dị, mặc áo sơ mi trắng và quần tây, thắt lưng siết chặt bụng dưới, trông có hơi hướng của người bụng ních đầy thịt rượu.

Lạc Tòng Tâm chỉ nhìn một lần đã tắt luôn điện thoại, ngồi trên bàn tự thôi miên bản thân.

Không được trông mặt mà bắt hình dong! Không được trông mặt mà bắt hình dong!

“Cô là Lạc Tòng Tâm đúng không, may quá may quá!”

Một người đàn ông hùng hổ ngồi ở bàn đối diện, mặt mày vui vẻ cười lộ ra tám cái răng.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Đũy mẹ!

Anh ta còn nặng hơn trong hình ít nhất 15 cân, mặc dù cũng đang mặc áo phông trắng như trong ảnh nhưng quần áo phải chống đỡ với khối mỡ trong cơ thể nên trông cực kỳ nhàu nhĩ, tựa như một khoanh thịt tròn vo. Ngũ quan thì – nói thật, Lạc Tòng Tâm còn không thấy rõ, cô chỉ cảm thấy loáng thoáng một cục bột đang lắc lư trước mắt mình.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Thẩm mỹ của chú ba càng ngày càng khó hiểu.

Buổi xem mắt chính thức được bắt đầu.

Bước đầu tiên, cười chào hỏi thăm sức khỏe nhau.

Lạc Tòng Tâm: “Chào anh, tôi cảm thấy anh đang rất vui.”

Vương Minh Phi: “Cô không đẹp như trong ảnh, còn gầy hơn cả trên hình, tôi cảm thấy phụ nữ nên đầy đặn chút mới tốt.”

Lạc Tòng Tâm: À à.

Bước thứ hai, dò xét gia sản của đối phương.

Vương Minh Phi: “Bây giờ cô đang làm chực vụ gì thế? Lương bao nhiêu tiền vậy? Tôi nhớ cô bây giờ đã 27 rồi, tuổi này thì hẳn nên làm đến chức giám đốc rồi nhỉ, nhưng tôi thấy không cần thiết, đàn bà mà, điều quan trọng nhất cuộc đời vẫn là giúp chồng dạy con, sau khi kết hôn thì cô hãy từ chức, ở nhà làm nội trợ, sinh con, dù sao tiền lương một tháng của tôi tận hơn 10 nghìn tệ, nuôi các cô cũng không thành vấn đề. Bây giờ Trung Quốc đã đề xuất gia đình sinh hai con rồi, tôi cảm thấy đứa đầu tiên nên sinh con gái, đứa thì hai thì sinh con trai là tốt nhất, sau này chị gái còn có thể giúp đỡ em trai… Bla bla blo blo quác quác…”

Khóe miệng số 106 còn đọng cả nước dãi, xong anh ta còn há miệng ra nữa chứ, mà nước dãi càng để lâu thì càng có thể ngửi thấy mùi thôi thối.

Lạc Tòng Tâm cầm ly nước bằng hai tay, cổ họng như bị xương cá mắc ngang qua vậy.

Không phải cô chưa bao giờ gặp phải đối tượng hẹn hò như thế này, thậm chí cô còn gặp nhiều trường hợp lạ lùng hơn này nhiều, nhưng lần nào cô cũng có thể đối phó bằng gương mặt vô cảm, thế nhưng lần này Lạc Tòng Tâm lại cảm thấy mình như ngồi trên đống lửa.

Gương mặt quá đỗi đẹp trai của Đinh Bộ Trực cứ phiêu du trước mắt cô như ma quỷ xua mãi không tan.

Lạc Tòng Tâm thầm thở dài, cảm nhận được đủ đầy cái gọi là thanh đạm sang xa xỉ thì dễ nhưng xa xỉ về thanh đạm thì khó đến nhường nào.

“Tiểu Lạc à, tôi cảm thấy chúng ta rất có tiếng nói chung, không thì chốc nữa chúng ta đi xem phim, sau đó đi hát karaoke rồi tối tôi đưa cô về? Cô thấy thế nào?”

Không biết số 106 lấy đâu ra tự tin mà đề nghị như vậy.

Lạc Tòng Tâm nở nụ cười giả tạo không thể kiềm chế được.

“Không cần, ngày mai tôi còn phải đi làm sớm.”

“Đừng khách sáo như thế, dù sao hai chúng ta cũng phải nói đến chuyện kết hôn—”

Số 106 vui vẻ hạnh phúc, tay còn bò qua bàn sờ soạng tay Lạc Tòng Tâm.

Chán ghét trào lên trong dạ dày Lạc Tòng Tâm khiến cô phải đứng dậy.

“Tôi đi trước!”

“Đừng mà, hai ta đang nói chuyện vui vẻ mà—”

Số 106 đứng dậy dang hai cánh tay ra cản Lạc Tòng Tâm.

Đúng lúc đó có một bàn tay ở phía sau Lạc Tòng Tâm nắm lấy khuỷu tay cô rồi kéo mạnh cô về phía sau.

Lưng cô va vào lòng ai đó, một mùi hương mát lạnh nhưng hòa với máu tanh bỗng phủ kín đầu cô.

“Dám về sớm, trừ 100 tệ.”

Đinh Bộ Trực!

Số 106 sửng sốt vội lùi về phía sau hai bước.

“Anh, anh là—”

Đinh Bộ Trực tiến lên phía trước ôm Lạc Tòng Tâm đứng bên mình.

Mặt anh lạnh như sương, ánh mắt trong trẻo dọa người.

“Tuần trước tôi vừa ăn cơm với ba mẹ cô ấy.”

Số 106: “Gì?!”

Lạc Tòng Tâm: “Hả?!”

“Váy cô ấy đang mặc là do tôi chọn.”

Số 2016: “Vãi?!”

Lạc Tòng Tâm: “Hả hả!!”

Đinh Bộ Trực nhìn về phía Lạc Tòng Tâm: “Chả lẽ không đúng à?”

Lạc Tòng Tâm: “Gì—”

“Cô Lạc, cô không biết nghĩ ư, nếu cô đã có bạn trai rồi sao lại đến đây xem mắt làm gì?!!” Số 106 rống lên.

“Hả! Chuyện này… Chuyện này… Không phải!” Lạc Tòng Tâm hốt hoảng xua xua tay nhưng đã bị Đinh Bộ Trực nắm chặt bàn tay.

Anh nói: “Mong anh cút cho.”

Số 106 buồn bã chạy đi.

Lạc Tòng Tâm cứng người ngồi một chỗ, vừa thấm thía vừa hoài nghi đời người.

Đinh Bộ Trực ngồi bên cạnh cô, anh cởi cúc áo, nới lỏng cà vạt, anh cầm cốc nước của cô đổ sang ly nước khác rồi đập ly nước cái cộp

xuống bàn.

Lạc Tòng Tâm hơi chột dạ, cổ còn rụt lại.

Không đúng! Mình cần gì phải chột dạ?!

Lạc Tòng Tâm lại ngồi thẳng eo.

Đinh Bộ Trực híp mắt: “Nghe nói đây là lần xem mắt thứ 106 của em?”

Lạc Tòng Tâm: “Đây là chuyện riêng của tôi.”

Đinh Bộ Trực bất ngờ, mắt lại híp vào, khóe miệng anh hơi nhếch lên, đôi mắt nheo lại, ánh mắt anh như đang ẩn giấu một hố băng rộng hai mươi nghìn mét vuông, lạnh lẽo chết người.

Lạc Tòng Tâm dựng hết cả tóc gáy.

Mặc dù Đinh Không Trực đang cười nhưng sao cô cứ có cảm giác – nguy hiểm rập rình thế nhỉ?

“Thế Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, anh muốn uống gì? Cà phê? Trà? Hay coca?” Lạc Tòng Tâm lập tức chọn thiệt thòi về mình.

Đinh Bộ Trực không lên tiếng, chỉ lôi điện thoại ra ấn vài cái.

Cùng lúc ấy, điện thoại Lạc Tòng Tâm đổ chuông, lại là tài liệu Đinh Bộ Trực gửi tới.

Tóm tắt các trường hợp nổi bật về hoạt động đô thị quốc gia năm 2018 – 2019 (300 trường hợp)

Đinh Bộ Trực: “Phân tích mười nghìn chữ các trường hợp này, sáng mai nộp cho tôi.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Lạc Tòng Tâm: Để chụy đây mèo méo meo cho mấy phát &%**%!!!!!

Cô nhắm mắt, uống thêm ngụm nước, lại nhắm mắt, lại uống thêm mấy ngụm nước nữa.

Nước dọc theo cổ họng chảy vào dạ dày mang đến sự mát lành, nhưng trong lòng cô lại bốc hỏa.

“Đinh tổng.” Lạc Tòng Tâm nói: “Anh đang lôi việc công ra giải quyết việc tư.”

“À thế à?” Đinh Bộ Trực ép người tới: “Thế em cảm thấy việc tư của tôi là gì?”

Cà vạt được anh nới lỏng nên cổ anh bị lộ ra, lúc nói chuyện, yết hầu anh còn khẽ lăn khiến Lạc Tòng Tâm còn nghe thấy cả tiếng anh nuốt nước bọt.

Cô cũng nuốt nước bọt theo anh, muốn lùi về phía sau nhưng sau lưng là cửa sổ mất rồi nên không thể lui được nữa.

Đinh Bộ Trực không tiến về phía trước, anh cúi mắt, hàng mi dày che đi đôi mắt anh, chỉ còn thấy ánh sáng lập lòe.

“Tôi có việc tư thật.” Giọng nói anh run rẩy như đang đầu độc người nghe: “Đấy là—”

“Tôi có việc, đi trước đây!” Lạc Tòng Tâm chợt nhảy bật lên, đầu cô như bị đập phải thứ gì đó nhưng cô cũng chẳng thèm để ý tới nó nữa, che đầu cầm túi chạy như bay ra khỏi cửa.

Trong tiệm cà phê giờ chỉ còn một mảnh lặng yên, tất cả mọi người im ắng nhìn Lạc Tòng Tâm chạy như điên ra khỏi tiệm rồi lại im ắng nhìn về phía Đinh Bộ Trực.

Đinh Bộ Trực che mũi, mắt giật điên cuồng, có máu từ từ nhỏ giọt xuống tay anh.

Là máu mũi, người nào đó vừa bị Lạc Tòng Tâm hung hăng đập đầu vào mũi—

Người hóng hớt xem thì chỉ biết nhịn cười, có người còn bật cười thành tiếng.

“Quý khách, xin hỏi quý khách có cần khăn giấy không?” Nhân viên nhịn cười tiến đến hỏi han.

“Không cần.” Đinh Bộ Trực che mũi đứng dậy.

“Thưa anh.” Nhân viên nói tiếp: “Vừa nãy hai vị khách kia còn chưa trả tiền cà phê, hết tổng cộng 526 tệ.”

Đinh Bộ Trực: “…”

*

Lạc Tòng Tâm nhận ra cô đang đứng ở trong vườn hoa cổ xưa với một giỏ hoa ở trong tay, có rất nhiều thị nữ mặc trang phục thời xưa đang đi bộ cách đấy không xa.

Lần mơ này lại có thêm diễn viên quần chúng cơ đấy.

Lạc Tòng Tâm nhìn bốn xung quanh mà mịt mờ.

Nên đi đâu bây giờ?

“Cái gì, ngươi nói người kia là nàng sao?”

“Nực cười, loại thân phận như nàng ta với cái vẻ ngoài như thế thì cũng chẳng xứng đi xách giày cho tướng quân!”

“Chao ôi, đừng nói như vậy chớ, người ta cũng là con gái nhà quyền

quý.”

“Cha chỉ là một viên quan nhỏ mà cũng xứng với chức con gái nhà quyền quý ư?”

“Nghe nói tướng quân đối xử với nàng rất khác!”

“Vì tướng quân thương hại nàng ta đấy!”

“Hoặc do bản thân không có liêm khiết mới dám đi câu kết với tướng quân đại nhân.”

“Giống hệt cha vậy, không cần thể diện luôn.”

Giọng các nàng không lớn nhưng cũng chẳng nhỏ, rõ ràng đang xì xầm cho Lạc Tòng Tâm nghe thấy.

Một nỗi buồn sâu thẳm từ trái tim chộn rộn ngoi lên, cô cảm nhận được ánh mắt mình cay cay, cô vội vàng cúi đầu, giả vờ như mình chưa nghe thấy bất cứ điều gì, bước thật nhanh về phía trước.

Đột nhiên cô vấp chân phải thứ gì đó khiến cả người mất thăng bằng, ngã uỵch xuống đất.

“Ai ui, ngươi đi bộ mà có mắt như mù à?”

“Hạ tiện, không đi được thì đừng đi.”

“Ai ui ai ui, dẫm phải chân ta, đau quá đi mất, ta muốn người bồi – A!”

Xung quang bỗng im phăng phắc.

Một đôi giày da được thêu hoa văn bằng bạc ở hai bên xuất hiện trước mặt Lạc Tòng Tâm.

“Tham kiến tướng quân” Mọi người quỳ xuống hô to.

Lạc Tòng Tâm luống cuống tay chân muốn đứng dậy nhưng lại không thể đứng nổi, chân cô đau muốn chết.

Người trước mặt ngồi xổm xuống, một tay ôm eo cô, một tay xuyên qua chân cô, đột ngột bế ngang cô lên.

Khí lạnh bỗng truyền ra khắp bốn phương tám hướng.

“Tướng quân, xin buông tay.” Lạc Tòng Tâm gần như đang cầu xin anh.

“Không được.”

Mái tóc đen lạnh lẽo chỉ khẽ chạm lên gò má Lạc Tòng Tâm nhưng đã khiến cô đỏ bừng cả mặt.

Lạc Tòng Tâm tuyệt vọng cúi gập đầu xuống không dám nhìn xung quanh nhưng ánh mắt của đám người ấy như có chất gì đó đang đổ hết lên người cô – kinh ngạc, giễu cợt, chán ghét, ghen tị…

Nhưng rất nhanh thôi những ánh mắt ấy đã bị một thanh âm át đi.

Ấy là tiếng tim đập của anh, rất nhanh, rất nhanh tựa như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực anh.

Anh bước nhanh ra vườn hoa, chặn hết tất cả những ánh mắt khinh bỉ cùng thái độ xem thường ở sau lưng.

“Tướng quân, buông em ra!”

“Không được.”

“Tướng quân!”

“Đừng hòng!”

“Tướng quân!”

Anh dừng bước, cúi đầu xuống nhìn cô chăm chú.

“Em sợ ta sao?”

Gương mặt anh phủ một lớp sương mù trắng xóa, mờ mịt không tỏ, nhưng cô có thể nhìn thấy ánh mắt mạnh mẽ như lửa của anh.

Lạc Tòng Tâm chỉ hơi dòm anh thôi đã hốt hoảng cúi đầu: “Nô tì không dám.”

“Vậy vì sao em không dám nhìn vào ta?”

Hơi thở anh phả qua mặt Lạc Tòng Tâm, mang đến một hương thơm mát lạnh.

Lạc Tòng Tâm không biết lấy sức mạnh từ đâu mà hướng thẳng người lên, nhưng bỗng dưng nghe thấy rầm một tiếng, không hiểu đầu đập vào cái gì.

Bàn tay ôm cô đột nhiên buông thõng xuống, Lạc Tòng Tâm té dập mông xuống đất, trong cái khoảnh khắc này cô thậm chí còn không thể phân biệt nổi mình đang bị đau đầu hay đau mông nữa.

Anh mặc áo bào ngồi xổm người, tay đỡ trán, khẽ bật cười, ánh mặt trời như đang dát vàng lên từng đường nét khuôn mặt anh, khiến đôi mắt anh quyến rũ biết bao nhiêu…

Lạc Tòng Tâm lăn long lóc xuống giường, nằm trên mặt đất một lúc lâu mới che chăn kín mặt.

Xong rồi, có phải mình còn đang bất mãn đúng không!

*

Tác giả có lời muốn nói:

Phiên ngoại:

Đinh Bộ Trực tắt máy tính, mặc áo vest đi ra khỏi phòng làm việc rồi nhìn về cái bàn nào đó.

Không thấy Lạc Tòng Tâm.

Đinh Bộ Trực nhìn đồng hồ, 17:01

“Lạc Tòng Tâm đâu rồi?” Đinh Bộ Trực hỏi.

Lữ Quang Minh: “Chị Lạc vừa mới đi rồi, Đinh tổng có chuyện gì không? Có gì để em gọi điện cho chị ấy?”

“Không sao.” Đinh Bộ Trực vừa bước đi đã dừng lại: “Cô ấy đi vội lắm à?”

Chị La: “Hôm nay con bé phải đi xem mắt, hôm qua còn cố tính đi mua váy mới đấy!”

Đinh Bộ Trực: “Cái gì?!”

Lữ Quang Minh: “Hôm nay là lần xem mắt thứ 106 của chị Lạc phải không ạ?”

Lý Thái Bình: “Chú thấy Tiểu Lạc muốn phá kỷ lục thế giới lắm rồi đấy.”

Chị La: “Chú nói xem, Tiểu Lạc vừa khôn khéo vừa hiểu chuyện, vẻ ngoài cũng mặn mà, sao xem mắt nhiều thế vẫn không tìm được đúng người—”

“Ở đâu?!” Đinh Bộ Trực hỏi.

Ba người: “Gì?!”

Đinh Bộ Trực hít một hơi: “Hôm nay Lạc Tòng Tâm xem mắt ở đâu?!!”

Lý Thái Bình: “Chú, chú không biết…”

Chị La: “Chị, chị không hỏi qua…”

Lữ Quang Minh: “Em lại càng không biết! Đinh tổng đừng trừng mắt nhìn mọi người như thế, chúng em có biết gì đâu!”

Đinh Bộ Trực híp mắt bấm điện thoại.

“Alo, chào bác Lạc, cháu là Đinh Bộ Trực, đúng thế, lần trước cháu đã ra mắt với bác rồi. Cho cháu hỏi hôm nay Lạc Tòng Tâm xem mắt ở đâu thế bác? Đúng vậy, cô ấy còn chưa làm xong việc! Phải! Mau sớm! Quay về! Tăng ca!!”

**

------oOo------

Chương 22: Bi Kịch Từ Lời Mời Của Đường Tổng

Nguồn: EbookTruyen.Net

8 giờ 55 phút Lạc Tòng Tâm mới bước vào phòng làm việc, giám đốc Lý đã quấn tới với vẻ mặt thần bí.

“Hôm nay trông Đinh tổng bất thường lắm nhá, nhớ làm người thì phải kẹp chặt cái đuôi (*) nghen.”

(*) Làm người thì phải kẹp chặt cái đuôi phản ánh sự học tập tu dưỡng của một người, ý muốn nói rằng làm người thì phải khiêm tốn, không nên ngạo mạn tự mãn, đuôi càng vểnh lên thì càng dễ mắc sai lầm, vì vậy phải khiêm nhường cẩn thận, nghiêm túc với kỷ luật.

Lạc Tòng Tâm: “Sao thế ạ?”

Lữ Quang Minh chỉ thẳng ngón tay dọc sống mũi: “Mặt Đinh tổng dọa người lắm chị ơi.”

Cô yên lặng đi về chỗ ngồi, mở tài khoản Hạt dưa phúc lộc thọ ra tải một tấm ảnh Bùa chú xua tan vận xui rủi rồi đặt làm hình nền.

“Tiểu Lạc.” Chị La gọi: “Pha cho Đinh tổng ly cà phê.”

“Em?” Lạc Tòng Tâm lắc đầu: “Để Lữ Quang Minh đi pha đi chị!”

“Em đi bốc cứt!” Lữ Quang Minh vèo cái đã không thấy người đâu.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Cô bưng ly cà phê đi đến cửa phòng Đinh Bộ Trực, cẩn thận gõ cửa.

“Vào đi.”

Nghe giọng anh như vậy thì có vẻ không tệ lắm… Nhỉ…

Lạc Tòng Tâm hít một hơi, đẩy cửa vào.

“Đinh tổng, cà phê của anh – Hợ!”

Hôm nay Đinh Bộ Trực mặc chiếc áo phông cổ tròn phối với áo khoác denim, tóc mái lòa xòa trên trán, mũi thì bị dán băng urgo. Không mặc âu phục nên hào quang quyến rũ trên người anh đột ngột giảm mất năm mươi phần trăm, cộng thêm ánh ban mai mềm mại đã mang đến cho anh khí chất dịu dàng như cây non.

Lạc Tòng Tâm nhìn thẳng vào mặt anh.

Đinh Bộ Trực: “Để xuống đi.”

Lạc Tòng Tâm: “Hả?”

“Cà phê.”

“À! Dạ dạ dạ, Đinh tổng!”

Lạc Tòng Tâm đặt tách cà phê xuống bàn rồi lặng lẽ liếc Đinh Bộ Trực.

Đinh Bộ Trực vẫn đang gõ phím ầm ầm.

“Quần áo tôi dính máu, mang đi giặt đi.”

“Máu, máu, máu? Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, anh không sao chứ? Vết thương có đau không?”

Đinh Bộ Trực nhìn cô: “Ngày hôm qua có con cún vừa dốt vừa nát đập vào mũi tôi, toàn máu là máu!”

Lạc Tòng Tâm ngạc nhiên: “Chó hoang sao? Nó không cắn anh đấy chứ? Anh có bị trầy da không? Anh đi tiêm phòng dại chưa đấy?”

Khuôn mặt Đinh Bộ Trực co quắp, hình như mặt cau vào làm ảnh hưởng đến vết thương trên mũi nên biểu cảm gương mặt anh bị biến dạng.

Anh nói: “Ra ngoài nhớ đóng cửa.”

Lạc Tòng Tâm quay trở lại làm việc mà đầu óc mờ mịt.

“Hôm nay Đinh tổng lạ lắm đúng không?” Lữ Quang Minh hỏi: “Tự nhiên nay anh ấy lại đổi phong cách, sợ chết mất sợ chết mất!”

Lạc Tòng Tâm: “Nghe nói đi đường gặp phải chó hoang.”

“Xui thế không biết.”

“Anh ấy xui được bằng chị không?” Lạc Tòng Tâm nói: “Tới sớm bị bắt, tới muộn bị bắt, mua quần áo bị bắt, đến xem mắt cũng bị bắt…”

Lữ Quang Minh: “Chị Lạc, chị nói mấy chuyện xui xẻo này, đừng bảo đều là – Đinh tổng –”

Lạc Tòng Tâm nhìn chằm chằm hình nền Bùa chú xua tan vận xui rủi trên điện thoại mà khóc không ra nước mắt.

Có lẽ đây là thời gian khó khăn nhất cuộc đời mị.

Bảy tiếng sau, đời người đã dạy thêm cho Lạc Tòng Tâm một bài học mới: Đời người không có khó khăn nhất, chỉ có khó khăn hơn và khó khăn hơn rất rất nhiều.

“Lạc Tòng Tâm, tan làm đi ăn cơm với tôi.”

16:50, Đinh Bộ Trực đứng ở trước bàn Lạc Tòng Tâm tung ra một quả bom nguyên tử.

Cả ba người giám đốc Lý, chị La và Lữ Quang Minh phun hết cả nước ra ngoài.

Lạc Tòng Tâm: “Gì?!”

Đinh Bộ Trực: “Nhanh lên.”

Lạc Tòng Tâm: “Tôi có thể từ chối không?”

“Không thể.”

Ba người trong phòng làm việc nhìn Lạc Tòng Tâm với ánh mắt thương cảm, Lữ Quang Minh còn vẽ hình chữ thập trước mặt mình.

Lạc Tòng Tâm ủ rũ cúi đầu đi theo Đinh Bộ Trực xuống bãi đỗ xe, mở cửa sau xe định ngồi lên thì bị Đinh Bộ Trực chặn lại.

“Em ngồi bên cạnh người lái.” Đinh Bộ Trực nói.

“Hả?”

“Nhanh lên đi.”

“À…”

Đinh Bộ Trực có gì đó sai sai, lúc lái xe thì mặt mày sưng sỉa lạnh băng – mặc dù hàng ngày anh cũng trưng ra cái mặt này nhưng Lạc Tòng Tâm cảm thấy hôm nay anh cực kỳ khó chịu.

Lạc Tòng Tâm run sợ trong lòng, nhẫn nhịn một chút, rồi lại nhẫn nhịn thêm chút nữa, đến khi xe đi qua cái đèn đỏ thứ tư rồi mới lấy được dũng khí đưa ra câu hỏi.

“Đinh tổng, bữa cơm hôm nay là –”

“Đường Cam Du mời khách.”

“Đường Đường Đường Đường tổng sao? Tại sao?”

Khóe mắt Đinh Bộ Trực khinh khỉnh liếc cô.

“Hãy nhớ rằng, em không nên mở miệng nói gì cả.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Lạc Tòng Tâm: “Gì?!”

Địa điểm ăn tối vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người, không phải nhà hàng sang chảnh cho ngôi sao lớn gì cả mà là một quán ăn nằm trong con ngõ nhỏ, tiệm ăn không lớn nhưng đông kín người, giờ mới năm rưỡi chiều nhưng có đến cả chục người xếp hàng ở bên ngoài.

Cửa hàng được cải tạo từ trang trại, giữa sân có một cây liễu to ba người ôm mới hết, trên cành cây treo những tấm lưới che nắng màu đen, ánh mặt trời lung linh giăng ngập trên cành. Có bàn tròn lớn xen kẽ với những bàn vuông nhỏ ở bên cạnh, vàng bạc châu báu kiểu tiểu tư sản, thương nhân thì uể oải đi dép lê, phú ông thì tay đeo đồng hồ vàng, tất cả mọi người đều ở trong sân này, vừa ăn vừa tán ngẫu, nói chuyện trên trời dưới biển.

“A Trực, bên này!”

Đường Cam Du ngồi trong góc giơ cao tay, mặt mày vui vẻ như đóa hoa hướng dương rực rỡ.

Lạc Tòng Tâm: “Đường tổng! Xin chào!”

“Chị gọi món xong rồi.” Đường Cam Du vừa chia đũa vừa nói: “Chỗ này khó tìm quá, hy vọng nó ngon giống lời Đường Cam Lan nói.”

Hai tai Lạc Tòng Tâm bỗng vểnh lên.

“Đường Cam Lan là Đường Cam Lan mà em biết sao?”

“Không sai.”

“Wowwwww.”

“Em muốn xin chữ ký không?”

“Muốn muốn muốn!”

Đinh Bộ Trực: “Khụ!”

Lạc Tòng Tâm cúi đầu giả vờ làm hòn đá.

“A Trực, Đường Cam Lan nói cuối năm nay sẽ về nhà, cậu có về không?” Đường Cam Du hỏi.

Đinh Bộ Trực lấy khăn ướt lau bàn, còn không thèm nhướng mày: “Không về, rắc rối.”

“Về đi, về xem trò vui!” Đường Cam Du cười trên sự đau khổ của người khác: “Đường Cam Lan không chỉ thắng vụ đánh cược mà còn tìm được một nàng dâu, chẳng lẽ cậu không muốn về nhìn gương mặt sung sướng to như cái khinh khí cầu của Đường Cam Lan sao? Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha.”

Đinh Bộ Trực dừng tay: “Đường Cam Du, năm nay cậu mới tròn 20 đúng không.”

Đường Cam Du: “Alo!! Đừng có động vào cái ấm chưa sôi (*) chứ!”

(*) Động vào cái ấm chưa sôi được sử dụng để chỉ ra rằng ai đó đang nói hoặc làm điều gì đó không nên được đề cập trước mặt người khác hoặc người đó đang nói về một chủ đề nhạy cảm.. truyện ngôn tình

“Thế cậu đồng ý đánh cược rồi đúng không?”

“…. Nhưng tớ là con gái yếu ớt nhu mì mà, Đường Cam Lan sẽ không tàn nhẫn thế đâu.”

“Tỉnh lại đi, gia quy trong nhà được đổi cách đây bảy mươi năm rồi, trai gái bình đẳng.”

“…”

Thức ăn nhanh chóng được mang lên, bao gồm súp sườn lợn, gà quay, cà rốt luộc, sườn lợn nướng mật ong đi kèm một bát cơm to. Tất cả đều được nấu trong nhà, hương vị vô cùng tuyệt vời.

Lạc Tòng Tâm ăn một miếng mà thấy cả người được thăng hoa.

Đặc biệt là món gà quay, da giòn thịt mềm, cắn một miếng mà mỡ và thịt hòa làm một, sướng miệng làm sao, hạnh phúc làm sao.

“Đồ ăn ngon mãi mãi là thứ khiến con người hạnh phúc.” Đường Cam Du vô cùng thỏa mãn: “Cuối cùng Đường Cam Lan cũng có một lần nói chính xác.”

Lạc Tòng Tâm: “Vâng vâng vâng!”

Trước mặt toàn thức ăn ngon nhưng Đinh Bộ Trực vẫn giữ nguyên tốc độ ăn như bình thường, giống hệt mỗi lúc xử lý tài liệu trên công ty.

Đường Cam Du múc một bát canh sườn, nói: “A Trực, lão Hồ gần đây thế nào?”

Đinh Bộ Trực: “Vẫn vậy.”

“À” Đường Cam Du chọc đũa vào đầu con gà: “Có rảnh thì kêu cậu ấy đến tụ họp với mọi người… Tớ còn muốn uống nước ép cà rốt nhà cậu ấy đấy…”

Đinh Bộ Trực: “Cậu tự liên lạc đi.”

“Đừng mà, dẫu gì chúng ta cũng là thanh mai trúc mã với nhau, cho dù cậu không chặt được mai thì cũng không nên bỏ đá xuống giếng được chứ!”

“Cút.”

“Đinh Bộ Trực! Cậu không có tình người!”

“Đường Cam Du, cậu phun hết nước bọt ra ngoài rồi đấy.”

Lạc Tòng Tâm ngồi giữa hai người chỉ biết vùi đầu vào bát mà ăn, không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Cuộc đối thoại của hai người nghe thì có vẻ đang choảng nhau nhưng thực tế lại tỏa ra hơi ấm quen thuộc tựa những người trong

gia đình.

Đột nhiên cô thấy miệng đắng chát, không khỏi nhìn về miếng sườn lợn mật ong bên cạnh Đinh Bộ Trực.

“Đinh Bộ Trực cậu thay đổi rồi! Sao cậu lại thành cái loại vô tình vô nghĩa như này chứ! Lại còn bỏ rơi anh em chẳng thèm đoái hoài!” Đường Cam Du đau lòng ôm đầu cáo trạng: “Tại sao cậu lại biến thành như vậy chứ!”

Đinh Bộ Trực gắp một miếng sườn đặt vào bát Lạc Tòng Tâm.

“Tớ không rảnh nghe cậu giày vò đâu”

Lạc Tòng Tâm nhìn chằm chằm miếng sườn trong bát cơm của mình, nước sốt đỏ chan lên miếng thịt đậm đà toát lên màu mê hoặc ánh mắt người – sao mà càng nhìn càng thấy giống lựu đạn thế nhờ.

Đường Cam Du đột nhiên yên lặng.

Đinh Bộ Trực lại gắp thức ăn cho Lạc Tòng Tâm.

Đường Cam Du lại hít phải khí lạnh.

Cô tròn hai mắt, đôi mắt đen láy to một cách kỳ lạ, tựa như lớp da đen trên mặt gậy đánh bóng bàn vậy.

“Đinh Bộ Trực, cậu nghiêm túc à?”

Đinh Bộ Trực: “Ừ.”

“Sao lại thế được! Không phải cậu nói đời đời kiếp kiếp cậu chỉ yêu một người thôi sao?”

“Phụt!” Lạc Tòng Tâm phun cả cơm ra ngoài.

Đời đời kiếp kiếp? Phim tiên hiệp hay gì?!

Đinh Bộ Trực thở dài, anh lấy khăn ướt ra lau sạch những hạt cơm trên bàn.

Anh nói: “Ừ.”

“Nhưng mà – không phải người kia chỉ xuất hiện ở… Chuyên gia tâm lý nói do suy nghĩ chủ quan bên trong cậu—” Đường Cam Du há hốc miệng, chỉ vào Lạc Tòng Tâm: “Trời, chẳng lẽ, phải phải…”

Đinh Bộ Trực: “Ừ.”

“Vớ vẩn!” Đường Cam Du nói to.

Điên rồi!

Lạc Tòng Tâm để đũa xuống, cuối cùng cũng hiểu tại sao Đinh Bộ Trực lại bắt mình không nên nói gì rồi, bộ não của Đường Cam Du khiến người ta không thể hiểu nổi, nói chuyện với cô ấy rất dễ ảnh hưởng đến khẩu vị.

Đường Cam Du còn đắm chìm trong những đả kích vô hình, cô nghiêng đầu, ánh mắt mê dại, miệng lải nhải “Đây là phản khoa học” không ngừng.

“Ăn no chưa?” Đinh Bộ Trực hỏi.

Lạc Tòng Tâm gật đầu.

“Đi thôi.” Đinh Bộ Trực đứng dậy.

“A Trực.” Đường Cam Du gọi Đinh Bộ Trực lại: “Đường Cam Lan nói, anh ấy chỉ an tâm khi có cậu làm sự kiện kia thôi.”

Đinh Bộ Trực: “Biết rồi.”

“Cậu làm được à?”

“Không thành vấn đề.”

Đường Cam Du cười: “Ôi chu choa, Ngọc Diện Diêm Vương lãnh khốc vô tình quá!”

Đinh Bộ Trực kéo luôn Lạc Tòng Tâm rời đi.

Trời vừa mới mưa lất phất, bầu trời mở ra sắc xanh lam làm say đắm lòng người, vầng trăng tròn như cái đĩa, cheo leo ở góc trời, đèn đường sáng lóa, họa thành những ngôi sao đi dọc con đường.

Dáng lưng Đinh Bộ Trực rất thẳng, rất cao, anh bước rất chậm, rất vững vàng.

Nhưng không biết tại sao Lạc Tòng Tâm lại cảm thấy anh – đơn độc ở nơi đây.

Nghĩ linh tinh cái gì.

Đúng là ăn no rửng mỡ!

Lạc Tòng Tâm gõ đầu mình, sau đó nhận ra Đinh Bộ Trực đang đi nhầm đường.

“Đinh tổng, bãi đỗ xe ở bên trai.”

Đinh Bộ Trực không quay đầu: “Ra bờ sông.”

Xuân Thành có một con sống được đặt tên là sông Xuân Thủy, là phụ lưu của con sông Hoàng Hà, cứ mỗi mùa lũ về nó sẽ bật lên làm anh hùng cao nguyên hoàng thổ (*) Mùa này mưa ít, sông Xuân Thủy dịu dàng như một cô bé nhút nhát rụt rè.

(*) Cao nguyên hoàng thổ có diện tích khoảng 640.000 km² tại thượng và trung du Hoàng Hà ở Trung Quốc. Hoàng thổ là tên gọi

của các trầm tích đất bùn đọng lại từ các trận bão trên cao nguyên trong quá khứ.

Liễu ở hai bên bờ đong đưa đón gió, phiến lá lấp lánh dưới ánh đèn đường. Người dân dạo phố đang kể cho nhau nghe chuyện gia đình dưới các tán cây, bên quảng trường có các bà các bác vẫn đang nhảy nhiệt tình dù thanh xuân đã đi xa, ngoài ra có cả những ban nhạc dân gian đang chơi những bản ballad cổ xưa.

Đây là một thế giới náo nhiệt mà nhàn nhã.

Đây là một thế giới ấm áp lại rực rỡ biết bao nhiêu.

Đinh Bộ Trực bước đi chậm rãi trong dòng người, từng đường nét trên gương mặt anh dần hóa mềm mại, tựa sương tựa tuyết.

“Bố ruột của tôi đã qua đời cách đây hai mươi năm.” Đinh Bộ trực nói: “Ông phải chứng kiến cảnh cướp giật trên đường nên xông ra làm việc nghĩa, nhưng kết quả lại không bắt được tên cướp còn bản thân thì mất mạng.”

Lạc Tòng Tâm sững sờ.

“Sau chuyện đó, gia đình nhà ông cụ được bố cứu thay vì nói cảm ơn thì lại kiện nhà tôi ra tòa, họ nói vì bố nhúng tay vào mới khiến ông lão giật mình mà bị nhồi máu não, liệt nửa người nên họ bắt nhà tôi phải bồi thường.”

Lạc Tòng Tâm: “Cái gì?!”

“Tòa án bác bỏ đơn kiện, đồn cảnh sát còn tặng gia đình một giải khuyến khích vì làm việc nghĩa.”

Cô thở phào nhẹ nhõm.

“Đáng lẽ tên tôi là Đinh Trực, nhưng mẹ bị đả kích quá nhiều vì chuyện này nên đã đổi tên tôi thành Đinh Không Trực, ngụ ý nói đã

làm người thì cả đời đừng nên chính trực.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Mẹ Đinh trâu bò thật đấy.

“Nhưng bà nội tôi nhất quyết không đồng ý, tận tình khuyên bảo mẹ tôi hai tháng trời, cuối cùng mẹ mới thỏa hiệp, đồng ý đổi tên thành Đinh Bộ Trực như bây giờ.”

Lạc Tòng Tâm: “Cảm ơn bà Đinh vĩ đại.”

“Sau đó mẹ tôi kết hôn rồi ly hôn tận ba lần, sau ba lần thì vào năm tôi mười sáu tuổi, mẹ kết hôn lần thứ tư với người đàn ông tên Đường Cam Thảo.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Người nhà họ Đường thích đặt tên con cháu theo món tráng miệng quá nhỉ.

Từ từ đã, sao bố dượng của Đinh Bộ Trực cũng có tên đệm là “Cam”?

“Đường Cam Thảo là họ hàng xa của nhà họ Đường, nói về vai về thì ông ta bằng vai phải lứa với Đường Cam Lan.”

“Vì vậy…” Lạc Tòng Tâm nói: “Đinh tổng được coi là cháu của Đường Cam Du sao?”

Đinh Bộ Trực trợn mắt nhìn Lạc Tòng Tâm.

“Khụ, Đinh tổng anh cứ tiếp tục.”

Đinh Bộ Trực: “Không phải.”

Lạc Tòng Tâm: “Hả?”

Anh lại tiếp tục đi về phía trước, cô đầu óc mơ hồ cũng đuổi theo sau.

Anh nói với tôi mấy chuyện này để làm gì?

Không có chủ đề để tán ngẫu hay gì?

Không thể nào, người nhàm chán như anh chắc chắn sẽ không bao giờ nói chuyện.

Anh nói những lời này chắc chắn phải mang theo hàm ý gì đó.

Vì sao đã nói ra ý nghĩa tên mình rồi lại còn phải kể cho cô nghe thêm về quan hệ giữa mình và nhà họ Đường?

Chẳng lẽ anh muốn nói cho cô biết, anh chính là cháu trai của tổng giám đốc tập đoàn Đường thị, bối cảnh hùng hậu, gia thế vững vàng! Anh chính là một bá đạo tổng tài – ewwwww… Là cháu trai—

Nhưng mà mấy thứ này đâu liên quan đến cô?

Lạc Tòng Tâm cảm thấy đầu mình toàn hồ là hồ, xong còn bị Đinh Bộ Trực vung gậy quấy lên thế là càng keo lại với nhau hơn.

Đinh Bộ Trực đột nhiên dừng bước, đầu Lạc Tòng Tâm đập luôn vào lưng anh.

“Đinh tổng?” Lạc Tòng Tâm ngoái đầu tới.

Đinh Bộ Trực trừng mắt nhìn ra vũ đoàn ở quảng trường.

Lạc Tòng Tâm nhìn theo ánh mắt anh thì phát hiện đó là đội nhảy của chị La. Cô biết chuyện chị La thích nhảy quảng trường nhưng cô lại không biết chị La nhảy tốt đến vậy.

Đây là một nhóm nhảy quảng trường chừng năm mươi người, các

thành viên mặc váy hoa sặc sỡ và nhún nhảy theo điệu nhạc Tân Cương sôi động. Chị La đứng ở đầu đội nhảy, thể hiện rõ phong thái của một vũ công chuyên nghiệp qua từng động tác. Chiếc váy xoay theo tốc độ nhảy của chị, lúc thì xòe ra lúc thì cụp vào tựa như bông sen nở rộ dưới bầu trời đêm.

Lạc Tòng Tâm: “Woww!! Đẹp quá đi mất!”

Đinh Bộ Trực liếc Lạc Tòng Tâm một cái.

“A Kiện!” Đột nhiên bà cụ tóc bạc phơ đẩy xe lăn vọt tới chỗ hai người, sau lưng xuất hiện một người đàn ông trung niên chạy theo gọi to: “Mẹ, mẹ đi đâu đấy, cẩn thận!”

Lạc Tòng Tâm: “Bà La?!”

“A Kiện! A Kiện! Cuối cùng ông cũng về rồi!” Hai tay bà La nắm chặt tay Đinh Bộ Trực: “Mấy năm qua ông ở đâu vậy hả?!”

“Mẹ!” Chị La chạy tới: “Mẹ lại nhận nhầm người rồi – Đinh tổng?!”

Đinh Bộ Trực gật đầu, anh muốn rút tay ra nhưng bà La nắm rất chặt nên không thể rút ra được.

Chị La và chồng chị mặt đầy quẫn bách.

“Mẹ, cậu ấy không phải bố, bố vẫn đang ở nhà đấy!”

“Mẹ, mẹ mau buông tay ra, ngoan!”

“Ông ấy là A Kiện mà!” Bà La kinh ngạc, rơi nước mắt: “Ông ấy là A Kiện mà!”

“Chị La.” Đinh Bộ Trực đột nhiên mở miệng: “Không sao đâu.”

Hai vợ chồng chị La ngây người, Lạc Tòng Tâm cũng ngẩn ra không kém.

Mọi người chỉ thấy Đinh Bộ Trực ngồi xổm xuống, anh vỗ nhẹ lên mu bàn tay bà La, hơi ngước đầu nở nụ cười dịu dàng với bà.

“Ừ, tôi về rồi đây.”

Trong khắc ấy, bà La khóc nấc lên, nước mắt rơi xuống như mưa.

Trong khắc ấy, ánh mắt Lạc Tòng Tâm cũng nhòe đi.

Cô ngạc nhiên nhìn Đinh Bộ Trực ngồi xuống bên cạnh bà La, chăm sóc bà La xem nhảy quảng trường hai tiếng đồng hồ, xem đến khi tất cả mọi người tan cuộc rời đi, xem con đường bên sông dần tĩnh lại, xem dòng sông Xuân Thủy ngược dòng ánh đèn đường.

Chị La nhiều lần muốn tiến lên phía trước nhưng đều bị Đinh Bộ Trực từ chối.

Anh như biến thành một người khác, không hề mất kiên nhẫn chút nào, giọng nói anh nhẹ nhàng tựa gió xuân, nụ cười mềm mại khoan khoái tựa mưa hạ, anh yên lặng lắng nghe bà La tỉ tê lải nhải, luôn luôn gật đầu phụ họa theo bà, anh nhìn bà La nở nụ cười của người con gái mà ánh mắt trong veo ôn hòa.

Hai vợ chồng chị La đứng nhìn ở một bên len lén lau nước mắt.

“Mười năm trời, đây là lần đầu tiên mẹ nói chuyện mạch lạc như thế này.”

Lạc Tòng Tâm thấy lòng mình như đang ôm một quả bóng to đùng, vào lúc này nó đang muốn bành trướng phá nát lồng ngực cô.

Cô nhớ lần trước khi đến biển hoa oải hương, Đinh Bộ Trực cũng đối xử với bà lão ấy dịu dàng như vậy, ánh mắt anh – dường như hiểu thấu được cõi lòng những cụ bà ấy vậy.

Đêm đã khuya, gió ngày một lạnh.

Đinh Bộ Trực cởi âu phục đắp lên người bà La, bà cúi đầu ngủ thiếp đi.

“Đinh tổng, hôm nay thực sự cảm ơn cậu!” Chị La liên tục cúi người.

Đinh Bộ Trực gật đầu nhẹ nhàng rút tay mình ra khỏi tay bà La.

Bà La giật mình mở mắt.

“Mẹ, mình về nhà thôi.” Chị La nhẹ giọng nói.

“Đúng vậy, mẹ, bố vẫn đang chờ mình ở nhà đấy.” Chồng chị La nói.

Bà La ngạc nhiên nhìn con gái con rể một lúc lâu rồi lại đưa mắt sang nhìn về phía Đinh Bộ Trực.

Đinh Bộ Trực đứng ở trong bóng đêm, gió sông nhẹ nhàng thổi qua mái tóc anh, anh khẽ mỉm cười, ánh sáng hòa vào nước sông bàng bạc.

Bà La cũng cười theo, bà gật đầu với Đinh Bộ Trực, nói: “Chàng trai, cảm ơn cháu.”

Chị La: “Mẹ, mẹ–”

“Kêu cái gì mà kêu, cũng sắp sáu mươi đến nơi rồi mà cứ phải nói to thế làm gì, sao mẹ lại sinh ra đứa con gái như con được chứ.” Bà La nói.

Chị La: “Mẹ! Mẹ nói gì? Con là ai?!”

“Con là ai? Con là đứa con gái xấu xa xinh đẹp của mẹ.” Bà La nhéo mũi chị La.

“Mẹ, vậy con, con là ai?” Chồng chị La cũng hỏi.

“Con là thằng ngốc nhất định phải cưới bằng được con gái xấu xa của mẹ về nhà.”

“Mẹ!”

“Mẹ, mẹ nhận ra bọn con rồi!”

Hai người ôm bà La khóc nấc lên.

Đinh Bộ Trực nhìn gia đình ba người trước mặt mà ánh mắt lạnh đi, gương mặt anh ngày càng góc cạnh rõ ràng, dịu dàng đã bị gió thổi bay hết rồi.

“Chị La.” Anh nói: “Về nhà sớm đi.”

Vợ chồng chị La cảm ơn anh một lúc lâu rồi mới đẩy bà La về nhà.

Đinh Bộ Trực cứ đứng yên lặng mãi như vậy, anh nói: “Lạc Tòng Tâm, tôi có thể dựa vào em được không?”

Gió trời thổi qua mái tóc bù xù của anh, ánh mắt anh phiến hồng, chóp mũi thì đỏ bừng lên như bị cảm nặng.

Lạc Tòng Tâm: “À… Được, được…”

Lời còn chưa dứt, Đinh Bộ Trực đã tiến lên một bước gục đầu xuống vai Lạc Tòng Tâm.

Anh vẫn còn đang để tay trong túi quần, người thì cao hơn một mét tám mươi, thế mà giờ lại cong eo, đầu thì gục xuống, tư thế rất bất tiện nhưng anh cũng không nhúc nhích, tựa như đang ngủ trên vai cô.

Lạc Tòng Tâm không dám cử động, cả người cứ cứng đờ như que kem, chỉ có thể nhìn ra phía sông Xuân Thủy không ngừng đung đưa.

Ánh sáng từ mặt sông phả lên tóc Đinh Bộ Trực nhưng lại bị gió thổi đi thế là ánh sáng tản ra rung rinh trước mắt Lạc Tòng Tâm.

Cô có thể ngửi thấy hương thơm tỏa ra từ tóc anh.

Mát lạnh lại hòa với mùi máu tanh, mềm mại mà cô đơn.

------oOo------

Chương 23: Bi Kịch Tăng Ca

Nguồn: EbookTruyen.Net

Một tuần sau, bà La qua đời.

Nghe nói trước khi bà qua đời đã phục hồi trí nhớ, thay đổi đến mức như trở về làm người bình thường vậy, có thể nói, có thể cười, có thể ăn, có thể uống.

Bà gọi điện thoại cho tất cả bạn bè thân thích, mời họ đến nhà ăn cơm với mình.

Sau khi bữa cơm kết thúc, sáng hôm sau, chị La phát hiện bà nằm trong chăn với cơ thể lạnh cóng.

Lạc Tòng Tâm được gặp bà La lần cuối cùng.

Bà nằm giữa đóa hoa tươi thắm, sắc mặt an tĩnh tựa như chỉ đang chìm trong giấc ngủ sâu.

Lúc sắp đưa tang, chị La cho Đinh Bộ Trực xem bức ảnh vợ chồng bà La cách đây mười năm. Trong tấm hình ấy, cụ ông cười vui vẻ, ông thắm thiết nắm tay bà La, trông cực kỳ hạnh phúc.

Ông chính là “A Kiện” của bà La.

“Thật ra thì bố chị nhìn cũng bình bình, không giống Đinh tổng chút nào.” Chị La cười nói: “Nhưng không hiểu tại sao hết lần này tới lần khác mẹ cứ nhận Đinh tổng thành bố.”

Sau khi nói xong câu này, ánh mắt chị đỏ lên.

Đinh Bộ Trực không trả lời, chỉ vỗ nhẹ lên bả vai chị La.

Chị La lau mắt, nói thêm: “Sau đó chị đã nghĩ rằng có lẽ ở trong trí nhớ của mẹ, bố là người đàn ông đẹp trai nhất thế giới.”

Lạc Tòng Tâm nhìn Đinh Bộ Trực, hình như anh ũng cảm giác được nên quay sang nhìn về phía cô.

Ánh mặt trời xếp thành từng lớp từng lớp trên khuôn mặt anh, ánh mắt anh lạnh lùng trong trẻo, hàng mi anh khẽ rung lên.

Tim Lạc Tòng Tâm bỗng ngừng đập, cả thế giới bỗng hóa thinh không, chỉ còn bóng hình duy nhất đứng trước mắt cô.

Anh đẹp, đẹp trai quá đi mất.

Chị La xin nghỉ dài hạn, khi chị quay về làm việc đã là cuối tháng 11, chị gầy đi rất nhiều nhưng nhìn chung thì tinh thần cũng ổn định.

Công ty tiến vào giai đoạn chạy nước rút quý cuối cùng trong năm, các thể loại quảng cáo giảm giá mặt hàng, tổng kết cuối năm, báo cáo học tập, thu thập báo cáo tóm tắt. Ngân sách và các kế hoạch cho năm tới đều bị đè xuống hết, giờ tất cả mọi người ai ai cũng bận đến mức chân không chạm đất.

Lạc Tòng Tâm không còn thời gian mà đi xem mắt được nữa, cuối tuần chỉ có ngâm mình ở nhà để tăng ca lên nội dung, thậm chí đi ngủ cũng chẳng mơ nổi, mỗi đêm đầu vừa đặt gối đã ngủ một mạch đến bình minh.

Đinh Không Trực thì bận rộn hơn, liên tục mấy ngày nay cô nhận ra

rằng anh chỉ ở trong phòng làm việc suốt đêm, đặt đồ ăn ngoài, thậm chí hai; ba ngày liền anh vẫn chỉ mặc đúng một bộ quần áo.

Mọi người đều bận rộn vì kế sinh nhai, không rảnh để quan tâm đến những chuyện khác.

Bận bịu một tháng trời, cuối cùng cũng hoàn thành mục tiêu công việc.

Đinh Bộ Trực vội vã về nhà tắm rồi xách luôn vali đến trụ sở Đường thị để báo cáo công việc.

Không có Ngọc Diện Diêm Vương aka giám đốc ở đây nên cả công ty lại được trở về cuộc sống làm cá mặn đầy hạnh phúc, ai cũng được trải qua cuộc sống dễ chịu tạm ổn.

Thời gian Đinh Bộ Trực đi công tác lâu hơn dự liệu của mọi người rất nhiều.

Ban đầu anh nói đi ba ngày sẽ trở lại nhưng kì cà kì kèo hơn nửa tháng rồi vẫn không đặt vé máy bay về nhà.

Lạc Tòng Tâm nhận ra rung động với Đinh Bộ Trực trong cô đã dần nhạt đi.

Cô rất quen với cái cảm giác này.

Bất cứ khi nào cô muốn trèo tường sang theo đuổi thần tượng khác thì cô đều cảm thấy như thế này.

Rất nhiều lần như vậy rồi, thích một người mà cũng hời hợt, nếu không có hormone kích thích thì thời gian sẽ sớm cuốn trôi tất cả.

Lạc Tòng Tâm cực kỳ bình tĩnh.

Cô bình thản đợi tình yêu trôi đi theo dòng sông thời gian, ngày ngày bạc màu, cuối cùng sẽ hóa thành vùng ký ức nhạt màu.

Tháng 12 qua đi, một năm mới lại bắt đầu.

Đến khi hết ngày nghỉ tết dương lịch rồi mà Đinh Bộ Trực vẫn chưa về.

Lạc Tòng Tâm nhận ra tình cảm cô dành cho Đinh Bộ Trực đã ngừng lại.

Đây quả thật là một món quà tuyệt vời nhất của năm mới.

Ngày mùng 4 tháng 1 – ngày đầu tiên đi làm của năm mới, Lạc Tòng Tâm mang theo tinh thần phơi phới đến công ty sớm tận nửa tiếng, cô còn mua bữa sáng bên ngoài trị giá 15 tệ, định ngồi trong phòng làm việc hưởng thụ một buổi sáng tốt đẹp.

Tuy nhiên vừa bước vào cửa, chuyện đầu tiên đã báo hiệu những điều không tên.

Nhận dạng vân tay thất bại, xin mời thử lại.

Nhận dạng vân tay thất bại, xin mời thử lại.

Nhận dạng vân tay thất bại, xin mời thử lại.

Nhận dạng vân tay thất bại, xin mời thử lại.

Lạc Tòng Tâm đập tay bộp bộp xuống cái máy chấm công, cô cúi người xuống cái máy rồi chụp lại một tấm gửi cho Lý Thái Bình.

Người theo số đông: Giám đốc Lý, cái máy chấm công lại không nhận mặt cháu rồi, cháu chụp hình chứng minh đây này.

Đất nước thái bình: Đã nhận được.

Lạc Tòng Tâm cầm bữa sáng vào phòng làm việc, tưới hoa, mở máy tính chọn một chương trình tạp kỹ rồi vui vẻ mở cháo ra ăn.

Di động đột nhiên đổ chuông, màn hình hiển thị cái tên Đinh Không Trực.

Tay Lạc Tòng Tâm run lên, rớt luôn cháo xuống bàn. Cô đờ đẫn nhìn cháo tràn ra rồi trôi tuột xuống bàn, rớt luôn vào cái áo len mới mua của mình. Cô cứ nhìn chằm chằm cái tên trên màn hình điện thoại mà mắt nhảy loạn lên.

Màn hình tối đen, đối phương đã tắt điện thoại. Song chưa đến nửa giây, di động lại đổ chuông, tiếp tục là Đinh Không Trực gọi đến.

Lạc Tòng Tâm nhắm mắt mà nghe.

“Alo?”

“Em ở đâu?”

Giọng Đinh Bộ Trực lạnh như thể cái lan can ngoài trời mùa đông vậy.

Lạc Tòng Tâm ngừng thở: “Ở công ty.”

“Tôi đặt vé máy bay cho em lúc 11h, 10 phút sau sẽ có người đón em đến sân bay.”

“Hả?!”

“Đến Kế Kinh.”

Đinh Bộ Trực cúp điện thoại.

Lạc Tòng Tâm ngu người trên ghế.

10 phút sau có một chiếc xe màu đen đỗ trước cửa công ty, có đại ca mặc âu phục đeo kính râm bước xuống xe, đưa cho cô giấy phép lao động của tập đoàn Đường thị rồi dẫn cô lên xe.

Vì thế mà Lạc Tòng Tâm cầm theo thẻ căn cước, một cái điện thoại, nửa cái bánh mì kẹp thịt còn sót lại với một cái trán đầy dấu chấm than bay thẳng một đường đến Kế Kinh.

Kế Kinh, nhiều xe nhiều người nhiều khói bụi.

Từ sân bay Kế Kinh, vẫn là chiếc xe đen đó, cùng một kiểu đại ca mặc âu phục đeo kính râm hộ tống Lạc Tòng Tâm đến khách sạn năm sao.

Khi cô cầm thẻ phòng đứng ở trước cửa mà hai con mắt vẫn cứ quay vòng quay vòng.

“Cô Lạc, Đinh tổng đang ở bên trong.”

Đại ca đeo kính râm vứt ra một câu rồi lui về sân khấu đầy vẻ vang.

Lạc Tòng Tâm ngu người, cảm giác cái thẻ phòng trong tay mình là độc dược.

Kịch bản Tổng tài bá đạo trả thù như viên đạn xẹt qua mắt cô.

[Tay cô run run mở cửa phòng.

Trong phòng ngập hương hoa hồng, sắc hoa đỏ như máu, bước lên từng cánh hoa mềm mại mà trơn nhẵn.

Cô bước vào, cô nghe được tiếng cười của một người đàn ông và một người phụ nữ.

Sung sướng, đùa cợt, còn thêm cả dâm / đãng.

Cô nhìn thấy được người đàn ông kia, anh ta mặc áo choàng tắm màu trắng, cổ áo phanh ra, ngồi trên giường được phủ đầy hoa hồng, tay còn lắc lắc ly rượu vang.

Dưới chân anh có đến ba người phụ nữ mặc bikini, đi quần tất đen cười khúc khích.

Cô ngây ngẩn.

Anh ta nâng ly với cô, đáy mắt ửng hồng.

“Tôi chỉ muốn để cô vào xem tôi đang hạnh phúc đến thế nào thôi.”]

Cửa bỗng “ken két” mở ra.

Lạc Tòng Tâm cực kỳ hoảng sợ, nhảy bật về phía sau hai bước, hai tay vắt chéo trước ngực, bày ra tư thế phòng thủ của siêu nhân.

Đinh Bộ Trực hướng nửa người ra, mặt mày không chịu được nữa.

“Sao còn không vào?!”

Đinh Bộ Trực không mặc áo choàng tắm, cũng không cầm ly rượu vang, tóc anh bù xù, râu lún phún trên cằm, quầng thâm trên mắt khiến anh trông càng u ám hơn.

Lạc Tòng Tâm: “Hả?”

“Đi vào, nhanh cái chân lên!”

“À…”

Trong phòng không có hoa hồng, càng không có cô gái mặc bikini và đeo tất đen, chỉ có một bàn đặt chồng tài liệu cực dày và cả đống hộp cơm mua bên ngoài.

Lạc Tòng Tâm: “Đinh tổng, anh để tôi đi đường xa tới Kế Kinh để…”

Đinh Bộ Trực: “Tăng ca.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Có cho nghìn tỉ lần nữa thì Lạc Tòng Tâm cũng không nghĩ ra được, mở đầu là một tổng tài bá đạo kiêu căng ngạo mạn lại bụp luôn đến cái kết gian khổ đẫm nước mắt.

Lạc Tòng Tâm càng không nghĩ được rằng, cái thứ mang tên tăng ca này lại là ngồi sửa tài liệu.

Có rất nhiều tài liệu khác nhau, bao gồm tài liệu điện tử, giấy, ảnh, fax, tài liệu photocopy, có báo cáo tài chính, có tình hình thị trường chứng khoán, hồ sơ tiêu dùng ở nước ngoài, hồ sơ mua nhà, biên lai chuyển tiền, hồ sơ xuất nhập cảnh,… có từ tiếng Anh, tiếng Đức đến tiếng Pháp, có mấy tài liệu còn chả hiểu đây là tiếng gì, toàn là những tài liệu từ thuở sơ khai đến mức không thể sơ khai hơn.

Lạc Tòng Tâm chịu trách nhiệm sắp xếp hết các tài liệu này thành các mục khác nhau, chụp ảnh rồi lưu trữ, xong còn làm thêm vài việc ngoài luồng như dọn phòng, pha cà phê, gọt hoa quả và đổ rác. Mà Đinh Bộ Trực thì chịu trách nhiệm xử lý hết tất cả những tài liệu đó, thống kê, sửa sang, tóm tắt và kết luận. Anh như một siêu máy tính cứ làm việc mà không biết ngày đêm, làm đến mức mắt đỏ hằn cả lên, ngày càng ít nói, thậm chí còn có thể loại bỏ hết mọi thanh âm bên ngoài ra khỏi cuộc sống mình.

Lạc Tòng Tâm không có sức khỏe như Đinh Bộ Trực nhưng cô cũng vừa được trải qua tình cảnh khốn cùng như vậy, mặc nguyên bộ quần áo công sở rồi nằm trên bàn đánh một giấc. Cô không dám ngủ trên giường bởi vì phòng này rất rộng, cô sợ lúc tỉnh dậy thấy mình và Đinh Bộ Trực đang nằm chung một cái chăn thì kinh khủng hết sức.

Nhưng mà Lạc Tòng Tâm lo thừa rồi thì phải.

Trước mắt Đinh Bộ Trực ngoài công việc ra thì tất cả những ham muốn đời thường đã bị anh giảm đến mức triệt để, thậm chí cả việc thèm ăn – cái dục vọng nguyên thủy nhất của loài người – một ngày ba bữa của anh cũng hoàn toàn dựa vào Lạc Tòng Tâm.

Đến mức, cô còn nghi rằng lý do Đinh Bộ Trực bắt cô đến đây không phải để sửa tài liệu mà là để đảm bảo anh không chết đói trong cái lúc cuồng quay công việc này.

Mặc dù Đinh Bộ Trực biến thái như vậy nhưng ngồi sửa hết đống tài liệu này thì anh cũng mất chừng bốn ngày.

Lạc Tòng Tâm từng hỏi sao Đinh Bộ Trực không ủy quyền cho một tổ chức chuyên nghiệp điều tra, dẫu gì thì cũng nên tìm mấy người tới hỗ trợ chứ.

Đinh Bộ Trực trả lời: “Tất cả đều không đáng tin.”

Vì câu này nói mà tim Lạc Tòng Tâm hẫng mất một nhịp.

Tất cả đều không đáng tin nhưng anh lại gọi cô đến hỗ trợ, chẳng lẽ cô là người duy nhất mà Đinh Bộ Trực tín nhiệm.

“Không, bởi vì em có đọc thì em cũng không hiểu.” Đinh Bộ Trực nói.

Tim Lạc Tòng Tâm lại thịch hai phát, bực mình.

Sáng sớm thứ năm, Đinh Bộ Trực phân loại hết tất cả tài liệu rồi niêm phong lại. Một nhóm toàn các đại ca đeo kính râm yên lặng vận chuyển tài liệu đi. Đinh Bộ Trực đã lưu trữ hết các tài liệu trên bản điện tử và cả những báo cáo cuối cùng rồi gửi cho một người tên “So”, sau đó tự rót cho mình một tách cà phê.

Lạc Tòng Tâm biết tháng ngày cực khổ bị bắt ép làm thêm giờ cuối cùng cũng kết thúc rồi.

“Đinh tổng vất vả rồi, nếu tiện thì tôi có thể thuê phòng ở khách sạn này rồi nghỉ ngơi chút – được…” Cô còn chưa nói xong thì Đinh Bộ Trực đã ngủ thiếp đi.

Anh nghiêng người dựa vào sofa, tay vẫn nắm tách cà phê, mắt

nhắm lại, môi khẽ nhếch lên, tiếng ngáy khẽ khàng bật ra khỏi miệng.

Lạc Tòng Tâm chưa bao giờ nhìn thấy Đinh Bộ Trực như thế này.

Trong ấn tượng của cô, Đinh Bộ Trực vẫn luôn trong tư thế lạnh lùng, trên người mặc âu phục đi giày da, rặt một vẻ của Diêm Vương.

Nhưng bây giờ, trên người anh là bộ quần áo nhàu nhĩ, tóc rối bời, râu lởm chởm, mụn nổi cả trên miệng lẫn trên trán.

Anh ngủ say sưa, mắt khẽ hí rồi nhắm nghiền, hàng mi cong vút, như trẻ con đang ngủ.

Tim Lạc Tòng Tâm như bị kim đâm, tê dại mà đớn đau.

Cô đắp chăn cho Đinh Bộ Trực, lấy tách cà phê ra khỏi tay anh, từ từ đặt đầu anh xuống đệm.

Đinh Bộ Trực lầm bầm không rõ tiếng, hai má phồng lên như đang bĩu môi giận dỗi ai.

Lạc Tòng Tâm không nhịn được mà bật cười. Cô ngồi trên thảm, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm vào râu Đinh Bộ Trực.

Gai gai.

Rồi lại đè lên mụn trên trán Đinh Bộ Trực.

Trơn trơn.

Lạc Tòng Tâm nhíu mũi, dụi ngón tay lên áo sơ mi trắng của anh, tựa đầu vào khủy tay anh rồi ngắm gò má anh.

Thì nhìn một lúc – thôi…

Phồn hoa như gấm, bầu trời trong xanh lộng gió.

Hoa diên vĩ rực rỡ đung đưa theo gió trời.

Lạc Tòng Tâm biết mình lại nằm mơ.

Lâu rồi mới gặp lại giấc mơ này, đột nhiên có chút hoài niệm.

Cô đang ngồi ở đồi, trên núi có trồng một cây cổ thụ, cành lá xum xuê rậm rạp họa thành một cái ô to, lá xanh trải dài ngút khung trời.

Dưới núi là thị trấn sầm uất, dòng người qua lại trên con phố, dù cách xa như vậy nhưng vẫn có thể nghe được tiếng rao hàng xuyên thấu bầu trời.

Tiếng thở ở ngay bên làm Lạc Tòng Tâm nhận ra có người ở cạnh mình. Anh ngồi cách cô chưa đến một bước chân, tay áo đen kéo lê trên mặt đất, ướt đẫm bởi sương lá. Một lúc sau, anh mới mở lời.

“Ngày mai, ta sẽ đi tới trước mặt cha em để cầu hôn em.”

Gió bỗng thoảng qua, lá cây xào xạc, từng ngọn cỏ rung rinh, đong đưa không ngừng quanh hai người.

Tim Lạc Tòng Tâm ngừng đập, nước mắt bỗng trào dâng.

Giọng anh êm dịu mà kiên định: “Cả đời này, ta chỉ nguyện được già đi cùng em.”

Nước mắt từ từ rơi xuống gò má cô.

“Tướng quân, ngài, ngài… Nói thật sao?

Anh móc ngón út vào ngón tay Lạc Tòng Tâm, kéo cô đến trước ngực mình, nhẹ nhàng đung đưa.

Anh nói: “Đã nói thì phải giữ lời.”

Lạc Tòng Tâm mở mắt, chạm tay lên mặt thì nhận ra mình đang cười.

Nhưng giây tiếp theo, cô đã không cười được nữa rồi.

Cô đang nằm đắp chăn trên giường, đầu giường có ly nước của Đinh Bộ Trực, trong cốc vẫn còn cà phê đã nguội.

Mình ngủ!

Sao mình lại ngủ trên giường!

Không biết là—

Viên đạn khổng lồ mang tên Một đêm gió xuân chợt tới bỗng xẹt qua đầu Lạc Tòng Tâm, leng keng vang dội.

[Khuôn mặt cô tái nhợt, từ từ vén chăn lên, sau đó nhìn thấy người nào đó.

Anh nhìn cô bằng gương mặt không cảm xúc:

“Một đêm bảy lần, em hài lòng không?”]

“Gì!”

Lạc Tòng Tâm nổi cả da gà, dời mắt nhìn sang bên cạnh.

Chăn gồ lên, nhìn qua thì không đoán được bên trong là gối hay là người.

Lạc Tòng Tâm quyết định trượt xuống giường thật nhanh, giựt áo khoác trên sofa rồi xông ra ngoài mở cửa cái rầm.

“Xin chào, cô Lạc!”

Ngoài cửa có đến bốn đại ca mặc âu phục đeo kính râm đồng loạt cúi người.

Lạc Tòng Tâm gào khóc, mông hôn xuống mặt đất.

Đại ca kính râm số 1: “Đinh tổng giao phó, sau khi cô Lạc tỉnh dậy sẽ dẫn cô đi ăn cơm.”

Đại ca kính râm số 2: “13:00 đưa cô đến studio tạo hình.”

Đại ca kính râm số 3: “17:30 Đinh tổng sẽ đích thân tới đón cô.”

Đại ca kính râm số 4: “Cô Lạc còn cần gì nữa không?”

Lạc Tòng Tâm nhìn từ trái sang phải, rồi lại nhìn từ phải sang trái, sau đó đỡ cửa đứng dậy, lôi di động ra gọi điện.

“Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?!”

“Em dậy rồi.” Giọng Đinh Bộ Trực vẫn hết sức bình thường: “Đi ăn cơm.”

“Không phải, Đinh tổng, tạo hình cái gì, công việc gì, làm cái gì đây?”

“Họp thường niên, tăng ca.”

“… Hả?”

“Phải mặc lễ phục, em đừng ăn quá nhiều, lộ bụng ra đấy.”

Đinh Bộ Trực nói xong thì lập tức tắt điện thoại, Lạc Tòng Tâm lại trượt xuống mặt đất.

Bốn đại ca kính râm: “Cô Lạc, mời cô.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Chị phải về nhà!!!!!!

*

Tác giả có lời muốn nói:

Phiên ngoại:

Đinh Bộ Trực mở mắt thấy Lạc Tòng Tâm đang ngủ thiếp đi.

Nửa người trên mặt đất, đầu thì dựa vào thành sofa, lảo đà lảo đảo, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Đến cả quần áo cũng mặc phong phanh.

Đinh Bộ Trực cau mày, anh đứng dậy, chăn trên người tuột xuống.

Đinh Bộ Trực giật mình, cầm chăn lên rồi liếc nhìn Lạc Tòng Tâm.

Chua chát bỗng hiện trên đầu lưỡi, tựa như anh đang cất rượu quý cả ngàn năm trời, Đinh Bộ Trực nuốt xuống, thưởng thức tỉ mỉ hương vị này

Anh nhẹ nhàng ôm Lạc Tòng Tâm vào lòng, đặt cô lên giường rồi đắp chăn lại.

Lạc Tòng Tâm ngủ rất say, hơi thở nóng bừng, có mùi thơm như sợi bông được phơi nắng, rối bù mà mềm mại.

Đinh Bộ Trực khom lưng, giữ vững tư thế đắp chăn, một lúc lâu sau vẫn không đổi động tác.

Mặt anh không có biểu cảm gì nhưng đôi mắt màu ngọc lưu ly ấy đang nhìn chằm chằm người nằm trên giường một cách đầy tham lam, tựa như đời đời kiếp kiếp cũng không nhìn đủ.

Cô hơi nhíu mày, dường như đang ngủ không yên.

Chân mày Đinh Bộ Trực cũng nhíu lại, anh ngồi trên mép giường, ngón tay nhẹ nhàng xoa trán Lạc Tòng Tâm, ngắm nhìn cô rơi vào cõi mộng một lần nữa thì hàng mày mới được thả lỏng.

Điện thoại bỗng reo lên, nhưng hình như Đinh Bộ Trực không thể nghe thấy.

Ngón út của anh đang lồng vào tay Lạc Tòng Tâm, nhẹ nhàng đong đưa rồi lại buông xuống, lại ôm lên, lại đong đưa, rồi lại buông xuống, cứ lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần rồi mới chịu buông hẳn.

Điện thoại ngừng đổi chuông, nhưng giờ chuông cửa lại vang lên.

Đinh Bộ Trực đặt tay Lạc Tòng Tâm vào trong chăn, lông mi cụp xuống, anh khẽ cười.

“Lạc Tòng Tâm, đã nói thì phải giữ lời.”

------oOo------

Chương 24: Bi Kịch Buổi Họp Thường Niên Nhà Họ Đường

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc Tòng Tâm nhìn thợ trang điểm trước mặt mà không dám tin vào mắt mình.

Thợ trang điểm là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, phong cách ăn mặc giống mấy ông chú bán khoai lang mật ven đường, ngón tay thì to khủng như mười củ cà rốt nhỏ.

Song Lạc Tòng Tâm biết người này chính là chuyên gia trang điểm nổi tiếng thế giới với thương hiệu mỹ phẩm Didu Didu – Tiêu Hoa.

Bác là truyền kỳ trong giới makeup.

Tự tay bác tạo ra thương hiệu mỹ phẩm trong nước và sau đó đã mang đi quảng bá ở nước ngoài.

Bác là bậc thầy trang điểm ở nơi đây.

Theo truyền thuyết thì bác đã nghỉ hưu từ lâu rồi, cũng biệt tăm biệt tích trên các phương tiện truyền thông, trên Didu Didu chỉ còn giữ lại một số video bác dạy trang điểm cấp độ chuyên nghiệp.

Thế mà vào giờ phút này Tiêu Hoa lại đứng trước mặt Lạc Tòng Tâm, tự tay mình trang điểm cho cô.

Lạc Tòng Tâm: “Thầy, thầy, thầy Tiêu, thầy nhờ học trò của thầy trang điểm qua qua cho em là được rồi ạ.”

Tiêu Hoa cười vui vẻ: “Yên tâm, kiến thức cơ bản của tôi vẫn còn, sẽ không làm mặt em xấu đi đâu.”

Lạc Tòng Tâm: Cái em sợ là em sợ mặt em làm ô nhiễm cọ của thầy thôi!

Từ lúc Tiêu Hoa bắt đầu trang điểm, Lạc Tòng Tâm đã căng thẳng đến mức nhắm chặt hai mắt không dám mở ra, không dám soi gương, chỉ sợ phá hỏng nghệ thuật của thầy Tiêu.

Tốc độ của thầy Tiêu rất nhanh, thời gian trang điểm ngắn hơn Lạc Tòng Tâm tưởng tượng rất nhiều, chỉ mất có 30 phút.

“Được rồi, nhìn qua xem có thích không?” Thầy Tiêu buông cọ, ra hiệu cho học trò đẩy gương tới.

Lạc Tòng Tâm được ngắm chính bản thân mình trong gương.

Không kẻ mắt khoa trương, không highlight mắt sáng rực, không mi giả dọa người, thậm chí kem nền cũng là màu tự nhiên nhất, gần như không thể nhìn ra được đây là trang điểm. Còn hàng mày, cái mũi, đôi môi đều thấm một vẻ dịu dàng như nước, chỉ chớp mắt nhẹ nhàng cũng đủ để bản thân toát lên vẻ xinh đẹp động lòng người.

Tiêu Hoa: “Thanh xuân thật tốt.”

Lạc Tòng Tâm: “Thầy Tiêu, để em chặt đầu em đi cho nó ở lại chỗ này với thầy.”

“Ha ha ha ha ha ha, giới trẻ bây giờ nói chuyện mặn mòi như vậy à?” Thầy Tiêu cười to.

Hai người thợ làm tóc bước vào, bắt đầu chỉnh tóc cho cô còn Thầy Tiêu chuẩn bị trang điểm cho một cô gái khác.

Lạc Tòng Tâm để ý trong studio có khoảng hơn 20 nhân viên nhưng khách đến lại chỉ có hai người.

Cô gái kia nhìn qua cũng chỉ mới hai lăm, hai sáu tuổi là cùng, làn da trắng bóc tựa nghìn năm không thấy ánh mặt trời, khi vào cửa vẫn đeo chiếc kính râm to oạch, sau đó đã ẩn mình đi đâu.

Tóc Lạc Tòng Tâm bị thợ kéo đau mà nhíu mày, nhưng cô gái kia vẫn một vẻ dửng dưng, cầm điện thoại gõ chữ ầm ầm, tốc độ đánh nhanh khủng khiếp.

Có vẻ cô gái cảm nhận được ánh mắt của Lạc Tòng Tâm nên quay lại nhìn cô. Cô gái có đôi mắt to tròn đen láy như hang núi sâu thẳm khiến Lạc Tòng Tâm nhìn mà không khỏi rùng mình.

Cô gái: “Xin chào.”

Lạc Tòng Tâm: “Chào, chào cô.”

Cô gái lại cúi đầu gõ chữ.

Lạc Tòng Tâm nghiêng đầu nhìn cô ấy.

Cô gái làm động tác đẩy gọng kính vô hình.

“Có chuyện gì sao?”

Lạc Tòng Tâm: “À, chỉ là, tôi thấy cô hơi quen thôi.”

“Âu, được, cô chờ một chút.” Cô gái lật điện thoại: “Chắc hẳn tôi chưa gặp cô bao giờ, xin hỏi cô tên gì thế?”

“Tôi là Lạc Tòng Tâm.”

Mờ mịt bỗng xông đến trước mặt cô gái nhưng sau đó ánh mắt cô ấy đột nhiên sáng lên.

“À, cháu dâu đây mà.”

Lạc Tòng Tâm: “Hả?!”

“Tôi là Đàm Trì.” Cô gái giơ tay lên: “Chụp ảnh giờ có tiện không?”

“Gì?”

“Tách tách.”

“…”

Lạc Tòng Tâm bị đẩy vào phòng thay quần áo, bốn cô gái vào buộc dây quanh người cô, chừng khoảng 20 phút, cuối cùng cũng “nhét” Lạc Tòng Tâm vào một chiếc váy dạ hội màu trắng bạc.

Cô thấy lúc này đây mình như một con cá muối – bị ép đến mức không thể thở nổi.

Đến khi cô bước ra khỏi phòng thay đồ thì bên cạnh Đàm Trì đã xuất hiện thêm một người đàn ông.

Lạc Tòng Tâm chỉ nhìn lướt qua thôi mà mắt đã chẳng thể rời đi.

Người này rực rỡ quá đi mất.

Anh mặc bộ âu phục đuôi én màu trắng, thắt thêm một chiếc nơ nhỏ đáng yêu, làn da anh trắng mịn căng bóng như sữa bò, ánh mắt anh cong cong như trăng lưỡi liềm, cả người anh được lớp kính thần tượng mộng mơ bao phủ, chỉ cần nhìn thấy anh thôi, khóe môi sẽ bất giác cong lên.

Trong nháy mắt, Lạc Tòng Tâm đã nhớ ra anh là ai.

“Đường, Đường, Đường, Đường—”

Anh xoay người, cười tươi với Lạc Tòng Tâm.

“Xin chào, tôi là Đường Cam Lan.”. Ngôn Tình Tổng Tài

A~~~~~~~~~~~~~

Lạc Tòng Tâm ôm ngực, tim hồng bay phất phới trước mặt.

“Lạc Tòng Tâm!!”

Một tiếng quát chói tai bay vèo đến như mũi tên, xuyên qua mọi trái tim rồi đáp thẳng lên trán Lạc Tòng Tâm.

Bộ âu phục đuôi én màu đen của Đinh Bộ Trực như một lưỡi dao sắc bén cắt sạch lớp kính ấy.

“Hi, cháu trai.” Đường Cam Lan ngoắc ngoắc tay.

Đinh Bộ Trực trợn mắt với Đường Cam Lan: “Thu lại cái mặt đấy đi.”

“Này nhưng tớ phải dựa vào mặt này mà kiếm cơm đấy!” Đường Cam Lan gào to.

Đàm Trì đứng bên cạnh đột nhiên giơ tay lên, hướng về phía Đinh Bộ Trực “tách” một tiếng.

Đinh Bộ Trực ngẩn người.

“Xin lỗi, tôi bị mù mặt, phải dựa vào hình mới nhớ được mặt người.” Đàm Trì đang viết viết vẽ vẽ cái gì đó lên tay.

Đường Cam Lan vừa liếc qua đã bùng nổ ngay lập tức.

“Gương mặt đẹp như tranh vẽ cái gì, đôi mắt màu ngọc lưu ly cái gì, khí thế của tổng tài bá đạo cái gì!! Anh còn đẹp trai hơn cậu ta nhiều đấy! Em đừng viết nữa, này, lại còn viết! Không cho phép em viết!”

Đường Cam Lan phì phò đẩy Đàm Trì đi, cuối cùng cả phòng đã yên tĩnh trở lại.

“Om sòm như ba trăm con vịt…” Đinh Bộ Trực lẩm bẩm.

Lạc Tòng Tâm nhìn Đinh Bộ Trực, có chút bối rối, có chút si mê, rồi có chút ngạc nhiên.

Ánh mắt cô quá nóng bỏng, khiến cho tai Đinh Bộ Trực khẽ đỏ lên.

“Em nhìn gì thế?” Đinh Bộ Trực hỏi.

“A!!!” Lạc Tòng Tâm chỉ ra cửa hét to: “Anh ấy là Đường Cam Lan, cô ấy nói cô ấy là Đàm Trì, là Đàm Trì đấy a a a a a a a a a a a a!!! Đại thần Chân Giò Hun Khói Kim Hoa của web Hoa Mai đó! Trời ơi là trời!! Lại quên xin chữ ký rồi!!!!”

Đinh Bộ Trực: “…”

Đường Cam Lan khiến người ta lo lắng, cưới vợ lại càng lo lắng

hơn.

*

Tập đoàn Đường thị – tập đoàn hùng mạnh nhất, không ai có thể sánh bằng.

Bách khoa toàn thư Baidu viết về tập đoàn Đường thị lên đến hơn 30 nghìn từ, về các thành tích khác nhau của tập đoàn cũng có thể bôi ra 50 nghìn từ, trong đó thứ khiến người ta vui nhất là “Truyền thống đánh cược” của gia tộc họ Đường.

Người đứng đầu tập đoàn Đường thị qua từng thế hệ đều là thần đồng trong giới kinh doanh, nghe nói vận khí của dòng họ bắt nguồn từ thời nhà Minh. Bọn họ hết lòng bồi dưỡng từng con em họ Đường, dốc hết yêu thương chăm sóc cho những ngôi sao tương lai, đến khi chúng tròn hai mươi tuổi sẽ phải lập một cuộc “Đánh cược dòng họ Đường”, nếu như thắng cược thì sẽ được tự do, trời cao đất rộng thẳng cánh cò bay muốn bay đi đâu thì bay, còn nếu thua thì bắt buộc phải trở về Đường thị, làm trâu làm ngựa nhẫn nhục chịu khó cả cuộc đời.

Có thể nói, đánh cược khó hay dễ đều phụ thuộc vào lựa chọn của con em nhà họ Đường.

“Không ai ngu đến mức muốn thoát khỏi gia tộc nhà họ Đường chứ?” Lạc Tòng Tâm nói: “Dù sao thì dựa lưng vào cây đại thụ hóng mát vẫn tốt hơn.”

“Đường thị là một gia tộc không hề bình thường chút nào, luôn có những người ngu ngốc muốn hướng về tự do.” Đinh Bộ Trực nói: “Bọn họ có thể lập ra cuộc đánh cược dễ như trở bàn tay, luôn muốn thoát khỏi Đường thị, nhưng hết lần này tới lần khác cũng không thực hiện được – thế nên đó được gọi là lời nguyền của Đường thị.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Lời nguyền thế này thì nguyền luôn cho tui với, xin cảm ơn!

“Thế hệ này người trúng lời nguyền có lẽ là Đường Cam Triết.” Ánh mắt Đinh Bộ Trực ám chỉ: “Đến rồi.”

Ngoài cửa xe, màn đêm sâu như biển. Ánh đèn sáng chói dọc theo dải ngân hà, khắc họa nên một tòa lâu đài hùng vĩ nguy nga.

Lạc Tòng Tâm ngạc nhiên: “Không hổ là gia tộc họ Đường, thì ra tọa lạc ở đây!”

Đinh Bộ Trực: “Đây là dự án mà Đường thị mới bắt đầu khai triển, hôm nay đúng buổi họp mặt thường niên của cả họ thì tiện cắt băng luôn.”

“…”

Lạc Tòng Tâm đỡ tay Đinh Bộ Trực rồi xuống xe.

Lạc Tòng Tâm bước lên thảm đỏ đi vào lâu đài.

Lạc Tòng Tâm không mở mắt nổi vì ánh đèn.

Lạc Tòng Tâm nghe được vô số lời thì thầm thốt lên.

“Ôi vãi nhái, Đinh Bộ Trực?!! Sao Đinh Bộ Trực lại xuất hiện ở đây?”

“Tôi không muốn thấy mặt anh ta đâu, khiến tôi phải nhớ lại năm năm địa ngục!!”

“Không phải Ngọc Diện Diêm Vương bị đày đến Xuân Thành rồi sao?’

“Không phải anh ấy xích mích với Đường tổng à?”

“Nghe nói Hứa tổng của tập đoàn giải trí Thanh Hồng còn đuổi đến tận Xuân Thành, sau đó bị anh ấy đánh thành đầu lợn.”

“Không hổ là Ngọc Diện Diêm Vương, đàn ông cũng không trốn được một kiếp!’

“Người phụ nữ bên cạnh anh ấy là ai?”

“Nhìn qua đã biết là bị kéo đến rồi, nhìn cô gái đứng cạnh kìa, mặt cũng sợ hãi xanh xao theo.”

Lạc Tòng Tâm nhìn về phía Đinh Bộ Trực: “Mặt tôi xanh lắm à?”

Đinh Bộ Trực soi xét cô rồi cởi áo mình xuống khoác lên người cô.

Người xem bốn phía giờ đã tản ra, mọi người nhìn Lạc Tòng Tâm mà mặt họ như thể nhìn thấy khủng long bạo chúa vậy.

Người đứng chịu mũi sào chính là người đàn ông đứng cách đó bốn mét.

Anh ấy mặc bộ âu phục xa hoa nhưng trông vẫn cực kỳ khiêm tốn, ánh mắt khá giống với Đường Cam Lan, tay anh nâng một ly rượu vang, vốn là một bữa tiệc linh đình, thiên hạ nói cười nhưng lúc này anh ấy lại trợn mắt há mồm, cả người hơi ngửa về sau, tay trái còn vô thức bày ra tư thế phòng ngự.

Đây là Đường Cam Triết – Lạc Tòng Tâm nhận ra người này – CEO tập đoàn Đường thị.

Chẳng qua là, sao trông vị tổng tài này không được thông minh cho lắm nhỉ?

Tựa như cảm giác được ánh mắt bốn xung quanh nhìn mình không được thiện lành cho lắm nên Đường Cam Triết đứng thẳng người, nụ cười vơi đi, bày ra vẻ đức độ danh vọng.

“A Trực à, lâu lắm không gặp rồi.”

Đinh Bộ Trực: “Tuần trước vừa mới gặp xong.”

Đường Cam Triết nghẹn lời, ánh mắt chuyển sang người Lạc Tòng Tâm: “Đây là—”

“Chào Đường tổng, tôi là Lạc Tòng Tâm ở chi nhánh Xuân Thành!” Lạc Tòng Tâm thẳng người ưỡn ngực, lịch sử chào hỏi.

“À, xin chào, xin chào.” Đường Cam Triết bắt tay Lạc Tòng Tâm, trừng mắt nhìn Đinh Bộ Trực: “Thì ra là nhân viên của cậu đấy.”

Đinh Bộ Trực không đáp lời, anh nhìn Đường Cam Triết, sau đó không hiểu vì sao lại cong miệng cười.

Bốn phía xôn xoa, tất cả mọi người đều lùi lại năm mét, tạo thành một cái vòng kỳ quái.

Đường Cam Triết: “Cậu sao đấy?!”

Đinh Bộ Trực: “Tôi tìm được rồi.”

“Hả?”

“Tôi nói.” Đinh Bộ Trực thốt ra từng chữ từng chữ: “Tôi tìm được rồi.”

Đường Cam Triết sững sờ mấy giây: “Cái gì?! Cậu nói cô ấy cô ấy cô ấy cô ấy?!!”

Đinh Bộ Trực: “Ừ.”

“Hết sức vớ vẩn!”

Giờ khắc này, Lạc Tòng Tâm tin tưởng hoàn toàn vào chuyện Đường Cam Triết và Đường Cam Du có quan hệ mật thiết với nhau – từ cái giọng điệu, hành động đến cả việc bộc lộ cảm xúc mà hai người cũng giống nhau như đúc.

Đường Cam Triết lải nhải không ngừng tận năm phút đồng hồ: “Đây là phản khoa học!” Buộc phải thừa nhận rằng có thể đứng ở vị trí này, Đường Cam Triết chắc chắn phải có kinh nghiệm dày dạn trong việc quản lý biểu cảm của mình, người ngoài nhìn sẽ thấy anh ta đang nghiêm túc thảo luận với Đinh Bộ Trực về một vấn đề quan trọng là di dân lên sao Hỏa như thế nào.

Lạc Tòng Tâm không nghe nổi nữa, cô kéo tay áo Đinh Bộ Trực.

Đinh Bộ Trực cúi đầu:?

Lạc Tòng Tâm: “Đinh tổng, tôi có thể đi ra chỗ khác được không?”

“Ừ.” Đinh Bộ Trực gật đầu: “Đừng ra phòng khách.”

Lạc Tòng Tâm chạy như điên chạy như điên.

Đường Cam Triết nhìn bóng lưng Lạc Tòng Tâm mà mặt ngỡ ngàng không thể tin nổi.

“Thế giới bao la, không thiếu của lạ, A Trực, cậu chắc chắn?”

Đinh Bộ Trực: “Ừ.”

“Không phải… Trước kia nghe cậu hình dung tôi còn tưởng rằng sẽ là một cô gái với vẻ ngoài quốc sắc thiên hương đẹp nghiêng nước nghiêng thành, thế mà lại trông như này?”

“Người không tìm được vợ sẽ không hiểu được điều này.”

Đường Cam Triết nghẹn lời, quyết định đổi chủ đề.

“Cậu điều tra xong rồi kết luận, là thật à?”

“Với trương khí, bằng chứng của trương quân không một kẽ hở.”

Đường Cam Triết yên lặng một lúc lâu rồi thở dài đầy kín đáo.

“Tự làm bậy không thể sống đâu. A Trực, đối với cậu ấy như vậy, trong lòng cậu có thể…”

“Cậu quên à?” Đinh Bộ Trực nói: “Tôi là Ngọc Diện Diêm Vương.”

“Mẹ Đinh sao rồi?”

Biểu cảm trên mặt Đinh Bộ Trực như đổ bê tông: “Tìm được mùa xuân thứ tám ở Maldives rồi.”

“Cũng tốt.” Đường Cam Triết nói: “Bác gái lớn tuổi rồi, đỡ phải cho bác lo lắng nữa.”

“Xin cậu đừng để bà ấy nghe được lời cậu nói.” Đinh Bộ Trực nói: “Ông chồng thứ tám của bà ấy cùng lứa với cậu.”

Đường Cam Triết: “…”

Phải lật tung cái bát thức ăn cho chó này lên!!

*

Lạc Tòng Tâm cầm đĩa thức ăn rồi đánh mắt sang bên phải.

Một nhóm đàn ông chừng ba mươi tuổi đứng cách cô năm mét đang trừng mắt rụt cổ nhìn cô như quan sát động vật quý hiếm.

“Cô ấy được Đinh tổng dẫn tới đấy!”

“Chẳng lẽ đây là bạn gái của Đinh tổng?”

“Sao có thể?! Nếu Đinh tổng có bạn gái thì tôi ăn cái bàn này luôn!”

“Khuôn mặt hắc ám âm dương của anh ta khiến gu thẩm mỹ của tôi trở nên lệch lạc, bây giờ tôi thấy đầu to tai to, eo to mới là tuyệt sắc!”

“Không dám nhìn về năm năm địa ngục đấy nữa!”

Ánh mắt Lạc Tòng Tâm lại nhích sang phải thêm một tí, một nhóm những người phụ nữ xinh đẹp đang ẩn mình cách đó ba mét.

“Không phải nói Đinh tổng và Đường Cam Du là một đôi sao?”

“Hả? Chẳng lẽ Đinh tổng với Đường tổng không thành đôi à?”

“Không đúng à, thấy bảo Đinh tổng với luật sư Trương Đại thân lắm mà.”

“Ai ra nói chuyện với cô gái kia thử xem?”

“Tôi không dám đâu, nhỡ đâu là bạn gái của Đinh tổng thật, tôi…”

“Tôi không muốn trở về địa ngục đâu!!”

Ewwwww……

Không thể không nói, Đinh Bộ Trực rất hợp trong việc lôi kéo lòng người.

“Cháu dâu, ở bên này.”

Một cái đầu ló lên sau bàn ăn vẫy vẫy tay với cô.

Ánh mắt cô sáng lên: “Đàm Trì đại đại!”

Trước mặt Đàm Trì bày bảy, tám cái đĩa trống, tay cô ấy còn bưng một đĩa bò bít tết, miệng vẫn còn đang nhai thức ăn, kỳ diệu nhất là điện thoại cô ấy đặt trên bàn còn đang mở ghi âm.

Lạc Tòng Tâm: “Đàm Trì đại đại, đây là?”

“Cả một đại gia tộc, rễ sâu lá tốt, đàm tiếu ngút trời.” Đàm Trì nuốt miếng bít tết: “Tất cả đều là tài liệu thực tế.”

Lạc Tòng Tâm bừng tỉnh, hiểu ra: “Quả nhiên là đại thần, trâu bò quá!”

“Cháu dâu, ăn thêm cái gì đó lót dạ đi, từ trước đến giờ mấy buổi dạ tiệc này chưa bao giờ được ăn no cả, có thể ăn thêm được gì thì ăn đi.” Đàm Trì đưa đĩa cho Lạc Tòng Tâm.

Lạc Tòng Tâm: “…. Chuyện này… Đàm Trì đại đại, tại sao lại gọi tôi là cháu dâu thế?”

“Thì Đinh Loan Loan đó…”

“… Là Đinh Bộ Trực.”

“À, cậu ấy hẳn là cháu của Đường Cam Lan, cô là vợ anh ấy thì đương nhiên gọi cháu là cháu dâu rồi.”

“Hả?!!!!”

Không cho Lạc Tòng Tâm thời gian được hốt hoảng, một nhóm toàn tinh anh tập đoàn Đường thị đứng xung quanh đã nổ bùm bùm.

“Vợ của Đinh tổng??”

“Trời ơi!!”

“Ấu mai gót!!!”

“Chúa tôi!”

“Tại sao đến Ngọc Diện Diêm Vương cũng có thể tìm được vợ, tôi đây hiền lành đức hạnh như này mà vẫn là chó độc thân cơ chứ! Ông trời không có mắt!”

Lạc Tòng Tâm nhìn đám người quỷ khóc sói tru hồi lâu mới phản ứng lại được.

“Đợi đã, có phải cô hiểu lầm gì không, chẳng qua tôi tới đây để tăng ca—”

“Ầm!”

Ánh đèn trong hội trường bỗng tắt rụi, ba ánh đèn moving head chiếu thẳng lên sân khấu, trong ánh đèn, lễ phục đỏ thẫm của Đường Cam Du làm sáng rực căn phòng.

“Chúc mọi người có một buổi tối tốt lành, hoan nghênh tất cả đã tới dự buổi họp thường niên của gia tộc nhà họ Đường, tôi là Đường Cam Du.”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên dưới sân khấu, Lạc Tòng Tâm nhìn sang sân khấu bên trái thấy một người đàn ông mặc trang phục MC đang giận đến mức giậm chân ầm ầm, điên cuồng ra dấu tay với ánh sáng trên tầng hai.

Lạc Tòng Tâm:?

Đàm Trì chụp ảnh tanh tách: “Có triển vọng đây.”

“Vào ngày kỉ niệm như hôm nay, tôi – Đường Cam Du, tuyên bố đánh cược với Đường thị của mình!”

Dưới sân khấu xôn xao bàn tán.

“Cuộc đánh cược của tôi chính là, trước ba mươi tuổi sẽ tìm được tình yêu của đời của mình!”

Cả khán đài tịch mịch tịch mịch.

“Hả?” Lạc Tòng Tâm: “Cái này mà cũng đánh cược được sao?”

Đàm Trì: “Đúng là anh em họ có khác, lúc trước Đường Cam Triết cũng đánh cược sẽ tìm được tình yêu đích thực và kết hôn trước

năm ba mươi tuổi.”

“…”

“Đợi đã.” Lạc Tòng Tâm nói: “Đến bây giờ Đường Cam Triết vẫn là tổng giám đốc của tập đoàn Đường thị, nói cách khác—”

“Anh ấy vẫn là một con chó độc thân.”

“…”

Hai ánh đèn lại chiếu lên người Đường Cam Triết. Anh ta híp mắt, nở nụ cười lạnh lùng.

“Vào giờ phút này, tôi vô cùng vinh hạnh được thông báo cho tất cả mọi người rằng tôi đã tìm được người mà tôi thật lòng yêu thương! Anh ấy chính là—” Đường Cam Du tháo mic, ngón tay duỗi về phía trước: “Đinh Bộ Trực!”

“Bùm!” Khán giả ngồi dưới nổ tung.

Ánh sáng khắp nơi đùng đùng đoàng đoàng chĩa về người Đinh Bộ Trực.

Tai Lạc Tòng Tâm cũng nổ tung, cô không nghe ra được bất cứ âm thanh nào hết, chỉ còn tiếng vo ve ong ong trong đầu.

Cô ngơ ngác nhìn Đinh Bộ Trực đứng giữa đám người, cả người anh sáng rỡ, anh nhìn về phía Đường Cam Du ở xa xa.

Đường Cam Du đứng trên sân khấu cười vui vẻ rực rỡ.

Đinh Bộ Trực đứng dưới sân khấu cũng cười lạnh lùng như dao.

Không hiểu sao những người đứng quanh anh lại vội vàng tản ra, nhường lại đường cho anh. Đinh Bộ Trực xoay người, dọc theo con đường ấy, anh bước từng bước từng bước về phía Lạc Tòng Tâm.

Không khí bốn xung quanh cô như bị rút cạn, khiến cô không thể nào thở nổi, cô ngây ngốc nhìn Đinh Bộ Trực xán lạn, nhìn anh rẽ bóng tối sang hai bên để đứng trước mắt mình.

Tay anh nắm tay cô, tai cô lại ầm một tiếng, khôi phục thính giác, tiếng ồn ã huyên náo bốn xung quanh ập tới bên tai.

Đinh Bộ Trực dẫn cô đi lên phía trước, ánh sáng moving head chiếu lên người cô, hòa với ánh sáng trên người Đinh Bộ Trực.

Chỉ mấy bước ngắn ngủi nhưng Lạc Tòng Tâm lại thấy đây dài cả một thế kỷ vậy. Khi đứng trên sân khấu, mắt cô đã mờ đi không thấy rõ điều gì.

Xúc cảm trong cô bỗng nhạy bén dị thường, cô cảm thể cảm nhận được Đinh Bộ Trực đang nắm chặt tay mình, thậm chí tay anh còn hơi run lên.

“Đường Cam Du.” Đinh Bộ Trực nói: “Xin lỗi cậu, tớ đã có người yêu rồi.”

Đường Cam Du sợ hãi kêu lên: “Không, sao có thể?!!! Cô ta là ai?!”

“Cô ấy là Lạc Tòng Tâm, là người yêu đời đời kiếp kiếp của mình.”

*

Tác giả có lời muốn nói:

Phiên ngoại:

Đường Cam Du: “A Trực, thấy thế nào, chiêu này của tớ có được coi là sự hỗ trợ thần thánh bỏ đá xuống giếng thêm gấm thêm hoa không?”

Đinh Bộ Trực: “À thế à.”

Đường Cam Du: “Tớ đã giúp cậu một chuyện lớn thế này rồi, nên nếu cậu có rảnh thì hẹn lão Hồ ra uống trà đi!”

Đinh Bộ Trực: “Tớ bóp chết cậu!”

Hết chương 24.

*

------oOo------

Chương 25: Bi Kịch Từ Chối Không Thành

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc Tòng Tâm như đang bước vào một giấc mơ không thực.

Mọi thứ trước mắt bỗng hóa mờ ảo, bên tai chỉ còn nghe thấy tiếng thở dồn dập và tiếng tim đập không ngơi, tựa như lúc cô phải thi chạy tám trăm mét vậy, ấy chính là cảm giác hồn lìa khỏi xác.

Dưới khán đàn mọi người ồn ã xôn xao, hò hét chói tai.

Đường Cam Du che mặt thét to: “NO! Người em yêu! Cõi lòng em tan nát, em muốn ra nước ngoài chữa lành tổn thương này! Hẹn gặp lại, tình yêu của em!” Cô ấy nói xong xách váy bỏ trốn ngay lập tức.

Đàm Trì mồm vẫn còn nhai bít tết: “Đường Cam Lan, cô em gái của anh diễn được phết—”

Đường Cam Lan che mặt: “Anh không quen con bé này!”

Đường Cam Triết đen mặt, khuôn mặt các tinh anh còn lại cũng thê thảm không nỡ nhìn, tất cả đều chìm trong hỗn loạn, vị MC xịn xò đã đứng lên đoạt lại cái mic, chủ trì nghi lễ cắt băng khánh thành.

Khách khứa trong phòng hò hét loạn cào cào mà kẻ đầu têu tên Đinh Bộ Trực thì đã dẫn Lạc Tòng Tâm rời sân khấu một cách vô cùng tự nhiên. Cô đi qua vườn hoa, bước qua thảm đỏ rồi ngồi lên xe.

Chiếc xe đen lặng im tiến vào màn đêm, bỏ lại gia tộc Đường thị ồn ào huyên náo ở sau lưng. Tài xế rất biết điều, ngay khi xe vừa chạy thì cửa ngăn cách hai hàng ghế đã được dựng lên. Chiếc xe yên ắng, còn ngoài cửa sổ là cảnh đêm vô tận. Bóng tối tĩnh lặng giúp Lạc Tòng Tâm cảm thấy an toàn, hơi thở dần ổn định, nhịp tim cũng trở về trạng thái bình thường.

Cô đánh mắt nhìn sang người bên cạnh. Đinh Bộ Trực ngồi thẳng tắp, mắt nhìn về phía trước, mặt anh vô cảm nhưng tay anh vẫn đang nắm chặt tay Lạc Tòng Tâm không chịu buông ra. Cô thấy quai hàm anh giật giật như kiểu anh đang nghiến chặt răng hàm. Cô cảm thấy tình cảnh này có gì đó sai sai. Phản ứng đầu tiên của cô chính là rút tay về cho bằng được. Song, tay cô vừa động đã bị Đinh Bộ Trực siết chặt lại.

“Em…” Đinh Bộ Trực nói: “Em ngạc nhiên đúng không?”

Còn hơn cả tai nạn ngoài bất ngờ đấy, tôi sợ sắp chết đến nơi rồi anh có biết không!

Lạc Tòng Tâm: “Đinh tổng, mới vừa rồi… Là nội dung phải làm lúc tăng ca đúng không?”

Đinh Bộ Trực nghiêng đầu, đôi mắt anh lạnh như hổ phách, ánh mắt mênh mang như dòng nước. Cô nuốt nước bọt: “Tôi, tôi thấy cô Đường Cam Du là người thấu tình đạt lý, nếu như anh muốn từ chối cô ấy, thì cũng không cần tìm tôi làm bia đỡ đạn như vậy, rất phiền…”

Lạc Tòng Tâm nói xong câu này đã dùng hết dũng khí trong mình, cô nhanh chóng ngồi dịch ra ngoài cửa sổ, nghiêng đầu giả chết –

nếu như không phải vì Đinh Bộ Trực cứ nắm chặt tay cô không buông thì cô chỉ muốn nhảy ra khỏi xe ngay lập tức.

Một lúc lâu sau, cô nghe thấy tiếng Đinh Bộ Trực khe khẽ thở dài.

“Em chắc chắn sẽ sống lâu trăm tuổi.” Anh nói.

Lạc Tòng Tâm: “Ồ?”

“Vì em cứng như gỗ.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Anh ta đang mắng mình đấy à?

“Đường Cam Du không thích anh.” Đinh Bộ Trực nói tiếp: “Anh chỉ coi cô ấy là em gái.”

Lạc Tòng Tâm: “Không phải cô ấy là cô của anh sao?”

Đinh Bộ Trực bóp chặt tay Lạc Tòng Tâm. Cô đừng nên lên tiếng nữa thưa cô.

“Em không phải bia đỡ đạn.” Đinh Bộ Trực thả lỏng tay. Lạc Tòng Tay vội vàng giấu tay ra sau lưng, âm thầm thở ra một tiếng. Má ơi cuối cùng cũng buông tay rồi, ngón tay của tui bị bóp đến tê dại – hự!

Đinh Bộ Trực tự dưng dính sát vào người cô, hai tay anh ôm trọn mặt Lạc Tòng Tâm, hung tợn mà nói: “Em không trốn được đâu.”

Lạc Tòng Tâm: “Hả!!”

“Đời đời kiếp kiếp em đừng có mà nghĩ đến việc chạy trốn.”

Lạc Tòng Tâm cảm thấy lời tỏ tình của Đinh Bộ Trực cực kỳ khó chịu. Người bình thường sẽ vo mặt nhà gái như vo gạo để thổ lộ

tâm tình à? Người bình thường sẽ dùng cụm từ giả tạo “Đời đời kiếp kiếp” để tỏ tình sao? Người bình thường sẽ nói mấy lời thoại rung cảm đến kinh thiên động địa xong một giây sau đã nói cho cô biết cô phải tự lên máy bay về Xuân Thành ư?

Thậm chí một tháng sau, tất cả những gì Đinh Bộ Trực nói với cô đều chỉ là “Xem qua bản kế hoạch này cho tôi”, “Sửa lại tài liệu này”, “Đi làm muộn, trừ 50 tệ.” – Đấy phong cách này đấy!

Người yêu đời đời kiếp kiếp cái chó gì, anh ta là chủ nợ đời đời kiếp kiếp của mị thì có!

Lạc Tòng Tâm không có bất cứ cảm xúc yêu đương ngọt ngào nào, cũng không ngửi được mùi vị của tình yêu, cô thấy mình được đến Kế Kinh tham dự một buổi họp mặt thường niên đầy màu sắc xong chọc phải dây thần kinh hề hước của lãnh đạo nên từ đó về sau phải trải qua cuộc sống bị lãnh đạo chèn ép mỗi ngày.

Thậm chí Lạc Tòng Tâm còn thấy – sợ. Chỉ cần nghĩ đến Đinh Bộ Trực thì tim cô sẽ run lên, không phải run vì hạnh phúc đâu, cũng chẳng phải say đắm, thậm chí còn không có bất cứ tình cảm gì, mà đây là sự sợ hãi từ sâu trong tâm hồn.

Lạc Tòng Tâm không biết tại sao mình lại có cảm giác này, trước kia, mỗi khi nhìn thấy Đinh Bộ Trực thì cô đã ngại rồi nhưng đấy vẫn nằm trong phạm vi giao tiếp của con người, còn bây giờ Đinh Bộ Trực như được thăng cấp thành ông trời của cô luôn, một ánh nhìn của anh cũng đủ để giết cô trong gang tấc.

Từng ngày từng ngày trôi đi, cảm giác này ngày càng mãnh liệt hơn. Đinh Bộ Trực đến Kế Kinh một tháng, Lạc Tòng Tâm ở nhà cũng hoảng hốt một tháng trời. Khi biết được Đinh Bộ Trực đã đặt vé máy bay quay về Xuân Thành, Lạc Tòng Tâm cảm thấy cuối cùng con dao cheo leo đỉnh đầu mình cũng được rớt xuống rồi.

Duỗi cổ là một dao, rụt cổ là một dao, giết người cũng chỉ cần gật đầu, thế thì chém đầu để lại một vết sẹo to đùng là cùng. Lạc Tòng

Tâm nhẩm đếm ngược từng ngày, mỗi ngày qua đi đều quyết tâm hơn, cô quyết định chờ Đinh Bộ Trực quay về sẽ ngửa bài với anh – cô và anh không hợp nhau, mời anh tơ tưởng đến những giai nhân khác.

Đếm ngược đến ngày thứ hai, dũng khí trong người Lạc Tòng Tâm đạt được 90%, cô quyết định sau khi tan làm sẽ đi ra chỗ đồng hồ Bạch Vân bên sông Xuân Thủy vái một cái, cố gắng để dũng khí trong người đạt đến 100%. Với kế hoạch này, cô tràn đầy tự tin bước ra cửa, vừa đi xuống tầng, mắt lướt qua một chiếc xe đạp.

“Lạc Tòng Tâm.” Có người gọi tên cô.

Lạc Tòng Tâm giật bắn mình, từ từ quay đầu lại. Đinh Bộ Trực đứng dưới tán cây, hai tay anh nhét túi áo cashmere, vali dựng đứng bên chân anh, nhánh cây nhạt màu vươn mình đâm vào nền trời xanh thẳm, hơi thở lạnh lẽo khiến mắt anh đỏ hoe. Anh lặng lẽ đứng yên ở nơi ấy, tựa như một bức họa được người ta điêu khắc tỉ mẩn.

Chợt, anh mỉm cười, hóa thành một bức họa sống. Anh bước nhanh tới bên cô, vạt áo anh khua theo làn gió, như gần như xa, chưa gì anh đã đứng trước mặt Lạc Tòng Tâm.

Lạc Tòng Tâm: “Hợ!”

Nụ cười trên môi Đinh Bộ Trực rực rỡ hơn, anh chợt kéo Lạc Tòng Tâm vào lòng mình ôm thật chặt, chống cằm lên vai cô.

“Anh về rồi.”

Đầu Lạc Tòng Tâm như bị cầm anh đâm thủng, dũng cảm tích đầy trong một tháng bỗng cạn sạch, đã thế còn bị giọng nói anh mê hoặc nhưng càng nghe thì càng thấy giống tiếng rắm.

8 giờ 45 phút sáng, Lữ Quang Minh ngồi trước bàn làm việc, ngâm mình trong bát mì gói yêu thích, đặt báo thức ba phút, sau đó thản nhiên lướt di động. Giám đốc Lý cầm bình tưới nhỏ lên phun cho

cây, chị La thì nhìn chằm chằm vào gương để trang điểm.

Ánh nắng vàng nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào phòng trong veo làm sao. Một buổi sáng tĩnh lặng mà tràn ngập sức sớm, một ngày mới tốt đẹp đang bắt đầu. Chuông báo thức reo lên, Lữ Quang Minh đang húp nốt nước mì thì nghe thấy hai tiếng chấm công ngoài cửa.

[Nhận dạng vân tay thành công]

[Nhận dạng vân tay thành công]

Lữ Quang Minh: “Chào chị Lạc – phụt!”

Lý Thái Bình phun nước ra xa ba mét, chị La đang đánh phấn thì lỡ quẹt luôn vào bờ môi vừa tô son xong. Đinh tổng đẹp trai tài năng xuất chúng của mọi người đã trở về, một tay kéo vali, một tay thì kéo Lạc Tòng Tâm.

“Chào mọi người.” Đinh Bộ Trực nói.

Ba người trong phòng làm việc: “…Chào…”

Lạc Tòng Tâm cúi đầu, đi về phía bàn của mình mà như con cua, tay còn bị Đinh Bộ Trực nắm chặt, giãy giụa cách nào cũng không thoát được, chỉ có thể kéo qua kéo lại bên bàn làm việc – lúc này Lữ Quang Minh như đang thấy được một chú rùa bị lật mai, bốn chân vùng vẫy loạn cào cào trong bất lực.

Có lẽ vì ánh mắt ba người sợ hãi quá nên cuối cùng Đinh Bộ Trực cũng buông tay Lạc Tòng Tâm. Cô chạy cái vèo về vị trí của mình.

“Mười phút sau họp.” Đinh Bộ Trực đi thẳng về phòng làm việc.

Ba người còn lại vội vội vàng vàng vây quanh Lạc Tòng Tâm.

Chị La: “Tiểu Lạc, sao em lại đi làm với Đinh tổng thế?”

Lý Thái Bình: “Sao Đinh tổng lại nắm tay cháu?”

Lữ Quang Minh: “Chị Lạc, đừng bảo chị đang muốn trốn làm xong gặp phải Đinh tổng nên bị bắt quay về nhé.”

Lạc Tòng Tâm uể oải nằm ra bàn: “… Cũng không khác lắm đâu.”

Chính xác là muốn chạy trốn nhưng bị bắt rồi.

Ba người bày tỏ sự cảm thông.

Lý Thái Bình: “Chú có tin tức nội bộ, Đinh tổng đã từ chối lời cầu hôn của Đường Cam Du trong buổi họp hằng năm của nhà họ Đường, đã thế còn dẫn theo một cô gái khác bước lên sân khấu rồi giới thiệu đây là người mình.”

Chị La: “Họp hằng năm? Không phải đã xảy ra từ tháng trước rồi à? Sao bây giờ mới truyền đến tai?”

Lý Thái Bình: “Buổi họp hằng năm của nhà họ Đường là cuộc họp của các tầng lớp tinh anh trong xã hội. Nội dung và các hạng mục của cuộc họp đều được bảo mật, nói chung là mất thời gian bảo mật.”

Lữ Quang Minh: “Vậy giờ thì qua thời kỳ giữ bí mật rồi phải không ạ?”

Lý Thái Bình: “Chắc vậy, nghe nói mấy ngày trước hội đồng quản trị tập đoàn Đường thị vừa mới xử lý một người điều hành cấp cao xong nên có lẽ giờ cát bụi lắng xuống hết rồi.”

Chị La: “Bạn gái Đinh tổng là ai vậy nhỉ?”

Lý Thái Bình: “Không biết nữa, nhiều tin đồn quá mà không cái nào chính xác cả. Nghe nói xinh lắm, tôi đoán chắc là một tiểu minh tinh nào đó thôi.”

Lữ Quang Minh: “Có hình không chú?”

Lý Thái Bình lắc đầu.

“Tiểu Lạc, không phải một tháng trước em đi công tác ở Kế Kinh sao? Thế mà không nghe ngóng được tin gì à?” Chị La hỏi.

Lạc Tòng Tâm gục xuống bàn giả chết.

“Level của Tiểu Lạc thì không vào được đâu.” Lý Thái Bình nói.

“Cháu thật sự muốn xem xem rốt cuộc là thần thánh phương nào mới có thể đánh bại được Ngọc Diện Diêm Vương thế này.” Lữ Quang Minh nói.

“Chuẩn bị họp.” Đinh Bộ Trực ôm laptop đi ra. Ba người vội vã đi đến ngồi yên trên ghế, chỉ có Lạc Tòng Tâm bước đi với vẻ bất cần đời.

Đinh Bộ Trực: “Hôm nay tương đối đơn giản, tôi sẽ truyền đạt qua cho mọi người về các tài liệu của trụ sở chính. Đầu tiên, tổng công ty đã có bản kế hoạch kinh doanh trong năm nay, cụ thể thì mọi người có thể kiểm tra tài liệu để biết thêm chi tiết.”

Lý Thái Bình, Lữ Quang Minh và chị La cùng nhau rên rỉ.

“Thứ hai là chuyện liên quan đến cá nhân tôi.”

Lạc Tòng Tâm: “Hự!”

Đinh Bộ Trực nhìn Lạc Tòng Tâm, hơi dừng lại rồi lấy ra một tập tài liệu màu đỏ.

“Đường Cam Thảo là thành viên ban giám đốc của tập đoàn Đường thị dính líu vào việc bất hợp pháp, đây là kết luận được đưa ra sau khi điều tra, do vậy hội đồng quản trị đã cách chức tất cả các chức vụ của ông, sau đó gửi cho công an để tiếp tục điều tra. Còn nữa.”

Đinh Bộ Trực nói tiếp: “Đường Cam Thảo từng là bố dượng của tôi.”

Phòng làm việc chìm trong im lặng.

“Tan họp.” Đinh Bộ Trực đứng lên.

“Đinh tổng!” Lạc Tòng Tâm nhảy cẫng lên: “Bố dượng của anh… Đường Cam Thảo… Trước, ở Kế Kinh…”

Khi ngồi chỉnh sửa lại những tài liệu kia, chẳng lẽ đều là…

Đinh Bộ Trực khẽ gật đầu rồi quay về phòng làm việc. Lý Thái Bình, chị La, Lữ Quang Minh chỉ dám tám chuyện với nhau bằng ánh mắt, đến việc thở mạnh cũng không dám.

Tâm trí Lạc Tòng Tâm giờ đây loạn như nồi cháo heo.

Đường Cam Thảo có địa vị cao trong nhà họ Đường, việc Đinh Bộ Trực có thể ngồi vào vị trí phó tổng giám đốc rất có thể cũng dựa vào quan hệ với ông ta. Sau đó anh đột nhiên bị giáng chức xuống làm việc ở cái chi nhánh rách rưới này chẳng lẽ vì dính dáng đến Đường Cam Thảo? Nhưng lúc nãy, anh đã tự mình tố giác Đường Cam Thảo…

Liệu giờ tình cảnh của anh ở tập đoàn Đường thị có phải sẽ trở nên khó khăn lắm không?

Nhất định anh sẽ phải… Đi…

Trái tim cô thắt lại, cảm giác ớn lạnh tràn đến. Lạc Tòng Tâm không biết ngày hôm nay của mình đã trôi đi như thế nào, đầu cô cả ngày cứ hò hét loạn cào cào, rồi lại nhìn chằm chằm vào cửa phòng làm việc đang đóng chặt của Đinh Bộ Trực mà ngẩn người. Rất nhiều lần cô muốn đứng lên trông anh, nhưng đứng lên bao nhiều lần rồi cũng lại ngồi xuống bấy nhiêu lần. Cô không dám, cô sợ phải thấy gương mặt anh lúc này. Cô sợ bản thân sẽ mềm lòng. Vậy nên cứ ngơ ngơ ngác ngác đến tận lúc tan làm.

17 giờ, Đinh Bộ Trực đi ra phòng làm việc đứng trước bàn Lạc Tòng Tâm. Cô đơ người nhìn anh, vẻ mặt anh vẫn không cảm xúc như thế, nhìn qua hết sức bình thường.

Lạc Tòng Tâm: “Đinh tổng, anh…”

“Buổi tối em muốn ăn cái gì?” Đinh Bộ Trực hỏi.

Lạc Tòng Tâm: “Gì?”

Đinh Bộ Trực hình như không biết phải làm sao, anh giơ tay lên bóp má cô.

“Nhanh lên đi, anh đói rồi.”

Lạc Tòng Tâm: “Hự!”

Đinh Bộ Trực nắm vai cô, quay sang đối mặt với mọi người, anh nhướng mày, khóe môi cong lên.

“Quên thông báo cho mọi người biết, Lạc Tòng Tâm bây giờ là bạn gái tôi.”

Cả ba người Lý Thái Bình, chị La và Lữ Quang Minh hóa đá đồng loạt.

“Không ngờ đấy!” Lý Thái Bình giơ bia: “Không ngờ được bạn gái trong truyền thuyết của Ngọc Diện Diêm Vương lại là Tiểu Lạc!”

“Alo!!” Chị La huých vào người Lý Thái Bình.

“À à, Đinh tổng, Đinh tổng, ha ha ha ha ha ha.”

Ngọc Diện Diêm Vương – quý ngài Đinh Bộ Trực mang vẻ mặt bình tĩnh gắp cho Lạc Tòng Tâm một miếng “tảo biển dưỡng tóc.” Cô cắm đầu cắm cổ vào ăn trong đau khổ, không nói một lời.

“Sếp này, từ lúc nào mà anh…” Mặt Lữ Quang Minh vẫn giữ vẻ không thể tin nổi mà hỏi: “Ý em là, anh…”

“Rất lâu rồi.” Đinh Bộ Trực nói: “Tôi thích cô ấy rất lâu rồi.”

“Rất lâu là bao lâu? Từ ngày đầu tiên tới công ty sao? Vừa gặp đã yêu?!” Chị La nói to.

Đinh Bộ Trực bật cười: “Mọi người còn muốn ăn gì nữa không?”

Lý Thái Bình: “Thêm rau cải luộc.”

Lữ Quang Minh: “Thịt dê thái miếng.”

Chị La: “Dạ dày bò!”

Đinh Bộ Trực quét mã wechat để gọi món, nghiêng đầu đến gần Lạc Tòng Tâm: “Em muốn ăn gì nữa?”

Lạc Tòng Tâm sợ đến mức co rụt cổ lại: “Không, không ăn nữa.” Anh không cử động, cứ nhướng mi nhìn cô chằm chằm. Hơi nước trong nồi bốc lên nghi ngút, tạo thành một lớp kính mỏng trước mặt anh. Tim cô ngừng đập, đặng, lại có một cảm giác kỳ lạ nào đó xông đến.

Chua xót, run rẩy, còn có… sợ hãi. Cứ tiếp tục thế này thì sớm muộn gì cũng phải bơm máu vào tim.

Cô chộp lấy chai sprite rót đầy ba cốc nước. Khí ga lấp đầy bụng giúp cho người ta có cảm giác an toàn gấp vạn lần. Cô cảm thấy thời điểm chín muồi đã đến rồi, kiên nhẫn đợi cả nhóm ăn lẩu xong, hội giám đốc Lý đi về rồi mới tới thời gian cho cô và Đinh Bộ Trực.

Nhà hàng lẩu nằm bên bờ sông Xuân Thủy, trời đông giá rét khiến cành liễu trơ trọi, không còn người đi dạo trên đường, thi thoảng mới thấy có người dắt chó đi dạo tay cầm túi ni lông đựng xẻng hốt cớt

cho cục cưng của mình.

Bầu không khí vô cùng hợp lí, gió thổi xào xạc u buồn – thời điểm tuyệt đẹp để nói lời từ chối!

“Đinh tổng, tôi có chuyện muốn nói với anh – Ơ!”

Đinh Bộ Trực nắm tay cô thả vào túi áo anh.

“Ừ.” Anh khẽ bảo: “Em nói đi.”

Hình như cái hành động ngập mùi phim thần tượng thế này không hợp với đề tài nghiêm túc đương chuẩn bị bắt đầu… Cô giùng giằng rút tay ra để sau lưng, mặt mày căng thẳng.

“Đinh tổng, tôi không hợp làm bạn gái anh.”

Đinh Bộ Trực: “Lý do của em là gì?”

“Chúng ta không xứng đôi vừa lứa.” Lạc Tòng Tâm ra vẻ thấu tình đạt lý: “Thứ nhất, trình độ học vấn không xứng, anh là du học sinh xuất sắc ở nước ngoài nhưng tôi chỉ là cặn bã xã hội học trường tầm trung trong nước. Thứ hai, địa vị không xứng, anh là tinh hoa của tập đoàn Đường thị mà tôi lại là nhân viên quèn trong chi nhánh. Thứ ba, kinh tế hai bên không xứng, tiền lương một năm của anh đến mấy triệu tệ, trong khi lương một năm của tôi còn không đến sáu vạn tệ. Nhà anh ở 130 nghìn tệ một mét vuông, nhà tôi thuê có 1500 tệ một tháng. Thứ tư, bạn bè của chúng ta cũng không tương xứng, bạn anh đều là người giàu nứt đố đổ vách, có chỗ đứng trong xã hội còn bạn tôi toàn hội ngốc nghếch ăn dầm nằm dề trên mạng.”

“Nói tóm lại, thế giới quan, nhân sinh quan của chúng ta khác nhau rất nhiều, dù giờ ở bên nhau thì sau này vẫn sẽ chia tay thôi. Dưới góc độ tổn thất thì anh thấy đấy, anh chọn tôi làm bạn gái, đó chính là top một sự lãng phí thời gian và lãng phí nguồn đầu tư, vì vậy, chia tay càng sớm càng tốt, kịp thời thu hồn vốn.”

Nói một hơi liền tù tì, Lạc Tòng Tâm vẫn thẳng lưng chứ không hề ngồi sụp xuống đất. Đinh Bộ Trực nheo mắt hiện ra đuôi mắt dài mảnh.

“Em học thuộc đống này mất bao lâu?” Anh hỏi.

Lạc Tòng Tâm: “Hả?”

“Em rảnh quá nhỉ, ngày mai nộp cho tôi bản word hai nghìn chữ mười kinh nghiệm học tập mà em tâm đắc nhất..”

Lạc Tòng Tâm: “Gì??”

Đinh Bộ Trực xoay người rời đi.

“Đinh tổng?” Cô níu vạt áo anh: “Anh không hiểu sao?”

Anh không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước: “Không.”

Cánh tay cô rất nhỏ sao mà giữ anh được, chỉ có thể bị anh lôi đi.

“Anh không định cân nhắc à?”

“Không.”

“Thế gian này chỉ khó tìm mỗi gái ba chân thôi chứ phụ nữ hai chân đầy trên phố đây này, sao anh cứ phải dính tịt lấy tôi làm gì…”

“Lạc Tòng Tâm!” Đinh Bộ Trực nắm cổ tay cô, kéo cô lên trước mặt mình: “Em bị ngu ngốc à?!”

Lạc Tòng Tâm: “Đinh tổng, tôi thật sự thấy là… Ưm!”

Không nói nên lời nữa bởi anh đã phát điên lên bịt miệng cô bằng môi anh rồi. Anh xông vào khoang miệng cô, hung hăng cuốn lưỡi cô, xâm chiếm từng tấc từng tấc một. Cô sợ đến ngây người, hai mắt trợn tròn, tiêu cự mờ đi, đành mặc cho mùi hương mát lạnh hòa

với mùi ngai ngái của máu quấn quýt lấy mình. Không rõ thời gian đã trôi đi bao lâu, cuối cùng anh cũng buông cô ra.

“Lạc Tòng Tâm.” Hơi thở anh phả lên lớp mồ hôi đọng trên người cô: “Anh chỉ hỏi em đúng một câu.”

Tai anh đỏ bừng nhưng ánh mắt anh vẫn lạnh lùng như thế, đượm màu đơn côi. Giọng anh trầm đi, càng về sau càng run lên.

“Lạc Tòng Tâm, em… thích anh không?”

Cô cảm giác chỉ cần cô nói “Không”, anh sẽ thả cô đi ngay lập tức, và như vậy, có lẽ anh cũng sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa. Ngặt nỗi, cô không thể cất lên lời.

Cô có thể viết đủ hai nghìn chữ “Không môn đăng hộ đối” về treo trước bàn, thuộc cả bài chia tay mấy trăm chữ, nhưng cô lại chẳng thể nói ra câu này.

Tôi không thích anh…

Chỉ nghĩ đến thôi đã khiến tim cô vỡ nát, đau đớn khôn nguôi. Cô nhớ về lần đầu tiên mình gặp Đinh Bộ Trực. Anh đứng bên cạnh tổng giám đốc cũ, khuôn mặt điển trai lạnh lùng tựa như một pho tượng được điêu khắc tinh xảo.

“Chào mọi người, tôi là Đinh Bộ Trực, tháng sau sẽ nhậm chức tổng giám đốc chi nhánh Xuân Thành của tập đoàn, hy vọng chúng ta sẽ làm việc vui vẻ.”

Vào chính thời khắc ấy, anh đã khiến sợ hãi trong cô thức tỉnh. Ấy là một cảm giác vô cùng đặc biệt, tựa như cô đang phải sống trong hỗn loạn và anh đã đến, mang theo một thanh kiếm xé toạc thế giới của cô.

Cô sợ người này. Cô muốn cách người này thật xa, càng xa càng tốt. Cô…

Lạc Tòng Tâm nhìn khuôn mặt đang sát vào mình. Đinh Bộ Trực cau mày, cằm anh bạnh ra, thậm chí cô có thể cảm nhận được từng cơ trên mặt anh cũng đang run lên, dường như anh đang rất lo sợ.

Thì ra là như vậy…

Ánh mắt cô đỏ bừng. Thì ra, em sợ anh đến thế, bởi vì…

Giọng cô khàn đi, cố gắng thốt lên: “Em thích anh mà…”

Anh dịu dàng ôm cô vào lòng, cằm anh cọ cọ lên người cô.

“Anh cũng thích em, từ rất lâu, rất lâu rồi.”

*

------oOo------

Chương 26: Bi Kịch Người Bố Ruột

Nguồn: EbookTruyen.Net

“Ta phải lòng em từ rất lâu, rất lâu rồi.”

Trong hang núi, ngọn lửa chập chờn tỏa ra ánh sáng ấm áp như mặt trời. Lạc Tòng Tâm nhìn người đàn ông ngồi trước đống lửa mặc bộ quần áo đen, khoác lên mình bức màn đêm mịt mùng, lạnh lẽo đến cùng cực khiến mắt cô chua xót, nước mắt chảy dài trên gò má cô.

“Em cũng… phải lòng chàng… từ rất lâu, rất lâu rồi.”

Mùi hương mát lạnh phủ lên người cô, cánh tay anh ôm chặt eo cô, siết đến mức xương sườn cô xẹt qua cơn đau âm ỉ. Cô vùi đầu vào lòng anh, hai má đỏ bừng như lên cơn sốt. Dường như anh cũng bị lây từ cô nên tay anh càng nóng hơn, hơi thở gấp gáp, hai tay anh

nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt cô.

Anh từ từ cúi đầu, cô thấy hàng mi anh run rẩy, che khuất ánh mắt anh.

Thật nhẹ nhàng, thật dịu dàng, thật tỉ mỉ biết bao. Tựa như giọt sương đọng trên ngọn cỏ bỗng nhỏ xuống dòng suối trong veo, vang thành âm thanh tí tách.

Lạc Tòng Tâm nín thở, hoảng hốt mở to mắt. Yết hầu anh lên xuống, chợt, tay anh siết chặt eo cô, nhích người đến gần cô hơn.

Mọi xúc cảm nơi cô đều dồn hết vào cảm giác này, thế giới trong cô đón trận mưa rào, gió rét thét gào, sấm chớp rền vang, vô số dòng điện bỗng chạy dọc mạch máu khiến trái tim cô run lên.

Cô ngửi thấy mùi hương trên người anh, hương thơm ấy như biển sâu chìm vào đêm đen đang giấu đi dòng nước chảy cuồn cuộn, từng cơn sóng dâng trào mang theo vô vàn dấu yêu ẩn sâu dưới đáy biển xô vào bờ.

Lạc Tòng Tâm chợt mở mắt.

Có dòng điện từ đâu lan đến người cô, tâm trí cô trắng xóa, cơ thể mềm oặt trên giường.

Nãy vừa a a a a a a a a a a!!!

Mặt cô đỏ bừng, trùm chăn kín người thành quả trứng đà điểu.

Tại sao??!! Tại sao!! Lại là giấc mơ này!!

Đã thế còn, còn…

Mị đang bất mãn với dục vọng của mị à a a a a a a a a a a a…

Lần trước sau khi từ chối không thành còn bị Đinh Bộ Trực ép nói ra

chân tình giúp quan hệ tình cảm của hai người phát triển cực nhanh, gắn bó như thể tay chân – ô chuyện gì lạ thế này!

Được mỗi cái hôn ngày hôm đó thôi, còn lại cả tháng này Đinh Bộ Trực vẫn rất quy củ, cực kỳ đoan chính. Hằng ngày anh vẫn lái xe đón cô đi làm, mua bữa sáng cho cô, ăn sáng, ăn tối, ăn khuya với cô, ra ngoài sẽ nắm tay cô, khi qua đường sẽ ôm eo cô, tiễn cô về nhà sẽ nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, gác cằm lên đầu cô, song, anh tuyệt nhiên không hôn cô một lần nào.

Rất nhiều lần cô thấy được khát khao đang bị đè nén trong ánh mắt anh, nhưng cuối cùng ý chí kiên cường của anh đã chiến thắng.

Lạc Tòng Tâm không hiểu vì sao, lên tra baidu thì ra được mấy kết quả không đáng tin cho lắm. Thứ nhất, người đàn ông này mắc bệnh sạch sẽ. Thứ hai, người đàn ông này quá xấu hổ. Thứ ba, người đàn ông này chỉ muốn tình yêu thiêng liêng thuần khiết trong sáng.

Cô nghiên cứu mãi, thấy Đinh Bộ Trực chẳng giống cái nào. Anh rất an phận nhưng cái sự thèm khát của cô đã bị ngược đãi rồi. Mặc dù cô có lịch sử xem mắt phong phú nhưng thực chất cô chỉ là kẻ tay mơ, người chơi hệ chưa hôn ai bao giờ.

Ngày hôm ấy, Đinh Bộ Trực trao cho cô nụ hôn sâu kiểu Pháp nóng bỏng như bầu trời/ sấm sét/ lưỡi câu/ mặt đất, gợi lên êm dịu trong lòng cô… Khụ khụ, gì vậy trời.

Giấc mơ này chính là phản ứng kết tủa ngay lập tức. Một cơn mộng mà cô đã mơ thấy tận sáu lần chỉ trong một tháng, mỗi lần mơ lại càng rõ ràng hơn, càng mãnh liệt hơn, những giấc mơ ấy cứ nối tiếp nhau…

Đến mức chỉ một giấc mộng đã khiến cô… Lạc Tòng Tâm vội xịt dưỡng ẩm, ép buộc mình phải tỉnh táo lại.

“Lạc Tòng Tâm, đây là nhu cầu sinh lý bình thường, phình phường

như ăn, ngủ, thở vậy, cứ bình tĩnh đã, hít thở thật sâu rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Cô tự nhủ với lòng, cầm túi xách, xỏ chân vào đôi guốc, bước lộc cộc xuống tầng. Lúc này Đinh Bộ Trực dựa mình vào chiếc Mercedes đen, khóe môi anh cong lên.

“Chào.”

Một giây giải lao đã!

Thân nhiệt cô tăng vọt, đầu cô bỗng toát ra hơi nước màu hồng, tà niệm thì cứ ngang ngược sinh sôi nảy nở trong lòng cô!

Em xin lỗi, em tội lỗi quá!

Cả ngày cô không dám nhìn mặt anh, sợ mình lại nảy ra suy nghĩ bậy bạ gì đó. Ngay lập tức Đinh Bộ Trực đã nhận ra sự khác thường này. Vì thế mà khi tan làm, không ngoài dự đoán, cô đã bị anh trói chặt bên mình, gọi mỹ miều là đi ăn tối nhưng cô vẫn có cảm giác “Người là con dao, em là con cá” lắm.

Một bữa cơm thôi mà thấy kinh hồn bạt vía, Đinh Bộ Trực thong thả gắp thức ăn cho Lạc Tòng Tâm, cô cũng quét sạch, ăn đến căng bụng, giương mắt chờ anh ăn xong rồi chở mình về nhà.

Có lẽ Ngọc Diện Diêm Vương “mạnh mẽ vang dội” không biết vội là gì, nét ăn điềm tĩnh, cứ ăn được một miếng lại ngước mắt lên bắn sự quyến rũ vào Lạc Tòng Tâm, đã thế anh còn đưa lưỡi ra liếm môi nữa chứ.

Tóc Lạc Tòng Tâm dựng ngược lên, cô cúi đầu, rụt người lại. Cô nghe thấy tiếng anh bật cười. Trên đường về nhà, thái độ của anh cũng khác hẳn ngày thường, mở nhạc tình ca qua Bluetooth thì chớ, lại còn là bài mới của ông hoàng chữa lành Trương Triết Hiên.

Thanh âm trong trẻo, bản phối du dương, tất cả hòa vào nhau xóa

tan đêm đen mịt mùng.

Lạc Tòng Tâm là người phàm tục, làm gì đã bị thử thách như bây giờ, cô im im nhưng ánh mắt thì cứ liếc sang Đinh Bộ Trực. Ánh đèn mềm mại như nước chảy phả lên gương mặt anh càng tôn thêm vẻ đẹp rung động lòng người.

Lạc Tòng Tâm ngắm anh đến ngây người, tới khi hoàn hồn thì xe đã đỗ dưới nhà cô từ bao giờ.

Đinh Bộ Trực tháo dây an toàn, thở dài.

“Em cứ nhìn anh thế này thì dễ xảy ra tai nạn lắm.”

Lạc Tòng Tâm: “Dạ?”

“Nói đi, cả ngày nay em mưu đồ cái gì vậy?”

“…”

Em không thể nói thành lời được!

Đinh Bộ Trực cũng chẳng sốt ruột, anh kiên nhẫn đợi cô trả lời. Ánh đèn đường xuyên qua cửa kính xe, tản ra rồi ngả xuống môi anh, sắc đậm như mật ngọt, chỉ cần chạm tay vào thôi thì mật sẽ nhỏ xuống.

Lạc Tòng Tâm thấy tiếng nuốt nước bọt của cô to quá rồi. Đinh Bộ Trực mở mắt, mỉm cười nhìn cô. Tay anh đặt trên ghế cô ngồi, người anh hơi nghiêng về phía cô rồi từ từ tiến tới. Cô thì dán chặt cơ thể vào lưng ghế, như thể bản thân vừa bị bỏ bùa nên giờ người cô cứng đờ cả ra.

Cô ngắm hàng mi cong dài của anh, cảm nhận hương thơm tỏa ra từ người anh. Tay cô siết chặt, hai mắt nhắm nghiền run rẩy.

“Pikachu~~~biubiu~~~”

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến cô mở trừng mắt. Đinh Bộ Trực cách cô chưa đến nửa mét cũng mở mắt theo, hai mắt chớp chớp.

“Điện thoại em kìa.” Anh nói.

Lạc Tòng Tâm thở phào nhẹ nhõm, tay luống cuống lôi di động ra nhìn.

Đinh Bộ Trực lui về, khẽ bật cười.

“Alo! Ai thế!” Lạc Tòng Tâm hơi gầm lên.

Điện thoại im lặng hai giây.

“Alo, Tiểu Lạc Tâm, bố đây.”

Một thùng nước đá bỗng đổ ào xuống đầu khiến cơ thể cô lạnh ngắt.

“… Bố?”

Lạc Tòng Tâm chưa bao giờ nghĩ rằng mình sống bằng đấy năm còn được nghe lại giọng nói của người này.

Lạc Thịnh Thần – bố ruột của cô, con người chỉ thích sống theo ý mình, một gã đàn ông bỏ mặc vợ con.

Lần cuối cùng cô nghe được tin của ông là từ lời phỉ nhổ của chú ba.

“Tiểu Lạc à, chú nói nhỏ cho con biết, gã kia lại gọi điện cho mẹ con bảo muốn gặp con đấy, con nói xem, hồi trước chị chú không sửa họ cho con là giữ thể diện cho ông ta lắm rồi, thế mà giờ còn dám mặt nặng mày nhẹ! Cả đời chú chưa bao giờ gặp ai mặt dày trơ tráo như lão này!”

Lúc ấy cô không để tâm lắm bởi bố cô luôn quan niệm ngựa tốt không quay đầu ăn cỏ nên ông ta đã từng quả quyết rằng sẽ không bao giờ gặp lại "đứa con gái lỗ vốn" này nữa.

Vì thế bây giờ chắc cũng chỉ là cuộc gọi hỏi thăm sức khỏe bình thường thôi.

Lạc Tòng Tâm: "Bố, chào bố."

Lạc Thịnh Thần ở đầu bên kia im lặng mấy giây, giọng nói nghẹn ngào.

"Con vẫn gọi bố là bố… Bố rất vui…"

"Mẹ bảo rồi, dù bố làm gì đi nữa thì bố vẫn là bố của con."

"Được, được. Mai, mai là cuối tuần rồi, con có được nghỉ không?"

"Có."

"Thế con đi gặp bố được không?"

"…"

"Hai mươi năm nay bố không gặp con nên rất nhớ con, con sẽ đến cho bố được thấy con phải không?"

Lạc Tòng Tâm trầm mặc.

Trong ký ức chẳng còn sót lại được bao nhiêu của cô, mỗi lần ông ta mở miệng ra là quát tháo, làm gì có chuyện ăn nói khép nép như lúc này?

Bất thường thế này thì chắc chắn bị ma nhập rồi!

"Giờ con sống tốt hơn rồi, gặp nhau cũng được." Lạc Tòng Tâm nói: "Tạm biệt."

Không đợi đối phương đáp lại, cô đã tắt điện thoại cái rụp. Hình như Đinh Bộ Trực hơi bất ngờ nên quay sang nhìn cô.

“Bố ruột của em, hai mươi năm không liên lạc.” Lạc Tòng Tâm giải thích.

Anh híp mắt.

“Đinh tổng, em về đây, tạm biệt.” Cô mở cửa xe rồi nhảy xuống.

“Lạc Tòng Tâm.” Đinh Bộ Trực cất lời: “Nếu xảy ra chuyện gì thì nhất định phải nói cho anh.”

“… Vâng.”

Lạc Tòng Tâm thất thểu đi vào nhà, rửa mặt, chui vào trong chăn, mở điện thoại ra ấn vào wechat của mẹ.

Mẹ, hôm nay người kia gọi cho con, ông ta bảo muốn gặp con.

Xóa.

Mẹ, mẹ còn giữ liên lạc với người kia không?

Xóa.

Mẹ, hôm nay con nhận được một cuộc gọi mà chắc chắn mẹ không đoán được là ai đâu.

Xóa.

Lạc Tòng Tâm thở dài, cô ném điện thoại sang bên cạnh, ngước mắt nhìn chằm chằm lên trần nhà.

Hai mươi năm trước, cô tỉnh dậy trên giường, cũng nhìn chằm chằm vào trần nhà cũ kỹ hệt bây giờ, nghe được tiếng bố mẹ cãi nhau ở

bên ngoài.

“Lạc Thịnh Thần, lương tâm anh ở đâu, sao anh có thể đối xử với mẹ con tôi như thế?!”

“Cô không biết xấu hổ mà dám lên mặt với tôi à? Cô không sinh được con trai, khiến dòng họ Lạc không có người nối dõi, tôi còn ở bên cô bảy tám năm trời là tận tình tận nghĩa lắm rồi!”

“Thì ra đây là cái cớ cho anh lăng nhăng bên ngoài à?!”

“Người ta khác cô, người ta vừa đẹp vừa giỏi, tiền tài quan hệ trong Nam có hết, sau này bọn tôi sẽ còn kiếm được rất nhiều tiền, hơn nữa người ta còn sinh được con trai cho tôi!”

“Vậy… Ư…”

“Đã siêu âm kiểm tra hết rồi, trăm phần trăm là con trai, cô hỏi nhiều thế cũng vô ích, một câu thôi, có ly hôn không! Không ly hôn thì ra tòa!”

“Được… Tốt, tốt thôi! Ly thì ly!”

Cứ ngỡ rằng ký ức ấy đã phai phôi nhưng đâu ngờ nó lại rõ đến thế, tựa như câu chuyện hôm qua.

Đúng vậy, sao có thể quên được đây – cái cảm giác long trời lở đất chỉ trong một đêm… sao cô có thể quên được đây!

Lạc Tòng Tâm nhắm mắt, ngổn ngang trăm mối mà thở dài.

Điện thoại rung lên, hiện ra một tin nhắn mới.

11 giờ thứ bảy, bố đợi con ở phòng 302 khách sạn Phi Hồng, không gặp không về. Bố thật sự rất nhớ con, con gái yêu của bố.

------oOo------

Chương 27: Bi Kịch Buổi Xem Mắt Thứ 107

Nguồn: EbookTruyen.Net

Phi Hồng là khách sạn lâu đời nhất ở Xuân Thành, không nơi nào có thể sánh bằng.

Hai mươi năm trước, nó là tụ điểm ăn uống của thành phố, khi ấy nếu được ăn một bữa vịt quay ở khách sạn thôi thì người ta có thể phổng mũi cả nửa năm trời.

Lạc Tòng Tâm nhớ rõ, vào ngày sinh nhật sáu tuổi của mình, Lạc Thịnh Thần đã dẫn mẹ con cô đến đây ăn, từ bé đến giờ đó là bữa cơm sang chảnh nhất mà cô từng được thưởng thức trong đời. Truyện hay luôn có tại * TRUMTRUYE N. c om *

Ngày hôm sau, Lạc Thịnh Thần đệ đơn ly dị.

Hai mươi năm sau, Lạc Thịnh Thần lại chọn khách sạn này làm điểm hẹn, không rõ vì ký ức xưa hay ông lại muốn đâm lén con gái mình.

Cô đi theo lễ tân dọc hành lang khách sạn, tòa nhà vừa được tu sửa vào năm ngoái nên có mùi hơi lạ, tựa như mùi gỗ mục nát bị bọc trong lớp sơn kém chất lương vậy, ngửi thôi đã muốn ói mửa.

“Thưa cô, đã đến nơi rồi.” Cô lễ tân đẩy cửa.

Lạc Tòng Tâm nhìn ô cửa 302, hít một hơi thật sâu rồi tự mình đẩy cửa bước vào.

Căn phòng không rộng lắm, một chiếc bàn tròn được đặt chính giữa, trên bàn đã bày ra vài ba món ăn, có một người đang ngồi ở đó, thấy cô đến thì vội vàng đứng lên.

Ông mặc áo sơ mi màu xanh, quần tây rộng thùng thình, thắt lưng siết chặt chiếc eo phát tướng, khi ông đứng lên thì mỡ bụng cũng rung rinh lên xuống, xồ cả vào nhau.

Cái mép tóc bị kéo tuốt lên đỉnh đầu, đã vậy ông này còn chải tóc ngược về đằng sau trông không khác nào lão già bị hói nửa đầu cả. Lông mày bị ép thành đống mỡ, Lạc Tòng Tâm nhìn kĩ lắm mới lờ mờ nhận ra hàng mày mờ nhạt của hai mươi năm trước.

Lạc Tòng Tâm: "…"

Đừng nói hói đầu theo gen di truyền nhé?

"Đến đây, con mau ngồi xuống đi." Lạc Thịnh Thần cười thận trọng: "Bố gọi vài món rồi, không biết con có thích ăn không."

Lạc Tòng Tâm nhìn qua, cả bàn ăn trông vô cùng ấm cúng, thêm một chai rượu vang và ba cái bát.

Cô hỏi: "Còn ai đến nữa ạ?"

Lạc Thịnh Thần cười tươi như bánh bao nở bột: "Tiểu Lạc Tâm năm nay 27 rồi nhỉ, con gái lớn rồi, không còn là sinh viên đại học nữa."

Lạc Tòng Tâm: "…"

Mở đầu quen thuộc quá, cảm giác không ổn lắm.

"Thật ra bố rất quan tâm đến con, trước kia liên lạc với mẹ nhiều lần để xin cho con đến Kế Kinh phát triển, cơ mà hình như mẹ thành kiến với bố quá nên không muốn để bố gặp con. Nhưng giờ con lớn rồi, có suy nghĩ của riêng mình." Lạc Thịnh Thần nói: "Bố nghe bảo con đang làm cho công ty quảng cáo nhỏ, tiền lương thấp quá, đã vậy còn không có triển vọng cho con phát triển. Bố chỉ nghĩ thôi nhé, con là con gái nên không cần vất vả quá làm gì, quan trọng nhất vẫn là cưới được đàn ông tốt, thế thì đời mình sau này mới vững vàng được. Mấy năm nay công việc của bố rất ổn, quen được nhiều thanh

niên tài giỏi đẹp trai lắm nên giờ muốn giới thiệu cho con gái bố vài người, Tiểu Lạc Tâm, bố vẫn luôn yêu con.”

Lạc Tòng Tâm ngạc nhiên. Chẳng thể nghĩ được, bố con không gặp nhau hai mươi năm trời, thế mà vừa nhìn mặt đã sắp xếp cho cô buổi xem mắt.

Cái quái gì không biết?

Ông ta ăn no rửng mỡ à?

“Bố… Bố.” Cô thấy xưng hô này bỏng mồm quá đi mất: “Con không cần.”

“Yên tâm, bố đã giới thiệu thì khác hẳn lũ dưa cong queo mà mẹ với chú ba mai mối cho con, của bố thì toàn nhân trung long phượng thôi (*)!”

(*) Nhân trung long phượng ngụ ý một người nào đó rất tài năng, nổi bật như một con rồng hoặc chim phượng hoàng trong số những người khác.

Kệ bố chứ, nhân trung long phượng hay chân long chân phượng thì cũng kệ, nếu mà để Ngọc Diện Diêm Vương biết được thì…

Lạc Tòng Tâm giật mình, giãy nảy người lên: “Con đi đây, tạm biệt.” Vừa dứt lời, cô bực mình bước ra ngoài cửa.

“Ấy ấy, con đừng đi vội, người ta tới ngay…” Lạc Thịnh Thần còn chưa nói xong thì cô đã nhanh nhạy mở chốt đẩy cửa ra, đâm cái sầm vào một người. Người nọ rên lên, lùi về phía sau nửa bước, Lạc Tòng Tâm cũng lùi về phía sau nửa bước.

Đứng ngoài cửa là người đàn ông mặc âu phục đi giày da, thắt cà vạt nghiêm chỉnh, mặt mày mừng rỡ nhìn cô.

“Lạc Tòng Tâm?! Chào cậu.”

Lạc Tòng Tâm ngơ ngẩn, ngước mắt nhìn người trước mặt mình. Mắt to, hai mí, mày đen, khuôn mặt đậm chất Trung Hoa.

“Anh là…”

“Tôi là Phương Sơ Dương, học cùng lớp với cậu ba năm cấp ba đấy, cậu còn nhớ không?”

Phương… Sơ Dương…

A!

Cô nhớ ra rồi, trưa hè năm ấy, mặt trời lười nhác thả tia nắng vàng phủ xuống tán lá, có chàng trai đứng dưới bóng cây nở nụ cười rực rỡ, áo đồng phục trắng bay bay theo gió trời.

Thì ra là cậu.

Chàng trai là crush của mọi học sinh thời bấy giờ, nếu như tình tiết này diễn ra cách đây một năm thì đã trở thành bộ phim tình cảm lãng mạn lắm rồi đấy, nhưng lúc này chỉ còn sự gượng gạo bao trùm.

Lạc Tòng Tâm cắn đũa, cứ nghiến nghiến như nhai phải sáp. Bởi vì “mối tình đầu” xuất hiện đột ngột khiến cô mất đi cơ hội chạy trốn, giờ chỉ có thể ngồi im ở đây như hơ trên đống lửa, tịt mắt giả chết cố mà gồng qua buổi xem mắt Hồng Môn yến này.

Phương Sơ Dương: “Nghe nói cậu làm ở công ty quảng cáo, chức gì đấy?”

Lạc Tòng Tâm: “Thiết lập kế hoạch.”

“Là người phụ trách á?”

“Làm việc vặt thôi, không đáng nhắc đến.”

“À…” Phương Sơ Dương cười gượng, quay sang nhìn Lạc Thịnh Thần. Ông đang bận việc rót rượu cho cậu.

“Phương tổng giờ ưu tú quá, tiền lương một năm lên đến cả triệu tệ nên đừng thế mà chê Tiểu Lạc Tâm nhà chúng tôi nhá.”

Mặt Phương Sơ Dương hơi đỏ lên: “Không đâu bác…” Nói xong, anh lén nhìn Lạc Tòng Tâm rồi nhấp môi ly rượu vang.

“Hôm tốt nghiệp tôi từng đứng ở ngoài cổng trường chờ cậu.”

Lạc Tòng Tâm: “Hả?”

“Tiếc là không chờ được, nhiều năm rồi nhưng tôi vẫn còn thấy vô cùng tiếc nuối.” Phương Sơ Dương nói: “Thật ra thì hồi đi học, tôi đã rất, rất thích cậu…”

Một câu hoàn chỉnh hun đỏ khuôn mặt anh, khiến Lạc Tòng Tâm ngỡ ngàng.

“Tôi lúc đó,…” Phương Sơ Dung xoa đầu: “Lúc đó tôi biết Lạc tổng nhưng không biết cậu là con gái của ông, nếu tôi biết sớm hơn thì đã, đã…”

Lạc Tòng Tâm nhìn anh, những ký ức thơ ngây tươi đẹp phủ lên người anh tựa như màu ảnh thuở xưa cũ. Cô mỉm cười gật đầu, vô cùng chân thành trả lời anh.

“Cảm ơn.”

“Tốt quá, thế mà lại thành đôi!” Lạc Thịnh Thần vỗ đùi cái đét

“Và xin lỗi.” Cô nói ngay lập tức: “Tôi đã có bạn trai rồi.”

Giá rét ùa tới thổi toàn bộ không gian.

Phương Sơ Dương ngớ người.

“Sao thế được, cuối năm ngoái con vừa đi xem mắt, mới được mấy tháng đã có bạn trai rồi?” Lạc Thịnh Thần kéo tay cô, hạ giọng: “Bố nói cho con biết, Phương Sơ Dương là người có tiếng ở Kế Kinh, nhà thằng bé còn hợp tác lâu dài với tập đoàn Đường thị, nếu con hẹn hò với nó thì chúng ta có thể quá giang sang được cái thuyền của Đường thị, sau này thăng quan tiến chức vù vù khỏi nói!”

“Con có biết hẹn được nhà họ Phương khó thế nào không? Bố phải mất công lắm mới tra ra được con là bạn cùng lớp với Phương tổng đấy, chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến tương lai nhà chúng ta! Con phải thành đôi với nó, không thành cũng phải thành!”

Vẻ mặt ông ta hung hãn, hai mắt trợn tròn đảo quanh như bánh bao thịt bị bóp dẹt. Lạc Tòng Tâm nhớ ra rồi, vào cái ngày ly hôn hai mươi năm trước ấy, vẻ mặt của ông hệt như bây giờ.

Sau này mày đi theo mẹ mày đi, đừng có mà đến tìm tao, biết chưa?!

Đúng là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Lạc Tòng Tâm giễu cợt trong lòng. Tin vào lời xin xỏ thảm thiết của ông rồi khùng điên chạy đến đây, cô xứng đáng bị lừa đá vào đầu.

Lạc Thịnh Thần hiểu nhầm nụ cười của cô, xoa xoa mặt rồi lại chăng lên cái mặt nạ tình cha bao la dạt dào.

“Thế mới đúng chứ, tiến tới, trò chuyện vui vẻ với Phương tổng, nhanh thôi chúng ta sẽ là người một nhà.”

“Người một nhà…” Mắt Lạc Tòng Tâm xếch lên: “Hai mươi năm trước, ông ngoại tình rồi ly dị, bỏ rơi mẹ con tôi, coi chúng tôi là gánh nặng, hôm nay vì muốn tạo quan hệ, muốn có ô dù cho mình nên chúng ta lại thành người một nhà. Tôi có người bố thật vĩ đại làm sao, lúc nào cũng cho tôi đi từ hết bất ngờ này đến bất ngờ khác!”

Lạc Thịnh Thần đờ đẫn, Phương Sơ Dương nghe vậy cũng giật mình.

Lạc Tòng Tâm vịn vào bàn, từ từ đứng lên, tay cô nắm chặt thành bàn, giọng run rẩy.

“Ông thật lòng coi tôi là con gái ông sao?”

“Con nói linh tinh cái gì đấy?!” Lạc Thịnh Thần biến sắc: “Phương tổng, ngài đừng nghe con tôi nói bậy nói bạ, tôi và vợ trước ly hôn êm đẹp vì cả hai bất hòa với nhau chứ không như con bé nói đâu.”

“Lạc tổng, ngài… Này, bạn cùng lớp, có phải cậu hiểu nhầm gì không?” Phương Sơ Dương nghi ngờ hỏi cô.

“Tiểu Lạc Tâm à, hồi đó con còn nhỏ, sao hiểu được chuyện người lớn.”

Lạc Tòng Tâm nhìn hai người đàn ông, một người đại diện cho tuổi thơ bi đát của cô, một người đại diện cho thanh xuân đã qua của cô, cả hai cùng xuất hiện trong một khung hình, khiến người ta thấy – tẻ nhạt nhàm chán.

Cô nhớ Đinh Bộ Trực, vào buổi tiệc thường niên của tập đoàn Đường thị, cả đống người xun xoe đến làm quen với anh, nhưng khuôn mặt anh lúc ấy chỉ hiện đúng hai hàng chữ.

Không dài dòng với kẻ ngu, không tranh đua với não tàn.

Trong khắc vô tình này, cô rất rất nhớ anh. Đúng lúc này, cửa phòng bị người ta mở ra như đang đáp lại nỗi nhớ của cô. Lạc Tòng Tâm ngẩng đầu, thấy hai nhân viên phục vụ bưng thức ăn đến, không hiểu sao, nỗi thất vọng dâng trào trong lòng cô.

“Ăn cơm đã, vừa ăn vừa nói.” Lạc Thịnh Thần giảng hòa. Nhân viên phục vụ vẫn im như phỗng, chỉ đứng sang một bên mời người tiến

vào.

Anh mặc bộ comple tiêu chuẩn, khuôn mặt lạnh lùng đẹp đến mê hồn, bước chân đi đến trước mặt cô tựa như cơn gió thoảng qua đời.

Lạc Tòng Tâm ngẩn ngơ, rồi cười toe.

“Em còn cười à!” Đinh Bộ Trực nghiến răng: “Em đến đây làm gì?”

Lạc Tòng Tâm: “Ban đầu đến ăn cơm đó, mà giờ biến thành xem mắt rồi.”

“Lạc Tòng Tâm!”

“Cậu là ai?!” Lạc Thịnh Thần hét lên.

Đinh Bộ Trực còn không thèm nhìn ông ta, chỉ kéo cô ra ngoài.

“Đinh, Đinh tổng!” Phương Sơ Dương bật dậy khỏi ghế.

Đinh Bộ Trực liếc qua anh ta: “Đây là ai?”

Lạc Tòng Tâm: “Đối tượng hẹn hò hôm nay của em.”

“Hiểu nhầm, hiểu nhầm thôi, tôi không biết Đinh tổng là bạn trai của cô Lạc!” Phương Sơ Dương lấy danh thiếp đưa cho anh: “Tôi là Phương Sơ Dương, rất vinh hạnh được gặp anh.”

Cuối cùng Lạc Thịnh Thần cũng nhận ra có gì đó sai sai, ông ta kéo tay Phương Sơ Dương: “Phương tổng, vị này là ai?”

“Phó tổng giám đốc tập đoàn Đường thị, sếp Đinh – Đinh Bộ Trực.” Phương Sơ Dương trả lời.

Vẻ mặt Lạc Thịnh Thần lúc này đây như có ti tỉ thỏi vàng đập trúng đầu, ông ta cười nịnh nọt nhưng vẫn lộ ra vẻ hung tợn, rướn người,

ngẩng cổ lên dính sát tới gần để bắt tay với Đinh Bộ Trực.

“Ngưỡng mộ từ lâu ngưỡng mộ từ lâu, chào Đinh tổng, tôi là bố của Lạc Tòng Tâm.”

“Tôi biết.” Đinh Bộ Trực nói: “Ông là bố ruột của Lạc Tòng Tâm, năm cô ấy sáu tuổi thì ngoại tình ly dị đồng thời từ bỏ quyền nuôi con, hai mươi năm tiếp theo, ông chưa bao giờ chu cấp cho mẹ con cô ấy một xu nào.”

Căn phòng chìm trong im ắng câm lặng.

Lạc Tòng Tâm ngây ngẩn nhìn anh. Đinh Bộ Trực nắm chặt tay cô, nói tiếp: “Ông tái hôn với người đàn bà ông ngoại tình, sinh được một đứa con trai hiện đang học tại trường đại học bất hợp pháp ở nước ngoài, thằng bé là báu vật của ông mà đáng tiếc ông lại chẳng nhận ra nó không phải con ruột của mình.”

“Hả.” Lạc Tòng Tâm quay sang nhìn Lạc Thịnh Thần.

Mắt ông ta muốn vỡ tan: “Cậu, cậu nói bậy!”

“Ông có thể đi xét nghiệm quan hệ cha con.” Đinh Bộ Trực nhàn nhạt đáp: “Vợ ông ngoại tình với bốn gã khác nhau, đứa trẻ là con của ai thì tôi thật sự không thể nói được. Có cần tôi cung cấp nốt thông tin liên lạc của bốn người đó cho ông không?”

Cơ thể Lạc Thịnh Thần sang chấn, ngồi phịch xuống ghế. Phương Sơ Dương thì nuốt nước miếng, biết thân biết phận mà lùi về sau hai bước.

Đinh Bộ Trực: “Phương tổng, nếu tôi nhớ không nhầm thì hoạt động kinh doanh nhà họ Phương vẫn đang hợp tác với Đường Cam Thảo.”

“Đúng đúng đúng.” Phương Sơ Dương trả lời: “Là bố của anh…”

“Từng là bố dượng thôi.” Đinh Bộ Trực ngắt lời: “Hình như anh còn chưa biết, Đường Cam Thảo đang bị cảnh sát điều tra, nhà họ Đường đã khai trừ ông ta rồi.”

Phương Sơ Dương tái mặt.

“Với những dự án sau này của nhà họ Phương, vui lòng thực hiện theo các thủ tục chính quy.”

Phương Sơ Dương cũng ngồi phịch xuống ghế, dáng vẻ y hệt Lạc Thịnh Thần bây giờ. Mồ hôi đầm đìa trên người Lạc Tòng Tâm, cô lén rút tay mình ra khỏi tay anh. Song anh lại càng siết chặt cô hơn, thậm chí còn mỉm cười nữa chứ.

“Lạc Tòng Tâm, đi thôi em.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Sợ quá đi mất, em phải về nhà!

------oOo------

Chương 28: Bi Kịch Gia Đình Từ Quá Khứ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc Tòng Tâm rúc người ở ghế phụ, không dám thở mạnh. Đinh Bộ Trực nắm chặt vô lăng, ngón tay còn gõ gõ xuống tay lái.

Xe đỗ ở bãi xe ngoài trời trong trung tâm thành phố, xe đến xe đi vô cùng nhộn nhịp, chỉ có không khí trong xe của anh mới bị ngừng lại thôi.

Một lúc lâu sau, anh mới cất lời.

“Lần thứ 107.”

Lạc Tòng Tâm: “Dạ?”

“Đây là buổi xem mắt thứ 107 của em, cũng là lần cuối cùng!”

“…”

Lạc Tòng Tâm liếc trộm anh thì thấy mặt anh sưng sỉa, hàm răng nghiến chặt, mặt long song sọc. Chắc chắn đây là vẻ mặt giận điên người rồi nhưng cô lại chẳng thấy sợ, đã vậy còn thấy anh có gì đó – đáng yêu quá đi mất.

“Em cũng bị lừa mà~” Lạc Tòng Tâm nghĩ ngợi rồi chợt hỏi: “Sao anh biết chuyện bố em với con trai ông ấy?”

“Anh bịa đấy.”

“Hả?”

“Vợ hiện tại của ông ta lăng nhăng thật nhưng thằng bé có phải con ruột hay không thì anh chịu.”

“…”

“Dẫu sao thì ông ta cũng buộc phải trả giá đắt vì lựa chọn của mình.”

“…”

Tâm trí cô bỗng xẹt qua một câu nói: “Giết giặc phải đánh vào lương tâm.”

Quả nhiên là Ngọc Diện Diêm Vương.

Đinh Bộ Trực nhếch mép: “Quá khen.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Em đã nói gì đâu!

Anh nổ máy, bánh xe bon bon hòa vào dòng xe cộ tấp nập, tiết trời hôm nay thật đẹp, khung trời trong xanh, đôi lúc vài gợn mây đến găm chơi như cục tẩy trắng xóa tan mịt mù. Từng vạt nắng rọi xuống vắt vẻo trên ngọn cây khiến từng phiến lá bừng sáng như thứ ngọc quý được cất giấu.

Lạc Tòng Tâm cứ nhìn mãi, nhìn mãi trái tim hơn hai mươi tuổi đang cheo leo giữa khung trời như khinh khí cầu bị gió thổi mắc vào nhành cây, xoay mòng mòng ở không trung rồi nhẹ nhàng đáp vào vòng tay Đinh Bộ Trực.

Xót xa, khổ sở lại ồ ạt kéo đến mãnh liệt hơn, đau đớn hơn cả hồi trước. Bây giờ cô mới hiểu ấy là cảm giác như thế nào.

Càng thích lại càng sợ.

Sợ rằng có một ngày, anh…

Anh…

Cô nhắm mắt, tựa trán lên cửa kính xe lạnh lẽo.

“Đinh tổng, em muốn về nhà, về nhà mẹ em.”

“Đinh tổng, một mình em về là được rồi, anh không cần chở em đâu.” Lạc Tòng Tâm đứng trước cửa chung cư, khuyên ngăn hết nước hết cái “người bạn trai” trước mặt.

Một tay anh cầm hai hộp sữa chua, tay còn lại cầm giỏ hoa quả, cả người toát ra bốn chữ: “Đây là mệnh lệnh.”

“Đồ nặng lắm, để anh cầm lên cho.”

“Tự em ôm được.”

“Anh bỏ tiền mua.”

“Em trả anh hết đấy!”

“Đi nào.”

“Đừng mà!”

Cô nắm chặt vạt áo anh nhưng lại bị anh lôi xềnh xệch. Đây là khu nhà dành cho giáo viên, đương lúc mới tan làm, các vị giáo sư đại học tay xách nách mang đầy ắp thức ăn đi ngang qua đây đều bị hấp dẫn bởi khung cảnh lạ lùng của hai người.

“Nhìn đôi trẻ này buồn cười thế.”

“Giới trẻ ngày nay tán tỉnh nhau mới mẻ ghê.”

“Ớ con gái nhà ông Tô đây mà?”

“Ai chà, đã có bạn trai rồi.”

“Ha ha ha ha, con bé xấu hổ rồi.”

Lạc Tòng Tâm không còn lỗ mà chui vào, cô có thể tự tưởng tượng ra được, chỉ ba ngày nữa, nhóm giáo sư nổi tiếng mồm mép tép nhảy này sẽ bịa ra ti tỉ tin đồn về cô và Đinh Bộ Trực rồi lan hết cho toàn trường cùng nghe.

“Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng, ba Tô của em làm giáo sư ở đây, anh anh anh anh mau đi đi.”

“Lần trước gặp mặt vội quá, đúng lúc hôm nay có dịp được trò chuyện với bác nhiều hơn.”

“Đừng mà, em, em còn chưa…”

Chưa nói cho ba mẹ biết chuyện bọn mình mà.

“Chị? Chị làm gì đấy?”

Lạc Tòng Tâm giật thót mình, vội quay đầu lại thì thấy Tô Nhược Tín đeo cặp sách, mặt mày sửng sốt hai mắt tròn xoe.

“Không làm gì cả!” Cô giấu hai tay ra sau lưng, cười chữa cháy.

Tô Nhược Tín nhíu mày nhìn Đinh Bộ Trực.

“Tiểu Nhược, anh và chị em về nhà ăn cơm.” Đinh Bộ Trực mở lời trước.

Lạc Tòng Tâm trợn mắt, anh thì nhướng mi, Tô Nhược Tín càng nhíu mày sâu hơn, hồi lâu cậu mới gật đầu đồng ý.

“Lên nhà đi ạ.”

Lạc Tòng Tâm đã không về nhà gần một năm rồi, lần cuối cùng về là tết âm năm ngoái. Căn nhà không thay đổi mấy, sàn gạch lát đẹp không tì vết, báo giấy và đĩa trái cây được sắp xếp gọn gàng, chỉ có đàn piano của Tô Nhược Tín đã to gấp ba lần cái cũ.

“Ba mẹ đi siêu thị rồi.” Tô Nhược Tín thả cặp xuống: “Cốc dùng một lần để trong tủ, chị Lạc, chị còn nhớ ấm với trà để đâu không đấy?”

“Nhớ…” Lạc Tòng Tâm chạy vào bếp, rót cho Đinh Bộ Trực một tách trà xanh, rót cho mình một ly nước lọc nhưng vừa đưa lên miệng thì Tô Nhược Tín đã đi tới giựt ra đổ nước của cô vào cốc thủy tinh rồi nhét lại vào tay cô.

“Về nhà rồi còn uống cốc dùng một lần để người ta cười vào mặt cho.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Cô ngó sang Đinh Bộ Trực thì thấy mắt anh đang híp lại. Tô Nhược

Tín ngồi trước piano, mở nắp đàn, lịch sự hỏi.

“Em tập đàn có làm phiền hai người không?”

Đinh Bộ Trực: “Không sao.”

Cậu gật đầu, khởi động ngón tay rồi nhấn xuống phím đàn. Tiếng dương cầm dịu dàng như nước vang lên, Lạc Tòng Tâm không biết chơi piano cũng không biết bài hát tên gì, càng không hiểu kỹ thuật đánh đàn như thế nào, chỉ thấy rằng đây là khúc đàn đã được đánh đi đánh lại một trăm lần khiến tim cô quặn thắt.

Tô Nhược Tín ngồi bên cửa sổ, sống lưng thẳng tắp, ngón tay thon dài phiêu du trên phím đàn, nắng chiều tà hôn lên người cậu như đang nạm kim cương.

Chợt, Lạc Tòng Tâm thấy lòng mình hốt hoảng. Trong ký ức của cô, Tô Nhược Tín bắt đầu luyện đàn từ năm bốn tuổi, dáng người nhỏ nhắn ngồi trước piano, cậu cắn môi, ngón tay bé xíu gõ xuống phím đàn, cứ lặp hoài một khúc nhạc đơn điệu.

Lúc đó cô thấy thằng nhóc thật ồn ào ngốc nghếch chết đi được. Vậy mà chỉ trong chớp mắt, cậu bé bốn tuổi ấy đã trở thành hoàng tử dương cầm, trở thành nam thần vạn người mê của trường Trung học 20.

Bỗng dưng thứ cảm giác mừng rỡ như “con mình đã trưởng thành” trào dâng trong lòng Lạc Tòng Tâm

Bản nhạc kết thúc, Tô Nhược Tín quay đầu nhìn hai người.

Lạc Tòng Tâm vỗ tay: “Hay quá!”

Tô Nhược Tín bật cười: “Đinh tổng thấy thế nào?”

“Rất hay.”

“Đây là tác phẩm của một nghệ sĩ dương cầm người Anh tên Friedman. Ông sống cả một đời long đong vất vả, chỉ có đúng một khúc nhạc được lưu truyền đến tận bây giờ.” Tô Nhược Tín tiếp tục đánh đàn, giọng nói trời ban của chàng thiếu niên hòa vào tiếng đàn êm ái: “Vợ ông ấy mắc bệnh hiểm nghèo, chỉ có thể nằm liệt giường, ông bất ly bất khí (*) chăm sóc vợ mười năm, nhưng cuối cùng vợ ông vẫn bị căn bệnh ấy cướp đi sinh mệnh.”

(*) Bất ly bất khí là một trong hai câu khắc trên chiếc khóa vàng Tiết Bảo Thoa trong Hồng Lâu Mộng mang ý nghĩa vĩnh viễn không chia lìa, vĩnh viễn ở bên nhau, vĩnh viễn không buông tay.

Sau khi vợ qua đời, ông đau đớn khôn nguôi, sáng tác ra ca khúc này trong một năm trời, sau khi hoàn thành bài hát được một ngày, ông cũng nắm mắt xuôi tay. Người ta bảo thi thể ông nằm trên piano, khi nắng sớm tỏa xuống gương mặt thì ông đã mỉm cười. Vì vậy bài hát được đặt tên là – Mỉm cười trong ánh ban mai.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Tại sao cùng một bài hát mà tui lại nghe ra mùi sát khí thế này.”

“Bài này còn một phiên bản khác cơ. Friedman đã lấy cảm hứng từ cái chết của vợ mình, tẩm ngẩm tầm ngầm mà viết nên ca khúc truyền đời này, từ ấy về sau ông được sống trong nhung lụa, thậm chí vào ngày giỗ của vợ, ông còn vung tiền làm tiệc ngay trong nhà. Em trai vợ không thể chấp nhận được hành động đó của Friedman nên sáng hôm sau đã hạ độc ông bằng một liều thuốc cực mạnh. Lúc đó, người trúng độc sẽ mỉm cười và chết ngay khi hừng đông vừa rạng. Chính vì thế mà loại thuốc độc đó có tên là Mỉm cười trong ánh ban mai.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Cái quái gì thế?!

Ngón tay Tô Nhược Tín nhảy múa trên phím đàn tấu nên một khúc

nhạc dài.

“Đinh tổng, anh thích phiên bản nào hơn?”

Lúc này mà Lạc Tòng Tâm còn không nghe ra được ý tứ của Tô Nhược Tín thì uổng công vật vã ngoài xã hội mấy năm trời của cô quá.

Tiểu Nhược định làm gì, một mình đấu với Ngọc Diện Diêm Vương à?!

Lạc Tòng Tâm: “Tiểu Nhược, em em em em…”

“Anh cũng từng nghe một phiên bản.” Đinh Bộ Trực nói: “Nghệ sĩ piano này thương vợ vô cùng, vào thời gian mà bệnh vợ trở nặng, ông đã sáng tác bài hát này rồi sáng nào cũng đánh đàn cho vợ nghe. Sau khi vợ qua đời, nghệ sĩ ấy quá đau buồn mà tự sát vì nhớ thương.”

Lạc Tòng Tâm: Eooooooo….

Đinh Bộ Trực: “Anh rất thích phiên bản này.”

Tô Nhược Tín cụp mắt đứng dậy.

“Đại ca Đinh, nhà em còn trà bích loa xuân thượng hạng, để em pha cho anh một cốc.”

“Cảm ơn.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Hiềm khích giữa Tô Nhược Tín và Đinh Bộ Trực đã được hóa giải. Đến khi mẹ Lạc và ba Tô về nhà, hai người đã trò chuyện niềm nở với nhau, thân thiết như tri kỷ khiến Lạc Tòng Tâm thấy cô như bóng đèn vậy.

Mẹ Lạc và ba Tô khá bất ngờ khi thấy Đinh Bộ Trực đến thăm nhà, nhưng vừa vào bữa cơm, mọi khoảng cách đã được xóa bỏ. Đến bây giờ Lạc Tòng Tâm vẫn không biết rằng anh lại lắm lời thế đấy, cái gì cũng nói được, từ chính trị, kinh tế, tin đồn showbiz đến âm nhạc nghệ thuật, không khác nào cái đài phát thanh biết đi.

Kết thúc bữa ăn, Đinh Bộ Trực đã trở thành thành viên trong nhà họ Tô, cứ đà này thì chưa tới nửa năm nữa, mẹ Lạc chắc chắn sẽ cuốn gói gả cô ra ngoài.

Đinh Bộ Trực thì cực kỳ vui vẻ khi thấy tình hình chuyển biến như này, chỉ có cô mới khiếp đảm thôi. Cô thử thăm dò mẹ Lạc đương lúc rửa bát, ai ngờ đáp án lại khiến người ta muốn phát điên.

“Tiểu Nhược bảo người ta đáng tin cậy phết đấy.”

“…”

Không phải cô không tin ánh mắt của Tô Nhược Tín, chẳng qua cô chỉ không tin bản thân mình thôi. Đặc biệt là khi cảm giác kỳ quái sợ sệt ấy cứ bám riết lấy cô như hình với bóng. Càng lúc cô lại càng thấy đấy là trở ngại của mình.

Lạc Tòng Tâm quyết định ở lại một đêm, đây là lần đầu tiên cô ngủ qua đêm ở nhà từ khi cô lên đại học đến giờ. Mẹ Lạc và ba Tô vô cùng xúc động, để lại Tô Nhược Tín tiễn Đinh Bộ Trực ra về.

Mẹ Lạc dọn giường cho cô, tay chân bận bịu nhưng cũng không để cho miệng được nhàn rỗi.

“Sau này cứ về nhà ngủ đi, nửa năm nữa Tiểu Nhược lên lớp mười hai rồi, thằng bé muốn trọ ở trường luôn, nhà cũng chẳng còn ai, con về thì mẹ nấu cho mấy món ngon mà tẩm bổ, đừng có suốt ngày ăn cơm ngoài đường nữa…”

“Mẹ, hôm nay con gặp bố.” Lạc Tòng Tâm chợt lên tiếng.

Mẹ Lạc sững người, nhớ ra “bố” trong lời cô nói là ai thì bùng nổ không kìm lại được.

“Ông ta đến Xuân Thành??!! Ông ta định làm gì??!! Gặp con để làm gì??!”

“Mẹ, cứ yên tâm đi, không sao hết.” Cô vội đến ôm vai mẹ, đỡ mẹ ngồi xuống cạnh giường: “Ông ấy quan tâm con nên muốn giới thiệu bạn trai cho con thôi.”

“Khốn nạn! Loại người như ông ta thì trời có sập cũng không đổi được cái bản tính ích kỷ, không lấy được lợi ích thì không yên lòng! Lại giới thiệu cho con mấy thằng đầu trâu mặt ngựa nào thế?”

“À thì… Khách hàng mà ông ấy hợp tác thôi.”

“Giời ơi, lại còn muốn bán con gái đi nữa?! Sao ông ta mặt dày thế không biết! Mẹ quá là %&&@#￥%%!”

Mẹ lôi hết mười tám đời tổ tông nhà Lạc Thịnh Thần ra hỏi thăm sức khỏe mười phút đồng hồ, Lạc Tòng Tâm nghe mà thổn thức không ngừng.

Ba Tô đúng là giáo sư đại học có khác, công lực thâm sâu thế không biết, sau khi mẹ kết hôn với ba, trình độ chửi người của mẹ chỉ có bay xa hơn chứ không có bay xa nhất.

Dường như chửi còn chưa đã, mẹ Lạc cầm điện thoại lên định gọi chửi trực tiếp thì đã bị cô lanh lẹ ngăn lại.

“Không cần đâu mẹ, Đinh tổng đã giáo huấn ổng rồi.”

“Tiểu Đinh?” Mẹ Lạc trừng mắt: “Thế giáo ra làm sao?”

“Vầng…” Lạc Tòng Tâm thấy thủ pháp của Đinh Bộ Trực rất “kích thích” nên chỉ ngọ ngoạy qua loa rồi lảng sang chuyện khác: “Nói chung là chắc chắn một thời gian nữa bố cũng sẽ không làm phiền

mẹ con mình nữa đâu.”

“Ông ta dám nữa à! Lần sau cứ nói cho mẹ biết, mẹ đến xé rách mặt nó cho!” Mẹ Lạc thở hồng hộc chêm thêm vài câu nữa: “À đấy nói mới nhớ, Tiểu Đinh ổn lắm đấy nhá, mẹ thấy thằng bé không phải người giỏi nói chuyện đâu nhưng vì muốn cho ba mẹ vui mà cứ đổi chủ đề suốt… Mẹ nhìn ra được, thằng bé nghiêm túc với con đấy.”

Lạc Tòng Tâm cúi đầu, ngón tay miết xuống ga giường mới đổi, vuốt lên những nếp nhăn trên ga.

“Con biết mà… Chẳng qua… Không hiểu sao, cứ mỗi lần gặp anh ấy thì con lại thấy sợ hãi…”

Mẹ Lạc bỗng im lặng rồi lặng lẽ lồng vỏ chăn bông, sau khi xong xuôi thì lại ra ngoài đóng cửa phòng ngủ.

Lạc Tòng Tâm: “Mẹ?”

Mẹ Lạc ngồi ở mép giường, nắm chặt hai tay cô.

“Mẹ hiểu.”

“Dạ?”

“Con thích Tiểu Đinh thật nên mới nảy sinh lo sợ.” Ánh mắt mẹ đỏ lên: “Sợ có một ngày, thằng bé sẽ rời bỏ con như bố hồi trước vậy.”

Lạc Tòng Tâm ngơ ngẩn, hai mắt tròn xoe, nước mắt bất giác lăn dài trên gò má. Lời mẹ nói như một con dao đâm thẳng vào vết thương hằn trong tim cô. Vết thương ấy rất sâu, rất dày, rạch cô thành hai mảnh, một là hồi còn bé rúc trong chăn khóc rấm rứt không cho ai biết, nửa còn lại là khi cô sợ hãi từ chối tiếp nhận ba Tô và Tiểu Nhược bước vào cuộc sống của mình.

Cô cứ ngỡ rằng cô đã trưởng thành, ngỡ rằng cô đã quên nó từ lâu, ngỡ rằng vết thương ấy đã khép miệng. Tuy nhiên, tất cả chỉ nhờ cô

đã phủ lên nỗi đau ấy một tờ giấy mỏng tang để lừa dối bản thân rằng cô chẳng thấy gì hết, còn mảnh giấy ấy thì đã thấm vào máu mủ, khi vô tình dẫm phải sẽ khiến cô bị đẩy xuống một hố sâu không đáy.

Cô chẳng thể tin được kẻ nào, cũng sợ hãi khi có người bất ngờ xuất hiện trong cuộc đời. Người chung dòng máu còn có thể phản bội lại mình, vậy thế giới này còn tin tưởng được ai đây?

Chỉ cần không thích là được, không thích thì sẽ không bị phản bội.

Chỉ cần một mình thôi, mình còn sống trên cõi đời này đã là tốt lắm rồi.

“Tiểu Lạc à…” Mẹ Lạc ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về bờ lưng cô: “Con à, đừng sợ bị tổn thương, dù con phải chịu đớn đau đến thế nào, rồi phải đến một ngày vết thương ấy sẽ lành lại. Chướng ngại nào đời mình cũng vượt qua được hết, con hãy nhớ, mỗi ngày mặt trời đều tỉnh giấc, hãy cứ đi về phía trước, đừng sợ bất cứ điều gì.”

Lạc Tòng Tâm siết chặt vòng tay ôm mẹ, nước mắt cứ lã chã tuôn rơi.

“Vâng ạ.”

Ở bên ngoài, ba Tô nghe rõ mười mươi câu chuyện mà trộm lau nước mắt.

“Chuyện gia đình gây ra vết thương lòng sẽ khống chế hành động của con người từ trong tiềm thức.” Tô Nhược Tín dựa vào tường, nhẹ nhàng nói: “Đấy được gọi là tổn thương tâm lý.”

“Đều do lỗi của ba mẹ, lúc ấy con mới chào đời, Tiểu Lạc lại vô cùng ngoan ngoãn hiểu chuyện nên chúng ta đã bỏ quên con bé, nếu như lúc ấy… Tiểu Nhược à, vết thương này còn có thể chữa lành được chứ?”

“Ba yên tâm, số chị đỏ lắm, gặp được anh ấy.” Tô Nhược Tín khẽ cười: “Rồi sẽ tốt lên thôi.”

Hết chương 28.

------oOo------

Chương 29: Bi Kịch Không Tên

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc Tòng Tâm đứng trên bờ vực, gió lạnh cắt da cắt thịt lùa vào quần áo cô. Trước mắt cô là một bóng lưng màu đen, mái tóc dài tung bay trong luồng gió để rồi phô ra chiếc cổ trắng bợt. Cô hốt hoảng, lắc đầu nguầy nguậy rồi cố nhìn kĩ thêm lần nữa. Áo choàng đen ướt đẫm dính vào người anh, chẳng rõ do sương hay mồ hôi mà lại ướt đến vậy. Tay anh cầm một cây kiếm đẫm máu, lưỡi kiếm còn vang tiếng leng keng.

Một thi thể nằm dưới lưỡi kiếm, máu đỏ thấm vào lòng đất bốc mùi hôi thối gây người. Vô số binh sĩ cầm đuốc trong tay, âm thầm vây quanh phục kích nhưng đã dừng chân cách đó ba trượng như đang dè chừng.

“Phụng lệnh thái thử, bắt quân phản tặc, kẻ đứng đầu sẽ được thăng ba cấp quan, thưởng ngàn lượng vàng!” Người cầm cây đuốc quát to: “Đuổi cùng giết tận cho ta!”

“Giết, giết, giết!”

Chữ “giết” ùn ùn kéo đến cùng ánh lửa bập bùng trên ngọn đuốc. Tiếng gió rống giận, áo choàng đen cũng phần phật theo gió trời. Anh quay đầu mỉm cười, nói: “Đừng sợ.”

Đôi mắt cô như muốn vỡ tan, trơ mắt nhìn anh cầm kiếm nghênh đón trận tàn sát khốc liệt này. Tiếng kiếm vung lên, máu chảy giàn

giụa, kiếm anh đi đến đâu, xác lính ngả rạ đến đó, ánh trăng như cũng nhuốm màu người, sắc đỏ lạnh lẽo thiêu rụi con ngươi.

Lạc Tòng Tâm ôm ngực, từng tấc da tấc thịt đau đến tê tâm phế liệt, môi cô mấp máy muốn gào thét tên anh nhưng tâm trí cô trắng xóa chẳng thể nhớ nổi tên anh là gì.

Binh lính ngày một đông hơn, kiếm anh trĩu xuống, bước chân anh nặng trịch, giờ chỉ có thể phòng thủ chứ chẳng thể tấn công.

Đột nhiên một cung tên bay vào không trung nhắm thẳng tới lưng anh.

“Không!” Lạc Tòng Tâm hét lên thảm thiết.

Anh chợt xoay người chém đứt cung tên rồi khuỵ gối xuống đất, phun ra một ngụm máu. Binh lính vây quanh đã tản ra như đang trốn rắn độc.

“Không! Đừng, đừng như vậy!”

Lạc Tòng Tâm nhào tới, còn chưa được chạm vào anh thì hai tay đã bị người đè xuống. Người đó đeo găng tay dày, cả mặt cũng che kín mít bằng vải trắng, vầng trăng máu phả xuống gương mặt đó toát lên vẻ nhợt nhạt kỳ lạ.

“Giữ lại, phải cẩn thận đừng để nàng bị thương.”

Người đàn ông cưỡi ngựa phi tới, nhìn hai người từ trên xuống với vẻ trịch thượng.

“Tống tướng quân dũng mãnh phi thường, uy chấn bốn phương, không ngờ lại có ngày rơi vào tay bản quan.”

“Tống tướng quân” ngã nhào xuống đất, chân tay bất động, anh lắc đầu như muốn nói điều gì nhưng chỉ có máu đen tuôn ra từ miệng anh.

“Có phải ngươi muốn hỏi ngươi trúng độc lúc nào đúng không? Trúng loại độc gì?” Vị quan cười hềnh hệch, chỉ thẳng vào Lạc Tòng Tâm: “Do nàng đó!”

Cơ thể Lạc Tòng Tâm run lên dữ dội, giây tiếp theo, đầu cô bị kìm chặt dưới đất. Mùi tanh của máu hòa với đất xộc vào mũi khiến người ta muốn ói mửa. Cô cứ nhìn mãi khoảnh đất trước mặt, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi.

“Tướng quân giành được mỹ nhân về tay, tất nhiên phải yêu thương chăm sóc rồi, đáng tiếc, ngươi lại không biết người đàn bà này đã thành độc dược từ lâu, chỉ cần ngươi quan hệ xác thịt với nàng sẽ lập tức trúng độc.”

Không! Không thể nào!

Tướng quân không hề, không hề…

Cô ngỡ ngàng hiểu ra. Ấy là nụ hôn trong hang núi ngày đó!

“Nhắc mới nhớ, tên của loại độc dược này rất tao nhã, Trung Tràng – ha ha ha ha, trúng độc Trung Tràng, không thuốc nào chữa nổi!”

“A A A A A A A!!! Lạc Tòng Tâm dùng hết sức lao ra ngoài, liều chết nắm chặt tay anh.

“Dẫn nàng đi!”

Đôi tay đeo găng trắng đè cô khắp bốn xung quanh, miệng cô bị bịt kín, cơ thể bị trói chặt, hai cánh tay bị người ta tàn nhẫn vặn ngược ra sau rồi lôi đi. Lạc Tòng Tâm vùng vẫy trong tuyệt vọng, đôi chân đẫm máu hằn sâu dưới nền đất, cô nhìn bàn tay thon dài trắng bệch đang yếu ớt níu lấy mình rồi thõng xuống bất động.

Gió thổi hiu hiu càng đôn lên mùi ngai ngái của xác người, mây bay mịt mùng, ánh trăng đỏ như máu rạch làn sương chắn trước mặt cô

ra làm đôi.

Lạc Tòng Tâm được thấy rõ mặt anh.

Làn da bợt bạt, ngũ quan tinh tế, hàng mi cong dài, tử khí trào ra từ đôi mắt trong veo của anh.

Đinh Bộ Trực!

Lạc Tòng Tâm ngồi bật dậy, thở hổn hển như trâu. Cô xoa mặt, nước mắt nước mũi ướt đẫm gò má cô, quần áo thấm đậm mồ hôi, lạnh đến thấu xương.

Chính là giấc mơ đó!

Chính là ác mộng đã ám ảnh cô hơn hai mươi năm trời!

Lạc Tòng Tâm ôm ngực, nước mắt chẳng thể kìm nén cứ thể lăn dài trên gương mặt, tim cô đập thình thịch, cảm giác da thịt bị xé rách lan tràn khắp cơ thể, đau đến mức ngón tay ngón chân của cô cũng phải co lại.

Cơn mơ càng ngày càng chân thực!

Hơn nữa, cuối cùng cô đã thấy khuôn mặt ấy…

Lạc Tòng Tâm lau mặt, mặc quần áo qua loa rồi lao ra khỏi phòng ngủ gọi điện cho Đinh Bộ Trực. Tiếng chuông reo lên rất lâu rồi tự động tắt máy. Cơ thể cô run rẩy. Mặc dù cô biết đó chỉ là mơ, không liên quan gì đến Đinh Bộ Trực nhưng lòng cô rối bời – tử khí phủ đầy đôi mắt trong giấc mộng ấy quá đỗi chân thật!

“Chị, ra ăn sáng đi!” Tô Nhược Tín đặt đĩa quẩy lên bàn rồi ngồi xuống gọi cô.

“Ba làm bánh bao đậu Tiểu Nhạc thích nhất đấy, có cả cá chiên nữa.” Ba Tô cười nói: “Tiểu Nhạc ra đúng lúc lắm.”

Mẹ Lạc: “Còn ngớ người ra đấy làm gì, ngủ đến mộng mị đầu óc rồi à?”

“Mẹ, con có việc gấp phải về công ty bây giờ, không ăn nữa ạ.” Lạc Tòng Tâm xỏ chân vào đôi guốc, cầm điện thoại vọt ra khỏi nhà, bỏ lại tiếng mẹ bảo “Con đánh răng rửa mặt chưa?” ở đằng sau.

Ba Tô và Tô Nhược Tín bốn mắt nhìn nhau.

“Hấp ta hấp tấp.” Mẹ Lạc lẩm bẩm ngồi xuống, bẻ đôi cái bánh bao: “Thôi cũng kệ, Tiểu Đinh cũng chẳng ghét bỏ con bé.”

Tô Nhược Tín cười, gắp cho mẹ Lạc cái quẩy.

“Bà yên tâm, Tiểu Nhạc có phúc.” Ba Tô bật ti vi: “Để xem có tin gì mới.”

Cảnh sát phá lệnh truy nã khẩn cấp, Đường Cam Thảo, nam, dân tộc Hán, sinh ngày 3 tháng 11 năm 196*, hộ khẩu: Hoa Đô. Số thẻ căn cước: **********, bị nghi ngờ biển thủ trái phép công quỹ của các tổ chức, cầm đầu và tham gia vào các tổ chức tội phạm xã hội đen. Chúng tôi mong mọi giai cấp xã hội và người dân ủng hộ hành động truy bắt tội phạm, Bộ Công an sẽ thưởng 100,000 nhân dân tệ cho người cung cấp manh mối hiệu quả, đóng vai trò quan trọng trong việc truy bắt tội phạm nhất.

“Có người tên Đường Cam Thảo nữa cơ à?” Mẹ Lạc ngạc nhiên.

Tô Nhược Tín: “Có diễn viên tên Đường Cam Lan nữa mẹ.”

Ba Tô: “Thật hay giả đấy?”

Tô Nhược Tín: “Tổng giám đốc tập đoàn Đường thị tên là Đường Cam Triết.”

“Ha ha ha ha ha ha, thế thì nhà họ Đường khỏi lo chuyện đặt tên

con cái rồi.”

Lạc Tòng Tâm đứng ở ven đường, chờ taxi trong nôn nóng.

Đang giờ cao điểm buổi sáng, dịch vụ đặt xe trên mạng cực kỳ hot vậy mà Lạc Tòng Tâm đặt xe hơn 10 phút rồi vẫn chưa có tài xế nào nhận đơn cả, cô vừa đứng dưới đường đặt xe vừa gửi wechat cho Đinh Bộ Trực.

Đinh tổng, anh ở đâu thế?

Điện cho anh cũng không ai nghe máy.

Đọc tin nhắn rồi thì nhắn lại cho em ngay.

Đặt xe không thành, lòng cô như lửa đốt, đầu óc quay cuồng, hình như trông cô gấp quá nên có chiếc xe từ từ dừng lại trước mặt cô giữa dòng xe nườm nượp.

Cửa kính xe hạ xuống, người lái ló đầu ra.

“Đi đâu nào?”

Tài xế lái chiếc xe màu đen, giọng nói vô cùng quen thuộc. Bình thường chắc chắn Lạc Tòng Tâm sẽ không đặt xe đen đâu, nhưng hôm nay…

Cô nhìn màn hình di động, Đinh Bộ Trực vẫn chưa trả lời.

“Đến vành đai Xuân Thành, bao nhiêu tiền thế?”

“20 tệ.”

“Được, đi thôi.”

Lạc Tòng Tâm ngồi vào xe, tay vẫn đang nhắn tin không ngừng.

“Cô gái, đang giờ cao điểm, đường tắc hết rồi, cô có vội lắm không?”

“Anh đi nhanh giúp tôi với.”

“Thế để tôi rẽ sang đường tắt.”

“Được, nhanh nhanh với ạ.”

Lạc Tòng Tâm không ngẩng đầu, mười mấy tin nhắn gửi đi không lời hồi đáp, cô tiếp tục gọi lại cho Đinh Bộ Trực.

“Tút – tút – tút – Alo?”

Nghe được giọng anh, trái tim cô như thắt lại.

“… Sao anh không nghe máy?” Lạc Tòng Tâm không nhận ra giọng mình đang nức lên.

“Anh bị mất điện thoại, vừa mới làm lại thẻ.” Đinh Bộ Trực vội vàng giải thích: “Em vẫn đang ở nhà mẹ à? Em đợi ở nhà, đừng đi đâu hết, anh đến đón em.”

“Hả?” Lạc Tòng Tâm hỏi: “Em ra ngoài rồi.”

“Em đi đâu?! Gửi định vị cho anh!”

“Em ở…” Lạc Tòng Tâm nhìn ra ngoài cửa sổ mới phát giác khung cảnh xung quanh mình lạ hoắc, đầy hoang vu: “Bác tài, chúng ta đến đâu rồi?”

Tài xế phanh két lại.

“Suối vàng.”

“Rầm!” Cửa xe bị người kéo ra, ai đó giựt tóc Lạc Tòng Tâm, lôi cô ra khỏi xe, thậm chí cô còn chưa kịp hét lên cầu cứu đã ngất đi.

“Thằng chó Đinh Bộ Trực, tôi nuôi nó nhiều năm vậy mà nó dám hãm hại tôi!”

“Đinh Bộ Trực còn đếch thèm nhận mặt người thân, thì nó sẽ đến đây vì một con đàn bà mới quen được vài tháng à?”

“Không đến thì con này cùng chết với tôi thôi…”

Lạc Tòng Tâm nghe thấy tiếng động nên tỉnh lại, từ từ mở mắt, ánh nhìn mờ ảo mấy giây rồi dần rõ hơn. Bức tường xám xịt, mặt đất gồ ghề, cột nhà phải chịu lực khổng lồ để chống đỡ với tầng cao hơn bốn mét, khu nhà có tiếng vọng, bầu trời xa xăm mù mịt, có thể trông được dòng sông quanh co uốn lượn.

Cô ở trong một tòa nhà cao tầng đang được xây dựng – hoặc là một căn phòng đổ nát, tĩnh lặng bao trùm không gian, chẳng nghe thấy tiếng ồn ã của xe cộ cùng dòng người qua lại… Lạc Tòng Tâm nhớ ra rồi, cô bị dẫn đến ngoại thành.

Gáy cô đau khủng khiếp, cô thử động đậy thì nhận ra tay chân mình không cử động được, lúc này mới phát hiện mình bị trói vào cột bê tông, cổ chân bị trói bằng băng dính đen, hai chân đã mất cảm giác.

“Ồ, tỉnh rồi cơ đấy.”

Hai gã đàn ông vòng đến trước mặt cô, một người thì đứng còn người kia thì ngồi nhìn cô tròng trọc.

Người đứng khoảng năm, sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, dáng người thấp lùn, cái bụng mỡ ưỡn ra chình ình, mặc cái áo gió chật ních. Đôi mắt ông ta rất to như hai hạt mơ, ông chợt nhíu mắt, lộ ra nếp nhăn hằn sâu ở khóe mắt.

Người ngồi trông rất trẻ, khoảng ba mươi tuổi, mặc quần áo thể thao màu đen, nổi bật nhất là hai bắp đùi như hai cái chân ếch, tóc cắt trụi, mặt mũi bình thường nhưng nhìn tổng thể sẽ thấy vẻ tàn độc in

sâu vào khuôn mặt. Lạc Tòng Tâm nhớ ra rồi – đây là tài xế lái chiếc xe đen!

“Xin chào, lần đầu gặp mặt.” Ông già mở lời: “Cô Nhạc.”

“Ông…” Môi cô mấp máy rồi mới biết bọn họ không bịt miệng mình: “Là ai?”

Ông mỉm cười: “Cô không nhận ra tôi? Cũng đúng thôi, sao cô biết tôi được, tôi còn chưa kịp gặp cô thì đã bị thằng chó Đinh Bộ Trực hãm hại rồi—”

Lạc Tòng Tâm: “Ông là… Đường Cam Thảo?!”

Ông già – Đường Cam Thảo nhún vai ngầm thừa nhận.

“Đường tổng, cho ông gọi điện để giục thằng con trai ông.” Người đàn ông trẻ ngắt lời ông ta.

Đường Cam Thảo “Hừ” lạnh, xoay người gọi điện thoại. Lạc Tòng Tâm không hỏi người đàn ông này là ai, nếu cô nhớ không nhầm thì một trong những tội danh Đường Cam Thảo phạm phải chắc chắn liên quan đến xã hội đen mà khí chất và khuôn mặt của gã đây thì rặt một vẻ xã hội đen rồi.

Cô cụp mắt, quyết định đóng vai con tin một cách nghiêm túc.

“Cô Nhạc, ra nói đôi câu với bạn trai cô đi.” Đường Cam Thảo đưa điện thoại tới bên miệng cô.

Lạc Tòng Tâm… Loa vang lên giọng nói của Đinh Bộ Trực, hơi thở gấp gáp, thanh âm run rẩy, Lạc Tòng Tâm… Em thế nào rồi?

“Tạm ổn.” Cô trả lời: “Không bị thương, gió lớn quá, anh đến thì mang cho em cái áo khoác nhá.”

Đầu bên kia, Đinh Bộ Trực im lặng không lên tiếng.

… Được…

Cúp điện thoại, Đường Cam Thảo săm soi Lạc Tòng Tâm như thể đang quan sát một kẻ mất trí.

“Con này mày bị ngu à?” Đường Cam Thảo vỗ vỗ điện thoại lên mặt cô: “Không khóc lóc gì sao?”

“Sao phải thế, tiết kiệm thời gian cho các ông không được à?” Lạc Tòng Tâm vặt lại.

Đường Cam Thảo: “… Đúng là phụ nữ của Đinh Bộ Trực, quả không bình thường.”

Người đàn ông chạc tuổi trung niên: “Cô thông minh đấy.”

“Nếu tôi thông minh thì sẽ không ngồi nhầm xe.” Cô dựa đầu vào cột mà thở dài.

Người đàn ông ngồi bên cạnh, nhìn ra dòng sông cuồn cuộn chảy ở nơi xa, hút một điếu thuốc. Đường Cam Thảo thì cứ đi đi lại lại khắp nơi, chốc chốc liếc mắt nhìn vào điện thoại.

Ba người, hai kẻ bắt cóc, một con tin, không ngờ lại tạo thành bầu không khí hòa hợp đến lạ.

Đến Lạc Tòng Tâm cũng phải thấy bất ngờ. Từ lúc tỉnh đến giờ, cô cứ mơ màng trong trạng thái bình tĩnh lạ thường. Không buồn không vui, tâm trí tĩnh lặng, nếu được thêm nhạc nền nữa thì BGM của cô chắc chắn mang tên “Chú Đại Bi (*)”

(*) Chú Đại Bi hay Đại Bi Tâm Đà La Ni (Maha Karunika citta Dharani), là bài chú căn bản minh họa công đức nội chứng của Đức Quán Tự Tại Bồ Tát (Avalokiteśvara Bodhisatva). Bài chú này còn có các tên gọi là: Thiên Thủ Thiên Nhãn Quán Thế Âm Đại Bi Tâm Đà La Ni, Quảng Đại Viên Mãn Vô Ngại Đại Bi Tâm Đà La Ni, Thiên

Thủ Thiên Nhãn Quán Tự Tại Bồ Tát Quảng Đại Viên Mãn Vô Ngại Đại Bi Tâm Đà La Ni, Thanh Cảnh Đà La Ni…

Theo kinh Đại Bi Tâm Đà La Ni, bài chú này được Bồ tát Quán Thế Âm đọc trước một cuộc Hội kiến của các Phật, bồ tát, các thần và vương. Cũng như câu Om Mani Padme Hum rất phổ biến ngày nay, Đại Bi chú là chân ngôn phổ biến cùng với phật Quán Thế Âm ở Đông Á, bài chú này thường được dùng để bảo vệ hoặc để làm thanh tịnh,quả báo phước đức của người trì tụng chú thật không thể nghĩ bàn!.

Nói một cách nghiêm túc, cô và Đinh Bộ Trực quen nhau chưa đến một năm, hẹn hò mới được hai tháng, cô biết anh thích mình, cô cũng có cảm tình với anh, nhưng dường như chỉ thế mà thôi, tuy nhiên – cô cực kỳ chắc chắn rằng: Anh sẽ đến!

Giọng nói này như hạt giống chôn sâu dưới đáy lòng, chớp mắt sẽ biến thành cây cổ thụ rợp trời, bảo bọc cô chu toàn, mang đến cho cô cảm giác an toàn kỳ diệu.

Cô không sợ nữa nhưng một cảm giác mới đang chộn rộn ngoi lên trong lòng cô – tựa mặt hồ buốt giá dưới ánh trăng, sắc nước lấp lánh, sâu không thấy đáy, thỉnh thoảng lại loáng thoáng một bóng đen mơ hồ như đang có quái vật ẩn nấp dưới dòng nước vậy.

Cô rất hiểu cái cảm giác này, mỗi lần giấc mơ biến mất cô sẽ có xúc cảm hệt như vậy, nhưng hồi trước thì nhẹ nhàng thôi, hơn nữa khi ấy đã bị sợ hãi bao phủ nên khó mà nhận ra. Còn bây giờ, cảm giác ấy ngày một rõ nét, càng lúc càng dày đặc nhưng cô lại chẳng thể nói ra được cảm xúc ấy tên gì.

Thời gian tích tắc trôi đi. Đường Cam Thảo bắt đầu nóng nảy, đại ca xã hội đen cũng hơi cáu tiết.

“Anh Tần, hơn hai mươi phút rồi, làm thế nào bây giờ?” Đường Cam Thảo hỏi.

“Nó là con ông mà ông còn hỏi tôi?” Kẻ được ông ta gọi là “anh Tần” đáp lại: “Nếu nó không đến thì ông với con ả này thành công cốc.”

Mặt anh Tần vẫn vô cảm khi nói những lời này, chỉ ném điếu thuốc xuống đất rồi lấy chân dập tàn thuốc.

Mặt Đường Cam Thảo biến sắc, cơ thể Lạc Tòng Tâm lạnh hẳn đi, không nhịn được mà hắt hơi một cái.

Anh Tần: “Gọi cho Đinh Bộ Trực, nói cho nó biết nếu năm phút nữa còn chưa xuất hiện, tôi sẽ ném con ả này xuống tầng!”

“Dạ dạ dạ dạ!” Đường Cam Thảo bấm di động. Tòa nhà lặng im chết chóc, tiếng chuông điện thoại bỗng vang vọng khắp không gian.

“Pikachu~~ biubiubiu~ Pikachu~~ biubiubiu~’

Lạc Tòng Tâm sững sờ: Chuông điện thoại của cô?

Không, không phải! Có khi là…

Gió thổi dữ dội, quật bay ny lon ra ngoài, đồm độp vang xa, tiếng chuông bị đứt quãng, còn đất cát thì bay vù vù trên mặt đất.

Một đôi giày da màu đen bước lên cầu thang.

Có một người đã xuất hiện giữa làn cát bụi mịt mùng.

Âu phục thẳng thớm, áo sơ mi trắng tinh, hàng mi đẹp như tranh vẽ.

Người ấy là Đinh Bộ Trực.

Hồ nước trong lòng Lạc Tòng Tâm sôi trào, bóng đen ẩn thân dưới đáy hồ đã vụt lên mặt nước hóa thành con dao băng đâm thẳng vào cơ thể cô, đau đến tê tâm phế liệt.

Cô hiểu ra, cảm giác ấy được xuất hiện dưới cái tên bi thương.

------oOo------

Chương 30: Bi Kịch Vụ Bắt Cóc

Nguồn: EbookTruyen.Net

Áo Đinh Bộ Trực bị gió thổi vùn vụt, tóc anh bù xù, cằm anh bạnh ra, giọng khàn đi.

“Tôi mang đồ tới rồi, thả người ra.”

“Đồ đâu?” Anh Tần hỏi.

Đinh Bộ Trực vứt một tập tài liệu xuống đất. Đường Cam Thảo cầm lên mở ra xem: “Thẻ căn cước Venezuela là thế nào? Chẳng phải tao bảo muốn đi Mỹ hay Canada rồi à?!”

“Cố lắm rồi.” Đinh Bộ Trực đáp lời nhưng đôi mắt anh chỉ chằm chằm vào Lạc Tòng Tâm, ánh mắt anh lạnh lùng và kiên định cứng rắn, dường như chỉ cần khẽ chạm vào thôi, nó sẽ vỡ tan.

Anh Tần rút hộ chiếu và tiền mặt trong tập tài liệu ra.

“Đinh tổng, đừng trách tao không nhắc mày, đệ của tao ở khắp cái Xuân Thành này, nếu chúng không nhận được tin của tao thì… À mà, nhà họ Đường chúng mày nhiều tiền thế sao phải sợ, nhưng còn bạn gái của mày với gia đình nó, tao tin là mày hiểu tao đang nói gì.”

“Thẻ căn cước này đảm bảo cho mày sống an toàn mười năm ở Venezuela.” Đinh Bộ Trực nói.

Anh Tần gật đầu, nghía sang Đường Cam Thảo: “Đi thôi.”

Đường Cam Thảo: “Cứ thế mà đi?!”

“Chứ sao nữa?” Anh Tần cau mày: “Nếu giết nó thì đời ông với tôi toang đấy.”

“Nhưng mà!”

“Có đi hay không?” Đường Cam Thảo cắn răng, trợn mắt nhìn Đinh Bộ Trực rồi đi theo anh Tần. Hắn ta lướt qua anh, gió thổi tóc bay, ánh mắt hai người liếc nhìn nhau.

Lạc Tòng Tâm giật thót mình: “Đinh Bộ Trực!”

Chớp mắt, hắn đâm thẳng vào bụng Đinh Bộ Trực, anh trở tay đấm vào hốc mắt hắn. Bỗng có tiếng động vang lên, hai người tách ra nhảy về phía sau. Tay anh Tần nắm một con dao, mặt mày dữ tợn, Đinh Bộ Trực oằn mình, một tay ôm bên sườn, máu rớm qua kẽ tay. Đường Cam Thảo ngồi phịch dưới đất, hét toáng lên.

Anh Tần quát: “Mày báo cảnh sát!”

Đinh Bộ Trực: “Không phải.”

“Nhưng tao ngửi được mùi cớm!” Hắn lao đến, đâm bổ về phía Đinh Bộ Trực. Mặt anh tái nhợt, vội tránh đi nhưng máu trong bụng trào ra ngày một nhiều hơn khiến chân anh loạng choạng.

Tim Lạc Tòng Tâm đập thình thịch, nỗi sợ tột cùng dậy lên, cô ngậm chặt miệng, ép bản thân không được hét lớn, không được khóc thành tiếng, cố gắng nén hơi thở của mình.

Dao của anh Tần rơi xuống đất và bật ra âm thanh chói tai. Có tiếng rít sắc lẹm bùng bùng trong tai Lạc Tòng Tâm. Vô vàn tia sáng bỗng tụ lại đung đưa trong màn đêm, trông như cây đuốc, như lưỡi kiếm, như những oan hồn.

Ảo ảnh?!

Lạc Tòng Tâm lắc đầu mạnh, để cho bản thân được tỉnh táo nhưng

ảo giác kia lại ngày một sắc nét hơn. Cô nhìn thấy có vô số binh lính thời cổ đại ở đây!

Bọn họ vây quanh Đinh Bộ Trực, kéo chân anh, lôi cánh tay anh, chúng còn nhe ra thứ lợi rữa nát, cười khùng khục và gầm lên.

Không! Cút đi! Cút đi!!

Cô gào thét trong lòng, ánh mắt cô đỏ ngầu, có chất lỏng chảy xuống. Đinh Bộ Trực đang tránh đòn quay đầu nhìn mà hoảng sợ, cuống cuồng chạy đến, mặc kệ gã Tần tàn ác đâm dao xuống lưng mình..

“A Trực!!” Lạc Tòng Tâm bỗng lao người đến, cổ tay cô gãy cái rắc.

Đinh Bộ Trực lăn trên đất, dao của anh Tần đâm trượt, anh bật mình đánh trả lại hắn như phát điên.

Miệng Lạc Tòng Tâm đắng ngắt, cô gần như không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, chỉ cảm nhận được có gì sền sệt trên mi mắt cô.

Cổ tay đau, đầu đau, mắt cũng đau nhưng tất cả cũng chẳng bằng một phần nỗi đau này, đau khổ, tức giận, hối hận, nguyền rủa… Vô số cảm xúc này hóa thành lưỡi dao sắc bén cứa vào da thịt.

“Đinh Bộ Trực, bọn tao không sống thì mày và con kia cũng đừng hòng được sống!”

Lạc Tòng Tâm bị người ta dựng dậy, cô cảm nhận được đầu gối mình bị cọ xuống nền đất, gió thổi như muốn cắt tóc mình. Cô ngã xuống đất, trước mặt cô xuất hiện vật cứng có mùi da – đó là một bàn chân.

“Đường Cam Thảo! Thả cô ấy ra!”

Giọng Đinh Bộ Trực như bay đến từ nơi xa, cô muốn nhìn anh nhưng lại chẳng thể thấy được. Má cô bị đạp xuống đất, một tay bị

treo trên thành của tòa nhà, mất cảm giác mà lảo đà lảo đảo. Cô nhìn áng mây nơi chân trời, thấy con sông Xuân Thủy quanh co, ngắm nắng chiều xuyên qua từng rặng mây, tụ thành từng tia sáng trên bầu trời.

“Gái à, chỉ trách số mày hẩm hiu.” Nhấc chân lên, rồi đạp thẳng vào lưng cô.

Đúng lúc này, cô nâng bàn tay không bị gãy móc chặt vào một chân của mình. Cô bay ra ngoài, cảm giác không trọng lực rõ đến mức khiến người cô run lên, song, cô lại mỉm cười.

Cô thấy Đường Cam Thảo thét lên dữ tợn rồi ngã xuống ngay bên người mình.

Cô nghe thấy tiếng anh gọi tên. “Lạc Tòng Tâm!”

Đôi mắt cô nhắm nghiền.

Đinh Bộ Trực, cảm ơn anh.

Và cả, tạm biệt anh.

Lạc Tòng Tâm rơi vào một giấc mơ rất dài, rất dài. Trong cơn mơ ấy, cô không phải Lạc Tòng Tâm mà tên cô là Du Nhược Tâm.

Cô là con vợ lẽ của một quan chức nhỏ, trên cô có hai người chị và ba người anh. Cô là người trẻ nhất, tầm thường nhất, không được chào đón nhất. Năm cô tám tuổi, dì cô (*) chết vì bệnh tật, bà nội tội cô quá nên nuôi cô trong phòng bà. Vì thế mà hai chị càng chướng mắt cô hơn, săm soi chèn ép cô khắp nơi.

(*) Hồi xưa con cái gọi vợ bé của cha là dì.

Đây là mở đầu của một bộ truyện trạch đấu theo khuôn sáo cũ, thiên về những chuyện lông gà vỏ tỏi hằng ngày cho đến khi Du Nhược Tâm gặp được một người. Đó là một bé trai chừng tám, chín tuổi bị

ngất ở trên núi, cô gặp được cậu nhóc lúc đi dâng hương cùng bà.

Cả đời cô khắc ghi khoảnh khắc lần đầu tiên cô nhìn thấy cậu, đôi mắt cậu màu ngọc lưu ly, trong trẻo mà lạnh lùng. Bé trai ấy thành người hầu cho Du Nhược Tâm, cậu rất gầy, lại ít nói, Du Nhược Tâm hỏi han mấy ngày cũng chỉ biết cậu mang họ Tống.

“Ánh mắt cậu thật đẹp và ngay thẳng, từ nay sẽ gọi cậu là Tống Trực.” Du Nhược Tâm nói. Đây là lần đầu tiên cô thấy Tống Trực cười, tựa bông hoa quỳnh nở rộ giữa màn đêm, yếu ớt mà yêu kiều.

Du Nhược Tâm dần dần lớn lên, Tống Trực cũng ngày một trưởng thành. Anh vẫn luôn lặng lẽ đi theo cô, cứ mãi bí ẩn như vậy. Anh biết làm những chiếc bánh hoa đào thơm ngon cho cô ăn, anh biết trèo lên những ngọn cây để hái cho cô những bông hoa đầu xuân dưới ánh trăng, anh sẽ ngồi lặng im trên mái nhà trông nom cô suốt đêm.

Du Nhược Tâm coi anh là người nhà, cho rằng anh sẽ không bao giờ rời khỏi mình, nhưng cô đã lầm.

Vào năm cô mười bốn tuổi, có người tới cầu hôn cô. Tống Trực xua đuổi người ta nên bị cha đánh cho tàn tạ, sau đó anh biến mất bảy ngày bảy đêm. Vào ngày thứ tám anh đã quay về, cầm trên tay một cái đầu – đó là kẻ cầm đầu đám giang hồ ở ngoại ô kinh thành suốt hai năm trời.

Ấy là thời chiến tranh loạn lạc, mỗi ngày lại có một quốc gia mới được dựng nên, cũng có những đất nước bị diệt chủng, phận người như cánh bèo trôi, tổ quốc lênh đênh chìm nổi.

Du Nhược Tâm không biết Tống Trực nói gì với cha, cô chỉ biết anh thoát kiếp người hầu, cha cũng khước từ lời cầu hôn của nhà kia.

Căn nhà tự dưng náo nhiệt hẳn, rất nhiều người đến gặp Tống Trực, dường như anh đã trở thành anh hùng, đến cả Thái tử cũng tặng lễ vật cho anh. Tống Trực dần bề bộn công việc, thỉnh thoảng rỗi lắm

mới sang thăm Du Nhược Tâm.

Chị hai tự dưng lại thân với cô hơn, ở trong phòng bà nội cả ngày. Cô biết, chị hai như thế vì Tống Trực. Từ lời của chị hai mà cô biết được rất nhiều chuyện.

Thì ra kẻ cầm đầu đám giang hồ bị Tống Trực giết là người trong hoàng tộc trước kia, lúc nào cũng xuất quỷ nhập thần, là nỗi phiền muội của đức vua.

Đức vua rất ngưỡng mộ anh, các vị quan chức cũng đổ xô đến gần anh. Thậm chí cả công chúa cũng vô cùng coi trọng anh.

“Thảo nào công chúa hoàng tử lại thích A Trực đến vậy, dù sao thì chàng cũng khôi ngô tuấn tú, võ công xuất chúng, là nhân trung long phượng.”

Du Nhược Tâm không quá hiểu, cô thấy Tống Trực là Tống Trực, dù vẻ ngoài có như quỷ dạ xoa đi nữa thì anh vẫn là Tống Trực.

Cô nói câu này cho anh nghe, anh nhìn cô rất lâu rồi đỏ mặt. Đấy là lần đầu tiên cô thấy anh xấu hổ. Cô đã hiểu vì sao mọi người đều nói anh rất điển trai rồi.

Sau này, cô như mắc phải bệnh tâm thần, lúc nào cũng ngẫn ngờ – chăm chăm nhìn lên mái nhà hồi xưa Tống Trực hay gác đêm đến đờ đẫn, chăm chú nhìn vào bánh hoa đào đến ngẩn ngơ, chòng chọc nhìn hoa xuân khô héo trong bình đến ngơ ngác. Cô nhận ra rất lâu rồi mình không gặp Tống Trực.

Cả nhà nhộn nhịp, chỉ có mỗi phòng bà nội chìm trong cảnh đìu hiu. Cha ở quan trường như cá gặp nước, luôn luôn ra ngoài xã giao. Đầy tớ trong nhà bị mẹ chuyển sang nhà chính, Du Nhược Tâm chỉ có thể tự mình chăm sóc bà.

Bà nội lâm bệnh, cô xin mẹ mời thầy thuốc về khám nhưng bị từ chối nên cô đành tự mình ra ngoài. Tuy nhiên, còn chưa bước đến

nhà thầy, cô đã bị người ta đánh ngất. Khi tỉnh dậy, cô bị ném vào một vùng đất hoang vu cách đó nửa dặm, đây là hang ổ của bọn giang hồ.

Cô sợ kinh hồn bạt vía, gắng sức chạy trốn nhưng bị bọn chúng đuổi theo, cô cứ nghĩ rằng mình không trốn được nữa, mình sẽ không bao giờ được gặp lại Tống Trực nữa, đó là lần đầu tiên cô khóc kể từ khi dì mất.

Tống Trực xuất hiện, anh ôm cô vụt lên ngọn cây, bay về phía trăng tròn tựa như một giấc mơ. Trong hang núi, anh nói cho cô biết anh muốn đi lính, bởi vì “nàng” nên anh cần một thân phận.

Du Nhược Tâm hiểu, “nàng” trong lời anh nói là công chúa. Vào cái khắc ấy, tim cô đớn đau đến man dại. Cũng vào khắc ấy, cô đã biết – cô thích A Trực.

Tống Trực đi rồi, chỉ để lại một câu nói.

Chờ ta quay về.

Du Nhược Tâm bình an vô sự đến năm 18 tuổi.

Bà nội mất.

Cô bị mẹ đuổi khỏi sân nhà bà, cô sống ở sân ngoài, làm việc như mộtngười hầu. Người ở đều thấy cô ba rất đáng thương nhưng Du Nhược Tâm vẫn vô cùng vui vẻ.

Mặc dù tiền ăn tiền mặc y hệt người hầu nhưng mọi người rất tốt với cô. Lý Đại Thẩm ở nhà bếp sẽ lén cho cô trứng gà, Trương Đại Gia gác cửa sẽ lén kể cho cô nghe những câu chuyện kì lạ, ngoài ra nhiều lúc cô có thể đi mua thức ăn, dạo quanh phố xá, nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

Người trên phố khác hẳn người trong nhà cô. Dù họ nghèo đói, khổ cực, khó khăn đến thế nào chăng nữa thì họ vẫn nỗ lực để sống

tiếp, chân thật đến thế, chất phác đến thế cùng một niềm hy vọng ngập tràn.

Khi cô nhìn bọn họ cũng sẽ cảm nhận được hy vọng tràn trề.

Mà hy vọng lớn nhất của cô chính là Tống Trực. Cô một lòng chờ ngày Tống Trực quay về.

Từ xuân đến hạ, từ hạ sang đông. Khi nhành hoa mùa xuân đầu tiên nở rộ, anh cuối cùng cũng quay về. Anh mang theo rất nhiều chiến tích, trở thành võ tướng uy phong của nhà vua.

Địa vị giữa anh và cô đã khác nhau một trời một vực.

Khi Du Nhược Tâm gặp lại Tống Trực là vào một buổi sớm, cô cầm giỏ đương chuẩn bị đi lên thị trấn, vừa mở cửa đã nhìn thấy anh.

Tống Trực đứng giữa ánh ban mai, phong lưu phóng khoáng, quần áo đen bay bay, dường như khiến cô không thể mở mắt ra.

Du Nhược Tâm đi theo anh đến thị trấn, anh mua cho cô rất nhiều món đồ được các nàng yêu thích. Cô nhớ tới một tin đồn mà mình mới nghe được mấy ngày trước.

Hoàng thượng có ý để tướng quân uy phong kết hôn với công chúa, hình như cũng đã được công chúa ngầm đồng ý.

Trái tim Du Nhược Tâm rất đau.

Cô nói cho Tống Trực biết công chúa không thích mấy thứ nhỏ nhặt ở chợ này đâu, lại chẳng thể ngờ rằng, anh nói những thứ này đều là quà anh mua tặng cô.

Ba ngày sau, Du Nhược Tâm được cha gọi về nhà chính, lại trở về làm thiên kim tiểu thư nhà họ Du. Người nhà tự dưng nhiệt tình với cô lạ thường, bao nhiêu lễ vật, trang sức, váy vóc gì cũng được gửi đến tận nhà cô mà không tốn xu nào. Đến chị hai đã xuất giá cùng

người anh cả chẳng nhìn mặt được mấy lần lúc này lại thân thiết bất ngờ, ngày ngày đi đến sân của cô, thêm cả cách đối xử của mẹ giờ đây cũng khác xưa.

Du Nhược Tâm không vui nổi bởi cô hiểu, mấy người này đều là kẻ miệng nam mô bụng một bầu dao găm.

Cô muốn về nhà ngoài, cô tình nguyện giặt quần áo, ra ngoài mua thức ăn. Cô nhớ trứng gà luộc của Lý Đại Thẩm, nhớ câu chuyện của Trương Đại Gia, nhớ cả những chú vịt con được nuôi trong hàng rào.

Tuy vậy, cô lại chẳng thể về được nữa.

Bởi vì Tống Trực mà cô bị đẩy ra đứng mũi chịu sào, cô liên tục bị mời đến tham gia những buổi tụ họp của các thiên kim nhà quyền quý, phải trưng lên cái mặt giả tạo nghe những lợi giễu cợt của đám tiểu thư đó.

Đám ấy nhạo báng cô không biết chừng mực, mặt dày trơ tráo lại muốn tranh chồng với công chúa, muốn dây máu ăn phần với tướng quân oai hùng. Bọn họ lừa cô ra vườn hoa, ngáng chân để cô vấp ngã, khiến cô nằm trong vũng bùn.

Vậy nhưng, Tống Trực đã xuất hiện.

Anh ôm cô vào lòng, cử chỉ thân mật khiến đám thiểu thư ghen ghét đến phát điên mà cũng làm cho Du Nhược Tâm ngẩn người ngây ngốc.

Anh dẫn cô đến sườn đồi ở ngoại ô. Anh nói cho biết, anh phải đến nhà họ Du cầu hôn, anh muốn cưới cô về làm vợ.

Dường như cô chẳng thể nào tin nổi, nhưng vẫn buộc phải tin bởi vì ánh mắt anh quá nồng nàn như muốn đốt cháy tim cô.

Du Nhược Tin tin tưởng anh, cô về nhà, đóng cửa không ra ngoài,

từ chối tất cả lời gọi mời.

Cô một lòng một dạ chờ anh đến cầu hôn mình, chờ được trở thành nàng dâu của Tống Trực. Nhưng anh lại chẳng tới. Ba ngày không tới, một tháng không tới, ba tháng vẫn chưa thấy đâu.

Những ngày hè đã đi qua, mùa thu đang tiến bước.

Du Nhược Tâm nhận được một tin. Tống Trực thông đồng với quân phản loạn, có ý đồ lật đổ vương triều, bằng chứng rõ ràng, lập tức thi hành xử chém nhưng trên đường đi ra pháp trường, anh đã tẩu thoát.

Du Nhược Tâm ngã bệnh.

Một đợt ốm kéo dài ba tháng trời.

Suốt ba tháng cô sốt cao mãi không giảm, cứ nằm mê man trên giường, thỉnh thoảng lại nghe có tiếng người trò chuyện bên tai.

Vẫn chưa bắt được Tống Trực?

Thái tử nói nếu không bắt được Tống Trực, cả nhà chúng ta cũng bị chôn sống!

Giờ chỉ còn dựa vào cái sáu được thôi. Nàng còn ở đây thì chắc chắn Tống Trực sẽ trở về!

Du đại nhân, xin thứ lỗi cho lão già bất tài, không thể xoay chuyển trời đất.

Du đại nhân, cô sáu đã chết tim, không thể cứu chữa.

Đi mời thầy thuốc đến đây! Treo thưởng!

Ta có thể cứu nàng, nhưng… các người vẫn nên suy nghĩ cho kĩ. Dù nàng sống thì cũng sống không bằng chết.

Giữ lại tính mạng của nàng! Bao nhiêu tiền cũng được!

Kính thưa~

Thần y, sống được sao?

Ta đã dùng phương pháp này để cứu cả trăm người nhưng chỉ có nha đầu này sống sót, đáng tiếc ta lại không biết đây là phúc hay họa.

Khi Du Nhược Tâm tỉnh lại, tiết trời đã vào đông. Những bông tuyết phất phới ngoài cửa sổ, mặt đất phủ một màu trắng xóa.

Cô nằm trên giường, căn phòng ấm áp, một thiếu niên mặc bộ quần áo sặc sỡ ngồi bên cạnh giường, tay chống quai hàm, hai mắt lim dim.

Cô mở miệng nhưng lại chẳng thể nói ra thành lời. Người thiếu niên chợt tỉnh, thấy cô mở mắt thì mặt mày sửng sốt hét to.

“Ha ha ha ha ha em biết nàng thể nào cũng tỉnh mà! Thấy thế nào? Khát nước lắm đúng không? Hay thèm ăn gì nào? Em đi gọi người! Nàng đừng nhúc nhích!”

Chàng thiếu niên chạy ra ngoài kêu la, lát sau đã có cả đống người dồn dập chạy vào. Cha, mẹ, anh cả, chị, anh rể còn cả đầy tớ, người hầu, bọn họ khóc, cười, hét, chìm đắm trong sự vui sướng vỡ òa. Song, Du Nhược Tâm lại chẳng cảm nhận nổi hạnh phúc hay ấm áp đang lan tỏa.

Khuôn mặt vui vẻ của bọn họ méo mó gớm ghiếc trông như những con chồn bị bỏ đói lâu ngày. Chỉ có người thiếu niên xa lạ kia mới bừng lên vẻ chân thành.

Cậu ấy tên là Miêu Thúy Đào, một cái tên rất mọng nước nhưng người cậu gầy rộc như mấy cây trúc. Cậu đến từ phía Nam, là ân

nhân cứu mạng của Du Nhược Tâm.

Hình như đây là lần đầu tiên cậu cứu sống được người bệnh, thấy Du Nhược Tâm tỉnh lại mà vui vẻ ra mặt như thể cô không phải con người mà là một báu vật. Cô đã từng hỏi cậu dùng cách gì để cứu mình nhưng cậu lại lảng đi không nhắc đến.

Mỗi ngày sẽ có cha mẹ đến thăm cô nhưng lần nào cũng xa cách như thế, không thèm chạm vào người cô, mà điều kỳ lạ nhất là người hầu trong phòng cô đã lui hết, chỉ còn mình Miêu Thúy Đào ở đây chăm sóc cô.

Du Nhược Tâm từng dò hỏi cậu tin tức về Tống Trực nhưng anh như bốc khói khỏi nhân gian vậy. Thái tử đã tìm kiếm khắp nơi mấy tháng trời nhưng vẫn không lùng ra được tung tích của anh. Cơ mà cô lại thấy rất vui vì không nhận được tin gì, bởi không nhận được tin gì chính là một tin tốt.

Những ngày đông dần vơi đi, hoa đã bắt đầu nở rộ trong sắc xuân ấm áp. Bây giờ cô đã có thể đi lại từ từ trong vườn hoa, nghe Miêu Thúy Đào lải nhải muốn đi xem hoa đào nở ở ngoại ô.

Thời tiết rất đẹp, bầu trời trong xanh tựa viên ngọc lưu ly được gột rửa.

Du Nhược Tâm đứng dưới tán cây, nghe tiếng người rộn ràng ngoài sân như cách nhau một thế giới.

Đột nhiên, có gia đình vọt vào trong sân mà mẹ cô là người dẫn đầu.

Cô ngạc nhiên, hơi hơi cúi người.

“Mẹ, đây là?”

“Chúc mừng cô ba hôm nay xuất giá, người đâu, mau sửa soạn đồ cho cô ba!”

------oOo------

Chương 31: Bi Kịch Kiếp Trước

Nguồn: EbookTruyen.Net

Du Nhược Tâm khoác lên mình bộ váy đỏ, đội mũ phượng lên đầu, sau bị nhét giẻ vào miệng rồi trói lên kiệu hoa. Đến mức cô còn chẳng có cơ hội được hỏi cô sẽ kết hôn với ai. Nhưng rồi nhanh thôi, cô đã có được đáp án.

Tiếng kèn Souna mở đường, kiệu hoa ra cửa tiến vào con đường phía trước.

Đường phố vắng lặng được một lúc thì nổ tung.

“Nhà họ Du điên à, sao lại gả con gái đi làm vợ lẽ cho lão già bảy mươi tuổi nhà họ Lý vậy?”

“Ngươi biết cái đếch gì, cô ba nhà này có được cha mẹ thương quái đâu, năm ngoái nàng lâm bệnh, tưởng sắp nghẻo tới nơi, mãi mới cứu được, nghe bảo ốm đến mức người như xác chết, có mỗi nhà họ Lý muốn thôi.”

“Gả rồi đến lúc lão Lý chết, nhà họ Lý cũng chẳng có con cháu thì chẳng phải gia sản nhà người ta rơi sạch vào tay nha đầu này à.”

“Người ta bảo hổ dữ không ăn thịt con, nhà họ Du cũng trọng danh dự thế mà lại không biết xấu hổ thế này!”

“Ôi, đời giờ tao loạn, phải có trong tay ít tiền mới yên tâm được.”

Du Nhược Tâm nghe tiếng xì xào bên ngoái, dần dần ngừng giãy giụa. Lòng cô rộ lên một xúc cảm kỳ lạ, chẳng phải tức giận, đau lòng hay thất vọng mà ấy là một nỗi sợ như sắp xảy ra chuyện tày trời.

Chợt, bên ngoài hỗn loạn. Vô vàn tiếng hét thảm thiết vang lên, cô ngửi thấy mùi máu nồng nặc trong không khí. Con đường bỗng lặng yên trở lại.

Gió thổi hiu hiu, có người vén màn kiệu lên.

Anh nói: “Đừng sợ, ta tới rồi.”

Tống Trực.

Du Nhược Tâm ngồi trong hang núi chăm chú nhìn ánh lửa đỏ rực, tim đập thình thịch như trống đánh. Tống Trực ngồi bên cạnh bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt anh trong veo.

Du Nhược Tâm: “Chàng không nên…”

“Ta xin lỗi.” Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng: “Ta tới dẫn em đi.”

Ánh mắt cô xót xa, nắm chặt vạt áo anh.

“Chàng không nên tới đây… Bọn họ vẫn tìm chàng suốt…”

Anh thở dài thật khẽ, hai tay ôm gò má cô, buộc cô phải nhìn mình.

“Nhược Tâm.” Anh nói: “Em biết không, ta phải lòng em rất lâu, rất lâu rồi.”

Nước mắt lăn dài trên khuôn mặt cô.

“Em cũng… phải lòng chàng rất lâu… rất lâu…”

Anh hôn cô, từng nụ hôn cứ thế nối tiếp nhau, cái hôn sau lại sâu hơn cái hôn trước, tay anh ôm chặt eo cô, lồng ngực nóng bỏng áp lên con tim loạn nhịp của cô, hừng hực kịch liệt.

Đột nhiên anh buông cô ra, đứng lên nhìn phía ngoài hang núi.

Du Nhược Tâm: “Sao vậy?”

Anh quay đầu, nét mặt lạnh đi.

“Lính đuổi đến rồi.”

Cô chẳng ngờ rằng binh lính lại đông, lại nhanh đến vậy, hình như – đã chuẩn bị kĩ càng rồi mới đến.

Anh cõng cô chạy vùn vụt giữa cánh rừng đen mịt, đuốc đỏ sau lưng như rồng lửa uốn lượn quanh ngọn núi, tiếng vó ngựa, thét gào đinh tai nhức óc.

Du Nhược Tâm cuối cùng đã hiểu ra cảm giác sợ hãi đó là gì.

Cô xuất giá chính là cái bẫy để lôi Tống Trực vào tròng. Hai người không còn đường trốn, bị dồn đến bên vách đá.

Tống Trực xông tới giao chiến với cả ngàn binh lính. Anh ngã xuống bại trận rồi chết đi. Anh không bị giết chết mà vì trúng độc của cô nên mới mất mạng.

Miêu Thúy Đào cứu sống cô và cũng chính là kẻ đã hại độc cô – Trung Tràng có thể biến máu và nước bọt của cô thành độc tố mà chẳng thuốc nào có thể chữa được.

Chớp mắt cô bỗng ngộ ra vì sao Miêu Thúy Đào lại nói cô sẽ “sống không bằng chết.”

Du Nhược Tâm bị giải về nhà họ Du, cấm cửa. Không hiểu sao người nhà lại không giết cô, đã vậy còn rất sợ cô chết là đằng khác. Thậm chí để đề phòng việc cô sẽ tự vẫn mà bọn họ còn đưa Miêu Thúy Đào tới.

Miêu Thúy Đào kiệm lời hẳn, nhất là mỗi khi đối mặt với Du Nhược Tâm, lúc nào cũng dè dặt.

“Đừng trách em mà, khi đó suýt nữa thì nàng đã vào âm phủ rồi, chỉ có Trung Tràng mới kéo dài mạng của nàng được thôi.”

“Cha nàng không cho em nói, ngài nói nếu nàng biết nàng sẽ tự sát.”

“Nàng là bệnh nhân duy nhất mà em cứu được…”

“Em… Không muốn nàng chết…”

“Ngươi không sợ độc của ta à?” Du Nhược Tâm hỏi.

“Cuối cùng nàng cũng nói chuyện rồi! Nửa tháng này em nóng lòng kinh lên được, em còn tưởng… Nàng không quan tâm em nữa…” Cậu lau nước mắt trả lời.

“Ngươi không sợ ta?” Du Nhược Tâm hỏi lại một lần nữa.

“Có trăm loại độc em cũng chẳng bị nhiễm đâu!” Cậu đáp: “Em có thể cứu nàng ra ngoài, chúng ta đến Miêu Cương ở ẩn trong núi sâu, có lẽ nơi đó đẹp lắm!”

Du Nhược Tâm lắc đầu: “Ta không đi.”

Miêu Thúy Đào rơi vào trầm tư.

“Nàng đừng chờ hắn nữa, hắn đã chết rồi. Thi thể bị chó hoang xé nát, thái tử đốt núi, tro cốt cũng chẳng còn.”

“Ta biết.” Cô nói: “Ta biết…”

“Thế sao nàng lại…”

“Ngươi có thể dò la tin tức bên ngoài giúp ta không?”

“… Được.”

Du Nhược Tâm ở lại, Miêu Thúy Đào cũng ở lại chăm sóc cô. Hằng ngày cậu sẽ đi nghe ngóng đủ mọi chuyện ở ngoài đường rồi về kể cho cô nghe.

Ví dụ như: Thái tử lấy lý do nhị hoàng tử thông đồng với Tống Trực để lật đổ nhị hoàng tử, ngôi vị thái tử vốn bấp bênh đã được an toàn.

Ví dụ như: Bệnh tình đức vua trở nặng, vô phương cứu chữa, ngày qua ngày lại càng nặng hơn.

Ví dụ như: Quân phản loạn càng ngày càng đông, đã gần tới kinh thành, rất nhiều thế gia và quan lại triều đình lên kế hoạch chạy trốn.

Ví dụ như: Lão Du thành tri kỷ của thái tử, ông đang nuôi giấc mộng xuân thu được phong làm tể tướng.

Ví dụ như: Thủ lĩnh của nhóm phản loạn là giang hồ kiệt xuất, nghe bảo có kẻ thù khiến hắn căm thù đến tận xương tủy, kẻ đó đã giết tám vị tướng của hắn, kẻ đó tên Tống Trực.

Du Nhược Tâm chẳng sốt ruột, cô cứ kiên nhẫn đợi. Cô tin rằng ông Du giữ lại mình chắc chắn là do cô còn có ích. Chỉ cần có ích thôi thì cô sẽ có cơ hội.

Xuân đi, thu tới.

Quân phản loạn đã đến tận kinh thành, một trăm nghìn quân đóng bên ngoài thành bao vây kinh thành. Triều đình loạn lạc đến mức có kẻ còn chạy ra đầu hàng lúc nửa đêm nhưng tất cả đều bị giết sạch.

Đức vua trở bệnh, có thể buông tay về trời bất cứ lúc nào, thái tử sợ vỡ trận nên phái ba tên sứ giả đi đàm phán, chấp nhận lấy sông làm ranh giới với quân phản loạn rồi cùng nhau cai trị hai nước.

Thủ lĩnh phản tắc chấp thuận nhưng đưa ra một yêu cầu.

Hắn muốn một người, Du Nhược Tâm.

Hắn nói nghe bảo Du Nhược Tâm là mỹ nhân số một kinh thành, mong mỏi đã lâu nên muốn được gặp mặt một lần.

Ông Du như sắp khóc đến nơi. Lúc hắn đến, Du Nhược Tâm vừa thay một bộ váy mới, cô đứng hàng cây mỉm cười. Ông Du ngớ người rất lâu, rồi quỳ phịch xuống mặt đất.

“Con gái ngoan của ta, cha thật lòng xin lỗi, cha cũng bị ép phải làm vậy. Vì người mẹ đã mất mà con phải cứu cha đi, cứu lấy nhà họ Du, cứu lấy toàn bộ kinh thành!”

“Được, con đi.” Du Nhược Tâm nói.

“Nhưng mà con có một yêu cầu.”

Yêu cầu của cô rất đơn giản, cô muốn được gặp thái tử.

Thái tử đồng ý.

Hôm đến thành, cô dậy rất sớm, tỉ mỉ chọn trang phục một giờ đồng hồ. Không rõ vì tác dụng của “Trung Tràng” hay vì quá lâu rồi không ra nắng mà da cô càng ngày càng trắng, sáng như bạch ngọc vậy. từng nét trên khuôn mặt lại được tôn thêm khí chất tiên tử.

“Nàng phải đi thật sao?” Miêu Thúy Đào to giọng sau lưng cô: “Nàng biết rõ bọn họ đang lợi dụng chất độc trong người nàng để giết thủ lĩnh của quân phản loạn mà, nàng sẽ chết!”

Du Nhược Tâm cài trâm bạch ngọc lên tóc, đó là cây trâm Tống Trực tặng cô, dù đó chỉ là loại ngọc bình thường nhất nhưng lại trong nhất, lấp lánh như nước chảy.

“Ta biết. Ta ở lại đến giờ để đợi ngày hôm nay.” Du Nhước Tâm đứng lên, vuốt lại nếp nhăn trên ống tay áo: “Bọn họ giữ ta lại cũng vì ngày này.”

“Du Nhược Tâm!” Miêu Thúy Đào nắm cổ tay cô, lúc này cô mới nhận ra chàng thiếu niên trông gầy yếu nhưng giờ đã cao hơn mình rồi.

Cô mỉm cười: “Mai này đi chốn giang hồ đừng dùng tên thật, đáng yêu quá không uy hiếp được. Ta nghĩ cho em cái tên mới, từ giờ em sẽ là Quỷ Thần Độc Thánh.”

Du Nhược Tâm đi không ngoảnh đầu, chẳng còn luyến tiếc. Hình như cô nghe thấy tiếng khóc của Miêu Thúy Đào, nhưng có lẽ cô nghe nhầm rồi.”

Kẻ sau này muốn đàn áp giang hồ thì sẽ không để nước mắt rơi.

Trong phòng lớn nhà họ Du, thái tử đã đến.

Lần đầu tiên trong đời Du Nhược Tâm thấy thái tử ở khoảng cách gần đến như này. Đó là người đàn ông đương tuổi sắp già với dáng người phát tướng, dù đã mặc cẩm bảo hoa lệ thì cũng chẳng giấu được vẻ tàn ác của gã, hiện tại với quá khứ một thái tử đứng ngắm hoa từ mấy năm trước như hai người khác hẳn nhau. Thái tử hồi đó còn mang hơi thở của hoàng gia chứ lúc này đây chỉ thấy u ám ác độc.

Thái tử nhìn Du Nhược Tâm mà đơ cả người, nét kinh ngạc xẹt qua gương mặt gã nhưng đã biến mất rất nhanh.

“Ngươi là Du Nhược Tâm?”

“Dân nữ tham kiến thái tử điện hạ.” Du Nhược Tâm quỳ gối, làn váy trắng như tuyết xòe trên mặt đất như bông hoa quỳnh đang nở rộ.

Thái tử bước lên phía trước như muốn đỡ cô dậy, song cuối cùng vẫn thu tay về.

“Lần này ngươi đi vì kinh thành, vì quốc gia, ta sẽ không bao giờ

quên chiến công của ngươi! Nhà họ Du các người được nhân ơn vua đời đời kiếp kiếp, vinh dự trăm đời.”

“Đội ơn thái tử điện hạ!”

Già trẻ gái trai nhà họ Du quỳ rạp xuống đất, cảm động rơi nước mắt.

“Du Nhược Tâm, ngươi còn lời muốn nói?” Thái tử hỏi.

Cả tay cả đầu Du Nhược Tâm chạm xuống đất.

“Trước khi Tống Trực chết, chàng có lời để lại cho thái tử điện hạ.”

“Sao?!!”

Thái tử kinh hãi, tiến lên phía trước một bước. Chính bước này đã làm giày gã chỉ còn cách đầu cô có ba tấc. Cô nhào tới, hung hãn phập răng vào bắp chân thái tử.

“A!”

“Thái tử điện hạ!”

“Bảo vệ thái tử điện hạ!”

“Kéo ra! Mau đỡ người!”

“Không thể dùng kiếm, máu nàng có độc!”

“Đánh bằng gậy, đánh mạnh vào!”

Biết bao nhát gậy gỗ đập lên người Du Nhược Tâm, cô nghe rõ tiếng chân tay gãy gập, nghe thấy tiếng xương sống gãy đi, miệng cũng nếm được vị máu tanh, đó là máu của cô mà cũng là máu của thái tử.

Da thịt cô rụng rời, người xung quanh hãi hùng tản ra, thái tử thì kêu la thảm thiết như con lợn bị thịt, nghe mà muốn bật cười.

Rất nhiều bàn tay giữ tóc rồi bóp chặt cổ cô, gắng sức kéo cô. Miệng cô rách toác, răng rụng rơi đầy trên mặt đất mang theo máu, nước bọt và phần thịt bắp chân của thái tử điện hạ.

Người người nhào tới bên thái tử hét váng trời, dẫn đầu là cha của Du Nhược Tâm, lão đang phát điên lắm rồi.

“Nhanh tìm Miêu thần y!! Để thần y đến giải độc!”

“Thưa ông, không thấy Miêu thần y đâu!”

“Gì!!”

Du Nhược Tâm nhoài trên đất rất muốn nói cho bọn họ biết độc dược trong người cô tên Trung Tràng, một khi đã nhuốm vào máu, vào nước bọt thì không thuốc nào cứu nổi.

Tuy nhiên, cô không thể nói ra thành lời. Ánh mắt cô mờ dần đi, cô nghe tiếng gió thổi lá cây xào xạc ở ngoài nhà như đang phát một khúc ca dài.

Cô nhớ ra ngày mai là hàn lộ (*), tiết khí đánh dấu lần đầu tiên cô được gặp Tống Trực.

(*) Hàn lộ là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 8 hay 9 tháng 10 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 195°. Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại

Hai mắt Du Nhược Tâm từ từ khép lại. Có người nói trước khi chết, con người sẽ nhìn lại quãng thời đẹp nhất trong cuộc đời mình. Vậy mà cô lại chẳng thể thấy bất cứ điều gì. Trước mắt cô chỉ còn lại bóng đen vô tận.

Đúng thế, cô còn tư cách gì để được nhìn anh thêm lần nữa…

A Trực, mong cho chàng đời đời kiếp kiếp sẽ không phải gặp lại em.

*

Tác giả có lời muốn nói:

BGM đề cử: Hẹn Ước Đào Hoa.

Đây là truyện HE thật đấy! Đừng đánh tui *ôm đầu chạy trốn*

------oOo------

Chương 32: Bi Kịch Mất Trí Nhớ

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc Tòng Tâm tỉnh dậy, đập vào mắt là trần nhà trắng toát. Cơ thể cô run rẩy, mồ hôi lạnh buốt thấm vào quần áo, cô muốn lau đi nhưng nhận ra cánh tay đã bị bó bột.

Tô Nhược Tín ló đầu tới, hoàng tử dương cầm phi ra khỏi phòng bệnh như một cơn gió.

“Ba, mẹ, bác sĩ, chị tỉnh!”

Mẹ Lạc, ba Tô, bác sĩ cùng chạy ào vào, vây quanh giường bệnh đến cá cũng không chui lọt.

“Nhìn thấy ngón tay tôi chứ? Đây là số mấy?!” Bác già hơn năm mươi tuổi lắc lư hai ngón tay trước mặt Lạc Tòng Tâm.

Lạc Tòng Tâm: “Bác sĩ, đây là số hai…”

“Tỉnh! Hoàn toàn tỉnh táo!”

“Mọi người ra đây mà xem, bệnh này hiếm thấy lắm đấy. Đầu đập mạnh như vậy mà cũng không bị di chứng, không thành người thực vật, có thể nói đây là kỳ tích trong y học… Bảo vệ bệnh nhân là điều vô cùng quan trọng, tôi đã nhấn mạnh rất nhiều…”

Trưởng khoa dường như đã coi Lạc Tòng Tâm thành ca bệnh điển hình vào tài liệu giảng dạy, ông cứ nói liền tù tì rồi dặn dò mẹ Lạc xong mới đi.

“Tiểu Lạc à, con uống nước không? Muốn ăn gì?” Mẹ Lạc đi đến cạnh giường, tóc bà bạc rõ, nếp nhăn hằn trên mặt cũng nhiều thêm, người gầy rộc hẳn đi.

Ba Tô và Tô Nhược Tín cũng chẳng khá hơn là bao, khuôn mặt tiều tụy, chỉ mỗi đôi mắt là rực sáng.

“Sếp… Đinh Bộ Trực đâu?”

“Vẫn chưa tỉnh.” Tô Nhược Tín đáp: “Bác sĩ nói mấy ngày nữa mới tỉnh lại.”

“Anh ấy… Không có chuyện gì chứ?”

“Chỉ chấn động não nhẹ thôi.” Tô Nhược Tín chỉnh chăn cho cô: “Chị ăn đi đã, lúc nào gặp anh ấy chả được.”

“Chị… Ngủ bao lâu rồi?”

“Ba ngày hai đêm.”

“Ừ.” Cô gật đầu: “Thì ra mới ba ngày…”

Tô Nhược Tín: “… Chị không sao chứ?”

“Hả?”

“Vẻ mặt chị trông như muốn khóc…”

Cô nhìn đăm đăm lên trần nhà, lắc đầu: “Không, chị không muốn khóc.”

Tô Nhược Tín kể lại ngày hôm đó cho cô nghe. Khi cô ngã xuống đất, Đinh Bộ Trực cũng nhảy theo ôm chặt lấy cô. May mà ở dưới cảnh sát đã chuẩn bị đệm khí nên hai người mới không bị tan xương nát thịt, tuy nhiên đầu cô bị tổn thương nghiêm trọng và Đinh Bộ Trực lại mất quá nhiều máu nên cũng bất tỉnh.

Còn Đường Cam Thảo tốt số nên chỉ bị chầy da chút xíu, nhưng tiếc là cả đời ông ta sau này sẽ chỉ mục ruỗng trong tù mà thôi. Ngay cả anh Tần lúc cảnh sát tìm ra hắn thì hắn đã bị què chân nằm kêu gào trên đất, nghe bảo vì Đinh Bộ Trực phát điên nên đã đánh gãy chân hắn.

Lạc Tòng Tâm nghe xong đống tin gây chấn động này cũng chỉ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, ngoài việc ngày nào cũng hỏi thăm tình hình của Đinh Bộ Trực ra thì cô vô cùng bình tĩnh – bình tĩnh đến lạ thường, thậm chí bác sĩ còn chẩn đoán cô bị “Rối loạn căng thẳng sau chấn thương.”

Mẹ Lạc, ba Tô và Tô Nhược Tín thấp thỏm mấy ngày, cứ sợ cô sẽ làm ra chuyện gì tồi tệ nhưng Lạc Tòng Tâm hồi phục rất nhanh, ăn ngủ đầy đủ, ba ngày sau đã có thể xuống giường hoạt động bình thường.

Chuyện đầu tiên sau khi xuống giường là đi thăm Đinh Bộ Trực. Phòng bệnh của anh nằm trên tầng cao nhất ở khoa nội trú quốc tế, đó là một căn phòng rộng lớn hoa lệ, có đến sáu y tá chuyên nghiệp phụ trách, cực kỳ xa xỉ.

Khi cô đến cửa phòng bệnh thì gặp được Đường Cam Triết và Đường Cam Du cùng một người phụ nữ cô chưa gặp bao giờ. Người phụ nữ ấy ăn mặc giản dị mà sang trọng, mang trong mình

khí chất quý tộc, làn da trắng nõn, khuôn mặt thanh tú như đúc cùng một khuôn với Đinh Bộ Trực.

Lạc Tòng Tâm vừa nhìn đã nhận ra bà là mẹ của anh.

Mẹ Đinh: “Cháu là Lạc Tòng Tâm?”

Lạc Tòng Tâm cúi đầu: “… Cháu xin lỗi…”

Mẹ Đinh híp mắt, đi đôi cao gót tám xăng quanh người cô hai vòng rồi chợt giơ tay lên. Lạc Tòng Tâm nhắm tịt mắt lại. Không có dấu tay tát bốp lên mặt như dự đoán mà chỉ có bàn tay bao lên khuôn mặt cô rồi nhéo nhéo má thôi.

Cô mở mắt, ngạc nhiên bừng trên gương mặt.

Mẹ Đinh ho khan, thu tay về nhưng ánh mắt vẫn rực sáng long lanh nhìn Lạc Tòng Tâm như đang được chứng kiến động vật quý hiếm sắp bị tuyệt chủng vậy.

“Con bé là bạn gái A Trực thật à?” Bà hỏi Đường Cam Triết rồi nhận được cái gật đầu của anh.

“A Trực nói con bé là người yêu đời đời kiếp kiếp của mình?” Bà lại quay sang hỏi Đương Cam Du.

Đường Cam Du vừa trợn mắt vừa gật đầu.

“Con gái giỏi lắm!” Mẹ Đinh nắm tay Lạc Tòng Tâm xong vung vẩy: “Lấy thân mình nuôi hổ, dũng cảm quá.”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Cô thấy tai mình có vấn đề. Mẹ Đinh mỉm cười thêm trìu mến, bà xoa đầu cô: “Vào thôi, A Trực đang đợi cháu.”

Lạc Tòng Tâm đi vào phòng bệnh, mẹ Đinh khép cửa lại. Phòng

bệnh trống trải tĩnh lặng, chỉ có một giường và một ghế, Đinh Bộ Trực ngủ trên chiếc giường trắng muốt, bình lặng yên ả. Cô bước đến ngồi xuống cạnh giường. Ánh nắng lúc bốn giờ chiều dịu dàng tươi sáng phả lên gương mặt anh, khiến hàng mi vừa dài vừa dày của anh ngả màu trắng.

Tim cô như bị một bàn tay nào đó bóp nát, đau đớn chua xót biết bao. Cô nhìn anh, nhìn hàng mày, đôi mắt, từng đường nét trên khuôn mặt và cả hơi thở của anh – anh không giống Tống Trực cho lắm nhưng cô biết anh chính là Tống Trực.

Đây là cảm giác từ sâu thẳm tâm hồn, không thể nói thành lời nhưng lại vô cùng chắc chắn. Cuối cùng cô đã hiểu ra, cô không hề sợ anh mà cô… sợ anh phải gặp lại mình.

Đôi mắt cô đau nhói bức bối, song nước mắt lại chẳng thể tuôn rơi. Cô nhẹ nhàng nắm tay anh, đầu ngón tay họa nên hình dáng xương tay anh, tay anh trắng đến thế, đẹp đến thế, sạch đến thế, khác hẳn bàn tay nhuốm máu dính độc trong giấc mơ…

Phổi cô đau nhức, dạ dày co thắt nhanh chóng, mật đắng tràn vào cổ họng. Tay cô run run, cơ thể cũng run lên từng hồi, người cô run rẩy ngả xuống giường, cô áp má lên tay anh như mèo con đòi chủ âu yếm vuốt ve.

Gió lùa qua khe cửa, rèm cửa trắng tung bay, mặt trời chuyển giao, ánh sáng dung hòa, quãng thời gian nghìn năm đằng đẵng đang từ từ chảy trôi trong căn phòng nhỏ.

Thời gian tích tắc trôi đi, mặt trời ngả dần về phía tây, sáng rực như máu.

Lạc Tòng Tâm chợt cảm giác được Đinh Bộ Trực vừa cử động. Cô ngồi thẳng người, lông mi anh cũng đang rung rung. Cô vội lùi về phía tường. Hoàng hôn buông xuống, phòng bệnh cũng tối đi, phủ lên một lớp màu buồn mang mác.

Đinh Bộ Trực dần mở mắt, mờ mịt nhìn trần nhà rồi quay đầu sang nhìn cô. Đôi mắt màu ngọc lưu ly mát lành như nước chảy, giá buốt như băng trôi.

Lạc Tòng Tâm cắn răng, cơ thể cô run rẩy, phải gắng lắm mới không để thân mình ngã khụy.

Cô nên nói gì bây giờ?

Cô nên làm gì đây?

Cô không nên ở nơi này!

Cô không nên xuất hiện trước mặt anh!

Cô đã hại chết anh một lần, chẳng lẽ vẫn còn mặt mũi mà hại anh thêm lần nữa sao?!

Cô…

Cô không hề có tư cách để đứng trước mặt anh…

Đinh Bộ Trực yên lặng nhìn cô hồi lâu.

“Cô…” Đôi mắt màu ngọc lưu ly hơi đỏ, sắc nước chợt lóe lên rồi biến mất: “Là ai?”

Đinh Bộ Trực mất trí nhớ. Khi bác sĩ đưa ra kết luận, mọi người trong phòng đều ngây dại.

Đường Cam Triết: “Trời cao mở mắt rồi à?”

Mẹ Đinh: “Thế hai triệu mẹ nợ nó giờ có cần trả nữa không?”

Đường Cam Du: “Vớ vẩn, cũng có phải phim thần tượng quê mùa đâu!”

“Tôi không mất trí nhớ.” Đinh Bộ Trực nằm trên giường lạnh mặt trả lời.

Đường Cam Triết: “Tôi là ai?”

Đinh Bộ Trực: “Nhà tư bản lòng dạ đen tối.”

Đường Cam Du: “Tớ thì sao?”

“Cặn bã bụng bồ dao găm.”

Mẹ Đinh: “Thế còn mẹ?”

“Người mẹ vĩ đại mãi mãi trẻ trung, hiền lành, xinh đẹp, nợ con hai triệu, tháng sau đến hạn trả.”

Ba người: “Người ta không mất trí nhớ!”

Lạc Tòng Tâm bước lên phía trước một bước rồi dừng xong lại lùi về.

“Tôi vẫn muốn hỏi.” Đinh Bộ Trực nhìn cô: “Cô ấy là ai, y tá ở đây à?”

Giờ lại đến lượt cả ba người Đường Cam Triết, Đường Cam Du và mẹ Đinh cứng họng.

“Bác sĩ, anh ấy mất trí nhớ thật à!”

“Mất trí nhớ tạm thời.” Bác sĩ trả lời: “May mà không ảnh hưởng đến cuộc sống hằng ngày lắm.”

“Ảnh hưởng lớn chứ!” Đường Cam Triết hốt hoảng nói: “Cậu ta quên bạn gái mình rồi!”

“Bạn gái, ai?” Đinh Bộ Trực hỏi.

Đường Cam Du đẩy Lạc Tòng Tâm ra trước giường.

“Cô ấy tên là Lạc Tòng Tâm, cậu từng nói cô ấy là người yêu đời đời kiếp kiếp của mình.”

Đinh Bộ Trực vô cảm nhìn Lạc Tòng Tâm. Tim cô như muốn ngừng đập.

“Lạc Tòng Tâm…” Anh nhíu mày: “Tôi nhớ cô rồi.”

“Cô là nhân viên công ty kế hoạch quảng cáo chí nhánh Xuân Thành” Anh nói: “Tháng sau tôi đến nhậm chức ở đó.”

Trái tim lơ lửng giữa không trung rơi bộp xuống lồng ngực, đau đớn khôn nguôi.

“Đúng vậy, Đinh tổng.” Lạc Tòng Tâm nở nụ cười tiêu chuẩn: “Tôi là Lạc Tòng Tâm, hôm nay đến đây để xin từ chức.”

Anh em nhà Đường lẫn mẹ Đinh sốc toàn tập.

“Việc này không phù hợp với quy định, tôi còn chưa chính thức chuyển công tác, cô muốn từ chức thì phải đến xin lãnh đạo đương nhiệm phê chuẩn.” Đinh Bộ Trực trả lời, ánh mắt anh nhìn cô lạnh lùng hời hợt như nhìn một món đồ vô dụng đã chết ngắc.

Tim cô co thắt dữ dội như đã ảnh hưởng đến việc lưu thông máu và oxy nên giờ não cô mê man trĩu nặng, cô lùi một bước rồi lại lùi thêm bước nữa.

“Tôi xin lỗi… Đinh tổng…”

Đinh Bộ Trực ngó sang Đường Cam Triết.

“Đường tổng, tôi đã xem xét trường hợp sát nhập mà cậu từng đề cập, tôi có đưa ra hai đề án…”

Lạc Tòng Tâm lui về phía cửa, lặng yên nhìn Đinh Bộ Trực. Anh ngồi thẳng, ánh mắt kiên định, lời nói vững vàng.

Anh là Đinh Bộ Trực không hề quen cô. Anh là Đinh Bộ Trực đầy quyết đoán, là phó tổng giám đốc Đinh Bộ Trực của tập đoàn Đường thị, là Đinh Bộ Trực nhân trung long phượng.

Lạc Tòng Tâm cụp mắt, mở cửa lặng lẽ bước ra ngoài. Cô đi khỏi phòng bệnh, bước qua hành lang, tiến vào thang máy ấn xuống tầng một. Thang máy ở khu nội trú quốc tế vừa thoải mái vừa sạch sẽ, vào lúc này gần như không có người bên trong.

Cô nhìn hình bóng mình trên cửa thang sáng bóng, mờ ảo mà đong đưa.

Thang máy chạy xuống tầng một "Đinh" lên một tiếng, cô nhẹ bước ra khỏi thang. Bên ngoài trời đã tối mịt, chẳng trông thấy nổi một vì sao. Cô đi ra vườn hoa, ôm tay ngồi xuống đất, ngẩng đầu nhìn ánh đèn ở khu nội trú quốc tế. Ánh đèn khắp 40 tầng họa thành từng vì tinh tú, ấy là những ngôi sao cô chẳng thể với tới, còn khó chạm hơn cả những cánh sao trên bầu trời.

Lạc Tòng Tâm mỉm cười rồi lại cười, cứ cười mãi để xong khuôn mặt ướt đẫm lệ tuôn.

Bãi bể nương dâu, vật đổi sao rời, A Trực, cuối cùng anh cũng quên em.

Thật tốt biết bao nhiêu.

Trong phòng bệnh, Đường Cam Triết nhìn Đinh Bộ Trực bỗng trầm lặng mà thở dài.

"Mua bán sát nhập cái gì, cậu nói linh tinh gì đấy?"

Đường Cam Du: "Hả?"

Mẹ Đinh: “Sao?”

Đường Cam Triết: “Cậu không mất trí nhớ đúng không? Cậu còn nhớ cô ấy đúng không?”

“Đinh Bộ Trực, con làm gì vậy hả!” Mẹ Đinh tức điên, giơ tay lên véo tai anh nhưng chưa gì bà đã ngây người.

Đinh Bộ Trực ngồi thẳng trên giường mang khuôn mặt vô cảm với đôi mặt màu lưu ly đang rơi nước mắt trong câm lặng.

Đường Cam Du và Đường Cam Triết cực kỳ hoảng loạn, vội vã lùi về góc tường. Mẹ Đinh nhìn anh mãi rồi thở dài: “Thằng nhóc này, sao lại phải khổ như vậy chứ…”

Hàng mi anh buông xuống, hai tay anh siết chặt ga giường.

Xin lỗi em…

*

Tác giả có lời muốn nói:

Phiên ngoại:

Ghi chép cuộc trò chuyện nhà họ Đường.

Đường Cam Triết: Đinh Bộ Trực mất trí nhớ!

Đường Cam Lan: Vờ lờ?! Thật hay giả!

Đàm Trì: Ai thế?

Đường Cam Lan: Đinh Loan Loan.

Đàm Trì: À, mặt truyện tranh. Cậu ấy mất trí nhớ?

Đường Cam Du: Giả vờ mất trí nhớ!

Đường Cam Lan: Hả? Quái gì? Sao lại thế?

Đường Cam Triết: Nghe bảo vì chuyện gì ràng buộc kiếp trước kiếp này…

Mẹ Đinh: Chẳng ngờ con người phong lưu một đời như tôi đây lại sinh ra được đứa con si tình như này, ô hô thương thay.

Đường Cam Lan: Máu chó thế!

Đàm Trì: Ừ. Em thích.

Đường Cam Lan: Ờ!

------oOo------

Chương 33: Bi Kịch Kết Thúc. Hài Kịch Bắt Đầu

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc Tòng Tâm ngồi xoa cổ trên bàn. Đùi cô chợt thấy có gì xù xù chạm vào, cúi đầu nhìn hóa ra là “Đại Mỹ” ở phòng mỹ thuật bên cạnh tới thăm. Đại Mỹ là giống mèo Trung Hoa lông trắng, dạo này đang đến mùa rụng lông, nó thích rong chơi qua các phòng ban để tiện thể được ăn chùa, đề phòng việc thất lạc nên cổ nó được đeo một thẻ tên thú cưng đặc biệt của web Didu Didu.

Họ và tên: Đại Mỹ.

Giới tính: Nữ

Chủ Nhân: Ngư Đán Đán phòng mỹ thuật.

Số điện thoại liên lạc: 189********

“Đại Mỹ, hôm nay không có cá khô cho em rồi.” Lạc Tòng Tâm ôm Đại Mỹ lên rồi xoa đầu nó. Đại Mỹ “meo” lên rồi nhảy bật vào bàn, nằm gọn trên bàn phím híp mắt lại.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Đồng nghiệp bốn xung quanh cười ầm ĩ.

“Tiểu Nhạc à, đã bảo cô không nên chiều nó quá rồi, đấy nhìn xem, giờ nó quậy khắp nơi.”

“Cô không cho nó ăn cá thế nên giờ nó nằm ì đấy không đi đâu.”

“Thú cưng ở Didu Didu đều là chủ cả đấy, cô đến đây hơn một năm rồi mà sao vẫn chơi với tụi nó thế?”

Lạc Tòng Tâm dở khóc dở cười, gọi điện cho chủ của Đại Mỹ. Chưa đến mười phút, Ngư Đán Đán đã chạy vào.

“Tiểu Lạc Lạc à, xin lỗi nhiều nha. Đại Mỹ mau ra đây cho chị!”

Ngư Đán Đán là họa sĩ minh họa chính của Didu Didu, khuôn mặt cô ấy tươi sáng vui vẻ, thích hán phục, thức khuya tăng ca là chuyện thường ngày, thời gian biểu khớp với lịch làm việc và nghỉ ngơi của Lạc Tòng Tâm. Hai cú đêm thường xuyên gặp nhau lại thành bạn tốt, Đại Mỹ cũng trở thành khách quen ở bàn phím của Lạc Tòng Tâm.

Đại Mỹ vẫn nằm trên bàn phím, uể oải meo lên, thái độ xem thường sen rồi ngủ luôn.

Ngư Đán Đán: “…”

Lạc Tòng Tâm: “…”

“Khụ, Tiểu Lạc à, hôm nay em trai cậu đến đây ăn trưa với cậu đúng

không? Tớ đi cùng nhé, tiện thể mua cá khô cho Đại Mỹ luôn.” Ngư Đán Đán nói với đôi mắt lấp lánh long lanh.

Con sen làm gì muốn mua cá ở đây!

Một năm trước Lạc Tòng Tâm rời Xuân Thành đến Kế Kinh, được mời vào làm ở phòng kế hoạch cho trang web Didu Didu mà bản thân vẫn hằng ao ước. Mẹ Lạc và ba Tô nhất quyết không chịu cho cô ra Bắc một mình, ai ngờ Tô Nhược Tín lại thi vào Học viện Âm nhạc Kế Kinh, hai bô lão bấy giờ mới đồng ý cho hai chị em ra Kế Kính, điều kiện là, mỗi tuần Lạc Tòng Tâm phải ăn cơm với Tô Nhược Tín ba lần, kể về tình hình gần đây và báo bình an cho ba mẹ.

Bốn tháng trước, Tô Nhược Tín đi ăn cơm chùa theo thông tục thì đúng lúc gặp được Ngư Đán Đán, sau đó – thành ra như bây giờ.

“Tiểu Nhược, ăn thử bánh quy này đi, tự tay chị nướng đó, lần trước em bảo em không thích ăn đồ ngọt nên giờ chị chuyển sang nướng bánh mặn rồi nè. Em thích ăn gì thì cứ nói cho chị để chị nấu cho em ăn, ngon hơn bên ngoài nhiều.”

Ngư Đán Đán đặt năm hộp cơm đựng đầy bánh quy nhà làm lên bàn đi kèm với ánh mắt ngập tràn si mê.

Tô Nhược Tín lễ phép cười.

“Cảm ơn chị Ngư, ăn ngon lắm ạ.”

“Úi giời! Tiểu Nhược thích là được rồi!”

Lạc Tòng Tâm: “…”

Tui không nên ở trong xe, tui phải ở cốp xe mới đúng.

“Chị, hôm nay ngày 15 rồi.” Tô Nhược Tín nói với cô. Khuôn mặt cô bỗng suy sụp: “Đừng mà, cũng có phải ngồi tù đâu…”

Tô Nhược Tín không nghe thấy lời than vãn của cô, cậu giơ điện thoại gọi video trò chuyện rồi nhắm thẳng vào mặt cô, chốc lát, video đã được kết nối, gương mặt của ba Tô và mẹ Lạc hiện ra trong màn hình.

Mẹ Lạc: “Tiểu Lạc, sao lại gầy đi thế này! Con lại thức khuya đúng không?”

Ba Tô: “Nếu công ty mà không tốt thì đừng làm nữa, về Xuân Thành ba Tô nuôi con!”

Lạc Tòng Tâm lau mồ hôi.

“Con không thức khuya, ăn no ngủ kỹ, tăng lên ba cân rồi, không tin ba mẹ cứ hỏi Tiểu Nhược mà xem.”

Tô Nhược Tín thò mặt vào gật đầu.

“Chị gầy lắm.”

“Này!”

Ngư Đán Đán: “Há!”

“Con để ý chị kỹ vào, mẹ đã nói rồi! Con gái không ai chăm sóc không ra cái hình thù gì hết!” Mẹ Lạc nói: “Tiểu Lạc à, hôm trước mẹ nói con chuyện… Chuyện đó đó – đối tượng hẹn hò ý, con còn nhớ không?”

Còn chưa dứt lời, mẹ Lạc đã bị ba Tô huých mạnh vào người. Tô Nhược Tín nín thở. Bầu không khí bỗng trở nên yên tình một cách khó hiểu.

Ngư Đán Đán không hiểu sao mình lại thấy rung rinh trong lòng, cô nhận ra sắc mặt Lạc Tòng Tâm thay đổi như mặt nạ đang đắp bị rách ra, lộ ra bi thương u buồn ẩn chứa bên trong.

Tô Nhược Tín thở dài, rót ly nước nóng đẩy vào tay chị. Lạc Tòng Tâm cầm cốc nước nóng bằng hai tay, một lúc sau thở phào nhẹ nhõm.

“Được ạ.”

Mẹ Lạc: “Thật sao?!”

“Vâng.”

Ba Tô: “Tiểu Lạc à, con đừng miễn cưỡng, việc này không gấp…”

“Không sao đâu ba, con không miễn cưỡng đâu.” Lạc Tòng Tâm cười đáp lời.

Ba Tô sững sờ: “Tiểu Lạc, con vừa mới gọi, gọi ba là gì?”

“Ba, sao ba cứ phải ngạc nhiên thế làm gì?” Lạc Tòng Tam cười toe.

“Tiểu Lạc gọi tôi là ba, không phải ba Tô, con bé gọi tôi là ba đấy…” Ba Tô chảy nước mắt ôm mẹ Lạc bị mẹ hắt hủi đẩy sang một bên.

“Thì chốt nhá, bao giờ chọn được ngày và giờ mẹ sẽ nhắn cho con.”

“Vâng.”

Tắt video, Lạc Tòng Tâm nhận ra Tô Nhược Tín và Ngư Đán Đán đều đang tròn mắt nhìn mình chằm chằm.

Lạc Tòng Tâm: “Sao nào?”

Ngư Đán Đán: “Cậu phải đi xem mắt?”

Lạc Tòng Tâm: “ừ.”

“Quá đáng thế.” Ngư Đán Đán bóp cổ cô rồi lắc lắc: “Cậu muốn vứt

tớ ở đây làm chó độc thân một mình àaaaaaaaaaaaaaaa!”

“Khụ khụ.” Lạc Tòng Tâm cựa móng vuốt của Ngư Đán Đán xuống: “Xem mắt chứ đâu phải kết hôn, cậu nóng thế làm gì.”

“Xem mắt không phải để kết hôn à?”

“Để cho ba mẹ yên tâm thôi.”

Ngư Đán Đán híp mắt: “Trước kia cậu từng xem mắt rồi đúng không?”

“Ừ, sao?”

“Bao nhiêu lần?”

Lạc Tòng Tâm ngẩn người.

“Lạc Tòng Tâm, đây là lần xem mắt thứ 107 của em, cũng là lần cuối cùng!” Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng bỗng vang vọng bên tai.

Môi cô mấp máy nhưng lại chẳng thể nói gì.

“107 lần.” Tô Nhược Tín trả lời: “Chị ấy xem mắt 107 lần.”

“Ối giời ơi!” Ngư Đán Đán bật ngón cái: “Quá đỉnh! Thêm lần này nữa cô đã có tổng cộng 108 lần xem mắt!”

Lạc Tòng Tâm giơ ly nước lên: “Tui gắng lắm rồi!”

Tô Nhược Tín nhìn cô, muốn nói rồi lại thôi.

Lạc Tòng Tâm: “Em muốn nói cái gì?”

“Chị… ổn thật không?”

Cô cười cười: “Tô Nhược Tín, em còn tốn công lo cho người khác

nữa đấy à?” Vừa nói cô vừa liếc mắt ra sau ra dấu cho cậu thấy.

Tô Nhược Tín quay đầu nhìn, mặt tối sầm.

Chỉ thấy Lý Tinh Tinh và Bách Dương vọt vào.

“Tô Nhược Tín, trùng hợp quá!” Đôi mắt Lý Tinh Tinh chan chứa yêu thương.

“Ồ ồ, trùng hợp quá nhỉ!” Bách Dương hùa theo mà giọng chua loét.

Lý Tinh Tinh lách sang bên Tô Nhược Tín, Bách Dương lại chen sang cạnh Lý Tinh Tinh, ba người kẹp nhau thành cái nhân bánh quy.

Ngư Đán Đán hưng phấn tột cùng: “Úi giời ơi, em gái xinh thế này, em trai đẹp trai quá, hai đứa là bạn học của Tô Nhược Tín à?”

Lạc Tòng Tâm ngoắc tay: “Chào hai vị, lâu rồi không gặp.”

“Chị Lạc.” Lý Tinh Tinh đưa cho Lạc Tòng Tâm bữa sáng nhà làm: “Bố em bảo em mang cho chị đó.”

Lạc Tòng Tâm: “Hội giám đốc Lý khỏe không em?”

“Bố em về hưu cuối năm ngoái rồi, cô La cũng nghỉ hưu rồi, anh Lữ thì làm việc trong đài truyền hình, nghe nói anh ấy hợp tác với Nam Cung Sơn.”

Lạc Tòng Tâm ngơ ngẩn: “À, ra là vậy.”

“À – Đinh Bộ Trực không làm nữa sao – Á á! Tô Nhược Tín cậu đá tôi làm gì?!” Bách Dương hét lên.

Tô Nhược Tín: “Ồn chết đi được.”

“Tô Nhược Tín, cậu đừng tưởng mình là thủ khoa ngành piano mà

tôi sợ cậu nhé, ngành sáng tác bọn tôi cũng không ăn chay đâu, giỏi thì ra đấu một một đi!”

“Hừ.”

“Tinh Tinh, cậu nhìn đi, đây mới là bộ mặt thật của nó đó!”

“Bách Dương, cậu ồn kinh lên được.”

“Này!”

Ngư Đán Đán sán đến gần Lạc Tòng Tâm: “Cậu quen hết nhóm trai xinh gái đẹp này à?”

Lạc Tòng Tâm: “Ừ.”

“Thế giới bất công quá! Sao những người cậu quen ai cũng đẹp thế hả! Trong khi tớ toàn quen người vừa mập vừa trạch a a a a a a a!

Lạc Tòng Tâm cười. Thật ra thì cô chỉ biết đúng một người đẹp thôi. Người ấy là người đẹp nhất thế gian.

*

Didu Didu là trang web hàng đầu Trung Quốc, 90% nhân viên đều là người trẻ tuổi, thích sôi động, yêu tiệc tùng, căng tràn sức sống. Thay vì nói là công ty thì thà nói đây là đại gia đình còn đúng hơn. Nhất là khi có tin mới lẫn mấy chuyện hót hòn họt về làng thì có thể khiến hồn người rực cháy.

“Nghe nói ban giám đốc điều hành công ty gần đây có thay đổi lớn đấy!

“Tập đoàn Đường thị đã đầu tư vào Didu Didu, sau này chúng ta là người của Đường thị rồi!”

“Ổ ôi, tập đoàn Đường thị, thế này thì dát vàng dát bạc rồi!”

“Nghe bảo tập đoàn Đường thị sẽ đưa đến một tổng giám đốc mới.”

“Ai vầy? Đừng bảo là họ hàng thân thích với Bắp Cải nhà tôi nhá! A a a a a, tôi điên mất! Lần đầu tiên được gần gũi với Bắp Cải như vậy!”

(*) Bắp Cải là biệt danh của Đường Cam Lan – nam chính trong truyện “Minh Tinh Bắp Cải” của cô Âu.

“Tôi có tin nội bộ, người nhà họ Đường luôn đấy, hình như tên là… Đường Cam Du!”

“Vãi lúa, nữ hoàng scandal á?”

“Tôi có linh cảm công ty mình sẽ thường xuyên lên hotsearch weibo rồi đấy!”

Lạc Tòng Tâm đang pha trà bỗng ngừng tay lại, cánh hoa hồng bay vụt qua ly trà đáp xuống đất.

“Sếp mới, chính sách mới (*)” Ngư Đán Đán nói: “Chẳng lẽ lại được tăng lương!”

(*) Câu gốc là 新官上任三把火 – Quan mới nhậm chức ba đám lửa là tục ngữ, nghĩa quan mới lên chức, làm ra một hai ba việc để tỏ rõ tài cán, quyết tâm, đạo đức, vì dân vì nước này nọ; muốn tỏ uy phong, lập uy, khiến quần chúng phục (giống như đốt lên mấy đống lửa vừa sáng vừa nóng, thu hút mọi người đều thấy). Nhưng về sau không biết có được như thế nữa không, hay đâu lại vào đấy

Lạc Tòng Tâm không lên tiếng, im lặng gom cánh hoa hồng bỏ vào thùng rác.

“Tin lớn tin lớn!!!!” Leader team vẽ xông tới: “Tổng giám đốc được tập đoàn Đường thị cử tới đến rồi! Thể nào cũng đi kiểm tra các ban! Mọi người nhanh chóng trở về làm việc!”

Tay Lạc Tòng Tâm run lên, cốc nước rơi vào thùng rác vỡ tan tành.

“Hả?!”

“Chao ôi tôi đi!”

“Tôi còn chưa vứt cái hộp hôm qua vừa ship về!”

“Tôi còn chưa dọn cát mèo!”

Chương 33. Bi kịch kết thúc. Hài kịch bắt đầu.

Lạc Tòng Tâm ngồi trên bàn xoa cổ. Đùi chợt thấy có gì xù xù chạm vào, cúi đầu nhìn hóa ra lại là “Đại Mỹ” ở phòng nghệ thuật bên cạnh tới thăm. Đại Mỹ là giống mèo Trung Hoa lông trắng, dạo này đang đến mùa rụng lông, nó thích rong chơi qua các phòng ban để tiện thể được ăn chùa, đề phòng việc thất lạc nên cổ nó được đeo một thẻ tên thú cưng đặc biệt của web Didu Didu.

Họ và tên: Đại Mỹ.

Giới tính: Nữ

Chủ Nhân: Ngư Đán Đán phòng nghệ thuật.

Số điện thoại liên lạc: 189********

“Đại Mỹ, hôm nay không có cá khô cho em rồi.” Lạc Tòng Tâm ôm Đại Mỹ lên rồi xoa đầu nó. Đại Mỹ “meo” lên rồi nhảy bật vào bàn, nằm gọn trên bàn phím híp mắt lại.

Lạc Tòng Tâm: “…”

Đồng nghiệp bốn xung quanh cười ầm ĩ.

“Tiểu Nhạc à, đã bảo cô không nên chiều nó quá rồi, đấy nhìn xem,

giờ nó quậy khắp nơi.”

“Cô không cho nó ăn cá thế thì giờ nó nằm ì đấy không đi đâu.”

“Thú cưng ở Didu Didu đều là chủ cả đấy, cô đến đây hơn một năm rồi mà sao vẫn chơi với tụi nó thế?”

Lạc Tòng Tâm dở khóc dở cười, gọi điện cho chủ của Đại Mỹ. Chưa đến mười phút, Ngư Đán Đán đã chạy vào.

“Tiểu Lạc Lạc à, xin lỗi nhiều nha. Đại Mỹ mau ra đây cho chị!”

Ngư Đán Đán là họa sĩ minh họa chính của Didu Didu, khuôn mặt cô ấy tươi sáng vui vẻ, thích hán phục, thức khuya tăng ca là chuyện thường ngày, khớp với lịch làm việc mà thời gian nghỉ ngơi của Lạc Tòng Tâm. Hai cú đêm thường xuyên gặp nhau lại thành bạn tốt, Đại Mỹ cũng trở thành khách quen ở bàn phím của Lạc Tòng Tâm.

Đại Mỹ vẫn nằm trên bàn phím, uể oải meo lên, thái độ coi thường sen rồi ngủ luôn.

Ngư Đán Đán: “…”

Lạc Tòng Tâm: “…”

“Khụ, Tiểu Lạc à, hôm nay em trai cậu đến đây ăn trưa với cậu đúng không? Tớ đi cùng nhé, tiện thể mua cá khô cho Đại Mỹ luôn.” Ngư Đán Đán nói với đôi mắt lấp lánh long lanh.

Con sen làm gì muốn mua cá ở đây!

Một năm trước Lạc Tòng Tâm rời Xuân Thành đến Kế Kinh, được mời vào làm marketing cho trang web Didu Didu mà bản thân vẫn hằng ao ước. Mẹ Lạc và ba Tô nhất quyết không chịu cho cô ra Bắc một mình, ai ngờ Tô Nhược Tín lại thi vào Học viện Âm nhạc Kế Kinh, hai bô lão bấy giờ mới đồng ý cho hai chị em ra Kế Kính, điều kiện là, mỗi tuần Lạc Tòng Tâm phải ăn cơm với Tô Nhược Tín ba

lần, kể về tình hình gần đây và báo bình an cho ba mẹ.

Bốn tháng trước, Tô Nhược Tín đi ăn cơm chùa theo "tục lệ" thì đúng lúc gặp được Ngư Đán Đán, sau đó – thành ra như bây giờ.

"Tiểu Nhược, ăn thử bánh quy này đi, tự tay chị nướng đó, lần trước em bảo em không thích ăn đồ ngọt nên giờ chị chuyển sang nướng bánh mặn rồi nè. Em thích ăn gì thì cứ nói cho chị để chị nấu cho em ăn, ngon hơn bên ngoài nhiều."

Ngư Đán Đán đặt năm hộp cơm lên bàn, đựng đầy bánh quy nhà làm cùng ánh mắt ngập tràn si mê.

Tô Nhược Tín lễ phép cười.

"Cảm ơn chị Ngư, ăn ngon lắm ạ."

"Úi giời! Tiểu Nhược thích là được rồi!"

Lạc Tòng Tâm: "…"

Tui không nên ở trong xe, tui phải ở cốp xe mới đúng.

"Chị, hôm nay ngày 15 rồi." Tô Nhược Tín nói với cô. Khuôn mặt cô bỗng suy sụp: "Đừng mà, cũng có phải ngồi tù đâu…"

Tô Nhược Tín không nghe thấy lời than vãn của cô, cậu giơ điện thoại gọi video trò chuyện rồi nhắm thẳng vào mặt cô, chốc lát, video đã được kết nối, gương mặt của ba Tô và mẹ Lạc hiện ra trong màn hình.

Mẹ Lạc: "Tiểu Lạc, sao lại gầy đi thế này! Con lại thức khuya đúng không?"

Ba Tô: "Nếu công ty mà không tốt thì đừng làm nữa, về Xuân Thành ba Tô nuôi con!"

Lạc Tòng Tâm lau mồ hôi.

“Con không thức khuya, ăn no ngủ kỹ, tăng lên ba cân rồi, không tin ba mẹ cứ hỏi Tiểu Nhược mà xem.”

Tô Nhược Tín thò mặt vào gật đầu.

“Chị gầy lắm.”

“Này!”

Ngư Đán Đán: “Há!”

“Con để ý chị kỹ vào, mẹ đã nói rồi! Con gái không ai chăm sóc không ra cái hình thù gì hết!” Mẹ Lạc nói: “Tiểu Lạc à, hôm trước mẹ nói con chuyện… Chuyện đó đó – đối tượng hẹn hò ý, con còn nhớ không?”

Còn chưa dứt lời, mẹ Lạc đã bị ba Tô huých mạnh vào người. Tô Nhược Tín nín thở. Bầu không khí bỗng trở nên yên tình một cách khó hiểu.

Ngư Đán Đán không hiểu sao mình lại thấy rung rinh trong lòng, cô nhận ra sắc mặt Lạc Tòng Tâm thay đổi như mặt nạ đang đắp bị rách ra, lộ ra bi thương u buồn ẩn chứa bên trong.

Tô Nhược Tín thở dài, rót ly nước nóng đẩy vào tay chị. Lạc Tòng Tâm cầm cốc nước nóng bằng hai tay, một lúc sau thở phào nhẹ nhõm.

“Được ạ.”

Mẹ Lạc: “Thật sao?!”

“Vâng.”

Ba Tô: “Tiểu Lạc à, con đừng miễn cưỡng, việc này không gấp…”

“Không sao đâu ba, con không miễn cưỡng đâu.” Lạc Tòng Tâm cười đáp lời.

Ba Tô sững sờ: “Tiểu Lạc, con vừa mới gọi, gọi ba là gì?”

“Ba, sao ba cứ phải ngạc nhiên thế làm gì?” Lạc Tòng Tam cười toe.

“Tiểu Lạc gọi tôi là ba, không phải ba Tô, con bé gọi tôi là ba đấy…” Ba Tô chảy nước mắt ôm mẹ Lạc bị mẹ hắt hủi đẩy sang một bên.

“Thì chốt nhá, bao giờ chọn được ngày và giờ mẹ sẽ nhắn cho con.”

“Vâng.”

Tắt video, Lạc Tòng Tâm nhận ra Tô Nhược Tín và Ngư Đán Đán đều đang tròn mắt nhìn mình chằm chằm.

Lạc Tòng Tâm: “Sao nào?”

Ngư Đán Đán: “Cậu phải đi xem mắt?”

Lạc Tòng Tâm: “Ừ.”

“Quá đáng thế.” Ngư Đán Đán bóp cổ cô rồi lắc lắc: “Cậu muốn vứt tớ ở đây làm chó độc thân một mình àaaaaaaaaaaaaaaa!”

“Khụ khụ.” Lạc Tòng Tâm cựa móng vuốt của Ngư Đán Đán xuống: “Xem mắt chứ đâu phải kết hôn, cậu nóng thế làm gì.”

“Xem mắt không phải để kết hôn à?”

“Để cho ba mẹ yên tâm thôi.”

Ngư Đán Đán híp mắt: “Trước kia cậu từng xem mắt rồi đúng không?”

“Ừ, sao?”

“Bao nhiêu lần?”

Lạc Tòng Tâm ngẩn người.

“Lạc Tòng Tâm, đây là lần xem mắt thứ 107 của em, cũng là lần cuối cùng!” Một giọng nói trong trẻo lạnh lùng bỗng vang vọng bên tai.

Môi cô mấp máy nhưng lại chẳng thể nói gì.

“107 lần.” Tô Nhược Tín trả lời: “Chị ấy xem mắt 107 lần.”

“Ối giời ơi!” Ngư Đán Đán bật ngón cái: “Quá đỉnh! Thêm lần này nữa cô đã có tổng cộng 108 lần xem mắt cô ạ!”

Lạc Tòng Tâm giơ ly nước lên: “Tui gắng lắm rồi!”

Tô Nhược Tín nhìn cô, muốn nói rồi lại thôi.

Lạc Tòng Tâm: “Em muốn nói cái gì?”

“Chị… ổn thật không?”

Cô cười cười: “Tô Nhược Tín, em còn tốn công lo cho người khác nữa đấy à?” Vừa nói cô vừa liếc mắt ra sau ra dấu cho cậu thấy.

Tô Nhược Tín quay đầu nhìn, mặt tối sầm. Chỉ thấy Lý Tinh Tinh và Bách Dương vọt vào.

“Tô Nhược Tín, trùng hợp quá!” Đôi mắt Lý Tinh Tinh chan chứa yêu thương.

“Ồ ồ, trùng hợp quá nhỉ!” Bách Dương hùa theo mà giọng chua loét.

Lý Tinh Tinh lách sang bên Tô Nhược Tín, Bách Dương lại chen sang cạnh Lý Tinh Tinh, ba người kẹp nhau thành cái nhân bánh

quy.

Ngư Đán Đán hưng phấn tột cùng: “Úi giời ơi, em gái xinh thế này, em trai đẹp trai quá, hai đứa là bạn học của Tô Nhược Tín à?”

Lạc Tòng Tâm ngoắc tay: “Chào hai vị, lâu rồi không gặp.”

“Chị Lạc.” Lý Tinh Tinh đưa cho Lạc Tòng Tâm bữa sáng nhà làm: “Bố em bảo em mang cho chị đó.”

Lạc Tòng Tâm: “Hội giám đốc Lý khỏe không em?”

“Bố em về hưu cuối năm ngoái, cô La cũng nghỉ hưu rồi, anh Lữ thì làm việc trong đài truyền hình, nghe nói anh ấy hợp tác với Nam Cung Sơn.”

Lạc Tòng Tâm ngơ ngẩn: “À, ra là vậy.”

“À – Đinh Bộ Trực không làm nữa sao – Á á! Tô Nhược Tín cậu đá tôi làm gì?!” Bách Dương hét lên.

Tô Nhược Tín: “Ồn chết đi được.”

“Tô Nhược Tín, cậu đừng tưởng mình là thủ khoa ngành piano mà tôi sợ cậu nhé, ngành sáng tác bọn tôi cũng không ăn chay đâu, giỏi thì ra đấu một một đi!”

“Hừ.”

“Tinh Tinh, cậu nhìn đi, đây mới là bộ mặt thật của nó đó!”

“Bách Dương, cậu ồn kinh lên được.”

“Này!”

Ngư Đán Đán sán đến gần Lạc Tòng Tâm: “Cậu quen hết nhóm trai xinh gái đẹp này à?”

Lạc Tòng Tâm: “Ừ.”

“Thế giới bất công quá! Sao những người cậu quen ai cũng đẹp thế hả! Trong khi tớ toàn quen người vừa mập vừa trạch a a a a a a a!

Lạc Tòng Tâm cười. Thật ra thì cô chỉ biết đúng một người đẹp thôi. Người ấy là người đẹp nhất thế gian.

*

Didu Didu là trang web hàng đầu Trung Quốc, 90% nhân viên đều là người trẻ tuổi, thích sôi động, yêu tiệc tùng, căng tràn sức sống. Thay vì nói là công ty thì thà nói đây là đại gia đình còn đúng hơn. Nhất là khi có tin mới lẫn mấy chuyện hót hòn họt về làng thì có thể khiến hồn người rực cháy.

“Nghe nói ban giám đốc điều hành công ty gần đây có thay đổi lớn đấy!

“Tập đoàn Đường thị đã đầu tư vào Didu Didu, sau này chúng ta là người của Đường thị rồi!”

“Ồ ôi, tập đoàn Đường thị, thế này thì dát vàng dát bạc rồi!”

“Nghe bảo tập đoàn Đường thị sẽ đưa đến một tổng giám đốc mới.”

“Ai vầy? Đừng bảo là họ hàng thân thích với Bắp Cải nhà tôi nhá! A a a a, tôi điên mất! Lần đầu tiên được gần gũi với Bắp Cải như vậy!”

(*) Bắp Cải là biệt danh của Đường Cam Lan – nam chính trong truyện “Minh Tinh Bắp Cải” của cô Âu.

“Tôi có tin nội bộ, người nhà họ Đường luôn đấy, hình như tên là… Đường Cam Du!”

“Vãi lúa, nữ hoàng scandal á?”

“Tôi có linh cảm công ty mình sẽ thường xuyên lên hotsearch weibo rồi đấy!”

Lạc Tòng Tâm đang pha trà bỗng ngừng tay lại, cánh hoa hồng bay vụt qua ly trà đáp xuống đất.

“Sếp mới, chính sách mới (*)” Ngư Đán Đán nói: “Chẳng lẽ lại được tăng lương!”

(*) Câu gốc là 新官上任三把火 – Quan mới nhậm chức ba đám lửa là tục ngữ, nghĩa quan mới lên chức, làm ra một hai ba việc để tỏ rõ tài cán, quyết tâm, đạo đức, vì dân vì nước này nọ; muốn tỏ uy phong, lập uy, khiến quần chúng phục (giống như đốt lên mấy đống lửa vừa sáng vừa nóng, thu hút mọi người đều thấy). Nhưng về sau không biết có được như thế nữa không, hay đâu lại vào đấy.

Lạc Tòng Tâm không lên tiếng, im lặng gom cánh hoa hồng bỏ vào thùng rác.

“Tin lớn tin lớn!!!!” Leader team vẽ xông tới: “Tổng giám đốc được tập đoàn Đường thị cử tới đến rồi! Thể nào cũng đi kiểm tra các ban! Mọi người nhanh chóng trở về làm việc!”

Tay Lạc Tòng Tâm run lên, cốc nước rơi vào thùng rác vỡ tan tành.

“Hả?!”

“Chao ôi tôi đến đây!”

“Tôi còn chưa vứt cái hộp hôm qua vừa ship về!”

“Tôi còn chưa dọn cát mèo!”

Mọi người nhốn nháo ra khỏi phòng nghỉ, Lạc Tòng Tâm cũng muốn xông ra nhưng không phải quay về phòng kế hoạch mà là chạy vào

nhà vệ sinh, cô muốn trốn lại chẳng thể ngờ đến nhà vệ sinh cũng đang được cô lao công lau dọn.

“Không được không được, sắp bị kiểm tra rồi, cô phải mau dọn sạch cái đã.”

“Cô à, cháu mót mà!”

“Nhịn đi!”

“Lạc Tòng Tâm! Mau về nhanh, đâu rồi!” Đồng nghiệp đi ngang qua kéo luôn cô về phòng: “Sắp đến lượt phòng mình rồi, phải dọn nhanh thôi.”

Lạc Tòng Tâm thất thần ngồi trên bàn, nhìn đồng nghiệp nữ khắp nơi kẻ mày đánh phấn, đồng nghiệp nam chải tóc lau mặt, phủi sạch mùi thum thủm trong phòng. Miệng cô đỏ bừng, run rẩy.

“Đến rồi! Ra thang máy rồi!” Giám đốc phòng kế hoạch chạy về: “Mọi người mau đứng lên vận động đi! Q cất hết quà vặt, Lam Lam bỏ tóc giả xuống, cũng có phải tham gia fan meeting đâu! Tiểu Lạc màu son xấu quá!”

Mọi người quay sang nhìn Lạc Tòng Tâm rồi cười ầm lên.

“Xin lỗi giám đốc nhiều!” Lạc Tòng Tâm đeo khẩu trang lên bịt mặt: “Em che hết rồi đây.”

“Tất cả ngẩng đầu ưỡn ngực…”

Giám đốc còn chưa dứt lời, tiếng xầm xì bên ngoài đã truyền vào. Một nhóm người đi vào phòng kế hoạch, nhìn lướt qua thì thấy rất nhiều người quen, giám đốc các ban, leader, nguyên phó tổng giám đốc, nguyên tổng giám đốc, giám đốc phòng tài chính, giám đốc phòng nhân lực, trưởng bộ phận an ninh – đều nở nụ cười, đoàn kết chụm vào nhau ở sau lưng một người.

Người đi đầu mặc âu phục, đeo cà vạt màu xanh đậm, đi đôi giày da phản chiếu ánh đèn, “cộp cộp” bước tới. Toàn bộ nhân viên ồ lên, máu chảy trong người Lạc Tòng Tâm cũng ngừng lưu thông.

“Đinh tổng, đây phòng kế hoạch, còn đây là giám đốc kế hoạch Từ Từ Lôi.” Nguyên tổng giám đốc giới thiệu nhiệt tình.

Giám đốc kế hoạch vội tiến lên, bắt tay với người cầm đầu “hội lính nhảy dù.”

“Xin chào xin chào!”

“Xin chào, tôi là Đinh Bộ Trực.”

Anh đứng gần cửa kính, mái tóc gọn gàng hiện hữu dưới ánh mặt trời, ngũ quan tinh tế như nam chính trong truyện tranh, từng sợi mi cũng được tác giả tỉ mỉ khắc họa.

Nhân viên nữ hò hét thất thanh, nhân viên nam thì cứng người, bọn họ đều bất giác lao về phía trước, muốn được ngắm nhìn vẻ đẹp ấy ở khoảng cách gần.

Lạc Tòng Tâm đứng im, chân tay cô lạnh buốt, khoảng không trước mắt hóa thành màu đen, gần như cô đã phải gắng lắm mới có thể từ từ lùi về phía sau.

Bỗng nhiên, người đang nói chuyện với giám đốc chợt xoay mình lại, nhìn thẳng về phía Lạc Tòng Tâm. Chân cô loạng choạng tựa lưng vào thành bàn, cô nhìn ra được đôi mắt màu ngọc lưu ly của Đinh Bộ Trực nhướng lên.

Anh đi từng bước từng bước, hơi thở nơi anh như hóa thành một thanh kiếm, mang theo lạnh lẽo kinh người cuốn chặt lấy cổ họng cô. Ngón tay cô bấu chặt vào bàn, cánh tay cố đỡ cho cơ thể khỏi khụy xuống, máu trong người sộc thẳng lên não.

Cô muốn trốn chạy nhưng lại chẳng thể động đậy, chỉ có thể nhìn

Đinh Bộ Trực dần đi tới trước mặt rồi đứng yên, lẳng lặng nhìn cô.

Hơi thở cô biến mất.

Tim cô đã ngừng đập.

Lý trí cô bay màu.

Vẻ mặt Đinh Bộ Trực lại chẳng thay đổi gì, đôi mắt anh vẫn lạnh lùng như băng trôi nước chảy. Hàng mi anh khẽ rung.

“Cô…” Anh nói: “Vì sao lại đeo khẩu trang?”

Lạc Tòng Tâm không trả lời.

Cô không thể nói nên lời, cô nào dám nói ra thành lời.

Chẳng lẽ anh đã nhớ lại rồi?

Lẽ nào anh đã nhận ra cô?

Có khi nào anh… Anh…

“Cô ấy bị cảm.” Giám đốc kế hoạch vội giải thích.

“Ồ.” Đinh Bộ Trực nhìn sang chỗ khác: “Có khi bị sốt đấy, để cô ấy về nhà nghỉ.”

Anh xoay người, xẹt qua bả vai Lạc Tòng Tâm rồi rời đi. Cô ngửi thấy mùi hương lạnh lẽo trên người anh, càng lúc càng xa, cuối cùng anh biến mất giữa biển người ồn ã.

Các giám đốc đang vây quanh anh, thiếu nam thiếu nữ u mê cũng rảo bước theo anh, chỉ có mình cô bị bỏ lại ở đây. Cô từ từ ngồi gục xuống đất thở hổn hển, phổi cô như muốn vỡ tung bởi luồng không khí căng trào, nước mắt cứ thế tuôn rơi chẳng thể kìm nén.

Chẳng mấy chốc đồng nghiệp đã quay về, mọi người đều bàn tán sôi nổi về tổng giám đốc mới nhậm chức.

“Lần đầu tiên được nhìn thấy người đẹp như thế ở ngoài đời luôn.”

“Hệt như người bước từ truyện tranh ra ý!”

“Đinh Bộ Trực là ai nhỉ?”

“Cô không biết à? Anh ấy là Ngọc Diện Diêm Vương trong truyền thuyết của tập đoàn Đường thị đó!”

“Nghe bảo cay nghiệt hà khắc lắm, cực kỳ tàn nhẫn với cấp dưới!”

“Không đâu!”

“Toang rồi toang rồi, cảm thấy tương lai thật mong manh!”

Lạc Tòng Tâm ngồi bên cạnh bàn tháo khẩu trang xuống. Nét mặt đượm buồn tái nhợt phản chiếu trong màn gương, một vệt son kéo dài đến mang tai, nom như một chú hề đang ngoác mồm cười to.

Sau khi Đinh Bộ Trực nhậm chức, toàn bộ hệ thống quản lý, cơ chế làm việc, cách tính lương bổng và phương thức chấm công gần như đều được giữ lại hết, thậm chí tiền thưởng cuối năm cũng được tăng lên.

Nhân viên vô cùng sung sướng chào đón CEO mới nhận chức này – trên thực tế, đa số nhờ vào giá trị nhan sắc của Đinh Bộ Trực. Thậm chí nội bộ công ty còn xuất hiện truyện tranh về anh với sức hút vô cùng to lớn.

“Tớ vẽ bản này đấy, Tiểu Lạc thẩm giúp tớ xem nào.” Ngư Đán Đán chìa điện thoại ra trước mắt Lạc Tòng Tâm như trao bảo vật cho cô.

Lạc Tòng Tâm phun luôn nước ra ngoài. Có thể thấy rõ nhân vật trong màn hình lấy nguyên mẫu của Đinh Bộ Trực, bức vẽ cực kỳ

ngọt ngào duy mỹ, quan trọng nhất – thể loại của bộ truyện này là tình yêu trong sáng.

“Nam chính một được đặt tên là Đinh Trực, một tổng tài bá đạo, nam chính hai là sinh viên tên Tô Nhược, hoàng tử dương cầm của Học viện Âm nhạc, hai người yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, sau đó dẫn đến câu chuyện yêu hận tình thù.” Ngư Đán Đán ôm ngực nói: “Quá đẹp!”

Lạc Tòng Tâm xoa mày: “Này… Đừng trách tớ không nhắc cậu, nam hai của cậu đến rồi…”

Ngư Đán Đán quay đầu nhìn thì thấy Tô Nhược Tín đã vào phòng cà phê, đang đi đến chỗ hai người.

“Vờ lờ đờ mờ đờ mờ!!” Ngư Đán Đán cuống cuồng cất điện thoại, bày ra gương mặt vui vẻ với Tô Nhược Tín: “Hi, Tiểu Nhược.”

“Chào chị Ngư.” Tô Nhược Tín gật đầu, quay sang Lạc Tòng Tâm: “Sao chị lại mặc thế này?”

Lạc Tòng Tâm xoay một vòng: “Áo phông, quần cà rốt, thoải mái mát mẻ khiến lòng người khoan khoái, lựa chọn hàng đầu cho buổi xem mắt.”

Tô Nhược Tín ôm trán bất lực.

“Hai người đang thì thầm cái gì đấy?”

“Hôm nay tớ gặp mùa xuân thứ 108 ở đó” Lạc Tòng Tâm chỉ vào bàn số 8 gần cửa sổ: “Ngồi ở kia kìa.”

“Hôm nay, ở đây? Ai thế? Bao nhiêu tuổi? Đẹp trai không? Có ảnh không??” Ngư Đán Đán phấn kích: “Tớ có thể ngồi đây học hỏi được chứ?”

“Tùy cậu, cơ mà…” Lạc Tòng Tâm vỗ vai Ngư Đán Đán: “Đừng có

trông đợi nhiều quá, đàn ông đi xem mắt, mặt cân đối đã là ổn lắm rồi.”

“Hả?”

“Sắp đến giờ rồi.” Tô Nhược Tín nhắc nhở.

“Ừm.” Lạc Tòng Tâm xách túi ngồi vào bàn số 8, nhân viên mang đến cà phê cô vừa mua.

“Xem mắt lúc mấy giờ thế?” Ngư Đán Đán hỏi.

“12:45” Tô Nhược Tín đáp.

“Còn năm phút nữa mà đằng trai còn chưa đến à? Bất lịch sự thế?”

“Công ty của anh ấy gần đây, sắp đến rồi.”

“Đợi đã, công ty lớn gần đây cũng chỉ có Didu Didu thôi…” Ngư Đán Đán thì thầm: “Chẳng lẽ là trai tơ ở công ty chúng ta?!”

Tô Nhược Tín im lặng, cậu trông ra ngoài cửa tiệm cà phê mà hít một hơi thật dài. Ngư Đán Đán cũng nhìn theo ánh mắt của cậu rồi đập luôn cằm vào bàn. Lạc Tòng Tâm bỗng dưng nhận ra cả quán yên tĩnh lạ thường. Cô nghe thấy tiếng giày da in xuống nền đất, tiếng “cộp cộp” từ từ đến gần như nhịp bước của ác ma.

Tóc gáy sau lưng cô dựng hết cả lên, cô cứng cổ thấy người đàn ông ngồi đối diện cởi áo vest xuống gấp lại rồi vắt lên tay vịn ghế sofa.

Lạc Tòng Tâm đớ người.

Người đàn ông ngồi đối diện hơi ngại ngùng, anh hắng giọng, mười ngón tay đan vào nhau đặt lên mặt bàn, ngón tay anh thon dài trắng nõn như bạch ngọc chất lượng cao.

“Chào em, Lạc Tòng Tâm, tôi là Đinh Bộ Trực, tôi đến đây để xem mắt với em.”

Lạc Tòng Tâm vẫn tiếp tục đờ người ra.

“Thực ra thì tôi đã yêu em từ cái nhìn đầu tiên. Nếu em đồng ý, tôi hy vọng chúng ta có thể hẹn hò vì mục đích kết hôn.”

“AAA! Tiểu Lạc, đồng ý đi – Ưm ưm ưm…” Ngư Đán Đán ngồi bàn bên cạnh bị Tô Nhược Tín bịt miệng kéo sang chỗ khác.

Lạc Tòng Tâm ngây ngốc nhìn Đinh Bộ Trực, nhìn vào ánh mắt anh. Đôi mắt ấy như được bao phủ một lớp nước trong suốt như pha lê, tình ý dạt dào róc rách như nước chảy đương muốn tràn ra.

Cô chợt hiểu ra. Anh nhớ hết tất cả rồi! Không không, phải nói rằng anh không hề mất trí nhớ! Anh lừa cô!

Cô bật người dậy, anh giữ chặt cổ tay cô. Lạc Tòng Tâm trợn mắt nhìn anh.

Anh hơi ngẩng đầu: “Đây là buổi xem mắt thứ 108 của em nhỉ?”

Lạc Tòng Tâm: “Làm sao?”

“Thế là thật rồi.”

“…”

Anh nhoẻn miệng cười, đã vậy còn chớp chớp mắt với cô nữa chứ.

Anh đang làm gì đấy?!

Giả cute à?!

Cô hất tay anh, cầm ví lên rồi chạy thục mạng. Anh nhìn bóng lưng cô rời đi, nụ cười trên mặt đã tắt ngúm. Anh tựa mình vào sofa, bàn

tay từ từ mở ra. Hai bàn tay anh chảy đầy mồ hôi, mười ngón tay như đang run rẩy liên hồi.

*

Một tháng trước.

Đinh Bộ Trực đi vào bàn gần cửa sổ trong tiệm cà phê, cởi áo vest ra ngồi xuống, nhìn người ngồi đối diện mà nhíu mày.

“Đường Cam Lan, sao cậu cũng đến?”

“Tất nhiên tôi phải đến rồi!” Hàng mày Đường Cam Lan dựng lên, anh trừng mắt: “Ngọc Diện Diêm Vương tự dưng lại hẹn gặp riêng vợ tôi, chắc chắn là có biến!”

Đinh Bộ Trực bóp trán, quay sang người ngồi bên cạnh Đường Cam Lan. Áo phông đen, cặp kính dày cộp, đôi mắt to tròn đen láy tựa hai mặt giếng sâu thẳm – cô ấy là tác giả ngôn tình nổi tiếng nhất ở web Hoa Mai, Đàm Trì.

“Chào anh Đinh.”

“Chào cô Đàm Trì.” Đinh Bộ Trự nói: “Cảm ơn cô đã đến.”

“Bớt văn đi, thành thực khai báo, cậu có mưu đồ gì mà phải tìm vợ tôi?!” Đường Cam Lan nói to.

Đinh Bộ Trực không trả lời, anh ngấp miếng nước, hơi dừng lại rồi uống cạn cả ly xong đặt cạch xuống bàn.

“Tuần trước tôi đến nhậm chức ở Didu Didu.”

“Đường Cam Du bảo cậu cướp vị trí tổng giám đốc của con bé, mất hết tình anh em làm nó tức gần chết.” Đường Cam Lan nói.

Đinh Bộ Trực: “Tôi gặp được Lạc Tòng Tâm.”

Đường Cam Lan: “Gì??”

Đinh Bộ Trực: “Sau khi từ chức cô ấy làm ở phòng kế hoạch của Didu Didu.”

Đường Cam Lan: “Này cháu trai của tôi ơi, không phải cậu đã vì cô ấy mà… Ối giời ơi, cậu bám dai như đỉa.”

“Thật kiên trì.” Đàm Trì lên tiếng: “Sau đó thì sao?”

“Tôi…” Đinh Bộ Trực chợt ngừng: “Muốn nhờ cô Đàm Trì dạy cách theo đuổi vợ.”

Hai giây âm trầm.

“Phì… Ha ha ha ha ha ha ha!” Đường Cam Lan vỗ bàn cười khanh khách: “Trời đất ơi, Đinh Bộ Trực, cậu cũng có ngày hôm nay! Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!”

Đàm Trì ngạc nhiên: “Sao lại hỏi tôi?”

“Cô là tác giả ngôn tình mà Lạc Tòng Tâm thích nhất, cô ấy là fan trung thành của cô.” Đinh Bộ Trực giải thích: “Nói cách khác, chuyện của cô có thể chạm vào trái tim cô ấy, tôi nghĩ rằng lời nói của cô rất có giá trị.”

Đường Cam Lan: “Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha…”

Đàm Trì: “Có lý đấy, vô cùng thuyết phục.”

Đường Cam Lan sặc nước bọt: “Đàm Trì, em muốn giúp cậu ta thật à?”

“Ừ.” Đàm Trì lôi sổ ra: “Nhưng mà tôi có một điều kiện.”

Đinh Bộ Trực: “Điều kiện gì?”

“Tôi muốn nghe chuyện kiếp trước của anh và Lạc Tòng Tâm.”

Đinh Bộ Trực im lặng rất lâu rồi mới gật đầu.

“Được.”

Mười lăm phút sau.

Đinh Bộ Trực bóp trán đầy buồn bực.

“Đường Cam Lan, cậu đủ chưa?”

“Tôi không khóc vì cậu đâu nhé! Mà tôi khóc vì, vì…” Đường Cam Lan lau mặt: “Vì tôi là diễn viên nên tuyến lệ phát triển đấy!”

Đinh Bộ Trực: “…”

Đinh Bộ Trực: “Tùy cậu.”

“Ra là vậy.” Đàm Trì đẩy kính mắt: “Đây là nút thắt. Tống Trực cho rằng chính anh là người hại chết Du Nhược Tâm nhưng Du Nhược Tâm lại nghĩ Tống Trực chết vì mình, hai người đều thấy có lỗi với đối phương mà chuyện khổ nhất ấy là kiếp này lại xảy ra việc y hệt kiếp trước.”

Đường Cam Lan híp mắt: “Em đang nói Đường Cam Thảo hả?”

Đàm Trì gật đầu: “Anh Đinh, anh đã sợ chưa?”

Đinh Bộ Trực: “Không, tôi tin là mình có thể bảo vệ cô ấy.”

“Ý tôi là, anh sợ Lạc Tòng Tâm.” Đàm Trì nói.

Đinh Bộ Trực ngây ngẩn.

“Theo lời anh kể thì anh đã rất cố chấp với tình cảm này bởi anh sợ

Lạc Tòng Tâm sẽ bỏ anh mà đi nên anh phải làm mọi cách để giữ cô ấy lại.”

Đinh Bộ Trực trầm ngâm hồi lâu.

“Tôi sợ cô ấy không thích tôi.”

“Này!” Đường Cam Lan phản bác: “Chẳng lẽ cậu không hỏi người ta à?”

“Tôi hỏi rồi.” Đinh Bộ Trực đáp: “Cô ấy nói thích nhưng lúc đó cô ấy chưa có ký ức từ kiếp trước.”

Đàm Trì: “Anh giả vờ mất trí nhớ vì sợ Lạc Tòng Tâm nhớ lại kiếp trước thì sẽ hận anh nên anh chọn cách trốn tránh.”

Đinh Bộ Trực không lên tiếng.

“Mất trí nhớ có thể thành bước ngoặt để anh và Lạc Tòng Tâm bắt đầu lại, anh đã chờ một năm, đợi đến khi cô ấy dần nguôi ngoai thì tìm thời điểm thích hợp để đến bên cô ấy. Tuy nhiên sau khi gặp cô ấy thì anh nhận ra tình hình có gì đó không ổn.”

Đinh Bộ Trực siết chặt ly cà phê.

“Anh Đinh, anh ngu lắm.”

Ánh mắt trong trẻo trợn trừng nhìn Đàm Trì.

“Cô nói… cái gì?”

Đàm Trì: “Ngu ngốc đó, thuật ngữ xúc phạm ám chỉ sự dốt nát, được dùng để miêu tả người cực kỳ đần độn.”

Đường Cam Lan: “Xì!”

Mặt Đinh Bộ Trực giật giật.

Đàm Trì: “Trực giác của anh rất đúng, trốn tránh không thể giải quyết bất cứ chuyện gì nên anh phải nhìn thẳng vào gốc rễ vấn đề.”

Đinh Bộ Trực: “Gốc rễ… nào?”

Đàm Trì giơ hai ngón tay: “Tình cảm được sinh ra dựa trên hai cơ sở, thẳng thắn và bình đẳng.”

“Thẳng… thắng?”

“Thẳng thắn mở lòng, thẳng thắn đối mặt với quá khứ, thẳng thắn diện kiến với tương lai.”

“Bình đẳng…”

“Tôn trọng người yêu, để cô ấy có sự lựa chọn của chính mình mà không ép buộc cô ấy.”

Đinh Bộ Trực ngồi thẳng người: “Rồi thế nào nữa?”

Đàm Trì: “Tôi không biết.”

Đinh Bộ Trực: “…”

“Tôi biết!” Đường Cam Lan giơ tay: “Cháu trai à, vì cháu mạnh mẽ quá, thời đại này rồi, dựa vào sự mong manh của tổng tài bá đạo thì không sống nổi đâu, tính cách cần phải tròn trịa, bản chất con người giờ phức tạp lắm, phải đáng yêu mọi lúc mọi nơi!”

Đinh Bộ Trực: “Là… sao?”

Đàm Trì: “Này!”

Đường Cam Lan: “Tỏ vẻ đáng yêu đó!” Vẻ ngoài của cháu trai tồi tệ mục nát thế này, nếu có thể dễ thương dịu dàng thêm tí thì… Thì là… Giết địch một ngàn, tổn hại tám trăm!”

Đàm Trì: “Thế người ta gọi là một phát giết sạch.”

Đường Cam Lan: “Đúng đúng!”

Đinh Bộ Trực ngạc nhiên: “Cô Đàm Trì, vậy…”

“Ừ…” Đàm Trì đẩy kính: “Có thể lấy làm hướng đi được đấy.”

Đinh Bộ Trực: “…”

Hai vợ chồng này không bẫy mình chứ?

“Thực hành là tiêu chí duy nhất để có thể kiểm nghiệm!” Đường Cam Lan vỗ bàn: “Cậu nhìn nhà mình mà xem, Đường Cam Triết yêu sáu người rồi cũng toang, Đường Cam Du theo đuổi củ cà rốt kia mười năm mãi chẳng được, xong trông cậu đi, tình duyên lận đận đến mức có thể viết thành kịch bản làm phim truyền hình được rồi đấy. Chỉ có tớ mới ôm được nàng dâu về nhà mỹ mãn thôi! Nhờ vào đâu? Nhờ vào bí kíp theo đuổi vợ có một không hai – diễn cute!”

Đinh Bộ Trực: “…”

Đinh Bộ Trực: “Cô Đàm Trì, đấy là… thật… à?”

“…” Đàm Trì: “Anh ấy nói vậy thì coi là thế đi.”

Đường Cam Lan ngẩng đầu ưỡn ngực: “Nhìn xem, đây được vợ đóng dấu chủ quyền!”

Đôi mắt Đinh Bộ Trực nhắm nghiền, uống hai hớp cà phê rồi lại nhắm mắt, xong uống cạn cả tách.

“Cụ thể là phải làm như thế nào?”

Đường Cam Lan: “Khó với cậu phết đấy, đến đây, để diễn viên chuyên nghiệp dạy cho, đầu tiên phải chú ý đến biểu cảm khuôn

mặt, khóe mắt phải hơi cụp xuống, cậu đã bao giờ thấy cún con làm bộ đáng yêu chưa…”

“Xin lỗi xin lỗi, quên mất cậu sợ chó. Thể thí tham khảo cách ra vẻ dễ thương của mèo con vậy…”

“Quan trọng nhất là phải mang đến cảm giác tủi thân, thả lỏng! Thả lỏng ra! Lông mi dài thế này đừng để lãng phí, chớp mắt hai cái, chớp kịch liệt vào! Mắt cậu bị rút gân à! Má ôi, Đinh Bộ Trực, cậu chả có thiên phú gì cả!”

“Hơi phồng má, đúng đúng đúng, nhập môn rồi đấy!”

“Bô lô ba la quác quác…”

Mặt Đàm Trì thảm thương không dám coi dời sang bên cạnh mở wechat.

Chân Giò Hun Khói: Chị hoa, truyện máu chó viết đến đâu rồi?

Mẹ Sinh Con Thứ Hai Vất Vả Quá: Đừng nói nữa, chưa đâu vào đâu cả.

Chân Giò Hun Khói: Em có phiên bản kiếp trước kiếp này nè, chị tham khảo nhá.

Mẹ Sinh Con Thứ Hai Vất Vả Quá: Gửi nhanh gửi nhanh!

------oOo------

Chương 34: Tập phim hài cuối cùng

Nguồn: EbookTruyen.Net

Lạc Tòng Tâm sợ, một nỗi sợ khủng khiếp. Một năm nay, đêm nào cô cũng mơ thấy cảnh Tống Trực chết trước mặt mình, mơ thấy

Đinh Bộ Trực nằm trong vũng máu mà cô chỉ có thể đứng nhìn chứ chẳng thể làm gì.

Kiếp trước, cô đã hại chết Tống Trực. Kiếp này, Đinh Bộ Trực cũng suýt chết vì cô. Những giấc mộng kinh hoàng này đã nhắc cô mọi lúc mọi nơi rằng cô không nên đến gần Đinh Bộ Trực bởi cô là tai họa của đời anh.

Biết bao lần bừng tỉnh khỏi chiêm bao mà cô co mình trong chăn cầm điện thoại khóc rấm rứt. Trong điện thoại cô có một bức ảnh của Đinh Bộ Trực nhưng cô chưa bao giờ dám mở bởi cô sợ chỉ cần nhìn thấy anh thôi thì mình sẽ không thể chịu đựng được nữa mà đứng dậy tìm anh.

Cô nhớ giọng nói anh, nhớ ánh mắt lạnh lùng, nhớ sự dịu dàng cùng nụ cười đơn côi trên gương mặt, nhớ mùi hương mát lạnh nhưng nhuốm cùng mùi máu trên cơ thể anh – ấy là hương thơm của giấc mơ ngàn năm thương nhớ.

Cô nhớ anh, nhớ anh xiết bao nhiêu.

Có hai thế lực đang tranh đấu trong người cô, một bên nói cho cô rằng cô phải cách Đinh Bộ Trực càng xa càng tốt nhưng bên đối thủ lại thôi miên cô bảo cô đi tìm anh, Lạc Tòng Tâm thấy tâm lý mình sắp vỡ tan rồi.

Song cô lại kìm chế được. Cô muốn cắt đứt tất cả những thương yêu nhung nhớ của mình dành cho anh. Điều cô ước ao là đời anh sẽ được an nhiên, nếu vậy thì hết thảy những hi sinh này đều đáng giá.

Kiếp này, anh là nhân trung long phượng, là tinh anh đất trời, chỉ cần không có cô, anh sẽ sống trọn một đời khỏe mạnh bình an. Mà cô sẽ chỉ là khách qua đường trong cuộc đời anh, một diễn viên quần chúng, một tấm background.

Vậy cũng tốt làm sao, thật tốt…

Không tốt chút nào!

Lạc Tòng Tâm nhìn đóa hồng bự chảng trên bàn mà xoa lông mày. Quần chúng ăn dưa bốn xung quanh ầm ĩ hết cả lên.

“Ối giời ơi, Tiểu Lạc được quá!”

“Hoa được tặng bảy ngày rồi đấy!”

“Không ngờ Tiểu Lạc của chúng ta lại hot thế này!”

“Nam chính là ai, tôi không đợi nổi đáp án rồi đây này.”

Ngư Đán Đán nép mình ở một bên, vẻ mặt táo bón giằng co vừa muốn tám chuyện vừa không muốn tám chuyện. Lạc Tòng Tâm cầm điện thoại mở wechat.

Người theo số đông: Đinh tổng, chân trời góc bể đều xuất hiện cỏ thơm, sao cứ phải đơn phương cỏ đuôi cáo đuôi em đây làm gì!

Đinh Bộ Trực: Tối đi ăn với nhau.

Người theo số đông: Xin lỗi, em phải tăng ca.

Lạc Tòng Tâm vứt hoa hồng vào thùng rác, tim cô bực bội, làm gia súc quần quật khổ cực cả một ngày, khó khăn lắm mới chịu được đến giờ tan tầm thì giám đốc phòng kế hoạch lại dội xuống một quả bom.

“Tối nay phòng mình với phòng mỹ thuật đi ăn chung với nhau, tất cả mọi người đều phải có mặt, không được phép nghỉ.”

“Hức, đừng mà giám đốc ơi!”

“Đổi sang thứ sáu không được sao?”

“Thắt cổ cũng phải lấy hơi chứ!”

“Thế thì hồn em lìa khỏi xác rồi.”

“Ăn ở tầng cao nhất của khách sạn Kế Kinh xa hoa rực rỡ, tiêu chuẩn tiệc nhà nước, có đi không?” Giám đốc kế hoạch hét lên.

Bầu không khí tĩnh lặng một giây rồi nổ bùm bùm.

“Đi đi đi!”

“Vãi chưởng, một người đến đó toàn tiêu hơn mấy chục nghìn tệ!”

“Ăn một bữa rồi cố mà kiếm tiền thưởng!”

“Tập đoàn Đường thị có khác, phúc lợi nhân viên tăng lên quá nhể!”

Lạc Tòng Tâm nhìn màn hình điện thoại, Đinh Bộ Trực vẫn không trả lời cô.

Ewwwww…

Đừng bảo có liên quan đến anh nhé…

Lạc Tòng Tâm không mấy vui vẻ với khách sạn này. Thiết bị hoành tráng, ánh đèn rọi mùi tiền với những món ăn thơm phức gợi lên trong cô kỷ niệm không đẹp cho lắm – Buổi họp thường niên nhà họ Đường.

Chẳng qua hôm nay không có Đinh Bộ Trực mà thôi.

Các đồng nghiệp đều vô cùng phấn khích, trai tơ trạch nữ sống trong căn phòng nhỏ hẹp quanh năm suốt tháng đang sung sướng tột cùng, bọn họ được ăn ngon, được khiêu vũ, được uống rượu, càng uống lại càng hăng rồi chơi Truth Or Dare, lại quay sang tung xúc xắc cụng ly xong chụm vào xì xào về số mới nhất của tờ báo “Nội bộ công ty.”

“Tình tiết phát triển chậm quá, Đinh Trực rõ ràng là nhân vật phái hành động, sao chỉ tặng hoa cho người ta thôi được, chắc chắn vẫn còn chiêu lớn chưa tung ra thôi!”

“Nam hai bị sợ quá à? Nếu tôi mà gặp được người cực phẩm như Đinh tổng thì tôi đã nhào tới từ lâu rồi!”

“Sốt ruột quá đi mất! Ngư Đán Đán, cô không thể tăng nhanh tình tiết lên được à?”

“Tôi cũng muốn lắm nhưng thế thì không thấy được sự nỗ lực của nhân vật mà.” Ngư Đán Đán liếc Lạc Tòng Tâm: “Ớ vờ lờ, Tiểu Lạc, cậu uống gì đấy?”

Lạc Tòng Tâm ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, hai tay cầm cái bát đựng đầy nước, đôi tai cô đỏ bừng.

“Rượu nếp đó, chúng ta cùng uống đi.” Đồng nghiệp ở bên trả lời hộ.

“Cụ bà của tôi ơi!” Ngư Đán Đán giựt lại bát trên tay cô về: “Cô ấy uống rượu nếp cũng say được đó!”

“Không thể nào!”

“Tiểu Lạc ổn không?”

“Tôi không sao…” Lạc Tòng Tâm nghếch mặt lên cười hềnh hệch.

Mọi người: “…”

Ngư Đán Đán: “Toang rồi.”

Lạc Tòng Tâm thấy mình không có vấn đề gì xấu. Dù cơ thể cô hơi nóng, da mặt như đang hơi lửa thì ý thức và tinh thần của cô vẫn cực kỳ minh mẫn, các giác quan – thị giác, thính giác, khứu giác

cũng nhạy cảm hơn ngày thường rất nhiều.

Cô có thể thấy rõ từng biểu cảm của mọi người dù chỉ là nhỏ nhất, nghe thấy tiếng hít thở của đồng nghiệp – phân biệt rõ được từng loại mùi khác nhau – Ngư Đán Đán phải gội đầu đi thôi.

Nhóm đang chơi Truth Or Dare bên cạnh vỗ tay kịch liệt, cô nghe thấy có người nói to “Tỏ tình, tỏ tình”, một chàng trai đỏ mặt đứng dậy, trên tay cậu cầm một nhành hồng.

Bốn xung quanh náo nhiệt hẳn lên.

Lạc Tòng Tâm biết chàng trai này, cậu là họa sĩ, đồng nghiệp của Ngư Đán Đán, hình như tên là Tiểu Lý, mỗi lần cô đến tìm Ngư Đán Đán tám trời tám đất thì cậu ấy luôn cố tình đi loanh quanh bên người Ngư Đán Đán.

Cô ngó sang Ngư Đán Đán, trùng hợp là cô ấy cũng đang nhìn cô, hai mắt tròn xoe như con cá vàng.

Lạc Tòng Tâm mỉm cười. Xem ra Ngư Đán Đán không cần đi xem mắt nữa rồi. Tiếng ồn ào ngày một to hơn, khứu giác của cô càng lúc càng nhạy bén. Cô ngửi thấy hương hoa hồng và còn ngửi thấy cả một mùi hương lạnh lẽo thoang thoảng.

Cô chợt đứng dậy nhìn xung quanh thì chỉ thấy đám người ầm ĩ với mùi rượu nồng nặc chứ chẳng rõ điều gì. Cô rợn tóc gáy, tự dưng có linh cảm bất thường vọt lên trong lòng cô, đúng lúc đó Tiểu Lý đã vụt đến giơ đóa hồng ra trước mặt cô.

“Lạc Tòng Tâm, em, em em em em thích chị, mong chị làm bạn gái của em!”

Tiếng ồn ào đạt đến cực đỉnh, Lạc Tòng Tâm ngu người luôn. Cô nhìn đóa hồng kiều diễm trước mặt, một suy nghĩ xẹt qua tâm trí cô.

“Lẽ nào người tặng hoa hồng cho tôi là cậu à?”

Tiểu Lý đỏ mặt gật đầu xác nhận.

Lạc Tòng Tâm: “…”

“Vờ cờ lờ!” Lạc Tòng Tâm không hét lên như này mà là Ngư Đán Đán.

Ngư Đán Đán nhìn chằm chằm sau lưng cô, trưng ra vẻ mặt như gặp phải bão cấp mười. Cô không quay đầu lại bởi cô biết Ngư Đán Đán trông thấy gì. Cô đã ngửi thấy mùi hương trên người ai đó, mát lạnh hòa cùng máu mang đến vị chua ngất trời.

Mọi người nhường đường, một người đi đôi giày da đen bước tới cạnh Lạc Tòng Tâm rồi dừng lại đứng im. Ánh mắt của tất cả đang tụ lại hết ở nơi này như những bóng đèn đang thiêu đốt.

Bàn tay thon dài từ từ giơ ra nắm bó hồng của Tiểu Lý.

Tiểu Lý: “Đinh, Đinh tổng!”

Lạc Tòng Tâm nghe thấy giọng nói anh vang lên.

Anh nói: “Cảm ơn.”

Tiểu Lý: “Dạ?”

Mọi người: “Hớ?”

Đinh Bộ Trực: “Nhưng vợ chưa cưới của tôi không thích hoa hồng, cô ấy thích hoa diên vỹ.”

“Bùm”, cả khách sạn nổ tung.

Lạc Tòng Tâm quay đầu trợn mắt với Đinh Bộ Trực.

“Anh nói gì đấy?!”

“Sao nào?” Đinh Bộ Trực cau mày, mi anh hơi cụp xuống, lại trưng ra cái vẻ tủi thân đáng thương đấy: “Anh nói đúng mà, em thích hoa diên vỹ thật còn gì.”

“Không phải! Em em em… Em thành vợ chưa cưới của anh từ bao giờ?!”

Biểu cảm “tủi thân” đáng sợ trên gương mặt Đinh Bộ Trực lại càng sâu sắc hơn. Hàng mi anh chớp chớp, đã vậy anh còn phồng má: “12 giờ 50 phút trưa ngày 10 tháng 6, chúng ta xem mắt ở cà phê Gấu Trắng đúng không?”

Lạc Tòng Tâm: “Vâng, nhưng mà…”

“Lúc đó anh nói hy vọng chúng ta hẹn hò dựa trên mục đích kết hôn, phải chứ?”

“Đúng, nhưng mà…”

“Em không từ chối đúng không?”

“Đó là vì…”

“Không từ chối nghĩa là đồng ý rồi, vì thế nên em là vợ chưa cưới của anh…” Đinh Bộ Trực hỏi: “Đúng không?”

Khắp nơi chìm vào mảnh lặng im, tất cả mọi người đều đang ngừng thở ôm ngực, giương mắt nhìn Lạc Tòng Tâm. Môi cô mấp máy, đáng ra cô phải thốt lên “Không phải” cơ mà…

Cơ mà…

Đinh Bộ Trực lại ra vẻ “tủi thân” gai người xoáy sâu vào cô, đôi mắt anh lạnh như băng trôi nước chảy – ánh mắt anh đã đỏ lên.

Hơi thở cô run rẩy, cô hốt hoảng nhìn sang nơi khác, ngồi phịch

xuống đất, được thể nằm luôn ra bàn.

“Em say rồi, đang chóng mặt lắm!”

Xung quanh yên lặng vài giây rồi cười ầm cả lên.

“Lạc Tòng Tâm, cô sợ quá à!”

“Ha ha ha ha ha ha, máy bay chiến đấu sợ hãi loài người!”

“Chặng đường của Đinh tổng còn dài lắm!”

Hai tay cô ôm đầu, mắt nhắm tịt lại giả chết. Cô cảm giác được anh ngồi xuống bên mình rồi cởi áo vest ra đắp lên người mình. Cô nghe thấy tiếng cười của đồng nghiệp tản đi, nghe thấy tiếng anh thở dài. Cô thấy cô không chịu nổi nữa rồi.

(Đinh Bộ Trực OS: Ảnh đế chó gì, tuyệt chiêu diễn cute cái chó gì, vô dụng hết!)

Lạc Tòng Tâm nhảy một phát lên thành người nổi tiếng của Didu Didu, chỗ cô làm việc đã biến thành địa điểm check in nức tiếng. Đồng nghiệp ở các ban khác cũng đến xếp hàng để ghé thăm cô gái số đỏ thần kỳ này. 108 lần xem mắt của cô đã trở thành huyền thoại của thành phố, thậm chí công ty còn tung ra sản phẩm bùa đổi vận “108 Lần” làm quà tặng cho nhân viên.

Mỗi khi tan làm, cứ đúng giờ là Đinh Bộ Trực sẽ đứng bên ngoài phòng kế hoạch, chìa cái mặt đẹp trai khiến nhà nhà căm ghét vào, khoác thêm vẻ ngoài thâm tình như nước, giương mắt trước mặt Lạc Tòng Tâm.

Lần đầu tiên, Lạc Tòng Tâm chạy.

Lần thứ hai, Lạc Tòng Tâm trốn.

Lần thứ ba, thứ bốn, thứ năm, Lạc Tòng Tâm giả mù.

Lần thứ tám, thứ mười, thứ hai mươi…

Toàn bộ văn phòng đã trở thành chi viện cho Đinh Bộ Trực, ai cũng nhìn Lạc Tòng Tâm bằng ánh mắt ôi đàn bà là những niềm đau.

Ngày thứ ba mươi, cuối cùng Lạc Tòng Tâm cũng ngừng kháng cự, đi về phía Đinh Bộ Trực. Anh tựa mình vào cửa sổ, những áng mây đỏ thẫm chiếu lên người anh như máu như băng. Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào cô, gợn sóng theo từng bước cô đi.

Mỗi bước đi của Lạc Tòng Tâm đều vô cùng khổ sở, một bước đến gần bên anh là một nhát dao xén vào tim cô, rỉ máu, đau đớn khôn nguôi. Cuối cùng, cô đã ở trước mặt anh.

“Đinh Bộ Trực, chúng ta nói chuyện.”

Không khí bức bối khiến người ta nghẹt thở, nay là ngày tắm hơi nổi tiếng (*) của Kế Kinh, tiết trời u ám, tầng mây dày đặc. Lạc Tòng Tâm ngồi trên ghế đá ở công viên nhìn mặt hồ xanh biếc. Đinh Bộ Trực ngồi bên cạnh cô, vai anh chỉ cách cô có mấy xăng ti mét.

(*) Ngày tắm hơi chỉ một ngày thời tiết oi ức và nóng nực khủng khiếp khiến người ta ướt đẫm mồ hôi.

Cô nghe thấy tiếng anh thở, nặng nề mà đằng đẵng.

“Đinh Bộ Trực, anh không mất trí nhớ đúng không?”

Cơ thể anh run lên từng hồi, lúc lâu sau mới “Ừ” với cô.

“Vì sao lại lừa em?”

Anh không trả lời mà ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt, chừng một phút sau anh mới lên tiếng.

“Hồi còn nhỏ anh hay mơ thấy một cô bé, anh không thấy rõ mặt,

không nghe được giọng nói, thậm chí còn chẳng biết tên của cô bé nhưng anh biết anh vô cùng vô cùng thích cô bé ấy."

Tay Lạc Tòng Tâm bắt đầu phát run.

"Anh cứ ngỡ rằng đó chỉ là mơ thôi nhưng không phải như vậy."

"Anh gặp được cô ấy, giống hệt trong mơ, cô ấy cực kỳ nhát gan nhưng cũng cực kỳ mạnh mẽ."

"Anh đã nhận ra cô ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên nhưng dường như cô ấy không hề nhớ ra anh là ai."

"Những ngày sau đó, giấc mơ của anh đã bắt đầu rõ ràng hơn."

"Anh trong mơ là tòng quân, chiến thắng kẻ địch trở về quê nhà, thề sẽ cưới cô ấy làm vợ nhưng anh đã thất hứa, anh bị người hãm hại, gần như phải bỏ mạng nhưng anh đã trốn thoát, để lại cô ấy một thân một mình trong hang ổ của bầy sói."

"Anh nghe nói cô ấy bị người nhà ép cưới, phải kết hôn với một ông già sắp gần đất xa trời, anh cướp dâu, đi cùng cô ấy đến vách núi, anh…"

Nước mắt Lạc Tòng Tâm lã chã rơi xuống mu bàn tay.

"Cơ thể anh đã chết nhưng linh hồn anh vẫn ở lại. Anh nhìn cô ấy… Nhìn cô ấy mặc bộ váy trắng xóa quỳ xuống trước mặt thái tử… Chứng kiến cảnh cô ấy cắn chân thái tử, bị người ta lấy gậy đánh đến tan xương nát thịt… Anh nhìn cô ấy miệng đầy máu nằm trên nền đất lạnh lẽo…" Đinh Bộ Trực nhắm chặt mắt lại: "Anh trông thấy cảnh cô ấy chết, chết ở trước mặt anh…"

Mây đen trĩu nặng, tiếng sầm rền vang ẩn sâu dưới từng tàn mây.

"Anh luôn nói với mình rằng đó chỉ là mơ nhưng anh biết không phải vậy." Giọng anh dần run: "Thật ra khi đó anh đã hiểu vì sao em

không muốn ở bên anh. Lúc ấy… Vì anh mà em phải chết, vậy mà bây giờ em cũng vì anh mà… rơi vào nguy hiểm. Anh lừa em rằng anh mất trí nhớ nhưng thực chất anh đang lừa dối chính bản thân mình… Nếu như anh không nhớ bất cứ điều gì, nếu như những chuyện này chưa từng… xảy ra…”

“Anh vọng tưởng, một năm qua đi, có lẽ em đã quên rồi… Anh nghĩ… Có khi nào anh được gặp em thêm lần nữa… Có khi nào cơ hội mới sẽ được bắt đầu hay không…”

Lạc Tòng Tâm ngẩng đầu, nước mắt khiến đôi mắt cô nhòe đi, đương lúc mịt mờ, cô thấy gương mặt Đinh Bộ Trực dần hòa với khuôn mặt của Tống Trực.

Vành mắt cả hai đỏ au như máu chảy, anh nói với cô rằng: “Anh xin lỗi…”

Mưa to như trút nước, đất trời ngập màn mưa như đang chìm trong nước mắt. Lạc Tòng Tâm cụp mi nhìn từng hạt mưa rả xuống, ngân thành âm thanh vang dội. Tim cô đập thình thịch, từng nhịp từng nhịp khiến cô đớn đau khôn cùng nhưng tay cô lại chẳng hề run lên.

Gió thổi cuồn cuộn, nước mưa nhỏ vào mũi khiến cô phải hắt hơi một cái. Chớp mắt, cô lại ngửi thấy hương thơm trên người anh, lạnh lùng đơn độc nhưng không hề pha lẫn mùi máu.

Cô siết chặt tay, cô nghĩ, nếu cứ tiếp tục như này thì cô sẽ phát điên mất. Không, phải chăng cô đã điên từ lâu rồi, từ cái ngày đầu tiên cô gặp anh, từ cái lần đầu tiên cô nhìn thấy Tống Trực…

Đinh Bộ Trực đứng lên.

“Anh sẽ đệ đơn chuyển công tác, rời Didu Didu, anh sẽ rời đi…”

“Đinh Bộ Trực!” Lạc Tòng Tâm nắm vạt áo anh. Đinh Bộ Trực ngạc nhiên quay đầu nhìn cô chằm chằm. Cô đứng trước mặt anh, nhìn thẳng vào mắt anh.

“Đinh Bộ Trực, em rất sợ anh, cảm giác này rất khó để diễn tả – đó là nỗi sợ ăn sâu vào linh hồn.”

Khuôn mặt anh tái hẳn đi.

“Một năm này, em càng ngày càng sợ anh hơn, sợ gặp phải mọi thứ liên quan đến anh, em không dám ngắm ảnh anh, em không dám xem tin tức về tập đoàn Đường thị, em không dám đọc truyện của Chân Giò Hun Khói, thậm chí em còn không dám theo dõi bất cứ phim truyền hình cổ trang nào – cho tới khi anh xuất hiện trước mặt em lần nữa, đã vậy còn xem mắt với em…”

Môi Đinh Bộ Trực bợt bạt.

“Lần nào anh cũng như thế hết, dù em có chạy đi đâu, có trốn thế nào thì anh vẫn sẽ tìm được em, điều đó khiến em sợ hãi… Em nghĩ…” Lạc Tòng Tâm hơi ngừng lại: “Cả đời em cũng không thể thoát khỏi anh được, không phải vì anh quá lợi hại hay vì thế lực nhà họ Đường quá khủng bố, mà vì…”

“Em thích anh.”

Đinh Bộ Trực đực người, đôi mắt xinh đẹp trợn tròn, cơ thể anh run rẩy chẳng thể kìm nén.

Anh nói: “Hả?”

“Em thích anh, Đinh Bộ Trực.” Lạc Tòng Tâm nói: “Em rời khỏi anh, em trốn anh, sợ anh là vì em thích anh. Kể cả em có bị Đường Cam Thảo giết chết, kể cả cơ thể em có tan xương nát thịt, kể cả mọi thứ trong mơ đều là thật đi chăng nữa.” Lạc Tòng Tâm hít một hơi: “Thì em vẫn thích anh.”

Ánh mắt Đinh Bộ Trực hơi lóe lên, màu nước từ từ phủ lên đôi mắt màu ngọc lưu ly của anh, ánh sáng tụ lại đông đảo, càng tụ lại càng rực rỡ, trán anh tỏa ra vầng sáng chói chang lấp lánh.

Anh nói: “Lạc Tòng Tâm, em lặp lại lần nữa.”

Lạc Tòng Tâm cười mà nước mắt tuôn rơi.

“Nửa đời em sống trong sợ hãi, chỉ có bây giờ em muốn được dũng cảm một lần. Đinh Bộ Trực, em thích anh!”

Cô bị anh ôm chặt vào lòng, cả mặt vùi vào lòng anh.

Cô nghe tiếng tim anh đập thình thịch như trống đánh, nói ra bao vương vấn luyến lưu anh dành cho cô.

Cô nghe tiếng mưa tạnh cùng tiếng chim bắt đầu hót líu lo.

Cô nghe tiếng anh nói: “Đời đời kiếp kiếp, anh cũng sẽ tìm được em.”

*

Lạc Tòng Tâm nhìn bó diên vỹ đặt trên bàn mà bực dọc.

Đồng nghiệp xung quanh “Ồ” lên cảm thán rồi ai lại làm việc đó. Vai cô rụt lại, bấm điện thoại.

“Đinh tổng.”

“Ừ.”

“Hoa là thế nào đây?”

“Anh tặng.”

“Em biết anh tặng rồi… nhưng đâu cần thiết phải đưa ba lần một ngày chứ, em không có chỗ để, vừa phí tiền phí sức vừa không bảo vệ môi trường, anh đi công tác vất vả lắm rồi, không cần bày vẽ…”

“Thế à?” Giọng nói trầm thấp vang lên sau lưng cô, hòa làm một với thanh âm trong điện thoại.

Lạc Tòng Tâm giật mình quay đầu thấy Đinh Bộ Trực dựa vào bàn làm việc, hàng mi anh đẹp như một bức tranh.

“Lần sau anh sẽ tự đưa.”

“Ôi!!!!!”

“Trời ơi!!”

“Mới sáng ngày ra chưa kịp đề phòng đã bị thồn cơm chó vào miệng!”

“Đinh tổng, anh đang giết chết sự tích cực với công việc của chúng em đấy!”

Tiếng than vãn ngập căn phòng. Mặt Lạc Tòng Tâm nóng bừng dắt Đinh Bộ Trực trốn vào phòng nghỉ.

“Đinh Đinh, Đinh Đinh, Đinh Đinh tổng!”

“Em gọi anh là gì?” Đinh Bộ Trực hơi nhướng mày hỏi.

“A, A Trực…”

Ánh mắt anh lóe lên, cúi đầu hôn chụt vào môi cô.

Lạc Tòng Tâm “Hợ!’

Đinh Bộ Trực khẽ cười. Cô đỏ mặt cứ liếc bốn xung quanh.

“Thế chuyện cạnh tranh làm leader team kế hoạch…”

Đinh Bộ Trực cất luôn vẻ mặt vui vẻ.

“Tỷ lệ ôn lại kinh nghiệm học tập không đạt.”

“…”

“Tối nay đến nhà anh viết.”

“…”

“Anh, sẽ, tự tay, hướng dẫn, em, đầy yêu thương.”

“Không cần không cần không cần! Eo em lần trước, không phải vậy, chuyện này…” Lạc Tòng Tâm nhảy bật lên cao ba mét: “Hôm nay em phải tăng ca, tăng ca cả đêm!”

Nói xong cô ôm mặt chạy bạt mạng. Đinh Bộ Trực nhướng mày, bấm điện thoại.

“Ra thông báo, sau này cấm tăng ca vào thứ sáu.”

Sau sáu giờ, toàn bộ Didu Didu vang tiếng hoan hô kết thúc công việc trong tuần.

Lạc Tòng Tâm lên xe Đinh Bộ Trực với vẻ bàng hoàng.

“Thật ra thì trong nhà em vẫn còn thừa cơm…”

Đinh Bộ Trực bật cười, đạp ga lái xe đi. Anh không về nhà mà đến một nhà hàng. Nhà hàng được xây trên núi, ngồi bên cửa kính có thể thấy ánh sáng nửa đất Kế Kinh. Vừa vào đại sảnh của nhà hàng, Lạc Tòng Tâm đã thấy không thoải mái.

Đại sảnh không hề có khách nhưng đèn vẫn sáng choang, chỉ có một hàng dài người phục vụ ăn mặc chỉnh tề.

Lạc Tòng Tâm thì thầm: “A Trực, ở đây phong thủy kém à? Sao không có khách vậy anh?”

Khóe mắt Đinh Bộ Trực giật giật.

“Bùm” đèn moving head chiếu lên sân khấu, rọi vào chiếc piano trắng hình tam giác, chàng thiếu niên mặc bộ áo đuôi én màu trắng với ngón tay linh hoạt đang dạo chơi trên phím đàn, tiếng đàn vang lên như nước chảy róc rách.

Lạc Tòng Tâm ngây người, dù cô không phải người am hiểu âm nhạc nhưng cô biết rõ người đang đánh đàn trên sân khấu, Tô Nhược Tín kia chứ còn ai nữa.

Cô kinh ngạc nhìn Đinh Bộ Trực, anh cúi đầu nhìn cô, đôi mắt màu ngọc lưu ly lấp lánh, hơi thở anh dồn dập. Cô ngửi thấy hương thơm trên người anh, mát lạnh ngọt ngào.

Sau khi giai điệu kết thúc, cả hội trường chìm vào tĩnh lặng, còn có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Đinh Bộ Trực hít vào thật sâu, quỳ một chân xuống mặt đất, lấy chiếc hộp nhung màu đỏ ở trước ngực rồi mở ra.

Chiếc nhẫn kim cương lấp lánh lẳng lặng nằm bên trong tựa hạt nước sáng long lanh.

“Lạc Tòng Tâm, em đồng ý lấy anh không?” Giọng nói anh lúc này đã phát run.

“Em…” Giọng cô cũng run lên theo anh: “Đồng ý.”

Đinh Bộ Trực nhoẻn môi cười. Anh nắm tay cô, đeo nhẫn kim cương lên ngón áp út của cô.

“Bùm!” Pháo hoa nở rộ giữa bầu trời đêm, ngoài cửa kia là từng vầng sáng lóa. Bao nhiêu người chạy ra chúc mừng, bóng bay hồng và dải lụa rộn rã rơi xuống từ trên trời, đại sảnh biến thành một đại dương hạnh phúc.

Lạc Tòng Tâm ôm chặt Đinh Bộ Trực, cô thấy rất rất nhiều người đang có mặt ở đây. Mẹ, ba, Tô Nhược Tín, Ngư Đán Đán, Lý Thái Bình, chị La, Lý Tinh Tinh, Bách Dương, Đường Cam Du, Hồ Khôi, Đường Cam Lan, Đàm Trì đại đại, Đường Cam Triết, Lữ Quang Minh… Còn cả toàn bộ nhân viên phòng kế hoạch.

Mọi người vỗ tay chúc mừng, ôm, có người rơm rớm nước mắt, có người nở nụ cười ngây ngô, ai ai cũng trao cho bọn họ những lời chúc chân thành nhất.

“Lạc Tòng Tâm, chúc mừng cô!”

“Đinh tổng, chúc mừng anh!”

“Trăm năm hòa hợp!”

“Bạc đầu giai lão!”

“Sớm sinh hạt sen!”

“… Người ta bảo là sớm sinh quý tử.”

Lạc Tòng Tâm ngắm nhìn anh. Anh cười sung sướng như một đứa trẻ. Ánh mắt anh hệt như lần đầu cô được gặp anh vậy – trong veo màu ngọc lưu ly.

Anh nhẹ nhàng móc ngón út của cô, kéo tay cô đến trước ngực đung đưa.

“Em còn nhớ không, anh đã hứa…”

Lạc Tòng Tâm cũng mỉm cười.

“A Trực, đã hứa thì phải giữ lời.”

*

Đinh Bộ Trực ngồi trên sofa, ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn đầy sốt ruột. Nhà thiết kế váy cưới đứng bên cạnh mà câm như hến.

“40 phút rồi, lâu quá.” Đinh Bộ Trực nói.

“Đinh tổng, thử váy cưới phải như thế, cần thời gian để chỉnh sửa chi tiết cho tốt, anh đừng vội, uống cà phê, ăn bánh ngọt, sẽ xong nhanh thôi.” Giám đốc dịch vụ cúi đầu cười lịch sự.

Đinh Bộ Trực: “Bánh tôi đặt vẫn chưa đến sao?”

“Tôi đã cho người đi lấy, Hác Vận Lai là cửa hàng mấy trăm năm tuổi, khách rất đông, lúc nào cũng xếp hàng dài…” Giám đốc dịch vụ nhìn Đinh Bộ Trực mà run lên: “Để để tôi đi giục nhân viên!”

Giám đốc dịch vụ chạy, nhà thiết kế cũng chạy theo, để lại mấy cô trợ lý làm bia đỡ đạn. May mà mấy cô gái cũng không sợ Đinh bộ Trực lắm mà còn hứng khởi tám chuyện ở bên cạnh.

“Quả nhiên là Ngọc Diện Diêm Vương, liếc mắt cái đã khiến giám đốc sợ vãi ra quần.”

“Thế á, nãy anh ấy còn nhõng nhẽo với cô Lạc mà!”

“Hả, thật á?!”

“Tớ thấy rõ ràng, anh ấy nói anh ấy còn có việc nên chỉ ở đây với cô Lạc nửa tiếng được thôi, còn bảo cô Lạc mau ra đây không thì anh không đợi nữa đâu.”

“Thế này mà cậu cũng bảo là nhõng nhẽo?”

“Quan trọng là vẻ mặt anh ấy kia kìa, mắt thì cụp xuống, má thì phồng lên, mi còn chớp chớp, không khác nào mấy con mèo nhỏ đang tỏ vẻ đáng yêu đâu.”

Mấy cô gái nghe mà ngẩng đầu thử tưởng tượng xong tất cả đều

run lập cập lập cập.

“Không tưởng tượng nổi!”

“Đáng sợ quá!”

“Tớ nổi cả da gà!”

“Khụ!” Đinh Bộ Trực lên tiếng: “Xin hỏi, bánh ngọt đã đến chưa?”

“Đến rồi đến rồi” Giám đốc dịch vụ chạy vụt vào, sau lưng anh ấy còn có một thanh niên mặc đồ đầu bếp. Cậu thanh niên tiến nhanh về phía trước, đặt hộp bánh trong tay xuống bàn.

“Thưa anh, đây là hộp bánh đặc trưng của cửa hàng chúng tôi, trong này có tám loại bánh ngọt, sắp xếp theo thứ tự là bánh hoa đào, bánh hoa quế, bánh đậu xanh, bánh hạt dẻ nước…”

Đinh Bộ Trực mở điện thoại ra trả tiền: “Cảm ơn cậu.”

“Thưa anh, anh nghe tôi giới thiệu xong đã.” Đầu bếp tiếp tục: “Cửa hàng chúng tôi có lịch sử tám trăm năm, người sáng lập là Thi Thiên Thanh – một người sành ăn có tiếng trong thời vua Hoằng Trì của nhà Minh, ông ấy được biết đến là người tài năng nhất trong lịch sử Trung Hoa…”

“Không cần. Tôi không có hứng thú với lịch sử.”

“Thưa anh, anh không hứng thú thật sao?”

Đinh Bộ Trực chợt ngẩng đầu nhìn chàng đầu bếp. Cậu rất trẻ, chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi, bộ quần áo đầu bếp màu trắng hình như hơi to hơn vóc người cậu, đôi mắt ẩn sau tóc mái dày màu hạt dẻ nên không thể thấy rõ nét và màu mắt cậu.

Bên ngực trái của cậu có đeo chiếc thẻ nhân viên màu vàng, trên đó ghi một chuỗi số: 80040013140.

Tim Đinh Bộ Trực hơi thịch lên: “Xin hỏi, trước kia tôi đã từng gặp cậu chưa?”

“Ai biết được, biển người mênh mông, năm dài tháng rộng, có lẽ tôi và anh đã từng có duyên gặp mặt.” Đầu bếp mỉm cười, trên má trái của cậu hiện lên lúm đồng tiền.

Một cảm giác khác thường nặng trịch trong lòng Đinh Bộ Trực, anh đứng lên.

“Tôi từng gặp cậu…”

“A Trực!”

Lạc Tòng Tâm nhấc váy cưới chạy ra khỏi phòng thay đồ, tóc cô được búi cao khoe ra chiếc cổ thon dài, mặt cô đỏ bừng, bộ váy cưới trắng noãn, trông cô như một đóa hoa quỳnh nở rộ giữa trời đêm.

Đinh Bộ Trực ngắm đến ngây dại, mấy giây sau anh mới nhoẻn cười.

“A Trực, em đẹp không?” Lạc Tòng Tâm nhào vào lòng anh. Anh ôm vòng eo thon gọn của cô, nhẹ nhàng áp trán mình lên trán cô.

“Đẹp.”

Thế là mặt Lạc Tòng Tâm lại đỏ lên.

“Anh mua bánh ngọt em thích đấy.” Đinh Bộ Trực quay đầu: “Cậu đầu bếp, mời cậu giới thiệu cho vợ tôi – Ơ?”

Đầu bếp trẻ biến mất, chỉ còn lại hộp bánh ngọt cùng tờ giấy mang phong cách cổ xưa, trong đó có một dòng chữ rất đẹp, vết mực hẵng còn chưa khô.

Nếu hài lòng với dịch vụ của chúng tôi, vào thời điểm thích hợp hãy cho chúng tôi năm sao khen ngợi nha~ Moa moa

“Bánh ngọt Hác Vân Lai, ôi, bánh hoa đào!” Lạc Tòng Tâm nhào tới.

Ngón tay anh miết lên tờ giấy, dòng chữ bỗng lóe lên sắc vàng rồi biến mất, chỉ còn lại địa chỉ của “Hác Vận Lai.”

Đinh Bộ Trực: “…”

Anh bị hoa mắt à?

“A Trực, bánh hoa đào này ngon như anh làm á, anh ra đây ăn thử mà xem!” Lạc Tòng Tâm sung sướng vẫy tay.

Đinh Bộ Trực đặt tờ giấy xuống, bước đến bên cô.

“Không thể nào, chắc chắn anh làm ngon hơn.”

Trong phòng làm việc của tiệm váy cưới, chàng đầu bếp trẻ nhoài ra cửa sổ, vẻ hâm mộ ngập tràn khuôn mặt cậu.

“Người có tình rồi sẽ về chung một nhà, hạnh phúc quá đi mất, hu hu hu…”

“Cậu đang làm gì đấy?” Có giọng nói vang lên sau lưng cậu.

Chàng đầu bếp quay đầu thấy thanh niên mặc áo đen đang phụng mặt, ra cái bộ dạng có cho mười triệu năm nữa thì ta cũng không cười.

“Lão Hắc, anh ra mà xem ai đây này!”

Thanh niên áo đen tiến đến, nhìn qua khung cửa.

“Tống Trực?”

“Ui, anh nhớ à!”

“Tất nhiên phải nhớ rồi, anh ấy chết thảm quá, suýt nữa thì bị rơi xuống ma đạo, nếu không nhờ Du Nhược Tâm liều mạng giết… Ớ? Cô ấy cũng chuyển kiếp rồi à?”

“Khó khăn lắm đấy! Thấy bọn họ ở bên nhau mà tôi cũng thấy an tâm.” Chàng đầu bếp ôm ngực: “Kiếp nay, hy vọng hai người ấy có thể bên nhau đến già, hy vọng sau khi mất, linh hồn họ sẽ đánh giá chúng ta năm sao.”

Thanh niên áo đen thở dài: “Đấy là chuyện của sáu mươi năm nữa, còn giờ thì đi xem công việc tháng này đi.”

Chàng đầu bếp ỉu xìu, lôi điện ra thoại ra nhìn: “Nhiều thế cơ á, lại phải tăng ca khổ cực thêm tháng nữa rồi. Gì thế này? Nhìn cái xa nhất này – ha ha ha ha ha ha ha, lại còn tên là Phạm Lam, tên kiểu gì không biết ha ha ha ha ha ha ha ha.”

Thanh niên áo đen: “Chết sai thời điểm thật, sao lại mất đúng vào giờ cao điểm đang tắc đường cơ chứ.”

“Đi nhanh lên, nhỡ đâu tới muộn thì lại bị…”

“Trừ hiệu suất làm việc.”

“Hức!”

———————————

Hoàn thành trọn bộ *108 Lần Xem Mắt*

Ngày 6 tháng 12 năm 2019.

Tác giả có lời muốn nói:

Kết thúc rồi! Rải hoa!

Không có phiên ngoại đâu! Rải hoa!

Nào nào, các nàng muốn hỏi người chào sân cuối cùng là ai chứ gì?

Thương thương thương, đó là nhân vật quan trọng trong quyển *Bà Thổ Địa Kinh Doanh* tui sẽ viết sau bộ này.

Muốn biết câu chuyện của bọn họ thì hãy vào xem nhá.

Nhấn chuyện vào chuyên mục là được.

Thật ra thì có lẽ mọi người đã phát hiện hết rồi, cuốn truyện này là một quả trứng phục sinh to bự, a ha ha ha ha ha ha.

Thế mọi người đã tìm ra được bao nhiêu quả trứng rồi?

À, chắc chắn sẽ có người hỏi, bao giờ mở hố truyện tiếp theo.

Ừ thì…

Ừ thì…

Bản tiên bấm tay tính toán thì thấy thời điểm xuân về hoa nở năm sau là lúc thời tiết đẹp nhất để mở hố đó!

Rải hoa, ha ha ha ha.

Hẹn các tình yêu trong tác phẩm mới vào năm sau, moa moa.

HOÀN.

_____

------oOo------